
AN AGE GAP
ARRANGED MARRIAGE
MAFIA ROMANCE
RUINED
PERFECTLY IMPERFECT SERIES
secrets
NEVA ALTAJ

Mahvolmuş Sırlar
Perfectly Imperfect-4
Neva Altaj

Yazarın notu

Sevgili okuyucu, kitapta geçen birkaç İtalyanca kelime var, işte çeviriler ve açıklamalar:

Tesoro – hazine; sevgi

Stella mia – yıldızım; sevgi

Piccola – küçük olan, küçük kız; sevgi

OceanofPDF.com

Tetikleme Uyarısı

Lütfen bu kitabın kan, şiddet ve işkencenin grafik tasvirleri gibi bazı okuyucuları rahatsız edici bulabilecek içerikler içerdiğini unutmayın. Ayrıca bu serinin önceki kitaplarına göre daha ateşli sahneler var ve bunlar hafif BDSM unsurlarını ve oyuncak kullanımını içeriyor.

OceanofPDF.com

önsöz

Mevcut

(Isabella 19 yaşında)

ISABELLA

Saçını kazıdılar.

Bu detay beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum.

Kocamın eline uzanıp parmaklarımızı birbirine doladım ve alnımı şilteye dayadım. Neyden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum - hastane kokusu, yatağın yanındaki makinenin kalp atışlarını izleyen bip sesi mi, yoksa ne kadar hareketsiz olduğu.

Dakikalar geçer. Belki saatler, emin değilim.

Onun parmaklarının benim parmaklarımda küçücük seğirmesini neredeyse özlüyorum. Kafamı kaldırdım ve beni izleyen iki koyu kahverengi gözle karşılaştım.

Ah Luca. . ” Boğuluyorum, sonra üzerine eğilip dudaklarına hafif, hızlı bir öpücük konduruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, muhtemelen onu öpmeye nasıl cüret ettiğimi merak ediyor ama umrumda değil. Onun için çok korkmuştum ve hayatta olduğundan emin olmak için çalınan öpücüğe ihtiyacım vardı.

Elini bıraktım, sandalyede daha dik oturdum ve bana kulak vermeye başlamasını bekledim. Konuştuğunda sesi kaba ve derindi, hatta her zamankinden daha derindi ve ağzından çıkan kelimeler buz gibi olmama neden oluyordu.

"Kimsin?"

ona bakıyorum.

Luca, yoğun, hesaplayıcı bakışlarıyla bana bakarak başını yana eğdi. Bu ifadeye çok aşinayım, çünkü yaptığım bir şeyden memnun olmadığında genellikle bu ifadeye maruz kalıyorum. Ama bu sefer çok büyük bir fark var. Onun gözleri. Uzun zamandır umduğum aynı gözler bana kayıtsızlık yerine sevgiyle bakacaktı. Şimdi zerre kadar tanımadan bana bakıyorlar.

Ben Isabella, diye fısıldadım. "Senin . . . kadın eş."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra odanın diğer tarafındaki pencereye baktı ve derin bir nefes aldı.

Ee, Isabella, dedi ve bana döndü. "Bana kim olduğumu söylemek ister misin?

OceanofPDF.com

BÖLÜM BİR

"Önceki"

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Üç yıl önce

(Isabella 16 yaşında)

ISABELLA

"İsa!" Andrea, yüksek ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkarken adımı haykırıyor.

Küçük kız kardeşimin odama koştuğunu görmek için sandalyemde döndüm. Benden sadece iki yaş küçük ama bazen liseye değil de ilkokula başlıyormuş gibi davranıyor. Bana ulaştığında nefesi kesilmişti.

"Bağırarak evin içinde koşamazsın." Ona bir kalem doğrultuyorum. "On dört yaşındasın, dört değil."

"O burada!" Elimi tuttu ve beni odadan dışarı sürüklemeye başladı, gözleri parıldayan yüzünü burkan bir gülümsemeyle.

"Kim?"

"Luca Rossi."

Her ismi geçtiğinde olduğu gibi kalp atışlarım hızlanıyor ve kendi uyarılarıma aldırış etmeden kız kardeşimin peşinden koşuyorum. Koridordan ve büyük taş merdivenlerden aşağı koşuyoruz. Beklendiği gibi, yol boyunca hizmetçi kızdan ve büyükbabamın iki adamından birkaç kez onaylamayan bakışlar alıyoruz, ancak şu anda görgü kurallarını düşünemiyorum. O burada!

büyükbabamın çalışma odasının dışındaki Fransız pencereden sadece birkaç metre ötede, arka taraftaki büyük açelyaya ulaşana kadar evin etrafında döndük . Daha önce pek çok kez yaptığımız gibi, arkasına çömeldim ve Andrea'yı yanıma çektim. Nonno Giuseppe'nin ofisini net bir şekilde gören ideal bir saklanma yeri.

"Değişmeliydim," diye mırıldandım, kesik kot şortuma ve düz tişörtüme bakarken. "Luca'nın beni böyle görmesine izin veremem."

Andrea beni tartıyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Kıyafetlerinin nesi var?"

Kız öğrenci gibi görünüyorum, dedim hızla tokamı çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek. Annem saçımı toplamanın görünüşüme birkaç yıl kattığını söylüyor.

"Ey?" Andrea kıkırdar. "Haber flaşı, Isa... sen."

"Pekala, rolü giyinmeme gerek yok." Somurtup pencereye bakıp bekliyorum. "Luca'nın geleceğini bilseydim, o bej elbiseyi giyerdim."

Çalışma odasının kapısı açılıyor ve büyükbabamın kapolarından biri olan Luca Rossi odaya giriyor. Andrea'nın elini tuttum ve sıktım. O salak Enzo beni havuza attıktan sonra havuza atlayıp hayatımı kurtardığında altı yaşımdan beri ona takıntılıyım. Başımı suyun altına soktuğum ve çoraplı, süslü elbisemin beni aşağı çektiği zamanki kadar korktuğumu

hiç hatırlamıyorum. İyi bir yüzücü değildim ve yüzeye çıkmak için boşuna bacaklarımı tekmeledim. Öleceğimden emin olduğumda, iki büyük el aniden beni tuttu ve yukarı çekti.

Luca beni histerik anneme doğru götürürken o gülümseyen gözleri asla unutmayacağım. Pahalı takım elbisesi sırılsıklamdı ve uzun siyah saçlarının tutamları yüzüne yapışmıştı. O akşam anneme büyüdüğümde Luca Rossi ile evleneceğimi söyledim. Belki o gün ona aşık olmuştum.

"Onu son gördüğümden bile daha ateşli." iç çekiyorum

Luca her zaman güzel olmuştur ve bir odaya girdiğinde kızlar ve kadınlar genellikle kendi ayaklarının üzerine düşerler. Onu bu kadar ilginç kılan, kadınlar da dahil olmak üzere diğer insanlar söz konusu olduğunda ciddi, biraz kayıtsız duruşu olmalıydı. Odaya girer, ne için geldiyse onu yapar ve giderdi. Anlamsız konuşmalar yok. Dedikodu için oyalanmak yok. Beklendiği gibi bir etkinlik için daha uzun süre kalması gerekseydi, ya dedemle oturup iş konuşurdu ya da köşelerden birinde pusuya yatıp kalabalığı seyrederdi. O zamanlar onu izlemeye bayılıyordum, kocaman vücudu duvara yaslanmış, kara gözleri odada geziniyor ve herkesi gözlemliyordu. Mükemmel yüzünün her keskin çizgisi beynime kazındı. Ancak yıllar geçtikçe özellikleri değişti. Yüzü olgunlaştı, çizgiler sertleşti ve kısa bir sakalla kısmen gizlendi. Kara gözleri de değişti, bir şekilde daha sert, daha uğursuz bir bakış aldılar. Aynı kalan tek şey, başının üstünde bir topuz yapmış uzun, siyah saçları. Bizim çevremizde bir erkeğin saçını uzun süre uzatması ve yargılanmaması belli bir karakter gerektirir. Ama Luca Rossi her zaman başka bir şey olmuştur. Diğer erkeklerden *daha fazla bir* şey .

"Sen delisin." Andrea beni dirseğiyle yanıma oturtuyor, "Senin iki katı yaşında."

"Umurumda değil."

"Ve o evli, Isa."

Luca'nın karısı Simona'dan bahsedildiğinde acı kalbimi delip geçiyor. Dört yıl önce, onun evleneceğini duyduğumda bir haftayı yatakta ağlayarak geçirdim. O zamanlar sadece on iki olmasına rağmen tek istediğim bir gün onun karısı olmaktı. Çoğu kız gibi ben de düğünümü hayal ettim ve o çocukluk fantezilerinin her birinde, damadım olarak hep yanımda duran Luca'ydı. İnsanlar, Simona'nın onu manipüle ederek evliliğe yönlendirmek için bilerek hamile kaldığını söylüyordu ama bu onun canını daha az yakmadı. ihanete uğramış hissettim O benimdi!

Önümdeki dalı tutup sıkıyorum. "O kadından nefret ediyorum."

Andrea, "Agata Teyzenin, anneme onları insanlarla dolu bir restoranda yeniden kavga ederken gördüğünü söylediğini duydum," diye fısıldadı.

"Ne hakkında?" Gözlerimi Luca'nın yakışıklı yüzünden ayırmadan sordum.

anaokulundan almayı unuttuğu için kavga etmişler gibi geldi . Rosadiye mırıldandı.

“Bir anne evladını nasıl unutur?” Ona inanamayan gözlerle bakıyorum. Simona bir orospu olsa da, bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

"Muhtemelen Botox randevularından birindeydi." Kız kardeşim gülüyor.

Başımı salladım ve Luca'yı izlemek için geri döndüm. Büyükbabamın masasının diğer tarafındaki bir sandalyede oturuyor, profili bize bakıyor. Her ikisinin de yüzündeki

acımasız ifadeye bakılırsa, ciddi bir şeyler dönüyor. Dedemi çok iyi tanırım. Cosa Nostra Ailesi'nin don'u Giuseppe Agostini'nin Chicagoyüzünde o yüz ifadesinin olması, yemek pişirmenin iyi bir şey olmadığı anlamına gelir. Luca'nın yüzündeki asık ifade yeni değil ama bu sefer boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Yıllardır gülümsediğini görmedim ve capo olduğundan beri evin içinde çokça dolaşıyor.

"Geri döneceğim." Gözyaşımı silip gitmek için arkamı döndüm.

Onu her gördüğümde daha da zorlaşıyor. Sanki göğsüme bir ağırlık çöküyor. Asla yanımda olmayacağını biliyorum. Ve yine de kendimi uzak tutamıyorum. Andrea benden çok daha yaşlı birini takıntı haline getirdiğim için bana deli diyor . Belki ben. Ama elimde değil. Hayatımı kurtardığında kahramana tapmak olarak başladı. Ancak son birkaç yılda, bu çocuk hayranlığı tamamen başka bir şeye dönüştü.

"Üzülme İsa." Andrea kolunu belime doladı. "Yürüdüğün toprağa tapacak başka adamlar da var. Sen Cosa Nostra'nın babasının torunusun. Evlenme vaktin geldiğinde, burada seni bekleyen bir dizi talip olacak. Biri gelip ayaklarını yerden kesecek ve Luca Rossi'yi tamamen unutacaksın. Bu sadece bir gençlik aşkı."

"Evet." Başımı salladım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim, annemle çalıştığım gibi. "Haklısın. Hadi geri dönelim."

***

Bir yıl önce

(Isabella 18 yaşında)

Kalabalık bahçeye dağılmış, içiyor ve gülüyor. Büyükbabam, Chicago bölgesindeki İtalyan kanına sahip herkesi doğum günü partime davet etmiş olmalı.

"Garson çok tatlı." En iyi arkadaşım Catalina dirseğiyle beni dürttü. "Sanırım pastadan bir parça daha alıp onu biraz daha iyi kontrol edeceğim. Beraber takılmak ister misin?

"Hayır, iyiyim," diyorum.

"Ama ona bak! Güldüğünde gamzeleri çıkıyor."

Yemek masasının yanında duran ve misafirlerden biriyle sohbet eden adama baktım. Yirmili yaşlarının başında, kısa sarı saçları ve gerçekten hoş bir gülümsemesi var.

"Git." İlgisini çeken tatlıya doğru başımı salladım. "Seni burada bekleyeceğim."

Catalina kıkırdıyor, bana göz kırpıyor ve yiyeceklerle dolu masalara koşuyor. Şirin garsona yaklaşıp flörtleşmeye başlıyor ve bir an keşke ben de aynısını yapabilseydim diyorum. Ne yazık ki gözüm sadece bir adamda.

Luca'nın büyükbabam ve patronumun yardımcısı Lorenzo Barbini ile oturduğu bahçenin karşı tarafına baktım. Etraflarındaki şenlikli atmosfere pek aldırış etmeden iş tartışıyor gibi görünüyorlar. Luca buraya geldiğinden beri bana bakmadı bile ki bu yeni bir şey değil.

Her zaman böyle değildi. Küçükken, onun geldiğini görür görmez çimenlerin üzerinden koşardım. Kollarına atladığımda beni yakalayıp döndürerek zevkle ciyaklamamı sağlıyordu. Ama on üç yaşıma girdiğim yaz bunu yapmayı bıraktı.

O günü dün olmuş gibi hatırlıyorum. Arabasından indiğini gördüğüm anda dışarı fırladım ve garaj yolundan ona doğru koştum. O gün beni yakalamak için kollarını açmadı. Bunun yerine elini saçımdan aşağı attı ve evin içine girdi. Sonraki birkaç ziyaretimde sahip olduğum tek şey buydu - saçımın hafif bir fırçası. Sanırım ortalıkta dolanmak için çok yaşlı olduğuma ya da belki de uygun olmadığına karar verdi. Sonra saçlarımdaki o hafif tutamlar bile durdu. Son birkaç yılda, onu sadece uzaktan izlemekle kaldım.

Şimdiki gibi.

Isabella!

Catalina'nın aptal kuzeni Enzo'nun bana doğru geldiğini görmek için omzumun üzerinden baktım.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve evin içine girmeye niyetlenerek arkamı döndüm. Ben kaçamadan, arkamdan gelip yoluma çıktı.

"Çok güzel." Elini bileğime doladı ve başını benimkine dayamak için eğdi, bunu yaparken nefes aldı. "Ve çiçek gibi kokuyor."

"Beni rahat bırak Enzo." Kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu güçlü ve beni daha sıkı çekiyor.

"Hadi ama Isa! Neden hep bir buzdağı gibi davranıyorsun?”

Enzo! Sarhoşsun!" Etrafıma bakındım, Andrea'yı ya da beni ondan uzaklaştırabilecek başka birini aradım. Bahçede dolanan düzinelerce misafir var ama kimse yardımıma koşacak kadar yakın değil. Bağırabilirdim ama olay çıkarmak istemiyorum çünkü bu gece burada çok fazla önemli insan var.

"Elbette öyleyim." Güler. "Bugün senin on sekizinci doğum günün. Buna içmek çok doğal, değil mi? Gel sana doğum günü öpücüğü vereyim."

"Benden uzak dur." Kıkırdadım ve tekrar kıpırdanmaya çalıştım.

"Ama bu sadece bir öpücük. Hadi, Isa, böyle yapma-”

Cümlesini yarıda kesti, gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı, sonra bakışları benimkinin oldukça üzerinde duruncaya kadar başını kaldırdı. Yüzünün rengi hızla solmaya başlar. İnce, beyaz altın bir alyansla süslenmiş bir el arkamdan uzanıp Enzo'nun bileğini mengene gibi kavradı. Enzo beni bırakıyor ama yeni gelenin uzun, güçlü parmakları salağın bileğini o sızlanana kadar daha sıkı sıkıyor. Enzo'ya dikkat etmiyorum. Diğer kişinin bileğini çevreleyen iki bileziğe bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. Biri geniş bir gümüş manşet, diğeri ise siyah deri bir bant. İkisini de beş yıl önce harçlıklarımla alıp ona verdim. Onları gerçekten giydiğini bilmiyordum.

Gözlerimi bileziklerden parmağındaki alyanslara kaydırırken, hızla atan kalbimin patlamasını engellemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. İçimde yine bir şeyler ölüyor, tıpkı elindeki yüzüğü ilk gördüğüm andaki gibi.

Luca'nın pürüzsüz, viskiye benzer sesi, "Ona bir daha dokunursan ölürsün" diyor.

Enzo manyakça başını sallar ve tekrar sızlanır. "Evet, Bay Rossi."

"Kaybol," diye havlıyor Luca ve Enzo'nun elini bırakıyor.

Kapıya doğru koşarken Enzo'nun sırtına baktım. Kurtarıcımla yüzleşmeye cesaret edemiyorum. Eğer yaparsam, dağılabilirim. Bu sabaha kadar, bir gün Luca ile birlikte olma şansımın küçük de olsa olabileceğine hâlâ inanıyordum. Babam, yirmi bir yaşıma girdiğimde büyükbabamın kaposunun en küçüğü Angelo Scardoni ile evlenmemi kabul ettiğini söylediği an, bu umut kırıntısı uçup gitti. Görücü usulüyle evleneceğimi her zaman biliyordum çünkü Cosa Nostra don'un torunu için tek seçenek buydu ama yine de umuyordum.

"Her şey yolunda mı tesoro?"

"Evet." Gözlerimi kapıya sabitleyerek başımı salladım. "Teşekkürler Luca."

"Eğer seni bir daha rahatsız ederse bana haber ver."

"Yapacağım."

"Tamam." Sanki saçımı hafifçe okşuyormuş gibi başımın arkasına hafif bir dokunuş oldu. "Doğum günün kutlu olsun Isabella."

Luca'yı artık arkamda hissetmeyene kadar bekledim, sonra yavaşça arkamı döndüm ve onun uzaklaşmasını izledim, beni gidecek hiçbir yerim olmadan içimde kabaran aşırı duygularla öylece kalakaldım. Göğsümde bir şey sıkışıyor. Bir kez olsun bana doğru yürümesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Belki de sadece geçerken bile olsa anlamsız bir sohbet başlatabilirsiniz. Son iki yılda birbirimizle en çok konuştuğumuz şey bu. Sık sık varlığımı unuttuğundan korktum.

Adımın seslenildiğini duydum ve arkamı döndüğümde Catalina'nın bana gelmem için el salladığını gördüm. Omzumun üzerinden Luca'nın geri çekilen bedenine son bir kez bakıp, parmaklarımı saçımın okşadığı yerde gezdirerek yiyeceklerin olduğu masalara yöneldim.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Üç ay önce

(Luca 35 yaşında)

LUCA

Dirseklerimi direksiyona yasladım ve telefonumda oynayan videoyu izledim.

Aceleyle atıldığı belli olan bir çift siyah pantolon ve kırmızı bir elbise odanın ortasında yerde yatıyor. Beyaz gömlekli bir adam yatağın kenarında oturuyor, sarı saçlı bir kadın bacaklarının arasına diz çökmüş, aletini emiyor. Bulundukları odadır. . . yatak odam. Ve şu anda korumasının aletiyle boğulan kadın da benim sevgili karım.

Telefonu ceketime koydum, torpido gözünden silahımı aldım ve arabadan çıktım.

Saat sabah bir buçuk ve koridorda kimse yok. Ayak seslerim koyu mermer zeminde ve geniş merdiven boşluğunda yankılandı. Üçüncü kata geldiğimde, evde olmadığından emin olmak için sağa dönüp koridordan kızımın odasına doğru yürüyorum. Rosa, genellikle iş için birkaç günlüğüne evden ayrılmam gerektiğinde yaptığı gibi, arkadaşının evinde yatıya kalıyor. O ve annesi hiçbir zaman iyi anlaşamadılar.

Rosa'nın odasının kapısını açıp içeriye baktım. Boş. Kapıyı kapatıyorum, sonra koridorun diğer ucuna, yatak odama doğru devam ediyorum.

İçeri girdiğimde Simona hala korumanın önünde diz çökmüştü. Köşedeki lamba, Simona'nın sallanan kafasının üzerinden adamın kızarmış yüzünü net bir şekilde görmeme yetecek kadar ışık veriyor. Silahımı kaldırıp alnının ortasına nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. Yüksek sesli patlama komodinin çıngırdamasına neden oluyor ve beyaz, saten çarşafların her yerine kan fışkırıyor. Simona çığlık atıyor, sonra ayağa fırlıyor ve şimdi yatağın üzerine yayılmış haldeki vücuttan uzaklaşıyor. Yüzünde ve saçında da kırmızı lekeler var ve göğüslerinde ve boynunda da var. Görünüşe göre sevgilisinin beyin maddesinin bir kısmı da saçına gitmiş. Rastgele yanına gidip kolunun üst kısmını tuttuğumda hâlâ ağlıyordu.

"Gitmeme izin ver!" Onu odadan çıkarıp koridorda sürüklerken bağırıyor. "Onu sen öldürdün, seni canavar!"

Simona iki kat aşağı inerken çığlıklar atıp elimden kurtulmaya çalışıyor. İtirazlarını duymazdan geldim ve ardına kadar açık olan ön kapıya yöneldim. Güvenlik görevlilerimden ikisi içeri koştu ama girişte durdular, bizi görünce gözleri dışarı fırladı. Bir hizmetçi, personelin odalarının olduğu salonun köşesinden çıkar ve orta adımda donup kalır. Örgü hırkasına sıkıca sarılıyor ve bakışlarını Simona'nın çıplak ve kanlar içindeki vücuduna kilitliyor. Muhafızları geçtim ve çığlık atan karımı dışarı sürükledim ve dört taş basamaktan aşağı garaj yoluna indim.

Boşanma evraklarını sabah alacaksın, diyerek tükürdüm ve kolunu bıraktım.

"Ne? Lütfen! Bu bir hataydı." Elimi tutacakmış gibi uzanıyor.

"Bana dokunmaya cüret etme! Defol git evimden."

"Bunu yapamazsın!" ağlıyor. Luca!

Dönüp tekrar içeri giriyorum. Nedense kızgın bile değilim. Hissettiğim tek şey tiksinti. Onunla ama aynı zamanda kaltakla aramı daha erken bitirmediğim için kendimle.

Kapının yanında duran Marco'ya, "Ona giyecek bir şeyler getirmesi için bir hizmetçi gönder ve bir taksi çağır," dedim. "Evin içine girmeyecek."

"Elbette, Bay Rossi." Çabucak başını salladı.

"Yatak odamda bir ceset var. Birinin bununla da ilgilenmesini sağla," dedim merdiven boşluğuna doğru ilerlerken. İkinci katın yolunu yarılamıştım ki ağabeyimin sesi bana ulaştı.

“Luca mı? Neler oluyor?"

Damian ikinci katın sahanlığında duruyor, üzerinde sadece boxer külotu var. Arkasında battaniyeye sarılmış, omzunun üzerinden bakan koyu saçlı bir kız var.

Merdiven boşluğundan çıkarken, Simona ve ben ayrılmaya karar verdik, dedim. "Ayrılıyor."

"Çıplak?"

"Evet." Önünde durdum ve arkasından sinen kıza bir bakış attım. "İyi akşamlar Arianna."

Merhaba Luca. Gergin bir şekilde gülümsüyor.

Baban geceyi nerede geçirdiğini biliyor mu?

Hayır, diye mırıldandı.

Başımı sallayıp kardeşime baktım. "Franco seni öldürecek."

Arianna yirmi bir yaşında. Bence kendi kararlarını verebilir, Luca. Sırıtıyor.

O da nişanlı, dedim ve merdivenleri çıkmaya devam ettim. "Kaza yapacağım. Yarın sekizde bir toplantım var.”

"Luca?" arkamdan sesleniyor "Bu daha önce duyduğumuz bir silah sesi miydi?"

"Evet."

"Detaylandırmak ister misin?"

"Hayır. Yatağına dön, Damian."

Üçüncü kata vardığımda telefon şarj aletini ve yarın için yedek kıyafetlerimi almak üzere yatak odama uğradım, sonra uyumak için Rosa'nın odasına yöneldim.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

İki ay önce

(Isabella 19 yaşında)

ISABELLA

Yatağın kenarına oturdum ve büyükbabamın narin elini ellerimin arasına aldım. Ekli IV'ü dürtmemeye dikkat etmeye çalışıyorum, onu sulu tutmak için sıvılar sağlıyorum. Tüpü nazikçe yeniden düzenliyorum ve dizlerimle yanlışlıkla çarpmamak için direği hareket ettiriyorum. Soldaki komodin çeşit çeşit ilaç şişeleriyle kaplı. En az on tane. Odadaki hava bayat, her şeye yapışmış gibi görünen ilaç kokusuyla dolu.

Hayır, diye fısıldadım. Yanakları çökük ve gözlerinin etrafında büyük siyah halkalar var. Gerçekten kötü görünüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tren çarpmış gibiyim."

"Kalp krizi geçirdin. Bu beklenebilir. Birkaç güne iyileşirsin."

Hüzünle gülümsüyor. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz." Bir şeyler söylemeye başlıyorum ama elimi sıkıyor ve devam ediyor, “Konuşmamız lazım. Bu önemli."

"Kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez." Başını sallıyor. “Ben gittiğimde kaos olacak. Bunu biliyorsun."

"Yakında ölmüyorsun. Ailenin sana ihtiyacı var.” Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Giuseppe Agostini yirmi yıldır Cosa Nostra Ailesi'nin Chicago şubesini yönetiyor ama aynı zamanda kendi ailemizin de kayası. Kendi kanadı varken hepimiz aynı evde yaşıyorduk. Onun burada olmadığını hayal edemiyorum.

"Hayatın döngüsü bu. Yaşlılar gider, gençler kalır."

"Altmış dokuz yaşındasın. Bu eski değil.

"Biliyorum Stella Mia. Ama olan bu.” İç çekti ve elimi sıktı. "Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bir don, halefi belirlenmeden ölürse, Aile içinde bir iç savaş çıkar. Yarından sonraki gün gelmeleri için capoları aradım, böylece yerine geçecek kişiyi belirleyebilirim.

Bunu bana neden söylediğini anlamıyorum. O ölmüyor. Sadece küçük bir kalp kriziydi. İnsanlar bu olaydan sonra yıllarca yaşarlar.

"Adını koymayı planladığım adamın, kimsenin onunla yüzleşmemesi ve işleri daha da kötüleştirmemesi için ailemizle bağlantıya ihtiyacı olacak," diye devam ediyor, "Ne dediğimi anlıyor musun, Isabella?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Ailelerimizi birbirimize bağlamamız gerekiyor. Evlenerek.”

Sonunda her şey anlam kazanmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu. "Evlenmemi mi istiyorsun? Derhal?"

"Evet. Bunu yapar mısın, Isi?"

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmeye başlıyor. Bana böyle hitap eden tek kişi o.

"Angelo ile konuştun mu?" Soruyorum.

Angelo'ya karşı hiçbir şeyim yok. O iyi bir adam ve birkaç kez çıktık ama ona karşı hiçbir şey hissetmedim, bir kıvılcım bile. Ve birkaç yıl daha özgür olmayı umuyordum.

"Evet." Başını sallıyor. "Ona nişanın iptal olduğunu söyledim."

"Kapalı?" göz kırpıyorum. "Anlamıyorum."

Angelo iyi bir çocuk ama don olmak için çok genç, Isi. Ailenin geri kalanı asla onun yanında olmaz."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "O zaman kiminle evleniyorum?"

"Üzerine atacağım onca pisliğin üstesinden gelebilecek ve bunların ağırlığı altında ezilmeyecek tek adam."

Nefesim sığlaşıyor ve kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki korkarım göğsümden fırlayacak.

"Luca Rossi ile evleniyorsun," dedem on yılı aşkın süredir duymayı özlediğim sözleri söylüyor ve ben ona sadece bakabiliyorum.

"Fakat . . . o zaten evli," diyorum şaşkın bir halde.

O ve Simona boşanıyorlar. Birkaç gün içinde yapılmalıdır. Sadece on dokuz yaşında olduğunu biliyorum ve o senden çok daha yaşlı. . "

Başımı salladım ve kollarımı onun narin vücuduna sarmak için eğildim. "Luca ile seve seve evlenirim, Nonno."

LUCA

Don Agostini'nin çalışma odasının kapısını çalıyorum.

İçeriden hafif bir ses, "Gir," diye sesleniyor.

Aile, Giuseppe'nin iyi olmadığını bir süredir biliyor. Emlak işi hakkında bilgi vermek için haftada en az bir kez onunla görüşüyorum, bu yüzden bozulmaya ilk elden tanık oldum. Yine de beni karşılayan manzara beni korkutuyor. Onu son gördüğümden bu yana yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

Luca. Masanın diğer ucundaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

"Nasıl hissediyorsun patron?" Otururken soruyorum.

"Gördüğün gibi korkunç." O gülüyor. "Kısa keseceğim çünkü Lorenzo ve diğer kapolar bir saatten az bir sürede geliyorlar."

Dün beni aradığından beri ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyorum. İlk başta, her zamanki gibi iş olacağını varsaydım. Ama durum buysa, kapolarla görüşmeden sonra tartışılabilir.

“İki gün önce kalp krizi geçirdim” diyor. "Küçük bir şeydi ama doktorun bana çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, işlerimi düzene sokmaya başlamam gerekiyor. Hızlı."

"Tamam. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Devralarak."

"Tamam." Başımla onayladım.

Giuseppe son iki yıldır bana daha fazla sorumluluk veriyor. O da her şeyi kaldıramayacağını söyleyerek emlak işlerini tamamen bana devretti. Sanırım işin başka bir bölümünü devretmeyi planlıyor. "Neyi devralmama ihtiyacın var?"

"Cosa Nostra'nın Chicago Ailesi, Luca."

ona bakıyorum. Beni şaşırttığını söylemek yetersiz kalır. Herkes bir sonraki don'un Lorenzo Barbini olmasını bekliyordu.

Peki ya Lorenzo? Soruyorum.

"Lorenzo iyi bir yardımcı patron. Şimdiye kadar operasyonları iyi organize ediyor ve denetliyor,” diyor Giuseppe. “Ancak, kendi çıkarları yerine Ailenin çıkarlarını göz önünde bulunduran kararlar verme yeteneğine sahip değil. Her zaman senin olmanı planladım.

"Pekala, önceden bir uyarı iyi olurdu."

"Kendinizi uyarılmış sayın."

"Bugün bütün capo'ları bu yüzden mi aradın?" Soruyorum.

"Evet, sebeplerden biri."

"Ve diğerleri?"

"Sadece bir tane daha. Önemli bir konuda zaman çizelgesinde ilerliyorum. Duraksadı, gözleri benimkilere kilitlendi. Kırılgan görünümüne rağmen, bakışları sabit ve incelemeye devam ediyor. Ne bulmayı umuyor? Biraz sonra, "Isabella'nın yaklaşan evliliği," diye devam ediyor.

"Angelo Scardoni'ye mi?"

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Sana."

Gözlerimi kapatıyorum, sonra kocaman açıyorum. Beyninin değil kalbinin bozulduğunu söylediler. Isabella on dokuz yaşında, dedim. "Bir çocukla evlenmiyorum."

“O bir çocuk değil. Annesi on sekiz yaşında evlendi. Ben bir sorun görmüyorum.”

"Peki yaparım. Teknik olarak onun babası olabilirim.

"Daha otuzunda bile değilsin."

"Otuz beş yaşındayım." Ve bunu çok iyi biliyor ama sanki önemsiz bir şeymiş gibi elini havada sallıyor.

“Isabella iyi bir kız, bazen biraz inatçı olabilir ama son derece zeki ve sosyal etkileşim ve Aile meseleleri konusunda çok bilgili. Olağanüstü güzellikten bahsetmiyorum bile.”

O öyle. Onu oldukça sık gördüm ve bariz olanı inkar edemem. Yumuşak bukleler halinde sırtına dökülen uzun kestane rengi saçları, kalkık burnu ve yüzüne neredeyse çok büyük gelen kocaman kara gözleri ile büyüleyici. Çok uzun değil ama inanılmaz küçük bir vücudu, gülünç derecede küçük bir beli ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel kıçı var. Ve on dokuz yaşındaki bir çocuğun kıçını fark etmiş olmam, her anlamda berbat. Ayrıca Isabella'yı çocukluğundan beri tanıyorum ve onunla evlenme fikri tamamen delice geliyor.

Görünüşe göre Giuseppe konuşmaya devam ettiği için isteksizliğimi anlamıyor. "Sana iyi bir eş olacak. Ve eğer ona izin verirsen, iyi bir ortak.”

"Neyin ortağı?"

Hayatta, Luca. Güçlü bir konumda olduğunuzda, dayanabileceğiniz ve güvenebileceğiniz bir eş vazgeçilmezdir. Bizim gibi erkekler için, hem iyiyi hem de kötüyü paylaşabileceğiniz bir partner bulmak nadirdir. Ve bir sürü kötü şey olacak, güven bana.

Başımı sallıyorum. Don'un romantik olacağı kimin aklına gelirdi? "İnsanın gerçekten güvenebileceği tek kişi kendisidir, Patron. Ve bazen de en yakın kan akrabası. Ben bu dersi iyi öğrendim.”

"Bütün kadınlar Simona gibi değildir." Masadan bir bardak su almak için elini uzatıyor ve parmaklarının nasıl titrediğini fark etmeden duramıyorum. "İkinizin arasında ne oldu? Hiçbir zaman iyi anlaşamadığınızı biliyorum ama boşanmak mı?

Koltuğa geri yaslanıp kollarımı önümde kavuşturuyorum. “Onu korumasına sakso çekerken yakaladım. Bizim yatağımızda. Bir süredir bundan şüpheleniyordum, bu yüzden odaya bir kamera kurdum.”

Tanrım. Hayatta mı?"

"Hayır. Ve aynı kaderden zar zor kurtuldu.”

“Boşanmaya neden bu kadar kolay razı olduğunu merak ettim. Rosa durumla nasıl başa çıkıyor? bir duraklamadan sonra sorar.

Simona onunla hiçbir zaman ilgilenmedi. Rosa sadece bir amaç için bir araçtı. Onunla evlenmemi sağlayacak bir araç.”

"Üzgünüm. Umarım Isabella kızınızla iyi anlaşır.”

"Demek evlilik konusunda ciddisin?"

Don, başını hafifçe eğmiş, gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Bir çekmeceyi açıyor, bir deste kağıt çıkarıyor ve önümde duran masanın üzerine fırlatıyor. Bir evlilik anlaşması. Bir eşten az önce kurtulmayı başardığıma ve daha boşanmam kesinleşmeden beni bir çocuk gelinle eyerlediğine inanamıyorum.

"On dokuz yaşındaki birini ne yapacağım, Patron?"

"Ne yaparsan yap, saygı duyarak yapacaksın. Isabella genç olabilir ama o hala benim torunum ve yeni don olarak yerini korumana yardım edecek biri. Bunu aklınızda tutun.”

Önümdeki kağıt yığınına bakıyorum. Dişlerimi birbirine kenetleyerek ona boyun eğmiş başımı salladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

ISABELLA

Aynı gün hayatımın en mutlu ve en hüzünlü günü olabilir mi?

İki terzi yerde diz çöküp gelinliğimin boyunu ayarlarken, küçük bir taburede dururken başımı eğerek aynadaki yansımama bakıyorum. Özel bir elbise sipariş etmek için yeterli zaman yoktu, bu yüzden annem beni şehrin en prestijli düğün salonuna götürdü ve mevcut en pahalı elbiseyi seçti. Oldukça etkileyici popoma uyacak şekilde ayarlanması gerekiyordu.

Andrea ve ben daha gençken benzer şekilde inşa edilmiştik, ancak ergenlik çağı geldiğinde kız kardeşim ince şeklini korudu ve ben yapmadım. Sanki bedenim birbirine tam olarak uymayan iki parçadan oluşuyor. Dar belimi ve düz karnımı seviyorum. Göğüslerim orta ama sıkı. Minyon bir üst gövdeye sahip olmak, en küçük beden tişörtleri ve üstleri satın almamı sağlıyor. Bununla birlikte, alt yarım hep birlikte farklı bir hikaye. Kıçım ve kalçalarım gövdeme göre en az iki beden büyük. Diyetler hiçbir zaman pek yardımcı olmadı çünkü sadece göğüslerimin ve zaten ince olan kollarımın kıçım notu almadan önce küçülmesine neden oldular.

Andrea bana her zaman deli olduğumu ve benimki gibi bir popo için adam öldüreceğini söylüyor ama ben bunu anlamıyorum. Benlik saygısı problemleriyle hiç mücadele etmemiş olmama rağmen, daha küçük bir ganimet ve daha ince kalçalara hayır demem. Yansımama tekrar baktığımda iç çekiyorum.

"Saçınıza ne yapılmasını istiyorsunuz, Bayan Isabella?" kuaför sorar.

Annem odanın köşesindeki sandalyeden, "Boş ver," dedi. Bu sabah beşten beri hazırlıkları denetliyor.

"Gevşek sorun değil." omuz silkiyorum

Luca beni görmeye gelmedi. Ne büyükbabamın evleneceğimizi açıkladığı gün, ne de sonraki haftalarda. Birbirimizi zaten tanıdığımız için gerekli olmadığını düşündü sanırım.

Uzun, beyaz, dantelli elbise ve başımın üstündeki pahalı tacı fark ederek yansımamı yeniden değerlendiriyorum. Hayalim sonunda gerçek oluyor. Ama bu kadar acı bir deneyim olacağını hiç düşünmemiştim. Büyükbabamın çalışma odasının dışında kulak misafiri olduğum sabah kulak misafiri olduğum şeye göre, bunu beklemeliydim.

Luca , " *On dokuz yaşındaki biriyle ne yapacağım," dedi.* Sanki birinin sokaktan getirdiği bir sokak köpeğiymişim gibi. Birini atamadı ama orada da istemiyordu.

Konuşmanın sadece son kısmını duyduğuma sevindim. Ondan önce başka neler söyledi Allah bilir.

Kapı çalınır ve babamın kafası içeri bakar. "Çok güzelsin İsa." Gülümseyip anneme dönüyor. "Emma, acele etmeliyiz yoksa geç kalacağız."

Bir dakika içinde aşağıda olacağız, dedi, arkamda bir yere giderek.

Önce personel odadan çıkıyor, ardından annem, ardından Andrea ve ben en son çıkıyoruz.

“Gülümse, İsa! Sonunda Luca ile evleniyorsun, diye fısıldadı. “Hala gerçeküstü hissettiriyor.”

"Evet."

"Ah, hadi ama. Tanrı aşkına bugün senin düğün günün. Kendinden geçmiş olmanı bekliyordum. İnsanlar senin mutlu olmanı bekleyecek.”

"Sadece gerginim," diye yalan söyledim. Büyükbabamın çalışma odasında Luca'nın söylediklerini ona söylemedim. "Burası daha mı iyi?" En sevdiğim sahte gülümsemelerden birini sorup teklif ediyorum.

"Mükemmel. Bunu seviyorum, hiçbir zaman doğru mutluluk karışımını biraz utangaçlıkla çekmeyi başaramadım. Sen her zaman annemin en iyi öğrencisiydin.” Güler.

Evet, her şey dünyamızdaki görünüşlerle ilgili.

LUCA

Boşanmam dün öğleden sonra resmiyet kazandı. Ve şimdi, yirmi dört saat sonra bile, bir sunağın önünde duruyor, yeni gelinimi bekliyorum. Inanılmaz.

Kilisenin uzun kapısı açılıyor ve babasının kolundaki Isabella içeri giriyor. O yaklaşırken müstakbel eşimi inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Belki ışıktandır ama yüzü onu son gördüğümden bir saniyeden fazla farklı görünüyor. Hala nefes kesici. Hala aynı uzun saçlar, kocaman gözler ve keskin elmacık kemikleri. Tam olarak ne olduğunu bulamıyorum ama bir şeyler ters gidiyor. Mutlu olduğu izlenimini veriyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme var ve başı dik - ışıltılı bir gelinin mükemmel bir görüntüsü. Bakışlarımı tekrar gözlerine çeviriyorum ve işte o zaman onu görüyorum. Yüzü mutluluk ve neşe gösteriyor olabilir ama duygu gözlerine ulaşmıyor. Bunun yerine, görünüyorlar. . . boş.

Yanımda durmak için son adımı attı, bakışları yalnızca rahibe odaklanmıştı. Tabii bunu o da istemiyor. Hangi on dokuz yaşındaki, yaşının neredeyse iki katı olan bir adama bağlanmak ister ki? Olanlardan korkmuş olmalı. Onunla önceden konuşmaya gitmeliydim, düğünden önce onunla düzgün bir şekilde tanışmalıydım. Kelimenin gerçek anlamına uyan bir evlilik yapmayı planlıyormuşum gibi değil ama yine de.

Rahip konuşmaya başladığında, elini tutmak için uzandım ve keskin bir nefes alışını duydum. Isabella birleşmiş ellerimize baktı, sonra bakışlarını kaldırıp doğrudan bana baktı. Gözleri artık boş değil ve beni izlerken karanlık derinliklerinde yanan ateşi neredeyse görebiliyorum. Bunu ölü görünümünden daha çok seviyorum.

Rahip işini bitirip yüzüklerimizi taktıktan sonra eğilip yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. Doğrulup ona baktığımda yine o boş bakışlarla beni izlediğini görüyorum.

* * *

Genç karımın, kız kardeşi ve annesiyle birlikte durduğu odanın köşesinden gözlerimi ayırmadan kadehimi kaldırıp maden suyunu yudumluyorum.

Düğün yemeğinin verildiği şehir kulübüne vardığımızda Isabella yanımdan ayrıldı ve odanın karşı ucuna gitti. Bana bir kez bile bakmadı. Rahatlamış olmalıyım. Bunun yerine, bir saatten fazladır onu izliyorum, ona şöyle bir göz atan her erkeği fark ediyorum. Beni kızdırıyor. Sadece diğer erkeklerin ona bakışı değil, aynı zamanda beni rahatsız etmesi de.

Lorenzo Barbini yanıma yaklaşırken, "Ne beklenmedik olaylar," dedi.

"Ey?" İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Düğünden mi bahsediyorsun yoksa Giuseppe'nin beni halefi olarak seçmesinden mi?"

"Dürüst olmak gerekirse ikisi de. Planın Angelo Scardoni'yi torunuyla evlendirmek olduğunu sanıyordum.

Planlar değişir, dedim.

Lorenzo neredeyse on beş yıldır Giuseppe'nin patronuydu, bu benim capo olduğumdan daha uzun bir süre. Don'un kararına şaşırması anlaşılır bir şey. Ben dahil herkes öyleydi. Genellikle, bir don öldüğünde veya istifa etmeye karar verdiğinde, liderliği devralan oğlu veya damadıdır. Eğer durum böyle değilse, o zaman saltanatlar alt patrona geçer. Yeni kayınpederim yeni bir yol çizmeyi seçti.

"Yeni konumunun gerektireceği her şeyin üstesinden gelebileceğinden emin misin?" O sorar.

Asla Aile'ye liderlik etmeyi arzulamadım. Silah anlaşmaları yapmak, her şeyin yolunda gitmesi için işlemleri yönetmek ve para kazanmak ana odak noktamdı. Şu anda, yönettiğim operasyonlar, kazancımızın yüzde ellisinden fazlasını oluşturuyor.

"Daha iyi bir don yapacağını mı sanıyorsun?" Soruyorum.

Burada gerçekçi olalım, Luca. Sen bir iş adamısın ve harika bir iş çıkarıyorsun. Ama Aile etkinliklerine nadiren katılıyorsun ve eminim ki iç işleri nasıl halledeceğin hakkında hiçbir fikrin yok.

O haklı. Akşam yemekleri ya da kimin kimin karısıyla yattığı umurumda değil. Chicago Cosa Nostra'nın baş pozisyonunu üstlenmek, bir dizi özel meseleyi çözmek, üst düzey üyeler arasındaki borç sorunlarına karışmak ve Aile içinde evlilikler ayarlamak anlamına gelir. Diğer insanların kişisel draması benim hoşlandığım bir şey değil. Ama işin sosyal yönünü ne kadar az önemsiyorsam , kimsenin yeteneklerimi sorgulamasına izin vereceğim anlamına gelmez.

"Evet, son zamanlarda yaptığın tek şeyin partilerde oturmak olduğunu düşünürsek, bu kısmı halletmek konusunda daha bilgili olduğunu varsayıyorum. Söylesene Lorenzo, Aileyi kumarhanelerimizi işlettiğin gibi yönetir miydin? Çünkü bildiğim kadarıyla aylardır önemli kayıplarla uğraşıyorsunuz." Yüzüne yayılan şokun tadını çıkararak gülümsedim. "Kayıpları, silah satışlarından elde ettiğim kârla kapattığımı ekleyebilir miyim? Belki de daha fazla sorumluluk üstlenmeyi arzulamadan önce kendi pisliğinle ilgilenmeye odaklanmalısın?

"Yüksekten uçan derine düşer," diye mırıldanıyor Lorenzo kadehine.

Gülümseyip kravatının düğümünü tuttum ve onu hafifçe yukarı çektim. "Seni iyi duyamadım." Eğilip yüzüne bakıyorum, "Lütfen bunu tekrar eder misin?"

Kızarıklık yüzüne yayılmaya başlayınca Lorenzo'nun burun delikleri açıldı. Birkaç saniye şişkin gözlerle bana baktıktan sonra dişlerini gıcırdattı.

“Bilgilerin yanlış dedim” diye alay ediyor, “Kumarhane işinde yanlış bir şey yok.”

"Ey. Benim hatam o zaman.” Kravatını çözüp başımla odanın köşesini işaret ediyorum. "Karınız sizi arıyor gibi görünüyor."

Lorenzo bana kızgın bir bakış atıyor, sonra uzaklaşıyor ve ben de gözlerimi genç karıma çeviriyorum. Kara para aklamaktan sorumlu capo Franco Conti, Isabella'nın annesi Emma ile konuşuyor. Sadece bizim kumarhanelerimizden gelen parayla ilgilendiğinden, Franco'yla pek işbirliği yapmadım. Damian, operasyonlarımın aklamasından sorumlu ve ben de bu şekilde devam etmeyi planlıyorum. Franco'nun yanında duran, Capo Santino D'Angelo'nun en büyük oğlu Dario D'Angelo, Isabella ile konuşuyor. Adamın söylediği bir şeye gülümsüyor, sonra kız kardeşine dönüyor ve o bakmıyorken Dario'nun bakışlarının onun vücudunda gezindiğini fark ediyorum. Dişlerimi gıcırdatarak arkamı döndüm ve bara yöneldim. Kiminle konuştuğu beni ilgilendirmemeli. Hedefime giden yolu yarılamıştım ki arkamda çınlayan bir kadın kahkahası duydum, bu yüzden omzumun üzerinden baktım. Isabella ve kız kardeşi, Dario'nun az önce söylediği bir şeye kıkırdıyorlar.

Başka bir erkeğin onu güldürebilmesi beni rahatsız etmemeli. Ama öyle. Sanki içimde lanet bir kaşıntı var. Yanıma gidip Santino'nun oğlunu Isabella'dan uzaklaştırma dürtümü görmezden geldim. Bunun yerine barda Ailenin kumar işini yürüten başka bir capo olan Orlando Lombardi'ye katılıyorum.

"Geçen hafta New York'ta yaşanan bok fırtınasını duydun mu?" yanına oturduğumda soruyor.

"Ben dedikodu yapmıyorum." Barmene bana bir maden suyu daha getirmesini işaret ediyorum. "Burada uğraşmak için çok fazla bok var."

"Ajello bir gecede iki Camorra klanını yok etti. Kırk yedi kişi. Görünüşe göre onun işine parmaklarını sokmaya çalışmışlar.” Orlando bana doğru eğiliyor. Yeğenlerimden biri Ajello için piyade olarak çalışan bir adamla evli. Çatışma sırasında Ajello'nun vurulduğunu duymuş.”

İçkimden bir yudum alıyorum. New Yorklu papazın ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor, onunla işim yok. Ama biraz meraklı olmadığımı söyleyemem. O adam her zaman bir gizem olmuştur. "Öldü mü?"

"Hayır. Ama tüm bildiğim bu, ”diyor Orlando. "Sıraları birbirine çok sıkı bağlı ve adamları çıldıracak kadar sadık. Yeğenim sadece kocası telefonda biriyle konuşurken kulak misafiri oldu.”

Gözlerimi içkime odaklamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama Isabella'ya bir kez daha bakma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Bunu yaptığımda, beni izlediğini görüyorum. Ancak bakışlarımız birleştiği anda Dario'ya dönüyor.

"Biliyor musun, bazen o adamın var olmadığını düşünüyorum," diye devam ediyor Orlando. "Neden kimse onunla tanışmadı?"

Giuseppe yaptı, dedim ve tekrar karıma baktım. Hala aptalla konuşuyor. "Geçen sene."

"Hayır! Neden bundan hiç bahsetmedi?"

"Çünkü Giuseppe'nin yaptıklarını kimseyle paylaşmaya ihtiyacı yok."

"Sana söyledi," dedi gözlerinde kıskanç bir parıltıyla. "Toplantı ne hakkındaydı?"

"Askerlerimizden biri iş için orada olan bir kız arkadaşını ziyaret etmek için New York'a gitti. Ve Ajello'nun bölgesine girmek için izin istemedi. Giuseppe, sorunu çözmek için Ajello ile bir araya geldi."

"Ve yaptılar mı? Sorunu çözmek mi?"

"Evet." Başımı salladım ama bir gözüm Isabella'dan ayrılmadı.

"Ajello adamı serbest mi bıraktı?"

"Bir bakıma," diyorum. "Kafasını FedEx aracılığıyla geri gönderdi."

"Tanrı aşkına."

Santino'nun çocuğu hâlâ Isabella'nın yanında. Bardağımı bara indirip ayağa kalktım. "Ben izinliyim."

"Kendi düğün resepsiyonunun ortasında mı gidiyorsun?"

"Bu öğleden sonra Sergei Belov ile bir görüşmem var."

Bana gözlerini büyütüyor. "Bratva ile iş yaptığını bilmiyordum."

"Eh, senin o kadar çok şey bilmediğini zaten belirledik, Orlando."

Orlando'yu sırtıma hançerler dikmiş halde bırakıp karımı almaya gidiyorum.

ISABELLA

Limuzinin penceresinden dışarı bakıp yanlarından geçtiğimiz binaları izliyorum ve dönüp Luca'yla yüzleşme isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Benden olabildiğince uzağa, arka koltuğun diğer tarafına oturduğundan emin oldu. Neredeyse bir saattir araba kullanıyoruz ve bana tek kelime etmedi. Bunun yerine, telefonuna bir şeyler yazarak meşgul.

Düşüncelerim kiliseye ve bu sabahki düğünümüze geri dönüyor. Papaz "Gelini öpebilirsin" dediğinde çok heyecanlandım. Luca'nın beni tüm o insanların önünde yutmasını beklemiyordum ama gerçek bir öpücük istiyordum. Ve ne aldım? Yanakta hafif bir öpücük. Sonra cebinden şeker çıkarıp bana verebilirdi. Davranış şekli acıtıyor.

İç çektim ve şimdi ne halt etmem gerektiğini merak ederek dışarıya bakmaya devam ettim. Sadece *kimin umurunda olduğunu söyle* ve bu durumun bizi nereye götürdüğünü gör? Birbirimizi görmezden geldiğimiz için yabancı kalan bir kocayla mı yaşıyoruz? Hayır, buna izin vermeyeceğim. Kendime acıma partim burada sona eriyor. Sonunda yıllardır gizlice sevdiğim bir adamla evlendim ve beni halının altına süpürmesine izin verirsem lanetleneceğim. Luca şu anda beni umursamıyor olabilir ama onu kendime aşık edeceğim ya da denerken öleceğim.

Yaş farkımızla ilgili bir sorunu var. Bunu söylediğini açıkça duydum. Pekala, kaç yaşında olduğum konusunda hiçbir şey yapamam, bu yüzden bu, aşmam gereken engellerden biri. Sanırım onu uyandırmak zorunda kalacağım. Yaşım küçük olabilir ama ne istediğimi biliyorum. O. beni sevmek Ve bunun için savaşmaya hazırım.

Limuzin büyük beyaz bir malikanenin önünde duruyor ve Luca inip kapımı açmak için yanıma geliyor. Eteğimi toplayarak uzattığı elini tuttum ve yeni evimi görmek için dışarı çıktım. Büyüdüğüm büyükbabamın evinden daha küçük ama yine de çok büyük.

Şoföre, "Bayan Rossi'nin valizini yukarı götürün," dedi ve onu içeri kadar takip etmemi işaret etti. "Sanırım üzerini değiştirip dinlenmek istersin, o yüzden seni odana götüreyim. Akşam yemeğinden önce Damian sana evi gezdirecek."

"Erkek kardeşin?" Büyük fuayeye girerken soruyorum.

"Evet. Yapacak işlerim var."

"Ey?" Ona aşık olabilirim ama bu bana paspas gibi davranmasına izin vereceğim anlamına gelmez. "Kardeşin Luca ile evlendiğimi hatırlamıyorum."

Olduğu yerde durup bana dönüyor. "O ne demek?"

"Bu, bana evi gösterecek ve ekibinizle tanıştıracak kişinin siz olacağınız anlamına geliyor," dedim soğuk bir sesle ve inanamayarak açılan gözlerinin tadını çıkararak. Omurga sahibi olmamı beklemiyordu, değil mi? Sürpriz. "Kızın nerede?"

"Rosa arkadaşının evinde. Akşam yemeği için evde olacak."

"İyi. Lütfen şimdi beni odama götür."

Luca başını yana eğip ilgiyle bana baktı ve ben birkaç adım gerideyken büyük merdivenlere yöneldi. Yürüyüşüne her zaman hayran olmuşumdur. Adımları sinsi sinsi bir kurt gibi yavaş. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin vererek uzun bacaklarını ve geniş omuzlarını kontrol ettim ve saçlarının topuz yaptığı tepesinde durdum.

Pek çok kez o saç tokasını çıkarıp parmaklarımı o siyah tellerin arasından geçirmeyi hayal ettim. Saçlarının şimdi ne kadar uzun olduğunu merak ediyorum. Gevşediğini gördüğüm tek zaman, yıllar önce beni kurtarmak için havuza atlamasından sonraydı. Topuzu bu sırada çözülmüş, yelesi dökülmüş olmalı. O zamanlar omuz hizasındaydı.

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Luca'yı gizlice gözlemlemek yapabildiğim tek şeydi, bu yüzden her ayrıntıyı yakaladığımdan ve adının yazılı olduğu zihinsel kasamda sakladığımdan emin oldum. Vücudunun yıllar içinde değişme şekli, kaslı, daha sert hale gelmesi. On altı yaşıma girdiğimden beri, o kocaman vücudun benimkine sarıldığını ve beni sımsıkı tuttuğunu hayal ettim. beni sevmek

İlk zevk aldığımda on yedi yaşındaydım ve bunu bacaklarımın arasında benimki yerine onun eli olduğunu hayal ederek yaptım. O günden beri her gece uyumadan önce yapıyorum. Bazen gündüzleri bile. Ne zaman kendimi yalnız ya da üzgün hissetsem, kendimi odama kilitler, battaniyenin altına girer ve ben orgazm olurken Luca'nın yanımda yattığını hayal ederdim. İnsanlar bilselerdi, bir adama onu o kadar iyi tanımadan aşık olduğum için aptal olduğumu düşünebilirler. umurumda değil

Üçüncü kata geldiğimizde Luca soldaki kapıyı işaret etti ve kapıyı açtı. “Benim odam” diyor.

Bir göz attığımda pencerenin altında kocaman bir yatak olduğunu fark ettim. Mobilyaların çoğu, soluk bej duvarlar ve aynı tondaki perdelerle iyi uyum sağlayan koyu renkli ahşaptan yapılmıştır.

Yan kapıyı açarak, "Bu oda kullanılmıyor," dedi. Oda onunkiyle aynı büyüklükte görünüyor ama buradaki mobilyalar çoğunlukla beyaz, perdeler ve yumuşak şeftali renginde bir kilim var. Sol duvarda muhtemelen yatak odasına açılan bir bağlantı kapısı var. Kapıyı hızla kapattı ve son iki odaya ulaşana kadar beni koridordan geçirdi.

"Rosa'nın odası." Üzerinde büyük bir "Rahatsız Etmeyin" etiketi bulunan soldaki kapıyı işaret ediyor, ardından sağdaki kapıya dönüp kapıyı açıyor. "Bu sensin."

Güzel bir alan. Büyük, birkaç uzun penceresi ve hafif ahşap mobilyaları var. Bavulum, halının ortasında, büyük, kabarık bir kanepenin yanında duruyor.

"Altıda seni akşam yemeğine götürmek için geleceğim," diyor ve gidiyor.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum. Bu yüzden beni bu katta kendisinden olabildiğince uzağa yerleştirdi. Bu olmaz. Valizimin yanına gidip kulpunu tutuyorum. Elbisemin tekerleklere sıkışmaması için önümde yuvarlayarak odadan çıkıyorum ve koridorun diğer ucuna doğru ilerliyorum. Luca benim geldiğimi duyduğunda odasına giriyordu. Bir adım geri çekildi ve benim yaklaşmamı izledi.

"Odanızda bir sorun mu var?" O sorar.

Onun yanındaki odanın önünde durdum ve çenemi yukarı kaldırdım. Kapüşonlu gözleri tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor.

"Hiç de değil," diyorum, valizimi içeri sokup kapıyı arkamdan kapatıyorum.

LUCA

Yatak odamı Isabella'nın iddia ettiği odaya bağlayan kapıya bakıyorum ve diğer taraftan gelen sesleri dinliyorum. Bana bu kadar yakın durmasına imkan yok. Şimdilik öyle kalsın ama sabah ilk iş Rosa'nın karşısındaki odaya gidecek. Hareket ettiğini duydum ve ardından özel banyosunda su açıldı. Ergenlik çağındaki karım benden sadece birkaç metre ötede duş alıyor ve aniden zihnimde onun mükemmel küçük vücudunun spreyin altında olduğu görüntüler canlanıyor.

Başımı sallıyorum. Benim neyim var? Bir gençle seks yaptığımı hayal ediyorum. Ve muhtemelen daha önce bir erkekle hiç yatmamış biri. İsa. Odadan çıktım ve sanki Isabella'nın çıplak ve ıslak görüntülerini silmeye yardım edecekmiş gibi kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Ya da bileklerini başının üzerinde tutarken vücudunu benimkiyle duş duvarının karoları arasına sıkıştırmanın cazibesi.

***

Sergei Belov ile görüşmeden döndüğümde saat altıya çeyrek var. Silah tedarikçilerimden biri, birkaç kasa askeri yaylı tüfek ele geçirdi, ancak kimse bunların nasıl çalıştığını bilmiyordu. Bu bokla nasıl başa çıkılacağını bilebilecek akla gelen tek kişi Belov'du. Numuneyi gösterdiğimde sırıtan yüzüne bakılırsa, onlarla epey tecrübesi vardı. Nedense şaşırmadım. Ama ona bir tank alıp alamayacağımı sorduğunda beni şaşırttı. Sonra omuz silkti ve "Arkadaş arıyorum" dedi. Bratva'da birden fazla deli olmalı.

Üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum ve Isabella'nın geçici odasının kapısını çalıyorum. Açtı ve kot pantolonuma ve siyah gömleğime odaklanarak bana baktı. Gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı görüyorum.

"Burada akşam yemeği için giyinmek yok mu?" diye soruyor merdivene doğru ilerlerken.

"Takım elbiseden nefret ederim."

Isabella'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. Hiçbir şey söylemeden önümde merdivenlerden indi ve bana arkasını engelsiz bir şekilde görmemi sağladı. Boynundan bağlanan pembe kolsuz bir üst, gövdesine ve dar beline göre kalıplanmış ve dar siyah pantolon giymiş, canlı, yuvarlak poposunu vurguluyor. Gözlerimi ondan uzaklaştırmak muazzam bir irade gücü gerektiriyor.

Zemin kata geldiğimizde fuayenin sağ tarafında sıralanmış olan personelin önünde duruyor.

"Bu Isabella. Karım" diyorum ve onları teker teker tanıtıyorum, önce kahya, sonra hizmetçiler, iki şoför, bahçıvan ve son olarak da mutfak çalışanları.

Bunu yaptıktan sonra güvenlik görevlilerimin durduğu diğer tarafa dönüp onları da tanıştırıyorum. İsimlerini hatırlamasını beklemiyorum çünkü burada çalışan otuzdan fazla insan var.

Bu ikinci vardiya, dedim ona. "Sabah geldiklerinde seni ilk vardiyayla tanıştırırım."

"Teşekkür ederim." Başını salladı ve beni doğu tarafında zemin katın dörtte birini kaplayan yemek odasına kadar takip etti.

Belediyede evlendikten sonra Simona'yı buraya ilk getirdiğim zamanı hatırlıyorum. Güvenlik görevlilerinin sayısı ve evin büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüştü ve yanından ateşli silah taşıyan biri geçtiğinde sıçrayıp ciyakladı. Isabella ise tam tersine tüm bunları gözünü kırpmadan içine alır. Sanırım bu onun için yeni bir şey değil. Benimkinin iki katı büyüklüğünde bir evde ve çok daha fazla silahlı muhafızla büyüdü.

Damian zaten yemek odasında, baş koltuğun solundaki masada oturuyor. Geldiğimizi görünce ayağa kalkıp elini uzattı.

"Nihayet." Güler. Luca'nın seni sonsuza kadar odanda saklamaya karar verip vermediğini merak etmeye başladım.

"Isabella, bu benim kardeşim," diyorum ve tepkisini dikkatle izliyorum.

Ağabeyim benden on iki yaş küçük ve kadınların ona söylemeyi sevdiği gibi, "ölümünden sonra muhteşem". İnsanlar genellikle mavi gözlerine, şekillendirilmiş saçlarına ve kusursuz kıyafetlerine odaklanırken, onu bir playboy olarak düşünerek bu süreçte hafife alıyorlar. Davranışlarıyla bu izlenimi sürdürmek için elinden gelenin en iyisini yapar. O pahalı saç

kesiminin altında bir dehanın ne sakladığını pek kimse bilmiyor. Rakamlar ve emlak piyasası söz konusu olduğunda Damian'ın hüneri var. Bu nedenle, iş anlaşmalarımın finansmanını o yönetiyor. Ayrıca her ay milyonlarca doları aklamaktadır.

"Sadece Isa, lütfen," diyor karım.

"İtiraf etmeliyim ki, sana daha çok uyan bir isim düşünemezdim, Isa." Ona gülümsüyor. Bella.

Başımı sallıyorum. Cazibeyi çoktan açtı.

Flört etmek yok, Damian. Rosa nerede?”

"Odasında yiyeceğini söyledi."

Yakınlarda bekleyen hizmetçiye döndüm. "Kızımı buraya getir. Şimdi."

Masada Rosa'yı beklerken, arkama yaslandım ve Isabella ile Damian'ın onun evi ne kadar beğendiğini tartıştıklarını gözlemledim. Yaşları yakın olduğu için beklediğim gibi, en başından itibaren bariz bir şekilde başarılı oldular. Simona'nın yaptığı gibi onu baştan çıkarmaya çalışacak mı merak ediyorum.

"Düğünde değildin," diyor Isabella.

Damian gülümsüyor. "Evet, Aile toplantılarından kaçınmaya çalışıyorum."

"Eski sevgilileriyle karşılaşmak istemediğini kastediyor," diye araya giriyorum. "Özellikle de o onlarla yattığında yarısı zaten evliyken."

"Mantıklı." Isabella kardeşime sırıtıyor. "Hâlâ Franco'nun kızıyla mı yatıyorsun?"

Damian şarabını döndürür ve ona bakar. "Bunu nereden biliyorsun?"

Isabella gülümsüyor ve meyve suyuyla dolu sürahiye uzanıyor.

"Ben o kadınla aynı masada oturmuyorum!" Kızımın tiz sesi bana ulaşıyor.

Sandalyemde döndüm ve bakışlarımı Rosa'ya diktim, onun bağırması hakkında ne düşündüğümü gözlerimde görmesini sağladım. "Gel buraya."

"Hayır. Sana söylemiştim . . ”

"Tam bu saniye, piccola."

Ayağını yere vurur, çenesini öne doğru uzatır ve masaya doğru ilerleyip Damian'ın diğer tarafına oturur.

"Şimdi, Isabella'dan özür dile," diyorum.

"Hayır."

İsa. Ergenlik on iki civarına gelmiyor mu? Rosa sadece yedi yaşında, ama erkenden içine girdiğine inanmaya başlıyorum. Ona Simona ile boşanacağımızı söylediğimde, yorumu "Güle güle" oldu. İkisinin hiçbir zaman bir ilişkisi olmadı ve Rosa kendi annesinden çok aşçımızla vakit geçirdi. Geçen hafta Rosa ile konuştum ve durumu Isabella'ya anlattım ve o da makul görünüyordu ama sanırım bunu biraz daha tartışmamız gerekecek. Isabella buraya nasıl ve neden gelmiş olursa olsun , kızım dahil kimsenin ona saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle evimde bağırılmasına izin vermem.

"Emin misin?" Soruyorum.

"Evet."

"Tamam. Odana dönebilirsin."

"Ne?" Gözlerini bana dikiyor. "Ve akşam yemeği?"

"Özür yok, yemek yok."

"Baba!"

"Gitmekte özgürsün." Başımla kapıyı işaret ettim ve elimle hizmetçiye yemeği servis etmesi için işaret ettim.

"Güzel," diye tersledi Rosa, sandalyeden fırladı ve uzaklaştı.

O giderken gözlerimle Rosa'yı takip ettim ve Isabella'nın ağzını ince bir çizgi halinde bastırarak beni izlediğini fark ettim. Yorum yapıp yapmayacağını görmek için bekledim ama hiçbir şey söylemedi, sadece arkasını döndü ve tabağına odaklandı. Muhtemelen kızımı yemek yemeden uyutacağımı düşünüyor ve ona güven vermeyi düşünmüyorum.

ISABELLA

Mutfağı bulmanın sorun olacağını düşünmüştüm ama alt kata indiğimde geldiğimde tanıştığım hizmetçilerden biri köşedeki lambanın tozunu alıyor.

"Anna, bana mutfağın nerede olduğunu gösterebilir misin?" Ona yaklaşırken soruyorum.

Yüzünde biraz kafası karışmış bir ifadeyle bana gözlerini kırpıştırdı, sonra hızla başını salladı. "Elbette Bayan Rossi. Bu yoldan."

Evin arka tarafına, beyaz bir kapının önünde durduğu yere varana kadar sağdaki koridorda Anna'yı takip ettim. "Burada."

"Teşekkürler" diyorum ve içeri giriyorum.

Mutfak geniştir. Sayaçlar ve solda bir ada. Sağda en az on kişinin oturabileceği uzun bir ahşap masa var. Muhtemelen personelin yemek yediği yer orası. Ellili yaşlarında söğüt gibi bir kadının lavabonun yanında bardakları parlattığı dolaplara yöneliyorum.

"Size yardımcı olabilir miyim, Bayan Rossi?"

"Bana bir sandviç yapar mısın? Kendim yapardım ama malzemeleri nerede sakladığınız hakkında hiçbir fikrim yok.

"Derhal." Başını sallayıp etrafta koşuşturuyor, bir tabak ve ekmek çıkarıyor, sonra "Belirli bir şey ister misin?" diye soruyor.

"Rosa için. Onları genellikle nasıl sevdiğini yap. Teşekkür ederim."

Hizmetçi yemeği hazırlamakla meşguldü ama birkaç saniyede bir fırlatıp attığını fark ettim. Bitirdiğinde, içinde iki sandviç ve bir peçete olan bir tabak getirip bunları bana sunuyor.

"Jambon. Ekstra peynirle.”

"Teşekkürler Grace. İyi geceler."

Adını söylediğimi duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı ama hemen kendini toparladı. "İyi geceler Bayan Rossi."

Sandviçleri üçüncü kata taşıdım, koridorda yürüdüm ve Rosa'nın kapısını çaldım.

"Burada değilim!" diğer taraftan geliyor.

gözlerimi deviriyorum. Sanki ablamı dinliyorum. Andrea, bir şeyler yolunda gitmediğinde aşırı derecede huysuzlaşıyor. Boşta kalan elimle tokmağı tuttum ve kapıyı açtım. Rosa yatağın karşısında yüz üstü uzanmış, önündeki telefon setinde olup bitenlere tamamen dalmış durumda.

Kapıda durduğumu görünce ayağa fırladı ve bana baktı. "Odamda ne yapıyorsun? Çık ya. . ” Gözleri elimdeki tabağa takıldı. Mayo yok mu?

Mayo yok. Yatağa yaklaştım, tabağı yanına koydum ve gitmek için döndüm.

"Babamla nasıl tanıştın?"

Bun durdum. "Havuza atladı ve hayatımı kurtardı."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır," diye seslendim omzumun üzerinden. "İstersen kendin sor."

"Gerçekten senin hayatını kurtardı mı?"

İçimden gülümseyip arkamı dönüyorum. "Bunu duymak ister misin?"

"Evet!" diye haykırıyor, gözleri kocaman. "Söyle bana."

Odanın köşesindeki küçük kanepeye çöküp arkama yaslandım. "Ben senden biraz küçüktüm. Altıncı doğum günü partimdi. Hepimiz çocuklar bahçede koşarak oynuyorduk. Ayakkabı bağcıklarımdan biri çözülmüştü ve havuzun hemen yanında diz çökmek için diz çöktüğümde arkadaşımın kuzeni yanımdan koşarak beni içine itti.”

"Bir havuza mı düştün?"

"Evet."

"Ve babam seni kurtardı?"

“Giysileri ve her şeyiyle hemen içeri girdi. Havuz derin değildi ama ben küçüktüm ve boğulabilirdim.”

"Vay canına," dedi ve bana bakarak başını yana eğdi. "Bu yüzden mi onunla evlendin? Senin hayatını kurtardığı için mi?”

Güldüm. "Hayır. Onunla evlendim çünkü büyükbabam ve baban bunun en iyisi olacağı konusunda hemfikirdi. İşler bazen böyle yürür.”

"Yani, onu sevmiyor musun?"

Ben mi? Birini gerçekten sevmek için, onu olduğu gibi, en iyisi ve en kötüsüyle sevmem gerekir. Kendimi bildim bileli Luca fikrine aşığım ve son birkaç yıldır deli bir kadın gibi ona takıntılıyım. Bu aşk mı? Yoksa sadece bir aşk mı? Başka bir erkek için benzer bir şey hissetmedim, orası kesin.

"Onu sevdim." Başımla onayladım.

"Tiyana'nın kız kardeşinin babamın seksi olduğunu söylediğini duydum. O ne demek?"

Nasıl açıklayacağım konusunda biraz kafam karışmış halde gözlerimi kırpıştırdım. Tavrı zaman zaman onlu yaşlarında gibi görünse de Rosa sadece yedi yaşında. "Yakışıklı görünüyor demek."

"Ey. Tamam." Sandviçinden bir ısırık aldı, bakışlarını benden hiç ayırmadı. Çiğnerken sanki beni yargılıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Bana bağıracak mısın?"

"Hayır. Neden bunu yapayım?"

Simona her zaman bana bağırır. Omuz silkiyor. “Babam ortalıkta yokken öyle. Bağırmaya izin vermiyor.”

Annesine ilk adıyla mı hitap ediyor? Hala bu gerçeği ve kapı açıldığında taşıdığı sonuçları işlemeye çalışıyorum. Luca, içinde bir tabakta sandviç ve bir bardak süt olan bir tepsiyle içeri giriyor. Kapı eşiğinde durup Rosa'nın elindeki sandviçe odaklandı.

Rosa lokmalar arasında, "Isabella seni yendi," diyor ve parmağıyla beni gösteriyor.

"Tamam, şimdi gidiyorum." Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum. "İyi geceler Rosa."

Luca bana şahin gibi dik dik baktığı kapı aralığından kıpırdamadı. Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla karşılaştım ve nihayet kenara çekilene kadar gözlerimiz birkaç uzun kalp atışı boyunca sessizce kilitlendi. Hareketlerimin kasıtlı olarak yavaş olduğundan emin olarak, odama ulaşana kadar koridorda yürüdüm. İçimden bir ses, buna sezgi deyin, ben arkama bakmadan odama girerken hâlâ beni izlediğini söylüyor.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz nefesimi verdim ve sırtımı kapıya yasladım. Kayıtsızmışım gibi davranmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama içimden bir his var ki benim tek bir nazik davranışım onun daha da uzaklaşmasına neden olacak. Riske atamam. Henüz değil.

Bunca yıldan sonra Luca'ya bu kadar yakın olmak ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini bilmek... . . canı yanmak. Bir bakıma, hiç şansım olmadığını bildiğimde daha kolaydı. Hiçbir şey beklemiyordum. Ve şimdi, sonunda onu bu kadar yakınımda bulduğumda, eskisinden daha da uzaktaymış gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve on sekizinci yaş günümde bana tesoro dediği günü hatırlıyorum. Görünüşe göre, kelime gerçekten hayal ettiğim sevgiyi taşımıyordu. Bu sadece geçerken söylenen bir kelimeydi. Yine de o anı ve saçıma yaptığı hafif dokunuşu olaydan günler sonra bile düşündüm.

Ben pes etmiyorum. Savaşa hazırlansa iyi olur, çünkü ona hizmet edeceğim şey bu. Yolun her adımında onunla ve kayıtsızlığıyla savaşacağım.

"Hazır olsan iyi olur Luca Rossi," diye fısıldadım boş odaya, "çünkü aşkta ve savaşta her şey mübah."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

LUCA

Ceketimi odamdaki koltuklardan birine atıp yatağın kenarına oturdum ve telefondan Donato'nun mırıldanmasını dinledim. Satın aldığımız mülklerden birinde bazı sorunlar oldu ve dün geceyi ve bugünün tamamını şehir merkezindeki ofisimde bu boku halletmeye çalışarak geçirdim. Gerçekten bugün başka bir sikişmeye ihtiyacım yok.

Ah, Tanrı aşkına, Donato. En azından bazı boklarla kendi başına başa çıkamaz mısın? dedim telefona, burun kemerimi sıkarak. "Kaç kasa?"

"Kamyon az önce geldi. İlk birkaç tanesini açtık ama büyük ihtimalle birkaç tanesi daha aynı, Luca."

"Kahretsin." Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıyorum. Yanlış kalibrede bir mühimmat sevkiyatıyla ne halt edeceğim ben?

Isabella'nın odasının yönünden alçak, iniltili bir ses bana ulaştı ve başımı kaldırıp odalarımızı birbirine bağlayan kapıya baktım. Onu Rosa'nın odasında bulduğum dün akşamdan sonra görmedim. Kızıma akşam yemeği getirdi. Bunun hakkında ne düşüneceğimden emin değilim. Ya da bütün gün onu düşündüğüm gerçeği hakkında. Kahretsin. Viola'ya eşyalarını Rosa'nınkinin karşısındaki odaya taşımasını söylemeliyim.

"Romenlere ne demeliyim?" diye soruyor Donato, beni genç karımı düşünmekten uzaklaştırıyor.

"Bogdan'ı ara. Onu yarın sabah sekizde depoda beklediğimi söyle.

"Ya gelemeyeceğini söylerse?"

"Sonra ona geleceğim ve her lanet kurşunu kıçına tek tek sıkacağım. Bunu ona söyle. Telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum. Lanet olası Romenler.

Yatak odamı geçip banyoya doğru ilerliyorum ama Isabella'nın uyuduğu odaya açılan kapının önünde duruyorum. İşte yine, birkaç dakika önce duyduğumu sandığım gibi başka bir sessiz inilti. Bir sorun olup olmadığını merak ederek kapıya biraz daha yaklaştım ama karşı taraftan sadece sessizlik geliyordu. Kapı kolunu kavradığımda ve kapıyı mümkün olduğunca sessizce açıp içeriye bir göz attığımda soğuk geliyor.

İlk başta, Isabella'nın rahatsız olduğunu düşünüyorum, çünkü karanlığın içinden görebildiğim tek şey onun yatağın üzerinde hafifçe yana doğru kıvrılmış bedeni. Kapıyı biraz daha açtım ve odamdan gelen ışığın bir kısmı içeri girerek onu daha net görmemi sağladı. Bunu yaptığım an, elim kolu sıkıca kavradı.

Isabella başını yastıktan kaldırıp doğrudan bana bakarken, eli ipeksi pijama pantolonunun içinde, tam bacaklarının arasında hareket etmeye devam ediyor. Kıçını kaldırıp dudaklarından bir inilti kaçarken büyülenmiş gibi izliyorum. Nefesim hızlandı ve o bacaklarını daha da açıp diğer elini belinin altından kaydırırken sertleştiğimi hissettim. Arkamı dönüp kapıyı kapatmalıyım ama kendimi dışarı çıkmaya zorlayamıyorum. Ergenlik çağındaki karımın, gözlerini sürekli bana dikmiş, kendini tatmin ederkenki görüntüsüne

yapıştırılmıştım. Pelvisini tekrar kaldırıyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor, dudakları kısmen açık. Diğer elimle kapı pervazını kavradım ve o vücudunu bir kavis haline getirip titremeler vücudunu sarsarken başını geriye attı. Yatağa sarkmadan önce birkaç saniye sürüyor. Yavaşça nefes verdi, ellerini pantolonunun içinden çıkardı ve battaniyenin altına girerken bir kez daha bana baktı.

Bir süre ona baktım, sonra arkamı döndüm ve kapıyı çarparak kapattım.

ISABELLA

Kahvenin çoktan servis edildiği yemek masasına otururken Rosa ve Damian'a "Günaydın," gülümsedim.

"Bugün neşeli görünüyorsun. Belirli bir nedeni var mı?" Damian sorar ve kahvesine uzanır.

Elbette öyleyim ve çok özel bir nedeni var. Kocamın kapıyı açıp beni amımla oynadığımı gördüğünde yüzündeki şok ifadesini her düşündüğümde, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Evet, odasına geri döndü ve arkasından kapıyı çarptı, ama izlerken kapı eşiğini tutma şekline bakılırsa, iyi bir başlangıç yaptık.

"Sebep yok." Başımla solumdaki boş sandalyeyi işaret ettim. Luca nerede?

"Başa çıkması gereken bazı sorunlar vardı, bu yüzden erken ayrıldı. Ama gerçekten tuhaf bir ruh hali içindeydi," dedi Damian, bardağının kenarından bana bakarak.

"Ey? Nasıl yani?"

"Huysuz. Personele takılmak. Bunu nadiren yapar. Onu neyin kızdırmış olabileceğini merak ediyorum."

"Stresli bir iş kolunda." Omuz silkiyorum, masumiyetin bir resmi.

"Evet, öyle olmalı," dedi gelişigüzel bir şekilde ama dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana nasıl baktığını görüyorum.

"Bir sürücüye ihtiyacım olacak," diyorum. "Büyükbabam kendini iyi hissetmiyor. Uğrayıp onu kontrol etmek istiyorum."

"Emin olmak. Ama güvenlik ekibin olarak kimi atayacağını görmek için Luca'nın geri gelmesini beklememiz gerekecek.

"Bugün bir korumaya ihtiyacım olmayacak. Doğruca hocanın evine gidip döneceğim, başka bir yerde durmayı ya da yol boyunca arabayı bırakmayı düşünmüyorum."

"Bölgeden tek başına ayrılman Luca'nın hoşuna gitmeyecek, Isabella."

Rosa gülerek, "Son sözü her zaman babam söyler, Isa," diye araya girdi.

Bunu bildiğim iyi oldu.

Bir hizmetçi, taze pişmiş hamur işlerinden oluşan büyük bir sepet getirir ve masanın ortasına koyar. Rosa ayağa fırlayıp iki kruvasan kaptı ama onları tabağına koymadan önce yan yan bana baktı.

"Bir sorun mu var Rosa?" Kendime biraz hamur işi almak için soruyorum ve uzanıyorum.

"Gerçekten açım," diye mırıldandı.

"Öyleyse soğumadan onları yemelisin." Hâlâ elinde tuttuğu kruvasanlara başımı salladım.

"Her ikisi de?"

"Aç olduğunu söyledin."

"Ama ben şişmanlayacağım."

Başım çatlıyor. Ah, tatlım, şişmanlamayacaksın. Bu fikre nereden kapıldın?"

Rosa başını eğiyor ve omuz silkiyor. "Simona, metam yüzünden ne kadar yediğime dikkat etmem gerektiğini söyledi. . . hm, metalizm."

Tanrı aşkına. O kadında ciddi bir sorun var. Avuçlarımı masaya dayadım ve Rosa'ya doğru eğildim. Damian, sanki ne yapacağımı görmek için bekliyormuş gibi, yorum yapmadan durumu gözlemlemeye devam ediyor.

"Metabolizma demek istiyorsun, tatlım. sen bir çocuksun Çocukların hala büyümekte oldukları için iyi bir kahvaltı yapmaları gerekiyor." Uzanıyorum ve kruvasanları elinden alıp tabağına koyuyorum. "En az on yıl boyunca metabolizmanız için endişelenmenize gerek yok. Tamam?"

Rosa'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve hemen ardından kahvaltısına daldı. Sandalyemde geriye yaslandığımda Luca'nın erkek kardeşinin beni izlediğini fark ettim ve ona tek kaşımı kaldırdım. Damian sırıtır ve kahvesine geri döner.

LUCA

Adamlarımın dün gece gelen kasaları boşalttığı depoya giriyorum. Donato birkaç adım arkamdan geliyor. Bogdan ve iki adamı daha kamyonun yanında durmuş tartışıyorlar.

"Gönderime ne oldu?" Kamyonda bırakılan kasaları başımla işaret ediyorum.

Bogdan, "Gavril bazı kapların model numaralarını değiştirdi," diyor ve sağındaki uzun boylu adama dönüyor. "Sana her şeyi iki kez kontrol etmeni söylemiştim!"

"Kaç kasa?" Soruyorum.

"On iki. İki hafta içinde doğru cephaneye sahip olacağım. Üç, en kötü senaryoda."

Donato'ya dönüp bakıyorum. "Bunları ne zaman teslim edeceğimize söz verdik?"

"Pazartesi gününde."

Bogdan'a dönüyorum. "Pazar günü doğru cephaneye ihtiyacım var."

"Önümüzdeki on gün içinde hiçbir şey alamam Luca. Tüm kamyonlarım zaten yüklü ve rotaları planlanmış durumda. Bir sonraki hafta sonuna ne dersin?

Ne şanssızlık. Kamyonun yanında sıralanmış açık kasalara doğru yürüdüm, bir Beretta çıkardım ve bitişikteki kutudan şarjöre uzandım. "Anlaşmamızı ciddiye almadığını hissediyorum, Bogdan." Şarjörü silahın içine dolduruyorum. "Anlatıyı değiştirelim."

"Ah, hadi ama. Nasıl olduğunu biliyorsun. Hatalar olur."

"Aslında." Silahın horozunu kaldırdım. "Mesele şu ki, Bogdan, son zamanlarda çok kötü bir ruh halindeyim. Bugün buna ihtiyacım yoktu.

Silahı kaldırdım ve görünüşe göre bu saçmalığa neden olan pisliği alnının tam ortasından vurarak vurdum.

"Ne oluyor!" diye bağırıyor Bogdan, şimdi ayaklarının dibindeki ölü adama bakarak.

"Görüyorsun, az önce Gavril'i seninle karıştırdım. Hatalar olur," diyorum ve Bogdan'ın diğer adamını vuruyorum. Vücudu ilkinin yanına düşer. "Devam edeyim mi? Sadece sen kaldın. Üçüncü kez hata yapmayacağımdan oldukça eminim."

Bogdan'ın gözleri şişkin, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor.

Pazar günü cephanemi burada istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını sallıyor.

"İyi. Anlamanı kolaylaştıran bir dil bulduğumuza sevindim." Silahı kasaya geri atıyorum. "Etrafına sor ve bana bir tank bulabilecek misin bir bak."

Silah tedarikçim öylece bana bakıyor.

"Yapabilir misin?" tekrar soruyorum

"Bir tank . . . de olduğu gibi . . . gerçek bir tank mı?"

"Hayali olanları da satıyor musunuz?" Başımı sallıyorum. Tanıştığımızda Belov ilgilenmiş gibiydi. Bir arkadaş istediğini söylüyor."

"Bu Rusların hepsi deli," diye mırıldandı.

"Ne öğrendiğini bana bildir."

Direksiyona geçerken telefonum çalıyor ve Isabella'nın adını gösteriyor. Ona asla teklif etmediğim için muhtemelen Damian'dan numaramı istemiştir. Ama onunkine sahip olduğumdan kesinlikle emin oldum. Bu boktan bir hareket biliyorum ama şimdiden karımı gereğinden fazla düşünüyorum. Beni aramasına ihtiyacım yok, özellikle de şimdi tek düşünebildiğim dün akşam çıkardığı seslerken.

Telefonu çaldırıp yolcu koltuğuna fırlattım. Belki ondan uzak durursam, dün gece ne kadar yenilebilir göründüğünü unutabilirim. Eve geldiğim an ona o lanet odadan çıkmasını emrediyorum.

ISABELLA

Saat zaten öğleden sonra beş ve Luca hala dönmedi. Onu birkaç kez aramaya çalıştım ama her arama cevapsız kaldı. Sonunda onu beklemenin bittiğine karar verdim ve zemin kata inip ön kapıda duran güvenlik görevlisine yaklaştım.

"Bana bir araba ve bir şoför ayarlar mısın lütfen?"

"Elbette Bayan Rossi. Bay Rossi onayladı mı?"

"Kocamın benim için herhangi bir şeyi onaylamasına ihtiyacım yok. Lütfen bana bir araba bul."

Kıpır kıpır, ne yapacağından gözle görülür bir şekilde emin değil ve karar vermesine yardım etmem gerekecek gibi görünüyor.

"Doğrudan isteğime karşı mı geliyorsun, Emilio?"

Hayır, elbette hayır, Bayan Rossi. Sana hemen bir araba ayarlayacağım." Hızla telefonunu çıkarır.

Personelle rütbe çekmeyi sevmiyorum ama bazen gerekli. Mafya çevrelerinde kadın olmak kolay değil. Aile yemeklerinde "erkek sohbetlerine" katılmaya çalıştığında annemin görmezden gelinmesine çok kez şahit oldum. İktisat mezunu olmasına rağmen, dedem dışında kimse ona fikrini sormadı. Mafya dünyasını erkekler yönetiyor ve kadınlar genellikle daha az önemli ve zayıf olarak algılanıyor. Eşit muamele görmek istiyorsam, pozisyonumu en başından açıkça belirtmem zorunludur. Dedemin evinde otoriteyle hiç sorun yaşamadım. Burada ise bir capo karısı olmama rağmen hala on dokuz yaşında bir kız görüyorlar ve bu ne Luca'nın ne de benim karşılayabileceğimiz bir şey. Beni istememiş olabilir ama beni aldı ve sonunda bir yük ya da ganimet eşi olmayacağım.

Uzun zaman önce bir capo'nun karısı olmaya razı oldum. On yaşımdan beri bunun için yetiştirildim. Benim yaşımdaki diğer kızlar oyun randevuları yaparken ve en son ünlü aşklarını takıntı haline getirirken, bir konuşma beni ölümüne sıktığında bile ilgimi nasıl çekeceğimi öğreniyordum. Nasıl gülümseyeceğimi ve insanların normalde paylaşmayacakları bilgileri açıp dökmelerini sağlamak için ne söyleyeceğimi öğrendim. Durum gerektiriyorsa kendimi nasıl biraz aptal göstereceğimin yanı sıra. İstediğim tek şey odama gidip yalnız kalmakken bile nasıl harika vakit geçiriyormuş gibi davranacağıma dair önemli dersler vardı. Ama aldığım en önemli eğitim asla zayıflık göstermemekti. Biri gördüğünde asla ağlama ve sözlerinin seni incittiğini asla belli etme. Köpekbalıklarıyla dolu bir tankta kanamama izin veremem, yoksa beni canlı canlı yerlerdi.

Arkadaşlarım Facebook ve Instagram'da sevimli erkekleri takip ederken, annemle sosyal etkinliklerde oturup onu dinleyerek ve dünyamızda kimin kim olduğunu ve Aile içindeki rollerini açıklarken öğrenerek saatler geçirdim. Ama en önemlisi, herkesin kirli çamaşırlarını keşfettim ve bir sürü vardı. Hatırladıkça içten içe gülümsüyorum. Annemin sadece bir başka güzel, zararsız yüz olduğuna inanan tüm o erkeklerin yüzlerini görmeyi ne kadar çok isterdim. Onun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Ailedekilerin yarısından çoğuyla resmi olarak tanışmadım ama annem sayesinde kimin kiminle ilişkisi olduğunu, kimin kumarı biraz fazla sevdiğini, kimin birkaç atış yapınca dilinin çözüleceğini biliyordum. Bunlar önemsiz şeyler gibi gelebilir ama Cosa Nostra'da bilgi güç demektir. Ve güç, mafya dünyasındaki tüm oyunların ana para birimidir.

Renkli camları olan gümüş renkli bir sedan taş basamakların önüne kadar yanaşıyor. Şoför indi, arka kapıyı açtı ve bana başını salladı. "Bayan. Rossi."

"Teşekkürler, Emilio." Güvenlik görevlisine gülümsedim ve merdivenlerden inerek arabaya yöneldim. "Babanın evine, Renato."

Şoför şaşkınlıkla bana bakıyor ama çenesini tutup kapıyı arkamdan kapatıyor. İnsanlara isimleriyle hitap ettiğimde yüzlerindeki şoktan oldukça keyif alıyorum. Annemin bana öğrettiği ilk ders, tanıştığım her insanın adını hatırlamaktı.

LUCA

Cevap alamayınca Isabella'nın odasının kapısını çaldım.

Bugün beni birkaç kez daha aradı. Yine de dün gece için kendime çok kızgındım, bu yüzden onu görmezden gelmeye devam ettim. Sanki onunla konuşmamak, önümde mastürbasyon yaparken sırtını kamburlaştırması ya da odasından çıkar çıkmaz uzun, soğuk bir duş almam gerektiği gerçeğini bir şekilde silecekmiş gibi.

Tekrar çaldım. Hiç bir şey.

Isabella mı? Kapıyı açtım ve odasının boş olduğunu gördüm.

Zemin kattaki oturma odasını ve kütüphaneyi çoktan kontrol ettim ama orada değildi. Belki de Rosa'yla birliktedir. Koridorda yürüyorum ve Rosa'nın kapısını açıyorum. Kızım yatağına sırtüstü yayılmış, yine telefonunda saçma sapan şeyler izliyor.

"Baba?" Bana baktı. "Kaşımı deldirebilir miyim?"

"Ne? Hayır, hiçbir şeyini delemezsin. Yine o TikTik'i izliyor musun?" O saçmalığı telefonundan kaldıracağım. Bu kötü bir etki.

"Bu TikTok, baba." Kıkırdıyor. Peki ya dövmeler?

"Yedi yaşındasın. Önümüzdeki on beş yıl boyunca dövmeleri ve piercingleri unut, Rosa."

"Dövmelerini ne zaman aldın?"

Yirmi yıl önce. Ama bunu ona söylememin hiçbir yolu yok. Otuz yaşımdayken. Seninkini otuz yaşına geldiğinde de alabilirsin."

"Hayır!"

Ona kaşlarımı kaldırarak "Evet. Isabella'yı gördün mü?

"Öğle yemeği için aşağıdaydı. Ama ondan sonra onu görmedim." Omuz silkiyor ve tekrar telefonuna bakıyor.

Mükemmel. O kadın nerede? Damian'ın odalarının olduğu ikinci kata iniyorum. Yatak odası boş, bu yüzden sonra ofisine gideceğim.

Isabella nerede? Kapı aralığından soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Damian gözlerini dizüstü bilgisayar ekranından ayırmadan. "Emlak fiyatları yeniden yükseldi. Kullanmadığımız bazı mülkleri satmalıyız."

"Odasında veya evin herhangi bir yerinde değil."

"O halde muhtemelen hâlâ babanın evindedir. Şehir merkezinde sahip olduğumuz daireleri satıyorum. Onları kiralamama izin vermediğin için sadece parayı yiyorlar ve eğer biz..."

"Ne!"

Bana baktı. "Onları satmak istemiyor musun?"

"Don's'ta ne işi var? Onunla kim gitti? Elbette, bir güvenlik detayı olmadan ayrılacak kadar pervasız olmazdı.

"Bilmiyorum. Ona numaranı verdim ve bir koruma görevlendirdiğini varsaydım?

Gözlerimi kapatıp lanet okuyorum. Oraya korumasız gitti ve bu benim hatam. "Telefonlarına cevap vermedim."

Damian'ın kaşları kalktı. "Neden?"

"Ondan kaçıyordum. Onu Agostini malikanesine kim götürdü?"

"İnsanlardan kaçmıyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Lanet soruma cevap verecek misin?"

Sandalyesine yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirerek gülümsedi. "Neden birdenbire bu kadar endişelendin? Simona sana haber vermeden bir yere gittiğinde hiç umursamadın."

Çünkü Simona'ya bir şey olması umurumda değildi. Ancak, Isabella'nın korumasız olarak evden ayrılması fikri, göğsümde bir panik dalgasının oluşmasına neden oluyor.

İçeri bir adım atıp bakışlarımla onu sabitledim. Damian.

"Tanrı aşkına. Renato'nun vardiyasıydı."

Dişlerimi gıcırdatırım. "Korumasız olarak araziyi terk etmesine kimin izin verdiğini bulun ve bunun bir daha olması durumunda sonuçlarının olacağını onlara bildirin. Sonra Renato'yu ara ve eğer hala don'dalarsa, ben oraya gelene kadar yerinde kalmasını söyle.

"Neden güvenlik adamlarından birini göndermiyorsun?"

"Yap şunu," diye çıkıştım ve kapıyı arkamdan kapattığım anda Damian'ın güldüğünü duyarak odadan çıktım.

Agostini malikanesine gitmem otuz dakikamı alıyor, düzensiz davranışımı analiz etmek ve sıfır sonuca varmak için fazlasıyla yeterli. Don'un eviyle benim evim arasında Isabella'nın başına bir şey gelme ihtimali neredeyse yok ve yine de manyak gibi gaza basıp duruyorum. Marco'yu gelip onu geri getirmesi için gönderebilirdim. Onu zaten Isabella'nın koruması olarak atamayı planlamıştım ama onun iyi olduğundan emin olmak gibi garip bir dürtüm vardı.

Ve onun başka bir erkekle yalnız vakit geçirmesi fikri bana pek uymuyor. Belki de çok genç olduğu için aşırı korumacı hissediyorum. Evet, işte bu olmalı. Başka bir açıklama yok.

Kapıdaki görevliler durmadan geçmeme izin verdiler. Eve vardığımda gümüş renkli bir sedanın yanına park ediyorum. Anında benimkilerden biri olduğunu anlıyorum. Ve bu, kaputa yaslanan pisliği görmeden önce.

Arabamdan iner inmez Renato'ya, "Eve dön," diye havlıyorum. "Ve bir daha güvenlik detayı olmadan karımı alandan çıkarırsan, ölürsün."

"Evet, Bay Rossi." Doğruldu, başını salladı ve araca binmek için koşturdu.

Köşkün etrafından dolaşıp, don'u ziyaret ettiğimde hep Isabella'yı gördüğüm uzak taraftaki bahçeye doğru yürüyorum ve çardağa yöneliyorum. Isabella sırtı bana dönük beyaz demir bir sandalyede oturuyor ve kız kardeşi de onun karşısına oturuyor. Andrea beni önce görüyor ve Isabella'ya bir şeyler söylüyor, muhtemelen onu benim varlığım konusunda uyarıyor. Genç karımın şaşkınlıkla gerilmesini veya dönmesini bekliyorum. Korumasız gitmemesi gerektiğini çok iyi bildiği için belki biraz korkabilir. Bunun yerine, başını çevirdiğinde tamamen sakin görünüyor.

Sandalyenin kolunu tuttum ve sandalyenin ayaklarının taşa çarparak çıkardığı cırtlak seslere aldırış etmeden, içinde Isabella varken sandalyeyi çevirdim.

Luca. Bana masumca göz kırpıyor. "Seni burada beklemiyordum. İçecek bir şeyler ister misin?"

Diğer sandalye kolunu tuttum ve yüz yüze gelene kadar eğildim, onun kocaman gözlerine bakıyorum. "Neden bana haber vermeden evden çıktın?"

"Ey? Günlük programımı seninle paylaşmak zorunda mıyım?”

Koltuğu tutuşum sıkılaştı. Evet, günlük programını benimle paylaşmasını istiyorum. Ne yaptığını ve nereye gittiğini bilmek istiyorum. Ve bu kesinlikle aptalca.

"Hayır," diyorum kendime. "Ama koruma olmadan evden çıkamazsın."

"Pekala, aramalarımdan herhangi birine cevap verseydin, bunu seninle tartışırdım." Omuz silkiyor. "Ama seni üzüyorsa, bir daha yapmayacağım."

"İyi."

"Bu, bundan sonra aradığımda cevap vereceğin anlamına mı geliyor?"

Oh, benim düğmelerime basmayı gerçekten seviyor. Beni sinirlendiriyor. Ve aynı zamanda beni cehenneme çeviriyor. Merak ediyorum, aletim içine gömülüyken, altımda yatarken de aynı alıngan olur muydu? Sadece bunu düşünmek beni anında zorlaştırıyor.

"Belki," diye ısırıyorum.

Isabella başını hafifçe yukarı kaldırıyor ve dudaklarında zar zor fark edilen bir kıvrım var. "Benim için çalışıyor."

"Ziyaretiniz bitti mi?"

"Evet," diyor ve dudaklarının kenarları biraz daha kıvrılıyor. Sandalyeyi yanımıza alıyor muyuz?

Sandalyeyi bırakıp kenara çekildim. Isabella, tüm bu çile boyunca sessizce bize bakıp yanağına bir veda öpücüğü veren kız kardeşine doğru yürürken bana sırıtıyor.

"Cumartesi görüşürüz," diyor Andrea ve bana doğru hızlı bir bakış atıyor.

Gözlerimi kıçından uzak tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparak bahçeden garaj yoluna doğru ilerlerken Isabella'nın iki adım gerisini takip ettim. Bugün beyaz kot pantolon

giymiş, ipeksi lacivert bir gömlek ve aynı renk yüksek topuklu sandaletlerle eşleştirilmiş. Karıma ters ters bakarken sol ayakkabısının topuğu çimenlerde bir şeye takıldı ve hafifçe sendeledi. Aniden öne atıldım ve onu belinden kavrayarak sabitledim. Isabella'nın vücudu elimin altında geriliyor ama bu sadece bir saniye kadar sürüyor.

"Teşekkür ederim," diyor, elim ondan uzaklaşırken dengesini yeniden sağlıyor ve yürümeye devam ediyor.

Engebeli zemine, sonra da en az on beş santim yüksekliğindeki topuklarına bakıyorum. O şeylerde bacağını kıracak. İki hızlı adım atıp bir kolumu beline doladım. Diğerini dizlerinin arkasına koyarak onu kaldırdım. Şaşkınlıktan zar zor duyulabilen bir nefes sesi geldi ama onun dışında kolunu boynuma dolarken tek kelime etmedi. Göz temasından kaçındım ve onu evin önüne doğru götürürken dişlerimi sıktım.

"Renato nerede?" onu arabamın yanına koyduktan sonra soruyor.

Yolcu kapısını açıyorum. "Onu geri gönderdim."

Isabella tek kaşını kaldırdı, ardından aracın içine girdi ve ön camdan dümdüz ileri baktı.

Geri giderken "Cumartesi günü ne var?" diye soruyorum.

"Arkadaşımızın doğum günü partisi var."

"Gidiyorsun?"

"Evet. Bu bir problem mi?"

"Hayır," diyorum ve direksiyonu sıkıyorum. "İki koruma alacaksın."

"Tabii ki."

Bir süre sessizlik içinde araba sürdük ama ben o partiyi düşünmeye devam ediyorum. Muhtemelen arkadaşının evinde olacak. Abur cubur yiyecekler ve film izleyecekler. Ve dedikodu.

"Nerede?" Soruyorum.

"Ne nerede?"

"Parti. Arkadaşının evinde mi?”

Isabella bana bakıyor ve gülüyor. “On iki değiliz. Kızlar ve ben bir kulübe gidiyoruz."

Direksiyonu sıkıca kavradığım için parmak boğumlarım bembeyaz oldu. "Hangisi?"

"Ural."

"Orası Bratva'nın kulübü."

"Doğru." Sırıtıyor.

"Gitmiyorsun."

"Elbette öyleyim. Büyükbabam anlaşmayı onlarla imzaladı, yani artık Ruslarla dostuz. Tamamen güvenli” diyor. “Milene Scardoni de geliyor ve kız kardeşini de getirdiğine göre endişelenmeye gerek yok. Bianca'nın kocası oradayken kimse bize yaklaşmaya cesaret edemez. İstersen sen de gelebilirsin.”

"Gençlerin doğum günü partisine gitmiyorum."

"Eh, bunu yapmanı beklediğimi söyleyemem. Zaten uyum sağlayamazsın."

"Nasıl yani?"

"Çok yaşlısın, Luca."

Dişlerimi gıcırdattım ve gaz pedalına zemine basarak önümdeki yola odaklandım.

ISABELLA

Şifonyerin üst çekmecesini açıp seksi iç çamaşırları ve dantelli gecelik koleksiyonuma bakıyorum.

Çoğunu Nonno'nun bana Luca ile evleneceğimi söylediği gün satın aldım. O kadar heyecanlıydım ki, bulabildiğim tüm iç çamaşırları almak için Andrea'yı alışveriş merkezine sürükledim. Her sette denediğimde, Luca'nın her birini vücudumdan kopardığını hayal ettim. Eve döndüğümüzde, ağzına kadar ipek ve dantelle dolu iki büyük çantam vardı.

Beyaz babydoll geceliklerden birini kaldırıp düşündüm ama fikrimi değiştirip çekmeceye geri koydum. Beyaz yapmaz. Fazla masum Bugün siyahla gidelim. Kısa siyah bir gecelik ve ona uygun bir külot giydim, lambayı söndürdüm ve yatağa girdim. Şov zamanı.

Tıpkı önceki gece olduğu gibi, başladıktan bir dakika sonra bile, odamı Luca'nınkine bağlayan kapı açıldı ve arkasındaki yumuşak ışıkta çerçevelenmiş iri vücudu ortaya çıktı. Eşikte duruyor, elleri iki yanında kapı çerçevesini tutuyor. Yüzünü göremiyorum, sadece vücudunun ışıklı şekli ama bana baktığını biliyorum.

Elimin daha da aşağıya inmesine izin verdim ve nefes nefese bir parmağımı amımın içine kaydırdım. Luca hafifçe öne eğildi ama sonra içeri girip girmemek konusunda kendi kendisiyle savaş halindeymiş gibi kapı çerçevesini daha da sıkı kavradı. O sert mi? Bacaklarımı biraz daha açıp diğer elimle klitorisimi kızdırıyorum, parmağım yerine onun aletini içimde hayal ediyorum. Hareketlerim hızlanırken ağzımdan çıkan nefes tıkanıyor ve kısa süre sonra vücudumu titremeler sarsmaya başlıyor.

Alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi Luca'dan ayırmadan bir parmağımı daha içeri kaydırdım. Neredeyse tam bir dakika boyunca dalgayı sürerken orgazm olurken bir nefesim kesildi. Yüksekten indiğimde elimi yavaşça külotumdan çıkardım ve parmak uçlarımı yalayarak ağzıma götürdüm. Kapının yönünden garip bir hırıltı sesi geliyor. Luca'nın kapıda beliren siluetini izleyerek başımı yana eğdim ve sessiz bir davetle bacaklarımı daha da fazla açtım. Yerinden kımıldamıyor, çerçeveyi kavrayarak öylece öylece duruyor. Beni izliyor. Boğuk bir İtalyan laneti var ve sonra arkasını dönüp odasına girerek kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

LUCA

Isabella'nın koridora açılan kapısının açıldığını duydum ve onu durdurmak için dışarı fırlamaktan zar zor kendimi tuttum. O kulübe gitmesini yasaklamalı, odasına kilitlemeli ve anahtarı atmalıydım.

Nereye gittiği umrumda değil. Yanında Marco ve Nicolas olacak, böylece zarar görmekten tamamen güvende olacak. Ve ona yaklaşmaya cesaret edebilecek her erkeği caydıracaklarını bildiklerinden emin oldum. Yine de, ekranda sayıları görmeden dizüstü bilgisayara bakmaya devam ediyorum. Isabella kapımın önünden geçerken yüksek topukluların parke üzerinde çıkardığı sese fazlasıyla odaklanmıştım.

Beş dakika geçer. Garaj yolundan ayrılan bir arabanın gümbürtüsü pencereden bana ulaşıyor. Sürekli ekrana bakıyorum. Yedi gün. Karım olalı bu kadar uzun zaman oldu ve o zamandan beri beynimle dalga geçiyor. Kendini tatmin ederken yakaladığım ilk gece başladı. O ana kadar, onun hala bir çocuk olduğuna ve onun hakkında başka bir şekilde düşünmenin hasta olacağına kendimi ikna etmiştim. Ondan sonra onu bir ergen olarak düşünemedim, ne kadar denesem de, çünkü her gece amıyla oynuyor. Ve hasta bir bok gibi, her seferinde izlemeye gelirim.

Gündüzleri ne pahasına olursa olsun ondan kaçınıyorum, kendimi işle meşgul ediyorum ama geceleri uzak kalamıyorum. İlk iniltisini duyduğum an, o lanet kapıya çekildim. Sonra kapıyı açtım ve bir psikopat gibi eşikte dikilip Isabella'nın eli bacaklarının arasında vücudunu bükmesini izledim. İlk birkaç gece pijama giymişti ama sonra kısa ipeksi geceliklere geçti, görüşümü engelleyen tek şey dantelli külotuydu. Dün gece pembeydiler ve o yatağa koşup vücudundaki dantelli kumaşı yırtıp *elimi* amının üzerinde kullanmaktan zar zor kendimi alıkoyabildim. Ya da daha iyisi, ağzım.

İki dakika daha geçer. laptopu kapatıyorum Beni izlerken gördü. Sadece bu da değil, kapı eşiğinde pusuya yattığımı fark ettiğinde de durmuyor. Bakışlarımı yakaladı ve sanki onun tutsağıymışım gibi bakışlarını tuttu, o gelmeden önce vücudunu titremelerin kapladığı o son ana kadar gözlerini bir saniye bile kaçırmadı. Her seferinde izlediğimi biliyor ve bu gerçek beni daha da zorlaştırıyor. Duşta, sikimi kavrayarak ve elimin her yerinde patlayana kadar onun içinde olduğumu hayal ettikten sonra, kendimi serbest bırakmak zorunda kaldım. Otuz beş yaşında bir adam, on dokuz yaşında bir kızın hayalini kurarken, duşta sikini pompalıyor. Kahretsin.

Isabella'nın çok daha yaşlı biri gibi davranması durumu daha iyi yapmaz. Ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi davranmaz. Kahvaltı için aşağı iniyor, her şey mükemmelmiş gibi muhteşem ve sakin -kusursuz tavırlar ve sakin yüz-.

Bir dakika daha akıp gidiyor. Ondan sonra o partiye gitmemin hiçbir yolu yok. Diğer erkeklerle dolu bir kulübe. Daha genç erkekler. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kahretsin.

Masamdan fırlayarak, kılıfımı ve ceketimi sandalyeden aldım, tekrar küfrederek odadan çıktım.

* * *

Kulüpte çoğu dar kısa elbiseler giyen en az yüz kadın daha var. Ve en sıkı ve en kısa olan kim? Karım. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, beyaz, neon ışıkların altında lanet olası bir deniz feneri gibi parlıyor.

Bardan bir bardak seltzer alıp elimde sıkıyorum. Alkol kullanmam ama karanlık köşedeki yerimden Isabella'yı izlerken ciddi ciddi başlamak için can atıyorum. Sağında kız kardeşi, solunda ise Milene Scardoni ve tanımadığım iki kızla uzun, yuvarlak bir masanın başında duruyor. Nicolas ve Marco onun birkaç adım arkasında kalabalığa bakıyorlar. Bianca Scardoni'nin barın sonuna tünemiş, Rus kocasını boynuna dolamış ve kulağına bir şeyler fısıldarken gülümsediğini fark ettim. Bir gece kulübünde Mihail Orlov. Başımı sallıyorum. Şimdi her şeyi gördüm.

Isabella'nın yanındaki masada bir grup adam var. İçeri girdiğim anda onları fark ettim. Özellikle onlardan biri. Yirmili yaşlarının başında, sarışın ve dar siyah bir tişört giyiyor. Dirseklerini cılız görünen pazılarını gösterecek şekilde masaya yaslıyor. Elimdeki bardağı tutuşum sıkılaştı. Milene ve diğer iki kız ona doğru bakıp kıkırdıyorlar ama o, karıma, daha doğrusu göğüs dekoltesine odaklanmış durumda. Isabella ona bakmıyor. Bianca Scardoni ve kocasıyla ilgileniyor gibi görünüyor. Ben izlerken sarışın çocuk garsonu çağırıyor, kulağına bir şeyler söylüyor ve eliyle Isabella'yı işaret ediyor. Garson başını sallar ve ayrılır. O küçük pislik karıma içki göndermeye cüret etti mi?

Elimdeki bardak kırılıyor.

ISABELLA

Gözlerimi Milene'nin kardeşinden ve kocasından alamıyorum. Geldiğimizden beri bardalar ve kalabalığa rağmen etraflarında olup bitenlerden habersiz görünüyorlar. Bir erkeğin bir kadına Bianca'nın kocasının ona baktığı gibi baktığını hiç hatırlamıyorum. Sanki tüm evrendeki en önemli tek varlıkmış gibi. Bunu istiyorum. Luca'nın bana o şekilde bakmasını, onun güneşi, gökyüzü ve aradaki her şey olmasını isterdim.

Düğünlerindeydim. Herkes oldu. Bratva ve Cosa Nostra'nın bu şekilde ittifak yapmaya karar vermeleri pek sık rastlanan bir durum değil. Bianca Scardoni'nin kiminle evleneceği netleştiğinde topluca nefesinin kesildiğini hâlâ hatırlıyorum. Herkes sarışın, kendini beğenmiş adam Kostya olacağını düşündü. Ama iri yarı, koyu renk saçlı, yüzü çok kötü yara bere içinde olan ve göz bandı olan adam nikah memurunun önüne çıktığında, diğer herkesle birlikte ben de şoktaydım. Bianca, kocasının mahvolmuş yüzünü ya da bir gözünün eksikliğini umursamıyor gibi görünüyor çünkü ona dünyanın en güzel erkeğiymiş gibi bakıyor.

Bir garson yaklaşarak çifti görmemi engelliyor ve önümdeki masaya bir şişe beyaz şarap koyuyor.

"Hanımefendi," diyor, "bu masadaki beyefendi size bunu gönderdi."

Reddetme şansım olmadı çünkü arkamdan bir el uzanıp şişeyi kavradı ve kafası karışmış garsonun göğsüne geri soktu.

" *Bayan* Rossi ilgilenmiyor," diye havlıyor Luca'nın kalın sesi başımın üstünden.

Derin bir nefes alıyorum. Geldi. Mutluluktan cıyaklamak gibi aptalca bir ihtiyaç duydum ama bunu içime attım ve omzumun üzerinden ona bakarak yüz hatlarımı düzelttim. "Mahallede miydin?"

"Evet," dedi, gözleri bizimkilerin yanındaki masaya odaklanmıştı.

Evet, doğru. İçimi çekip portakal suyumdan bir yudum alıyorum.

Hayatımda sadece bir kez, on sekizinci yaş günümün gecesinde neredeyse iki kadeh şaraptan sarhoş oldum. Misafirler gittikten sonra mutfaktan bir şişe çaldım ve kişisel acıma partimde bana eşlik etmesi için Andrea'yı odama sürükledim. Ondan başka tanık olmadığı için şanslıydım, çünkü sabah Andrea'nın bana anlattıklarına göre, önce deli gibi kıkırdadım, iki saat Luca hakkında konuştum, sonra ağladım ve geri kalanında tuvalette kustum. gece. Hatırladığım tek şey, Bonnie Tyler'ın "Total Eclipse of the Heart" şarkısını söylemesi ve Andrea'nın saçlarımı tutması ve ben midemi dışarı atmasıydı. O zamandan beri alkole dokunmadım. Buna karşı olduğum için değil, Luca'yla ilgili herhangi bir şeyi etrafta başka biriyle ağzımdan kaçırma riskini almak istemediğim için.

Meyve suyumu yudumlayıp kalabalığı izlerken acaba bir şey yapacak mı, sohbet başlatacak mı, yoksa bana dokunacak mı diye merak ediyorum. O yapmaz. Bunun yerine tam arkamda duruyor, hareketsiz ve sessiz, bir çirkin yaratık gibi beliriyor. Yakındaki gruptaki adam bana doğru bir bakış attı ve bir an sonra Luca'nın kolları iki yanımda belirdi, elleri masanın kenarını kavradı. Bir an için gözlerimi kapatıp içimdeki çalkantıyı yatıştırmaya çalıştım. Vücudunun neredeyse dört bir yanıyla çevrili olması, kolonyasını içime çekmesi ve ona dokunmaya cesaret edememesi beni deli ediyor. Dönüp ellerimi boynuna dolasam ve öpmek için başını eğsem ne yapardı? Yüce Tanrım, uzun zamandır Luca tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum ama çok erken. Yaş farklarımızla ilgili sorunlarını aşması için zamana ihtiyacı var. Daha fazla uzaklaşma riskini almayacağım. Kendime rahatlamak için birkaç saniye daha verdim, sonra gözlerimi açtım.

"Eline ne oldu?" Sol avcunun etrafına sarılı, mutfak havlusuna benzeyen bir bez parçasına bakarak soruyorum.

"Kırık camla kendimi kestim," diye cevap geldi başımın üstünden.

Tanrı aşkına, kırık camı nereden bulmuş? "Hala kanıyor. Eve gitmeli ve kesiği temizletmelisin.

"İyiyim."

O iyi. gözlerimi deviriyorum.

Önündeki bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapan Andrea'ya dönüyorum ama beni dinlediğini biliyorum. "Eve gidiyorum. Kalmak istiyormusun?"

"Evet, Milene ile geri döneceğim."

Luca, "Marco ve Nicolas kız kardeşinle kalacak," diyor.

"Eve gidebilirler. Gino onun yanında." Arkada duvara yaslanan kız kardeşimin korumasına doğru başımla işaret edip Andrea'ya bir öpücük verdim. "Seni yarın ararım."

Diğer kızlara veda ettikten sonra, Luca'nın hemen arkamda, benim sessiz, yükselen gölgemle arkamı dönüp oradan ayrıldım. Az önce beni süzen adam ve üç arkadaşı önümüzü kestiğinde neredeyse çıkışa gelmiştik. Rusça bir şeyler söylüyor ve gülümseyerek bana doğru başını sallıyor. Bir sonraki an, tüm arkadaşları Luca'ya saldırır.

İçlerinden biri yumruğunu Luca'nın kafasına sallarken, donakalmış bir şekilde bakıyorum. Luca eğilip adamın omuzlarını tutuyor, ardından dizini adamın karnına indiriyor. Kalan iki adamdan biri Luca'yı arkadan tutuyor ve diğeri Luca'nın yan tarafına yumruğunu geçiriyor. Bir el kolumun üst kısmına dolandı ve beni toplanan kalabalığa geri çekti.

Çığlık atıp kaçmaya çalıştım, kurtulmayı başaran ve saldırganın suratını pelte yapmakta olan Luca'dan gözlerimi ayırmadan. Beni tutan kişi tekrar kolumu çekiştiriyor ve bana içeceği gönderen adamı görmek için dönüyorum. Tüm gücümle piçin taşaklarına diz çöktüm. Çığlık atıyor ve kasıklarını tutarak iki büklüm oluyor.

Luca'nın daha önce olduğu yere dönüp baktığımda, kavga bitmiş gibi görünüyor. Saldırganlardan biri baygın halde yan yatıyor. Luca, diğer adamın yüzünü yere bastırmasını ve adamın kolunu arkasından bükerek tutmasını sağlar. Bianca'nın kocasının kocaman çerçevesi görüşümü engellediği için son pisliği hemen göremiyorum. Mikhail elini adamın boğazına dolayıp onu duvara bastırdı. Adamın ayakları yerden bir ayak yukarıda sallanıyor. Luca ayağa kalkar ve adamını, onu çıkışa doğru sürükleyen güvenlik görevlilerine doğru iter.

Beni aramak için döndüğünde Luca'ya doğru koştum. Yaklaştığımda kolu fırladı, beni belimden kavradı ve vücuduna çekti. Boştaki eliyle çenemi tutuyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

"O sana zarar verdi mi?" alçak sesle soruyor.

"Hayır," diye mırıldandım.

Luca başını sallayıp nefes verdi, burun delikleri açıldı. "O elbiseyi bir daha giymeyeceksin."

"Tamam." Ona göz kırptım. Beni öpecek mi? Yüzlerimiz çok yakın ve bana bakışına bakılırsa öyle görünüyor. Nefes almayı bırakıyorum ve bekliyorum.

"Kardeşini ve arkadaşlarını alalım," dedi ve çenemi bıraktı. "Hiçbirinizi bir daha Rus kulübünde görmek istemiyorum."

Sonuçta o öpücüğü alamayacağım gibi görünüyor. Andrea ve kızları almak için masaya doğru yürürken, hayal kırıklığı içinde çığlık atma ihtiyacımı zar zor bastırıyorum.

* * *

Luca eve giden otuz dakikalık yol boyunca hiçbir şey söylemedi ve ben de penceremden sokağı seyretmeye dalmış gibi yaptım. Eve vardığımızda benim için kapımı açtı ve beni

içeriye kadar takip etti ve ardından yatak odalarımıza ulaşana kadar iki kat merdiven çıktı. Görünüşe göre soğukkanlılığa ve sessiz muameleye geri döndük.

"Duş alacağım ve sonra elini kontrol etmeye geleceğim." dedim ve odama girdim.

Durum farklı olsaydı, başka bir şey yapmadan önce onun kesimini hallederdim ama kayıtsız davranmaya devam etmeden önce aşırı duygusal yükü üzerimden atmak için zamana ihtiyacım var. Bunu neden bu kadar zorlaştırıyor, kahretsin?

Duşumu bitirdikten sonra dekoltemi ortaya çıkaran ipeksi kısa geceliklerden birini giyip odalarımızı birbirine bağlayan kapıdan içeri giriyorum. Bunu onun için kolaylaştırmaya hiç niyetim yok.

Luca'yı yatak odasının hiçbir yerinde göremiyorum ama banyonun kapısı açık olduğu için o tarafa dönüp eşikte duruyorum. Üzerinde bol siyah bir eşofman dışında hiçbir şey olmadan lavabonun yanında duruyor ve bir an için sonraki nefesimi almakta zorlanıyorum. Luca'yı hiç gömleksiz görmedim ve vücudunun mükemmelliğinden gözlerimi alamıyorum.

Tahmin ettiğimden daha kaslı. O gömlekler çok fazla gizliyor. Yapısı dışında mürekkebi de sakladılar. Sağ kolunun etrafında bir kol oluşturan siyah geometrik bir desen varken, sol omzunda ve pazısında başka bir siyah ve gri tasarım var. Gövdesinin ön tarafı mürekkepsiz ama sırtının üst kısmında uçmakta olan kocaman bir kuşa benzeyen bir şey olduğunu görebiliyorum. Ancak en çok dikkatimi çeken saçları. Islak ve gevşekçe sallanıyor, kürek kemiklerine ulaşıyor. Saçını çözdüğüm tek zaman on üç yıl önceydi ve şimdi böyle görmek beni göğsümden vuruyor. Şu an bir şekilde samimi geliyor.

Elini lavabonun üzerinde su spreyi altında tutuyor. Halini gördükçe içim gidiyor. "Aman Tanrım."

Avucunun ortasında derin bir yarık var ve oradan hâlâ kan sızıyor. Tam olarak ne kadar olduğunu belirleyemiyorum çünkü hızla yıkanıyor.

Luca bana baktı, gözleri geceliğimin derin V yakasında birkaç saniye durdu, sonra bakışlarını hızla başka yöne çevirdi ve suyu kapattı.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi bana bir kez daha bakmadan.

"Dikiş gerekecek."

"Damian eve geldiğinde beni iyileştirecek."

Bir havlu alıp avucunun etrafına sardı ve lavabonun yanındaki ilk yardım çantasına uzandı. Banyoya girip yanında duruyorum, elinden ilk yardım çantasını alıyorum ve kompres ve bandajları çıkarmaya başlıyorum. En büyük pansuman paketini seçerek ambalajı yırtıp gazlı bezi birkaç kez katlıyorum.

"Havluyu çıkar," diyorum, midemin çalkalanmasını kesmesini isteyerek. Kanla aramın pek iyi olmadığını söylemek hafif kalır.

Luca dediğimi yaptı ve katlanmış gazlı bezi hızla yaraya bastırdım. Sol elimle yerinde tutarak, kendinden yapışkanlı bandajı avucuna sarıyorum.

"Daha sıkı."

Başımı salladım, ruloyu geri aldım ve düzensiz nefesimi kontrol etmeye çalışarak bandajı biraz daha çektim. O kadar yakındı ki, biraz öne eğilsem alnım göğsüne değecekti.

Daha sıkı Isabella, dedi Luca kulağımın yanında.

Parmaklarım hafifçe titremeye başladı ve eminim bunu fark etti ama hiçbir şey söylemedi. İşim bittiğinde bandajı sıkıp derin bir nefes aldım ve beni izlediğini görmek için gözlerimi kaldırdım. Yüzü sert çizgilerle çevrili, çenesi gergin. *Bir şey yap, kahretsin! En azından bana dokun* , ona bağırmak istiyorum. Bunun yerine, o arkasını dönüp banyodan çıkarken sadece bakıyorum.

Çığlık atmak istiyorum. Peşinden koşmamak için var gücümle savaşmalı ve tüm gücümle göğsüne vurmalıydım. Belki o zaman bana her sırtını döndüğünde içimi parçalayan acının ufacık bir miktarını bile hissederdi. Kollarına atlamak, ellerimi saçlarına gömmek ve onu çılgınlar gibi öpmek istiyorum. Her yer. Ama bunların hiçbirini yapmıyorum, sadece odama dönüyorum.

Tekrar izlemeye gelebilmesi için akşam programıma başlamamı mı bekleyecek? Gözlemlemek sorun değil ama dokunmak değil mi? Bende veba mı var ? Siktir et onu. Bütün gece bekleyebilir.

Odamdan çıkıyorum, iki kat merdiven inip sola mutfağa dönüyorum. Neredeyse sabahın biri ve etrafta kimse yok, bu yüzden bir şarap zulası bulana kadar dolapları birer birer açmaya başladım. İlk gördüğüm şişeyi alıyorum, çıkarken şişe açacağını ve bir bardağı alıyorum ve odama çıkmak için merdivenleri çıkıyorum.

Şarap kadehini neredeyse ağzına kadar dolduruyorum ve şişeyi komodinin üzerine bırakıyorum. Yatakta sırtımı başlığa dayadım, bir elimde bardak, şarap şişesinin yanından telefonumu aldım. Kendimi kötü hissettiğimde dinlediğim rock baladlarından oluşan bir çalma listem var, o yüzden onu açtım. Yalnız içip Bon Jovi'ye mırıldanmak. Acınası. Orada yeni bir şey yok.

Odalarımız arasındaki kapı açıldığında üçüncü bardağımı içiyorum. Başımı telefonumdan kaldırdığımda, Luca'yı kapı eşiğinde durmuş, bana hançerlerle bakarken buldum.

"Bu gece gösteri yok," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Birkaç saniye sadece sessizlik oldu ve sonra zeminde bana doğru yürüyen çıplak ayakların boğuk sesini duydum.

"Alkol içmek için çok gençsin, Isabella."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ne ikiyüzlü. gözlerimi açıyorum Yatağımın yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırmış. Saçları tekrar toplanmıştır. Ne ayıp.

"Yani, bunu atmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım ve elimdeki bardağı işaret ettim.

"Evet."

"Tamam." omuz silkiyorum Gülümsemek. Ve sonra bardağın içindekileri yüzüne sıçratın. "Başka bir isteğin var mı koca?"

Luca bir anlığına gözlerini kapıyor ama açtığında bana öyle öfke dolu bir bakış atıyor ki, sarhoş olmasaydım muhtemelen benim de işememe neden olurdu. Ayrıca boynunun yanında her zaman inanılmaz derecede seksi bulduğum bir damar var ve şu anda nabız gibi atıyor. O gerçekten kızgın. Aniden eli beni boynumun arkasından tutmak için öne doğru eğildi ve neredeyse burunlarımız birbirine değecek şekilde öne doğru eğildi. Dişlerini gıcırdatması, yakında durmazsa onları parçalayacağından korkmama neden oluyor.

"Bana dokunman için bunun gerekli olduğunu bana söylemeliydin." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bilseydim, bunu ilk gece yapardım."

Elini hemen boynumdan çekti. "Sen bir gençsin," diye havlıyor. "Sana hiçbir şekilde dokunmayı düşünmüyorum."

"Eğer durum buysa, başka birini aramam gerekecek. İhtiyaçlarımı *karşılayacak* biri ."

"Dene," diye fısıldıyor. "Olacaklardan hoşlanmayacaksın." Gözlerinin parıldaması beni geriyor ama kendimi geri çekmiyorum.

"On dokuz yaşında olabilirim Luca ama ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Geceleri beni buraya getirmekten daha fazlasını istiyorum." yüzüne eğiliyorum. "Eğer ilgilenmiyorsanız, ilgilenecek birini bulacağım. Ve benim sorunumla ilgili hiçbir şey yapmadığın belli olduğuna göre, bunu benden esirgeme hakkın yok."

Luca şişkin gözlerle bana bakıyor, nefesi hızlanıyor ve burun delikleri açılıyor, sonra başını yana çeviriyor. Yumruğuyla yatak başlığına vururken yüksek bir gümbürtü sesi geliyor.

Sıkılı dişlerinin arasından, İyi, dedi ve odasının kapısına doğru döndü. "İyi eğlenceler."

Kapıya doğru yürüyor ve en azından o odadan çıkana kadar gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Başka birini becermeme izin verdiğine inanamıyorum. Kapıya vardığında, iki eliyle kapı aralığını kavrayarak durur. Başını eğiyor ve bir süre bu pozisyonda kalıyor.

Mırıldanılan bir lanet. Avucuyla çerçeveye vururken başka bir *BAM odada yankılanıyor.* Birkaç küfür daha ettikten sonra arkasını dönüp bana doğru yürüdü.

İki uzun adımda yatağa ulaştı ve uzun bir an ayakucunda öylece durup bana baktı. Bir nefes aldım ve tuttum, bekliyorum. Kalbim atmayı bırakmış gibi hissediyorum. Aniden öne doğru eğildi ve ellerini ayak bileklerime doladı. Ani bir hareketle beni kendine doğru çekti. Tuttuğum bardak elimden kaydı ve yatağın yanındaki kalın halının üzerine düştü.

Eğilip geceliğimin kenarını yumruklarının arasına alırken Luca'nın çenesinde bir kene vardı ve kaşları çatıldı. Tek bir hızlı çekişte geceliğimi yırtarken, kollarının ön kısmı kordonlu kaslarının esnemesiyle dalgalanıyor. O kızgın. Çene kaslarını sıktığı her hareketinden belli oluyor. umurumda değil Bunu çok uzun zamandır bekliyordum ve onu alabildiğim her şekilde alacağım ve her anını seveceğim.

Yere diz çöküp bacaklarımı omuzlarının üzerine koyduğunda nefesim kesildi. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve nefes aldı. Alt dudağımı ısırdım, ıslaklığımın amım ve onun ağzı arasındaki tek engel olan dantelli külotumdan sızdığını hissettim. Ama onları kaldırmıyor. Bunun yerine, dudaklarını göbek bölgemin hemen üzerindeki dantele bastırdı ve nefes verdi. Yatak örtüsüne tutunuyorum ve neredeyse onun ılık nefesini hissetmekten geliyormuş gibi sırtımı büküyorum. Ellerini belime doğru kaydırıp parmaklarını külotumun

beline kaydırırken avuçlarının pürüzlü derisi kalçalarıma değiyordu. Kolları tekrar esnedi ve bir yırtılma sesi daha geldi. Bir zamanlar külotum olan kumaş parçasını çıkardı ve bir an sonra dilini hissettim.

İlk yalama yavaştır. Alay. Vücudumdan titremeler geçerken yatak örtüsünü daha sıkı sıktım. Beni tekrar yalıyor, sonra klitorisimi emmeye başlamadan önce dilini bir anlığına ağzımın içine soktu. Nefes nefese kalmıştım ama parmağını ekledikçe baskının giderek arttığını hissediyorum. İkinci bir parmak içime giriyor ve sızlanarak gözlerimi kapatıyorum. Saçındaki tokayı çıkarıyorum ve ellerimi saçlarından geçiriyorum. Parmaklarımın arasındaki his hayal edebileceğimden çok daha fazla. Ya duşundan ya da ona fırlattığım şaraptan dolayı hâlâ ıslak. Dili klitorisimde daireler çiziyor, sonra onu emiyor ve aynı zamanda parmağıyla içimde bir şeyler yapıyor. Tüm vücudum titremeye başladığında yüksek sesle inledim. Havada uçuyormuşum gibi ağırlıksız hissediyorum. Başparmağını dilinin yanındaki klitorisime yerleştirip biraz baskı uyguladığında patlıyorum.

Bacaklarımı omuzlarından indirdiğinde hâlâ titriyordu ve vücudumun hiçbir yerini hareket ettirecek enerjim kalmamıştı. Luca ayağa kalkıp kollarını sırtımın ve dizlerimin altından kaydırdı ve beni yatağın ortasına doğru kaydırdı.

Üzerime bir battaniye örttü ve eğilip kulağıma fısıldadı, "Sana dokunan başka birini görürsem ölür. Çok tatsız bir ölüm olacak.” Omuzlarımdaki battaniyeyi düzeltiyor. "Ve artık kendi amcığını tatmin etmeyeceksin. Senin dediğin sorunun çözülmesine ihtiyacın olduğunda, bana gel. Anladın mı tesoro?”

"Evet," diye tısladım.

Başını salladı ve odasına geri döndü, beni tok ve kesinlikle şok içinde bıraktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

ISABELLA

Dün gece olanlardan sonra Luca'nın soğuk muamelesinin sona ereceğini sansaydım, ciddi şekilde yanılmış olurdum. Kahvaltı için aşağı indiğimde Rosa ve Damian'la birlikte oradaydı bile. Rosa ağzındaki son birkaç lokmayı da atıp annesiyle geçireceği gün için eşyalarını toplamak üzere odasına koşuyor. Luca, yapması gereken işleri olduğunu söyleyerek ondan kısa bir süre sonra ayağa kalktı ve Damian ile beni masada bırakarak ortadan kayboldu.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Damian, Luca gözden kaybolduğu anda sorar.

"Hiç bir şey." Meyve suyumdan bir yudum alıyorum. "Neden soruyorsun?"

Sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve gülümsüyor. Damian hakkında fark ettiğim bir şey de hiçbir şeyin dikkatinden kaçmadığı. Soğukkanlı görünebilir, her zaman gülümser ve şakalaşır ama gözleri onu ele verir. Orada saf akıl ve hesap gizlidir. Kaygısız küçük erkek kardeş rolünü oldukça iyi oynuyor. Kendim gibi davranma konusunda bu kadar yetenekli olmasaydım, bunu kaçırabilirdim.

"Kardeşime aşıksın," diyor.

Evet, kesinlikle düşündüğümden daha dikkatli.

"Ne olmuş?" diye soruyorum ve yemeye devam ediyorum. İnkar etmenin bir anlamı yok.

Damian gülüyor ve başını sallıyor. "Ne zamandan beri?"

"Yıllar." omuz silkiyorum "Beni ele veren ne?"

"Kimsenin izlemediğini düşündüğünde ona bakışın. O biliyor mu?"

"Hayır. Ve ona söylemeyeceksin.

Bunu kastetmemiştim. Senin ilişkin benim sorunum değil. Ama neden ona söylemiyorsun?

Açıklamalı mıyım açıklamamalı mıyım diye tartışıyorum. Luca'ya aşık olduğumu zaten biliyor. Belki ağabeyinin aptalca davranışı hakkında biraz fikir sahibi olur.

"Çünkü bana vebalıymışım gibi davranıyor," diyorum. “Yaş farkımızın üstesinden gelemez. Beni çocuk olarak görüyor.”

Daha bir dakika önce görmeme rağmen Damian kahvesini kaşıkla karıştırmaya başladı.

"Evet, bunun onun için nasıl bir sorun olabileceğini anlıyorum," dedi sonunda ve bana baktı. Luca ve ben üvey kardeşiz. Luca daha bebekken annesi kendini öldürdü.”

göz kırpıyorum. Bunu bilmiyordum ve Damian ile Luca'nın aynı ebeveynlere sahip olduğundan emindim. Bunu neden hiç duymadım? "Tamam. Bu benim durumuma nasıl yansıyor?”

Luca'nın annesi, babamızla evlendiğinde on sekiz yaşındaydı. Görücü usulü bir evlilikti.” Damian diyor. "Babam kırk yaşındaydı."

gözlerimi kapatıyorum Bok.

"Bildiğim kadarıyla Luca'nın annesinin akli dengesi yerinde değildi," diye devam ediyor. “Bir capo'nun karısı olmanın ya da ondan çok daha yaşlı biriyle evli olmanın getirdiği yükümlülüklerle baş edemedim. Babamız sert bir adamdı. Gençti ve korunaklıydı. Sonunda, baskı altında parçalandı.

"Peki, ağabeyin benimle evlenmeyi kabul ettiğinde ne bekliyordu? Statümü bir eşe yükseltecek ve benimle seks yapacak kadar yaşlı olduğumu düşünene kadar oda arkadaşı gibi yaşayacağımızı mı?

Damian siniyor. "Muhtemelen."

"Ah, o zaman onu bir sürpriz bekliyor."

"Onu fazla zorlama. Zaten onun kafasını oldukça iyi karıştırmayı başardın. Luca, tedirgin olduğunda başa çıkmak için cehennemdir.”

"Hiçbir şeyi mahvettiğimi düşünmüyorum. Hala beni umursamıyor.”

Damian kahvesinden ağır ağır bir yudum alıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Ağabeyim Simona'yı korumasıyla yatakta bulduğunda ne yaptı biliyor musun?

suyumu yudumluyorum. "Onu aldattı mı?" Aklı başında kim Luca'yı aldatır ki?

Luca, korumayı kafasından vurdu ve gecenin bir yarısı Simona'yı çırılçıplak dışarı attı. Hizmetçi bana neler olduğunu anlattığında, iyi olup olmadığına bakmak için odamdan çıktım.” Başını sallıyor. "Luca personele ortalığı toplamasını söyledi, yanımdaki kızı selamladı, sonra üçüncü kata çıktı ve yatmaya gitti. Ertesi sabah, yıllardır bu kadar iyi uyumadığını söyledi.”

"Böyle?"

"Dün gece onu öfkeyle evden dışarı çıkarken gördüğümde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Neler olduğunu sordum ve dedi ki, alıntı yapıyorum, 'Lanet bir kulübe gitti', sonra arabasına bindi ve saniyeler içinde gitti. Damian kahkahayı patlatır ve masadan kalkar. "Ağabeyimin bir kadının peşinden koştuğu bir günü görecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

Haklı olup olmadığını merak ederek Damian'ı gözlerimle takip ettim. Luca kıskanç mı? Benden dolayı?

LUCA

"Ürünü denemeden hiçbir şey almam Bogdan," diyorum telefona ve masamdaki kağıtları karıştırıyorum. Bütün sabahı şehir merkezindeki ofisimde emlak işimizin nakit akışını gözden geçirerek geçirdim.

"Yirmi inçlik bir namlusu ve tüfek uzunluğunda bir gaz sistemi var. Bir şeker, inan bana” diyor.

"Ne kadar?"

Tanesi yedi yüz dolardan çalıyorlar, diyor, ama beş yüzden fazla alırsanız her biri için altı elli alacağım.

"Parça başına altı yüz dolara dört yüz alacağım."

"Olmaz Luca. Geçen yılın modelini bu fiyata satıyorum."

"Tamam. O zaman Dushku ile kontrol edeceğim. Belki o fiyatla çalışabilir."

"Arnavutlara gitmiyorsun!" havlıyor. "Münhasırlık konusunda iki yıl önce anlaşmıştık."

"Sipariş ettiğim malları senin teslim edeceğin konusunda da anlaşmıştık," diyorum.

"Bir kerelik bir hataydı ve hoşnutsuzluğunu açıkça belli ettin."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sayfayı çevirip sıradaki numaralara göz gezdiriyorum. Tanesi altı yüz dolardan dört yüz parça alacağım. Ya da Dushku'ya giderim.

"Siktir git Luca," dedi ve ardından Rumence bir şeyler mırıldandı. "Tamam. Başka bir şey?"

"Önce denememem için bir örnek. Eğer beğenirsem, gideriz. Bana on sandık daha el bombası gönder. Ve Bogdan, yine yanlış malları alırsam, işin biter. Bu konuda net miyiz?"

Rumence daha fazla mırıldanma var ve ardından, "Çok. Sevkiyat detaylarını teyit etmek için önümüzdeki hafta seni arayacağım." Bogdan ısırır ve aramayı keser.

Ofisimin kapısı çalındı ve Donato içeri girdi. Luca. Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var, Donato. Oturun." Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret edip kağıt destesini önüne koydum. "Bu, emlak işinden elde edilen nakit akış tablosu."

Çıktıyı alır ve sayılara bakmaya başlar. "Bu iyi görünüyor."

"Kendi başına iyidir, ancak silah satışlarından elde edilen geliri karşılayamadığı zaman değil." Silah anlaşmalarından hesapladığım beklenen kârın yazılı olduğu kağıdı alıp baktığı kağıdın üzerine koydum. Damian'ın tüm parayı aklayabilmesi için emlak rakamlarının ikiye katlanmasına ihtiyacımız var. Adam'la otur ve bana önemli yatırımlar gerektiren bazı mülkler bul. Damian, yenileme giderlerinden ayda en az beş milyon kazanabileceğini söylüyor.

"Tamam." Başını salladı ve yan yan bana baktı.

"O nedir?"

Genelde kötü haberler verirken yaptığı gibi sandalyesinde kıpırdanıyor. İkimiz de hiyerarşide aynı yere sahip olsak da kimse onu ciddi bir oyuncu olarak görmüyor. Hâlâ capo rolünü üstleniyor olmasının tek nedeni, kendisinin ve don'un çocukluk arkadaşı olması. Donato gerçek bir iş yapamayacak kadar yaşlı ve pasif, bu yüzden çoğunu ben yapıyorum ve o sadece infazı denetliyor.

"Barbini dün bana ulaştı" diyor.

Peki Lorenzo ne istiyordu?

"Görevi devraldığında yapacağın planları soruyordu."

Bu onu uzun sürmedi. Lorenzo'nun bir hamle yapmasını bekliyordum ama Giuseppe istifa edene kadar bekleyeceğini de varsaydım. "Tam olarak ne için planlar?" Soruyorum.

"Aile işi."

“Zamanı geldiğinde Aileye haber vereceğim. Şimdilik donun istediği gibi çalışıyoruz.”

"Ey. Tamam. Bunu ona söyleyeceğim.” Başıyla onaylar ve hızla ofisten çıkar.

Telefonumu alıp bu sabahki cevapsız aramalar arasında gezinmeye başladım, Isabella'nın adına gelince durdum. Beni iki kez aradı, ilki saat on civarında ve yine iki saat önce. İki kere de çalmasına izin verdim. Sandalyede geriye yaslanıp başımı eğip tavana bakıyorum ve onunla ne yapacağımı merak ediyorum.

Dün gece bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bunu bir daha yapmamın hiçbir yolu yok. Ve yirmi bir yaşına gelene kadar onunla seks yapmıyorum. Saçma gelebilir ama on dokuz yaşındaki birini becerme fikrini sindiremiyorum. Elleri bacaklarının arasında, yatağa yayılmış haldeyken karanlıktaki biri gibi görünmeyebilir. Ama sonra onu sabah ışığında görüyorum, daha da genç görünüyor, gözleri uykusuzluktan şişmiş ve kendimi bok gibi hissediyorum. Bu çılgınlık artık sona eriyor. Odasında ne yaptığı onu ilgilendirir. Ona "sorununun" halledilmesi gerektiğinde bana gelmesini söylememi sağlayan çılgınlık ne olursa olsun artık yok. Odalarımız arasındaki o kapıyı bir daha açmayacağım. Sikişmek istiyorsa, beklemesi ya da başka birini bulması gerekecek. Umrumda değil.

Masamdaki telefon çalıyor.

"Evet?"

"Bay. Rossi," diyor sekreterim diğer taraftan. "Eşiniz burada."

Burada ne işi var? "İçeri gönder," dedim dişlerimi sıkarak ve kapıya doğru yürüdüm. Dışarıya kısa bir bakış attığımda, tüm çalışanlarımın Isabella'ya bakmak için yaptıklarını bırakmış olduklarını görüyorum. Muhtemelen Magda'nın onu anons ettiğini duymuşlardır.

"İşinin başına dön!" Isabella'nın topuklarını mermer zeminde çıtırdatarak yaklaşmasını izlerken onlara çıkıştım. Göğsünü saran ve belden aşağı doğru genişleyerek dizlerine ulaşan beyaz kolsuz bir elbise giyiyor. Saçları uzun, düz bir atkuyruğu şeklinde ensesinde toplanmış ve büyük boy güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor.

Önümde duruyor, perdeleri kaldırıyor ve başını kaldırıyor. "İyi günler, kocam."

"İçeri almak." Kenara çekilip geçmesine izin verdim ve kapıyı kapattım. "Koruman nerede?"

“Bana henüz bir tane atamadın. Seni aramaya çalıştım ama aramalarıma cevap vermedin.” Ofisimin köşesindeki kanepeye oturuyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Bir anlaşmamız vardı. Aramalarımı cevapla. Korumanı alıyorum.”

"Seni buraya Renato mu getirdi?" O ölü bir adam.

"Hayır. Beni koruması olmadan hiçbir yere götüremeyeceğini söyledi.”

"Peki buraya nasıl geldin?"

"Taksi."

"Aklını mı kaçırdın?"

Arkasına yaslanıp gülümsüyor. "Anlaşmamız nedeniyle buradayım."

"Ne anlaşması?"

"Dün geceki," diyor ve kıçını kaldırıp elbisesinin eteğini yukarı çekip bej bir tanga çıkarırken ona bakıyorum. "Bir problemim var. Ve bunu çözmen için sana ihtiyacım var."

Tangayı masamın üzerine düştüğü odanın karşısına fırlattı.

"Fikrimi değiştirdim." Masamı çevirip oturuyorum. Dantelli iç çamaşırını alıp ona geri fırlattım. "Elinizi kullanmanıza izin var. Eve git. Güvenlik görevlilerinden biri seni bırakacak."

Bana göz kırptı, tangayı aldı ve çantasına yerleştirdi. "Eh, dün geceden sonra, kendi elimin yetmeyeceğine karar verdim."

Kapıya doğru yürümesini, yol boyunca telefonunda gezinmesini ve ardından telefonu kulağına götürmesini izledim. "Akşam yemeğinde görüşürüz," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Kimi arıyorsun?"

"Sorun çözücü," diyor ve kapıyı açıyor. Selam Angelo. Bu öğleden sonra için bir planın var mı? Mükemmel, buluşalım..." Kapı kapanarak konuşmasının geri kalanını kapattı.

Kapıya baktım ve kendimi sakinleştirmek için ona kadar saymaya başladım. Bir. Gitmesine izin ver. 2. Senin problemin değil. Üç. Sandalyemden fırladım, neredeyse kapıyı menteşelerinden koparırken dışarı fırladım ve bir kez daha yaptıkları her şeyi bırakmış olan çalışanları görmezden gelerek ilerideki açık zemin alanından dümdüz geçtim. Isabella'ya ulaştığımda kollarımı beline dolayıp onu kaldırdım. Arkamı dönüp onu ofisime doğru götürüyorum. Sırtı göğsüme sıvalı ve ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanırken, kıçını her saniye daha da sertleşen aletime bastırıyor.

"Angelo, görünüşe göre bir şey çıktı, bugün gelemeyeceğim." Hala garip bir şey olmamış gibi telefonla konuşuyor. "Evet, arayacağım. Söz."

Kesinlikle onu bir daha asla aramayacak. Bundan emin olacağım. Ofise girerken ayağımla kapıyı kapattım ve topukları yere değene kadar vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim. Yüzünü bana çevirmeye başladı ama ben kollarımı ona dolayıp vücudunu benimkine çektim.

"Telefonu at," diye fısıldadım kulağına ve avuçlarımı aşağı ve kalçalarının üzerinden kaydırdım.

Telefonun elinden düşmesine izin vermeden önce keskin bir nefes aldığını duydum.

"Çanta ve bardaklar," diyorum ellerimi aşağı indirmeye devam ederken.

Çantası yere çarpıyor ve onu güneş gözlükleri takip ediyor. Ellerimi elbisesinin eteğine ulaştığımda, kumaşı kalçaları boyunca çekerek onları tekrar yukarı çekmeye başladım. "Bakalım benim elim seninkinden daha iyi iş çıkarabilecek mi, hmm?"

"Bundan şüpheliyim," dedi ve parmağım içine girerken inledi.

Sağ elimi klitorisine koydum ve yavaş, yuvarlak daireler çizerek masaj yapmaya başladım. Bu sırada sol elimi merkezine doğru hareket ettiriyorum ve bir parmağımı ıslak

amına sokuyorum. Muhteşem kıçının bana baskı yapmasıyla, yükümü uçurmaya hazırım. Kontrolü yeniden kazanmak için savaşırken inlememi güçlükle bastırıyorum.

Sol elimi daha da aşağı kaydırarak parmağımı kaldırdım ve hayal kırıklığıyla tıslադığını duydum. Onu tekrar içeri itiyorum, sonra dikkatlice bir tane daha ekliyorum . Tanrım, o sıkı. Yavaşça parmaklarımı kıvırdım ve klitorisinde hareketlerimi hızlandırdım. Isabella nefes nefese kalmaya başladı ve baskıyı artırmak için ellerini benimkilerin üzerine koyarak ellerini indirdi. Etrafımda duvarlarının kasıldığını hissettim, bu yüzden klitorisine daha hızlı masaj yaptım ve birkaç saniye sonra elimin her yerine geldiğinde miyavlamasının tadını çıkardım.

Dudaklarım neredeyse çıplak omzuna değene kadar başımı eğdim ve kokusunu içime çektim. Vanilya gibi kokuyor.

"Yürüyebiliyor musun tesoro?" Fısıldıyorum.

"Evet."

"Tamam. Haydi banyoya gidelim." Parmağımı çekmeye başladım ama elini elimin üzerinde tuttu ve geri çekilmeme izin vermedi.

"Henüz değil," diyor gıcırtılı bir sesle, elime daha çok bastırıyor ve neredeyse onu anında becermeme neden oluyor.

"Tamam."

Boşta olan kolumu beline sarıp onu kaldırdım ve parmağımı içine gömerek soldaki banyoya doğru taşıdım. Nefesi sığ ve her adımda biraz aksıyor. Banyoya ulaştık ve küçük bir lavabonun önünde durduk. Başımı kaldırıyorum, bakışlarımız aynada buluşuyor ve neyin daha çok hoşuma gittiğine karar veremiyorum - yüzündeki telaşlı ifade, bana baktığında alev alev yanan kocaman gözleri mi, yoksa elimi amının üzerinde görmem mi? bedenim onun üzerinde belirirken.

Havluya uzanıyorum ve onu bacaklarının arasına koyarak yavaşça parmağımı çekiyorum, nefes alıp gözlerini kapatmasını izliyorum. Onu temizledikten sonra havluyu lavaboya attım ve tezgâhın kenarlarını iki yanından kavrayarak çenemi omzuna yaslayana kadar başımı eğdim.

"Peki, sorununuzu çözdüm mü?" diye sordum, aynada gözlerimi onunkilere sabitleyerek.

"Evet. Teşekkür ederim."

"İyi. Bir daha küçük Scardoni'yi aradığını görürsem, onun bacaklarını kırarım. Ve elleri. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor ama cevap vermiyor. Bana meydan okumayı gerçekten seviyor.

Elimi tekrar bacaklarının arasına götürdüm ve hâlâ hassas olan kedisine hafifçe bastırarak nefesini tuttum. "Anlaşıldı mı, Isabella?"

"Evet." Nefes veriyor.

"Mükemmel." Elimi kaldırıp doğruluyorum. "Güvenliği arayacağım. Adamlardan ikisi seni eve geri götürecek.

Banyodan çıkıyorum, masama oturuyorum ve güvenliği aramak için telefonu alıyorum. Isabella iki dakika sonra dışarı çıkıyor, elbisesi düzelmiş ve saçları artık dağınık değil. Yerden eşyalarını almak için eğildi, bana çıplak kıçını gösterdi, sonra güneş gözlüğünü taktı ve kapıya yöneldi.

Omzunun üzerinden, "Ellerinin ve ağzının üzerimde verdiği his hoşuma gidiyor," diyor. "Ama bunun yeterli olmadığını biliyorsun. Değil mi Luca?”

Cevabımı beklemiyor, beni geçip gittiği kapıya bakmam ve on dokuz yaşındaki bir kızın nasıl olup da asil bir şekilde kafamı mahvetmeyi başardığını merak etmem için bırakıyor.

* * *

Telefonumun çalması beni uyandırıyor. Gözlerimi açıp tavana baktım ve tamamen ereksiyon halindeki aletimdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım - her gece beni rahatsız eden rüyanın sonucu. Ben, Isabella'yı vücudumla aşağı çekiyorum, aletim onun içine gömülü. Bu öğleden sonra ofiste olanlardan sonra akşam şovunu atlayacağını düşünmüştüm. Yapmadı. Odasından gelen hafif iniltileri duyunca kendimi tutmaya çalıştım. Ve sefil bir şekilde başarısız oldu. İlk iniltiden ancak iki dakika sonra, Isabella'nın yatak odasına fırladım ve yüzüme gelene kadar tatlı amıyla ziyafet çektim.

Çalma durur, sonra yeniden başlar. Ekranda Donato'nun adını görmek için telefonu alıyorum. Köşedeki sayılar sabahın üçü olduğunu gösteriyor.

"Ne oldu?" Aramayı cevapladığım an soruyorum.

"Depodayım. Bir güvenlik görevlisini cephane çalarken yakaladık.”

"Böyle?"

"Onunla ne yapmamı istiyorsun?"

Şakaklarımı başparmağım ve orta parmağım arasında sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Öldür onu, Donato."

"Öldürmek? Emin misin?"

İsa. Nasıl oldu da bir capo oldu, asla anlamayacağım. Adamlardan birinin hırsızı öldürmesini söyleyip sonra fikrimi değiştiriyorum.

"Bir saate oradayım." dedim ve aramayı sonlandırdım.

Hayal kırıklığını üzerimden atacak bir şeye ihtiyacım var.

Duşta, su üzerime dökülürken, ağrıyan aletimi kavradım ve kıçını tam önümde, arkadan Isabella'ya vurduğumu hayal ettim. Kurtuluşumu bulmam hiç zaman almıyor. Mastürbasyon yapmama rağmen, giyinip dışarı çıkarken hala gerginim.

Silahları sakladığımız depoya vardığımda sağ köşede oturan adama yöneliyorum. Donato yanında başka bir muhafızımla birlikte duruyor, her ikisi de ona doğrultulmuş silahları tutuyor. Donato'nun silahı nasıl tutacağını bilmesine şaşırdım.

"Hırsız bu mu?" Soruyorum.

"Evet." Donato başını salladı. "Gianni onu yakaladı..."

Bitirmesini beklemiyorum, silahımı kılıfından çekip hırsızın göğsüne doğrultup dört el ateş etmem yeterli. Donato nefesini tutup geriye doğru tökezledi ve adamın gömleğinin ön tarafını sırılsıklam eden kana baktı. Arkamı döndüm ve arabama geri döndüm, hala kızgın ve cinsel olarak hüsrana uğramış haldeydim. lanet olsun o kadına Lanet olsun ona.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

ISABELLA

Masanın ortasındaki su sürahisine uzanıp göz ucuyla Luca'yı izliyorum. Son birkaç gündür morali bozuk ama bu sabah doruk noktasına ulaştı. Kahvaltıya geldiğinden beri tek kelime etmemişti.

Neredeyse üç haftadır bu statükodayız. Damian ve Rosa ile kahvaltı yapıyoruz ve sonra o işe gidiyor. Her gün saat ikide ofisine gidiyorum, beni parmaklarıyla parça parça en iyi şekilde mahvediyor ve akşam odama giriyor ve usta diliyle beni yutuyor. Beni o kadar iyi doyuruyor ki sonrasında yapabildiğim tek şey derin bir uykuya dalmak oluyor.

Ancak, başka hiçbir şey değişmedi. Hala gün boyunca varlığımı çoğunlukla görmezden geliyor. "Sorunlarımı çözmediği" ve sabrım yavaş yavaş tükendiği sürece bana hiçbir şekilde dokunmadı.

"Şehir merkezindeki ofisiniz sadece bir paravan mı yoksa gerçek bir işletme mi?" Bardağımı suyla doldururken soruyorum.

"Gerçek," dedi başını kaldırmadan, dikkatle önündeki yemek tabağına odaklandı. "Gayrimenkul işi, büyük miktarlarda parayı aklamanın en iyi yolu," diye ekliyor başka bir ısırıktan sonra.

"Peki bundan kim sorumlu?"

Ah, bu ben olurdum, dedi Damian muzip bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Henüz yirmi üç yaşında ve biz milyonları aklamaktan bahsediyoruz. Luca, kardeşinin yeteneklerine çok güveniyor olmalı.

"Silah ticaretine de mi bulaşıyorsun, yoksa sadece mali kısmıyla mı ilgileniyorsun?" Soruyorum.

Luca'nın kafası karışır. "Silah ticareti işimizi nereden biliyorsun?"

"Lütfen." burnumu çekiyorum "Hayatım boyunca nerede yaşadığımı sanıyorsun? Bir kayanın altında mı?”

"Sen Don'un torunusun. Günlerini dergilere göz atarak, alışveriş yaparak ve kaplıcalara giderek geçirmeliydin.”

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Kaplıcalar hiçbir zaman benim tarzım olmadı.” omuz silkiyorum "Ve Don'un torunu olduğum için on yaşımdan beri rolüm için hazırlandım."

"Peki bu nasıl bir rol olurdu?"

"Bir caponun karısı," diyorum ve sepetten bir kruvasan alıyorum.

"Alışverişe gitmek, kaplıcalara gitmek ve dergilere göz atmak dışında kim hiçbir şey yapmamalı."

"Eh, şovenist bir huysuzla evlendirilmeyi beklemiyordum ama olan bu."

Masanın karşısında, Damian kahkahayı patlattığında kahvesini içerken boğuluyor. "Üzgünüm ben sadece. . ” Kıs kıs gülüyor. "Şovenist huysuz." Yine gülüyor.

Başımı çevirdiğimde Luca'nın kısılmış gözlerle beni izlediğini görüyorum. "Bu öğleden sonra odanda kalmanı istiyorum," diyor.

"Neden?"

Simona, Rosa'yı almaya geliyor ve katılmam gereken bir toplantım var. Özellikle ben burada yokken ikinizin karşı karşıya gelmenizi istemiyorum."

Süte uzanıp bardağı Rosa'ya dolduruyorum. Daha önce onu görmeye gittiğimde kendini iyi hissetmediğini söyledi ve odasında kalmaya karar verdi. "Eski sevgilini ısıracağımdan falan mı korkuyorsun?"

"Ne yapabileceğin beni ilgilendirmiyor , Isabella."

Ey. Büyük, kötü eski sevgilisinin narin genç karısına ne yapacağı konusunda endişeli. Ne kadar tatlı. Keşke tekrar sarhoş olsaydım da yüzüne başka bir şey fırlatmama izin verebilseydim.

"Rosa'ya kahvaltısını ben götüreceğim, sonra da eski karın geldiğinde odama sağ salim kilitleneceğimden emin olacağım." Rosa için hazırladığım tabağı alıyorum, topuklarım üzerinde dönüyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum.

Damian'ın kahkahası arkamda çınlıyor.

* * *

"Sana çay falan getirmemi ister misin?" Rosa'ya soruyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor yastığına.

"Belki de bir doktor çağırmalıyız." Avucumu alnına koydum ama ateşi varmış gibi hissetmiyor. "Dün garip bir şey yedin mi?"

"Hayır."

"İshal? Kusacak gibi misin?”

"Hayır sadece karnım ağrıyor. İyiyim."

Yatağının kenarına oturup omzunu hafifçe sıktım. "Yani bunun annenin gelmesiyle bir ilgisi yok, öyle mi?"

"Ona Simona dememi istiyor," diyor. "Ve ben onunla gitmek istemiyorum. Beni her zaman bir alışveriş merkezine götürür. Bu sıkıcı."

"Ondan seni parka götürmesini isteyebilir misin? Ya da biraz film izlemek için? Peki ya bu?"

“Kirlendiğim için parklardan nefret ediyor. Ve gözleri ağrıdığı için filmleri sevmediğini söylüyor. Burada kalmak istiyorum."

"Burada da sıkılırsın."

“Yapmayacağım. Clara'yı arayabilirim. Bir dahaki gelişinde Tomas'ı getireceğini söyledi."

"Tomas kim?"

"Onun kedisi. Küçük bir tasması var, böylece onu bahçede gezdirebiliriz. Ve Grace bize sandviç yapacak.

Babana Simona ile gitmek istemediğini söyledin mi?

"Hayır. Anlamazdı.”

“Elbette yapardı. Yukarı çıkması için onu aramamı ister misin?

"Evet."

Başımı salladım, telefonumu aldım ve Luca'yı aradım.

"Ne?" havlıyor.

Bir nezaket resmi. "Lütfen yukarı gelin. Rosa seninle konuşmak istiyor."

"Sadece arabama biniyorum."

“Pekala , ayrıl ve kızınla konuş . Bu önemli."

Aramayı kestim ve Rosa'nın sırtını sıvazladım. "O geliyor. İçinden bir şey yapmak gelmiyorsa, her zaman babana söylemelisin. Tamam?"

"Tamam."

"Odamda olacağım. Bana ihtiyacın olursa gelip beni al. İstersen daha sonra aşağıda bir şeyler izleriz. Ya da arkadaşını arayabiliriz. Anlaştık mı?"

"Tamam."

Omzunu tekrar sıkıyorum ve odasından çıkıyorum.

LUCA

"O senin annen, piccola." Avucumun arkasını Rosa'nın yanağına değdiriyorum. "Onunla biraz zaman geçirmelisin."

"İstemiyorum," diye ısırdı, bana bakarak. Gözyaşlarını uzak tutmak için çok uğraşıyor ama burnunun nasıl biraz buruştuğunu ve başıboş bir gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü görüyorum. "Lütfen beni onunla gitmeye zorlama."

Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağım Rosa, dedim ve onu kollarıma aldım. Rosa burnunu çekti, sonra kollarını boynuma dolayıp yüzünü boynumun girintisine gömdü. Bebekken bile bunu yapmayı her zaman sevmiştir.

"Söz?" diye fısıldıyor.

Çenesini başparmağım ve parmaklarımın arasına alıp gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdım. "Söz veriyorum."

Simona, beni alıp onunla yaşamamı sağlayacak bir tür servise yazacağını söyledi. Onunla yaşamak istemiyorum baba.”

Elimi yumruk haline getiriyorum. "Bunu sana o söyledi, ha?"

"Evet."

"Bu doğru değil Rosa. Kimse seni benden alamaz. O sadece seni manipüle etmeye çalışıyor."

"Neden onunla herhangi bir yere gitmemi istiyor? Beni sevmiyor. Neden sadece . . . çekip gitmek?"

Bazen keşke Simona'yı öldürüp bu işi bitirebilseydim diyorum ama bunu Rosa'ya yapamam. Simona hala onun annesi. Kızımın yüzünü göğsüme bastırıp kolumu sırtına doladım. Seni kendine göre seviyor Rosa. Bunu nasıl göstereceğini bilmiyor."

Simona'nın kendinden başka birini sevebileceğinden emin değilim. Bazen eski sevgilimle evlenmeden Rosa'yı almalı mıyım diye düşünüyorum ama çocuğumun benim gibi annesiz büyümesini istemedim. Simona'nın değişeceğini düşündüm, bu yüzden Rosa'nın hatırı için onunla kaldım. Yapmadı.

"Clara'yı gelmesi için arayabilir miyim?" Rosa göğsüme soruyor. "Grace'den bize ton balıklı sandviç yapmasını isteyebiliriz. Ve tarçınlı zencefilli kurabiyeler."

"Sadece benim için biraz bırakırsan. Sen ve Clara geçen sefer her şeyi yediniz."

"Damian Amca onları yedi! Sana biraz bırakmasını söyledik ama o şeker seviyesinin düşük olduğunu ve onlara senden daha çok ihtiyacı olduğunu söyledi."

Güldüm. Ben niye şaşırmadım?

Rosa, "Isa benimle bir film izleyeceğini söyledi," diye ekledi ve gözlerime bakmak için arkasına yaslandı. "Isa'yı gerçekten seviyorum, baba."

"Siz yapıyorsunuz?" Baş parmağımı yanağına değdirip gözyaşlarını siliyorum.

"Evet. Dün tatilde bitirmemiz gereken bazı matematik problemleri üzerinde çalışıyordum ve ondan bana yardım etmesini istedim. Bütün sabah benimle çalıştı. Isa süper zeki."

"Evet o." Başımla onayladım.

Gerçek bu. Genç karım son derece zeki bir kadın. Her gün, geri adım atmadan veya duruşunu bozmadan benimle oynama şekline hayran olmamak elde değil. Ve her geçen gün direnmeye devam etmek zorlaşıyor. Bazen kendimi onu izlerken buluyorum, "kahretsin" desem mi diye tartışıyor, onu yakalayıp ağzımı onun ağzına bastırıyorum. Daha önce bir kadın için bu kadar deli olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Sanki derimin altına sızmış ve evini oraya yapmış gibi ve her geçen gün katlanarak daha da kötüleşiyor. Her inatçı bakışı, her zekice sözü, çenesinin her küstahça eğimi - bunların hepsi, beni daha da derinden etkilemesine katkıda bulunuyor.

Hızla başımı salladım ve Rosa'nın başına bir öpücük kondurdum. "İşe gitmem gerekiyor ama ihtiyacın olursa beni ara, hemen geri geleceğim. Tamam mı, pikola?"

"Evet." başını sallıyor.

Rosa'nın odasından çıktığımda, Isabella'yı aşağıda hizmetçilerden biriyle konuşurken buldum. Geldiğimi fark etti ve bakışlarımı ona sabitleyemeden gözleri anında kaçtı. Sanki

benim varlığım onun için bir fark yaratmıyormuş gibi, sohbetini hiç kaçırmadan sürdürüyor.

"Ziyaretini yeniden ayarlamak için Simona'yı arayacağım," diyorum geçerken.

“Ne güzel. Bu, bu öğleden sonra evde dolaşmanın benim için güvenli olduğu anlamına mı geliyor?

Onun kibirli sözlerini görmezden gelmeye karar verdim ve ön kapıya yöneldim. Isabella'nın Simona'ya karşı koyabileceğinden emin değilim, özellikle de eski sevgilim onun havasındaysa ve ben orada olmazsam onların buluşma riskini almayacağım. Simona tam bir orospu ve onun Isabella'yı incitebilecek bir şey söylemesi bile midemde bir öfke kabarmasına neden oluyor.

ISABELLA

Gelecek dönem müfredatımdaki derslerden biri olan dünya ekonomisi kitabını kapatıp çekmeceye koyuyorum. Buralarda yapacak bir şeyim olmadığı için, zamanı ana konuların üzerinden geçmek ve dersler yeniden başladığında kendimi hazırlamak için kullanmaya karar verdim. Kocamın üniversiteye çevrimiçi bir öğrenci olarak gittiğimi bildiğinden şüpheliyim ve aslında gün içinde ne yaptığımı hiç sormadığından, bu bilgiyi asla teklif etmedim.

Luca'nın ofisine gitmeden önce duş almak ve üzerimi değiştirmek için banyoya giderken telefonum çaldı. Ekran, kapı korumasından gelen numarayı gösterir. Garip. Kimseyi davet ettiğimi hatırlamıyorum.

"Bayan. Rossi," diyor aramayı cevapladığımda. "Burada Bayan Albano var. İçeri alınmak için ısrar ediyor.”

Luca'nın eski sevgilisinin burada ne işi var? Ziyaretini yeniden planladıklarını söyledi.

"Luca'yı aradın mı?" Soruyorum.

"İki defa. Cevap vermiyor.”

Tipik. "Bırak onu Tony," dedim, odamdan çıktım ve aşağı indim.

İkinci katın sahanlığında büyük aynanın yanından geçerken yansımama bakıp inliyorum. Simona'nın geleceğini bilseydim, başka bir şey giyerdim, belki bir kot pantolon ve beyaz bir bluz. Ve topuklu ayakkabılar. Haliyle, kocamın ilk karısıyla pastel mavi eşofman ve uyumlu bir tişört giymiş, göğsümün her yerine Hello Kitty yüzü yapıştırılmış olarak buluşacağım. Yalınayak. ne güzel

Diğer taraftan tiz bağırışlar duyduğumda ön kapının yolunu yarılamıştım. Ön kapı açılıyor ve uzun boylu, sarışın bir kadın topuklarını yere vurarak içeri koşuyor. Güvenlik görevlimiz peşinden koşuyor.

"Ona dışarıda beklemesini söyledim Bayan Rossi," diyor. "Dinlemedi."

"Sorun yok, Emilio." Başımı salladım ve bakışlarımı *eski adı* Rossi olan Simona Albano'ya çevirdim.

Onu farklı sosyal toplantılarda defalarca gördüm. Onu özlemek imkansızdı. Her seferinde midemin ortasında bu delici acıyı hissettim. Onu çok kıskandım. Onu en son altı ay önce görmüştüm ve o zamandan beri dudakları iki katına çıktı, göğüsleri büyüdü ve en az on kilo verdi. Pahalı, siyah puantiyeli bej elbisesi için bir elbise askısına benziyor.

Eli kalçasında durup bana yukarıdan aşağıya baktı, göğsümdeki Hello Kitty resminde birkaç saniye durdu ve kahkahayı patlattı.

"Tanrım, senin genç olduğunu biliyordum ama Luca'yı bir çocukla evlendirdiklerinden haberim yoktu." Bana küçümseyici bir gülümseme sunuyor.

"Ne istiyorsun Simona?"

"Bayan Albano size."

"Evime davetsiz geldin," diyorum. "Seni ne istersem onu arayacağım."

Simona gözlerini kırpıştırıyor, biraz şaşkın görünüyor. Bu süreçte benimle alay etmeye çalışıyor ama sonunda yaptığı tek şey Botoks uygulanmış dudaklarını çıtlatmak oluyor. "Rosa'yı almaya geldim."

"Rosa gitmek istemiyor. Luca bana seni aradığını ve yeniden planladığını söyledi.

"Fikrimi değiştirdim. kızım nerede Onu alışverişe götürüyorum."

"Luca ile işi hallettin mi?"

"Onunla hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmak zorunda değilim," diye çıkıştı.

"Tabii ki. Tüm ebeveynlik haklarını ona devrettiniz. Rosa, babası söylemedikçe gitmiyor."

Simona'nın gözlerinde öfke parlıyor. Tam önümde durana kadar iki adım attı ve dudakları, yüzünü güzelden grotesk bir şeye dönüştüren bir alaycı ifadeyle gerildi. "Kızım bulun bana! Şimdi!"

"İyi günler Simona." Kapıda duran Emilio'ya döndüm. "Lütfen onu arabasına kadar götürün ve araziyi terk ettiğinden emin olun. Ve Tony'ye, Luca geçmediği sürece kapıdan tekrar girmesine izin verilmediğini açıkla.

Bir elin kolumu tuttuğunu hissettiğimde gitmek için döndüm. "Beni kapı dışarı etmeye nasıl cüret edersin? Burası benim evimdi!"

" *öyleydi* . Geçmiş zaman." Önce eline, sonra tekrar gözlerine baktım. Çek elini üzerimden.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, seni küçük sürtük?" diye çıkıştı ve beni sallamaya başladı.

Ben şiddet yanlısı biri değilim. Sorunları tartışarak çözmeye inanırım ama kimsenin beni ezmesine izin vermem. Özellikle kocamın eski karısı. Aşağı baktım, bakışlarımı bantlı sandaletlerinin arasından görünen ayak parmaklarına odakladım, sonra sağ topuğumu tüm gücümle onlara çarptım. Simona çığlık atıyor ve kolumu bırakıyor. Fırsatını kullanarak saçından bir tutam alıp başını geriye çektim. Tekrar çığlık attı ve yüzümü kaşımaya çalıştı ama ben onun arkasında durmak için hareket ettim ve saçını daha da aşağı çekerek sırtını kavis yapmasına neden oldum.

"Bana bir daha dokunmaya cüret etme!" Havladım ve onu ağzı açık Emilio'nun durduğu kapıya doğru sürükledim. "Çıkar onu." Simona'nın saçını bıraktım, topuğumun üzerinde döndüm ve mutfağa yöneldim. Biraz şekere ihtiyacım var çünkü yüksek adrenalinden iniyorum ve bacaklarım titremeye başlıyor. Merdivenlerden geçerken bir kıkırdama duydum ve başımı kaldırdım. Damian telefonu önünde, tırabzanın yanında duruyor.

“Bunu herhangi bir yere göndermeyi aklından bile geçirme. Ciddiyim, Damian.

"Benim özel kız kavgası videoları koleksiyonum için." Gülümseyip koridorda gözden kayboluyor.

LUCA

Telefonum çalıyor ve ekranda Damian'ın adı yanıp sönüyor. Masamın üzerinde durduğu yerde çalmasına izin verdim ve kontrol ettiğim emlak listesini okumaya devam ettim. Haklıydı. O daireleri satmak iyi bir karardı. Bekleseydik yüzde 10 kaybetmiş olacaktık. Muhtemelen "Ben demiştim" demek için arıyordur. Modumda değilim. Saat neredeyse iki buçuk ve Isabella hala gelmedi. Ya Scardoni yavrusunu aramaya karar verirse? Zil sesi durur, yalnızca birkaç saniye sonra yeniden başlar.

Küfür edip telefonu alıyorum. "Meşgulüm, Damian."

Simona buradaydı.

"Ne? Ne zaman?"

"O yeni ayrıldı."

"Ziyaretini gelecek haftaya erteleme konusunda anlaştık." Avucumla masaya vurdum. "Ve ben orada olmadıkça evime gelmemesi gerektiğini biliyor."

"Evet, şey, Simona'yı tanıyorsun."

"Ne oldu? Rosa'yı aldı mı?

"Hayır. Isabella ona izin vermedi. Simona'ya senin iznin olmadan Rosa'yı hiçbir yere götüremeyeceğini söyledi.”

“Tanrı aşkına. Onlar bir araya geldi?"

"Evet. Güzel değildi.

Telefonu elime alıp sandalyeden kalktım. Simona ona ne yaptı?

"Sakin ol. Her şey yolunda."

"Bana sakin olmamı söyleme." Masadan cüzdanımı ve araba anahtarlarımı alıp hızla ofisten çıktım. "Yoldayım."

"İsa iyi. Rosa ile *Elbiseye Evet Deyin'i* izliyor .”

"Bana yalan söyleme, Damian. Simona orada olmadığımı biliyordu ve bir amaçla geldi. Eski sevgilimi çok iyi tanıyorum.”

“Bütün çileyi kaydettim. Sana bir video gönderiyorum.”

"Kaydettin mi? Bunun yerine neden o kaltağı dışarı atmadın?

"Isa'nın yardımıma ihtiyacı yok gibiydi." Güler. "Kendisi dışarı attı."

"Ne?" Arabama yaklaşırken uzaktan kumandamdaki düğmeye bastım. Tam kapı koluna uzanacağım sırada kapılar tıkırdıyor.

"Sadece izle, Luca." Damian aramayı keser.

Arabama atlıyorum ve Damian'ın gönderdiği videoyu oynatıyorum. Simona'nın Isabella'nın kolunu tuttuğu kısma geldiğimde direksiyonu kavradım ve aşağı uzanıp arabayı çalıştırdım, ancak iki saniye sonra stop ettim. Küçücük karımın, benden bir baş daha uzun olan eski sevgilimi yakalayıp Simona'yı saçından ön kapıya doğru çekmesini artan bir şaşkınlıkla izliyorum. Video, koridorda gelişigüzel bir şekilde yürümesiyle sona eriyor.

Videoyu tekrar oynatıyorum ve sonra bir kez daha. Gülümseyerek koltuğa yaslandım ve başımı salladım. Küçük cehennem. Arabadan indim, ziyareti hakkında ne düşündüğümü anlatmak için Simona'yı aramak niyetiyle telefonum tekrar çaldığında. Ekranda Francesco'nun adı gösterilir. Isabella'nın babasından sık sık telefon almıyorum.

Francesco mu? Neler oluyor?"

"Don az önce hastaneye kaldırıldı," diyor. "Yine bir kalp krizi."

"Kahretsin. Kötü bir şey mi?"

"Evet. Isa'yı oraya getirebilir misin? Ona henüz söylemedim. Tek başına gelmesinden korktum."

"Emin olmak."

Bana adresi verince direksiyona atlayıp yere seriyorum.

* * *

Isabella'yı tam Damian'ın dediği gibi kütüphanede Rosa'yla televizyon izlerken buldum. Sol kolu kanepenin arkasında yatıyor ve yaklaştığımda dirseğinin üzerinde kırmızı bir morluk fark ettim. Bir daha karımın beş yarda yakınına yaklaşmaya cüret ederse Simona'yı öldüreceğim. Hiç düşünmeden uzandım ve elimin tersiyle cildini okşadım. Isabella'nın gözlerinde şaşkınlıkla başını kaldırdı ve hemen elimi çektim.

Git çantanı al, dedim ve Rosa'nın başına bir öpücük kondurdum. "Seni arabada bekleyeceğim. Gitmek zorundayız."

"Nereye?"

"Hastaneye. Büyükbaban bir kalp krizi daha geçirdi."

Bir an bana baktı, sonra kanepeden fırladı ve koşarak kütüphaneden çıktı. Üstünü değiştirmesini ya da biraz makyaj yapmasını bekliyorum ama ben ön kapıya ulaşmadan önce çantası ve ayakkabılarıyla merdivenlerden aşağı koşuyor.

"O nasıl?" Isabella arabaya binerken soruyor.

"Bilmiyorum. Baban bana adresi verdi ve telefonu kapattı. Oraya vardığımızda sorarız."

Başını sallayıp koltuğa yaslandı ve çantasını kucağına aldı.

Hastaneye varmamız otuz dakika, park yeri bulmamız da beş dakikamızı alıyor. Arabayı park eder etmez, Isabella inip girişe doğru koşuyor. Peşinden koştum ve ona ulaştığımda elini ellerimin arasına aldım. "Bana yakın kal."

Isabella birleşik ellerimize baktı, başını salladı ve onu içeri götürmeme izin verdi. Lobiye girerken bekleme odasındaki insanlara göz gezdirdim. Şüpheli bir şey fark etmediğimde bizi danışma masasına yönlendiriyor ve yol tarifi soruyorum.

Hemşirenin işaret ettiği hastane birimine yaklaştıkça Isabella'nın elimi tutuşu güçleniyor. Köşeyi dönüyoruz ve koridorun sonundaki kapının önünde iki adam ve karşılarında bir sandalyede oturan Isabella'nın babasını görüyoruz. Isabella hemen elimi bırakıyor ve ona doğru koşuyor.

Kulağına konuşurken babasına sarılıyor, muhtemelen büyükbabasının durumu hakkında ona bilgi veriyor ve her an yıkılıp ağlamaya başlamasını bekliyorum. Bunun yerine başını salladı, Francesco'nun yanındaki sandalyeye oturdu ve önündeki kapıya baktı. Dışarıdan ne kadar toplanmış görünmesi beni şaşırtıyor çünkü içeriden çıldırdığını biliyorum. Hastaneye giderken gözlerindeki korkuyu gizleyemedi. Benim yerim orası, onun yanında oturmak ve elini tutmak ama bu doğru gelmiyor. Eminim bunu hoş karşılamaz. Ona verdiğim soğukkanlılıktan sonra olmaz. Gerçekten bir bok parçası gibi davranıyorum.

Isabella, kendisinden on yaş büyük olan Simona'dan daha olgun davranıyor gibi görünüyor. Damian bana ikisinin bugün buluştuğunu söylediğinde, eve geldiğimde Isabella'yı odasında ağlarken bulacağımı sandım. Yerinde duracağını asla hayal edemezdim. Damian'ın videosu beni haksız çıkardı ve oldukça iyi idare ettiğini gösterdi. Genç karımın oldukça sürpriz olduğu ortaya çıktı ve onu kol mesafesinde tutmaya devam etmekte zorlanıyorum.

Gerçek şu ki, ondan etkilendim ve sadece fiziksel olarak kastetmiyorum. Her seferinde bana karşı durma şeklini seviyorum - asla geri çekilmiyor ve benimle orta yerde buluşmuyor. Her gün benim başlattığım kayıtsızlık oyununu oynamaya devam etmesi, onun için beni daha da deli ediyor. Belki de kendime hakim olmayı bırakıp onu anlamsızca becermeye başlamalıyım. Tecrübesi yokmuş gibi değil. Oyunculuğundan bu anlaşılıyor. Ve bu farkındalık beni öfkelendiriyor. Daha önce seks yapmış olması neden umurumda? Ve ona dokunan her erkeği bulup boğmaya yönelik bu aptalca dürtüyle ne halt edeceğim? Belki de beynimi kurcalayan onun öngörülemez davranışıdır. Beni bir an sikim patlayacak kadar sinirlendiriyor, sonra bir buz kraliçesi oluyor, "küçük problemini" çözecek bir sonraki salak için beni bir kenara atmaya hazır.

Doktor odasının kapısı açılıyor ve Isabella'nın annesi ve kız kardeşi dışarı çıkıyor. Birkaç kelime konuştular, sonra Isabella içeri girdi ama önce bana doğru hızlıca baktı.

ISABELLA

Tanrım, çok yaşlı görünüyor.

Odaya girip dedemin yatağın üzerindeki kırılgan bedenini gördüğümde aklımdan geçen ilk şey bu. Onun bu imajını, onu çocukluğumdan hatırladığım şekliyle bağdaştıramıyorum -

iri yarı, uzun boylu, derin bir sesi ve buyurgan duruşu olan bir adam. Kalbi onu hayal kırıklığına uğratmaya başlayana kadar her zaman çok güçlü görünüyordu.

"Isi, buraya gel, stella mia," diyor.

Yatağın yanındaki koltuğa oturup elini ellerimin arasına aldım. Çok hafif ve kırılabilir bir his veriyor. Bir şey söylemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum.

"Bana büyükanneni ne kadar hatırlattığını söylemiş miydim sana hiç?" Zayıfça gülümsüyor. "Aynı iri gözler. Bu kadar küçük bir insan için çok büyük görünen aynı kırılmaz ruh.

Sesi veda ediyormuş gibi geliyor ve ben gözyaşlarına hakim olmakta zorlanıyorum. Bu yüzden düşmelerine izin verdim.

"Ağlama, Isi. İyi bir hayatım vardı ve artık devam etme zamanı. Şimdi güçlü olmalısın stella mia çünkü ben gittiğimde kıyamet kopacak. Luca'nın sana ihtiyacı olacak. Özellikle de Bruno Scardoni'nin yarattığı karmaşayla."

Başımı sallayıp iç çekiyorum. "Luca'nın kimseye ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum, Nonno. Kendi başına oldukça iyi idare ediyor."

"Erkekler bazen inatçı olabiliyor. Ve senin kocan şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı kişi." Elini kaldırıp yanağımı okşuyor. "Bir itirafta bulunmam gerekiyor, Isi. Umarım sana daha önce söylemediğim için bana kızmazsın."

"Sana asla kızamam, Nonno. Bunu biliyorsun."

Koyu renk, hafif buğulu gözleriyle bana bakıyor, sonra gülümsüyor. "Biliyordum, Isi," diyor. "Yıllardır biliyordum."

"Neyi biliyor muydun?"

"Luca'ya aşık olduğunu. Görebildiğim kadarıyla hala öyle."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "O korumaya para ödedim. Luca'nın Simona ile yatakta yakaladığı. Sanki daha önce onu aldatmıyordu ama yakalanmamak için dikkatliydi."

"Hayır hayır!"

Luca iyi bir adam. Ve onu senin için istedim. O gülüyor. "Yani, ona sahip olduğundan emin oldum, stella mia."

ağlayarak çıktım.

"Barbini onunla yüzleşecek, Isi. Lorenzo önümde bir şey söylemedi ama yüzünde gördüm. Luca'ya dikkatli olmasını söyle.

"Yapacağım," diyorum gözyaşlarımın arasından. "Ama iyi olacaksın, Nonno. Babam seni ameliyata alacaklarını ve doktorların kalbini iyileştireceğini söyledi. Henüz hiçbir yere gitmiyorsun."

"Seni seviyorum stella mia."

Arkamdaki kapı açılıyor ve iki hemşire içeri giriyor. Dedemin elini sıkıyorum ve yanağından öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum." dedim ve gözyaşlarımı sildim. "Ameliyattan çıkınca dışarıda bekliyor olacağız. Tamam?"

"Tamam."

Odadan çıkıp annemin omzunda sızlanan Andrea'nın yanına oturdum. Babam bizden birkaç adım uzakta duruyor, sessizce doktorla konuşuyor. Başımı sağa çevirdiğimde Luca'nın uzun koridorun diğer ucunda omzunu duvara yaslamış durduğunu görüyorum. Gidip onunla konuşmalıyım ama titreyen bacaklarımla o mesafeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum. Telefonu çantamdan çıkarıp numarasına basıyorum ve aramayı cevaplamasını izliyorum.

"Ameliyat birkaç saat sürecek. Kalmana gerek yok," diyorum. "Yapacak işlerin olduğunu biliyorum."

"Kalıyorum Isabella."

Telefonu yerine koydu ve konumunu koruyarak bana baktı. İç çekerek başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

LUCA

Asansör yönünden telaşlı ayak sesleri duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Lorenzo ile Orlando Lombardi'nin yaklaştığını görüyorum. Don hastaneden çıkana kadar bekleyemezler miydi? piçler. Duvardan uzaklaştım ve onlara doğru yöneldim.

"Ne istiyorsun?" Önlerinde durup yollarını kesiyorum.

Lorenzo, "Donu görmeye geldik," diyor.

Giuseppe ameliyatta. Haber aldığımızda seni arayacağım."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Lorenzo yüzüme doğru havlıyor. "Onu görmemizi engelleyemezsin." Sanki geçmesine izin verecekmişim gibi öne çıktı.

Elimi kolunun üst kısmına dolayıp onu durdurdum ve yüzüne vurdum.

"Bu kişisel bir mesele, Lorenzo. Şu anda ne senin ne de başka birinin Giuseppe'nin ailesine girmesine izin vermeyeceğim. Ayrılmak."

"Don'u yönlendiriyor musun, Luca?" tükürür. Role atlamak için sabırsızlanıyordunuz, değil mi? Bırak beni!"

Tanrım, Lorenzo. Başımı sallayıp Orlando'ya döndüm. "Onu hastaneden çıkarın yoksa ben yaparım. Ve gerçekten olay çıkarmak istemiyorum."

"Luca?" Isabella'nın sesi arkamdan bana ulaşıyor. "Neler oluyor?"

"Dışarı. İkiniz de," dedim dişlerimi sıkarak ve Lorenzo'nun kolunu bıraktım. "Tam şimdi."

Lorenzo ve Orlando asansörde gözden kaybolana kadar izledim, sonra birkaç adım arkamda kollarını sıkıca beline dolamış duran Isabella'ya döndüm.

"Bağırdığını duydum. Bir sorun mu var?" o soruyor.

"Hayır. Giuseppe'nin nasıl olduğunu görmek için uğradılar. Merak etme."

Başını sallıyor ama hareket etmiyor. Çok küçük ve çok genç görünüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona dolayıp onu vücuduma bastırdım.

"O iyi olacak, tesoro," diyorum saçına doğru.

"Korkuyorum," diye fısıldadı göğsüme doğru.

"Biliyorum."

"Anne çıldırıyor. Geri dönsem iyi olur," diyor ama gitmeme izin vermiyor.

Onu biraz daha sıkıyorum. "Kimsenin seni rahatsız etmeye gelmediğinden emin olmak için burada kalacağım. Tamam?"

Isabella başını salladı ve geri çekilerek bana baktı. Gözleri kırmızı ama gözyaşı yok. Bu kadar genç birinin nasıl bu kadar kendini kontrol edebildiğini bilmiyorum. Gözyaşlarını büyük bir iradeyle tuttuğuna eminim.

Teşekkür ederim, diye fısıldadı ve ailesinin yanına döndü.

* * *

Akşam saat on bir civarında doktor çıkar ve Isabella'nın ailesi onun etrafında toplanır. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, şansları pek iyi değil ama Don hâlâ yaşıyor. Sandalyelerine dönüyorlar ve bir süre sonra Andrea ve Isabella'nın ebeveynleri ayağa kalkıp koridorda bana doğru yürümeye başlıyorlar.

"O nasıl?" Francesco'ya soruyorum.

"Yoğun bakımda. İyi görünmüyor. Önümüzdeki yirmi dört saati yaşarsa, hayatta kalma şansı var." Kolunu karısının sırtına doluyor. "Yiyecek bir şeyler alacağız. Isa ile kalabilir misin?"

"Emin olmak. Onun için de bir şeyler getir."

"Yiyemeyeceğini söyledi."

"Sadece getir. Onu yediğinden emin olacağım."

Onlar gittikten sonra koridorda Isabella'nın oturduğu yere doğru yürüdüm ve önünde çömeldim. Bir an sandalyede uyuyakaldığını sandım ama sonra gözlerini açıp bana baktı.

"Nasıl dayanıyorsun?" Soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece omuz silkiyor ve tekrar gözlerini kapatıyor. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Dövmek. Uyuşuk. Gözlerinde boş bir bakışla. Uzanıp avucumla yanağını kavradım ve gözleri birden açıldı. İşte burada. Aradığım kıvılcım. Baş parmağımla tenini okşadım ve ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Yavaşça elini kaldırdı ve birkaç saniyelik bir tereddütten sonra tıpkı benim ona yaptığım gibi yanağımı avuçladı. İç çekti ve öne doğru eğilerek alnını benimkine dayadı.

"Seninle ne yapacağım Luca?" diye fısıldıyor.

Yaklaşan adımların sesi yandan bir yerden bana geliyor ve geri dönenlerin annesiyle babası ve Andrea olduğunu tahmin ediyorum, ama ayağa kalktığımda az önceki doktoru birkaç adım ötemde buluyorum.

"Bayan. Rossi," diyor doktor, yüzünde bir pişmanlık ifadesi var.

"Hayır." Isabella yanımda ayağa kalktı.

Doktor, "Kalbi stabil durumda değildi," diye devam ediyor. “Anesteziden uyanırken durdu. Onu geri getiremedik.”

"Hayır." Isabella elimi tutuyor ve sıkıyor. "Lütfen hayır."

"Çok üzgünüm Bayan Rossi. Büyükbaban vefat etti.”

Isabella tökezledi. Onu belinden yakalayıp kendime doğru çeviriyorum, elimi saçlarına gömüp yüzünü göğsüme bastırıyorum. Anne babası ve kız kardeşi köşeyi döndüler ve bize doğru koştular. Doktor onları yarı yolda karşılar ve onlara haberi verir. Isabella'nın annesi elini ağzına bastırır ve ağlamaya başlar. Küçük elleriyle gömleğimi tutan Isabella'ya baktım, sessiz gözyaşları bir balyoz gibi göğsüme saplandı. Acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden onu daha da sıkı tutuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

LUCA

Mezarlıktan çıkarken yağmur başlıyor. Cenaze törenine iki yüzden fazla kişi katıldı ve çiseleyen yağmur sağanak yağmura dönüştüğünde korunmak için arabalarına doğru koştular. Isabella temposunu değiştirmiyor ve bunun yerine başı öne eğik, yanımda yürümeye devam ediyor. Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına atıyorum. Adımları bir an sendeledi ve durup bana baktı. Büyük boy bir güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyorum ama yanaklarının yağmurdan dolayı ıslak olmadığından oldukça eminim. Görünüşe göre sonunda ağlamasına izin vermiş, ama sadece etrafta kimse yokken.

Arabanın kapısını açtım ve Isabella'nın sessizce arka koltuğa oturmasını izledim. İçeri girince diğer uca geçer ve başını pencereye yaslar. Bu sabahtan beri tek kelime etmemişti. Arabaya bindim, eğildim ve kolumu beline doladım, sonra onu kucağıma çektim. Dudaklarından şaşkın bir havlama döküldü ama itiraz etmedi, sadece yanağını göğsüme dayadı ve vücuduma sokuldu. Atkuyruğu gevşemişti, bu yüzden saç tokasını çıkardım ve parmaklarımı yumuşak saçlarına gömerek saç derisine masaj yaptım.

Araba evin önünde durduğunda indim, Isabella'yı kucağıma aldım ve onu içeriye ve odasına doğru merdivenlerden yukarı taşıdım. Üzerini değiştirmesini bekleyerek onu yatağın yanına koydum ama ceketimi, güneş gözlüklerini ve örtünün altındaki terlikleri çıkardı. Bu çaresizlik duygusundan, durumu onun için biraz olsun kolaylaştıramamaktan nefret ediyorum. Bu yüzden elimden gelen tek şeyi yaptım - dikkatlice topuklarını çıkardım, örtüleri omuzlarına yerleştirdim ve arkasından yatağa tırmandım. Kolumu onun toplanmış bedenine dolayıp onu bedenime çektim ve düzenli bir şekilde nefes aldığını duyana ve sonunda uykuya dalana kadar bu şekilde kaldım.

Pencereden dışarı bakıp batan güneşe bakarken, kafamın içinde bir farkındalık oluşuyor. Karıma aşık mı oluyorum?

O on dokuz yaşında ! Beynim bağırıyor.

Kolumu hızla Isabella'nın beline sardım, ayağa kalktım ve kendimi bu saçma fikri unutmaya zorlayarak odadan çıktım.

ISABELLA

Son iki günü pek hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey, hastaneden çıkarken Luca'nın beni arabaya taşıdığı ve benim onu yere indirmeye çabaladığım ama başarılı olamamam. O ilk gece odamda pencerenin altındaki kanepede yattı. Cenaze günü aklımda tam bir bulanıklık. Yağmuru ve Luca'nın beni arabanın içinde tutması ve tamamen giyinik olarak yatağa girmesi gibi bazı rastgele anları hatırlıyorum, ama başka pek bir şey değil. Eminim dün gece de kanepede uyumuştur ama görünüşe göre ben hala uyurken gitmiş.

Bir çim biçme makinesinin sesi açık pencereden düşüncelerimi işgal etti ve gümbürtüsü beynimi delip geçiyormuş gibi geliyor. Kalkıp pencereyi kapatmalıyım ama kendimi

hareket ettiremiyorum. Bunun yerine yatağımda uzanıp tavana bakıyorum. Benim nono'm gitti. Ben bu gerçeği kavrayamıyorum. Bu sabah uyandığımda telefonuma uzandım, onu arayıp nasıl hissettiğini sormak istiyordum. Her sabah yaptığım gibi. Ancak bu sefer hatırladığımda elim telefona giderken yarı yolda kaldı.

Etrafta kimse yok, bu yüzden kendimi toparladım ve sonraki saati gözlerim dolu dolu ağlayarak geçirdim.

Nonno şimdi beni şiş yüzüm ve kırmızı gözlerimle görse çok kızardı. Her zaman hayatın sana fırlattığı her şeye, başın dik ve omurgan çelik bir şekilde göğüs germek konusunda ısrar etti. Duvardaki büyük saate bakıyorum. Saat akşam yedi ve büyükbabamın Lorenzo ile ilgili uyarısından Luca'ya henüz bahsetmedim.

Yataktan kalktım ve yüzüme biraz su çarpmak için banyoya yöneldim. Umarım, biraz daha iyi hissetmemi sağlar. Beş dakika sonra odamdan çıktım ve Damian'ı ofisinde yakalamayı umarak ikinci kata çıktım.

"İsa?" Damian dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim teşekkür ederim. Luca ne zaman dönüyor? Onunla konuşmam gerek."

"Fikrim yok. Cuma günü capo'larla bir toplantısı var, bu yüzden yarım kalan işleri halletmeye çalışıyor."

"Dört gün içinde ona biat mı ediyorlar? Bu hızlı."

"Lorenzo sorun çıkarmaya başladı" diyor. "Acele etmemiz gerekiyordu."

Luca ile bu konuda konuşmak istiyordum. Dedem onu uyarmamı söyledi. Başka kim?"

"Ne demek istiyorsun?"

Damian'ın masasına doğru yürüdüm ve karşısına oturdum. "Başka kim Luca'nın don olmasına karşı çıkıyor? Kim kararsız?"

Damian ilgiyle beni izliyor, masadan bir kalem alıyor ve parmaklarının arasında yuvarlamaya başlıyor. "Yanlış anlama ama neden soruyorsun?"

Gülüyorum. "Eğlendir beni."

Orlando Lombardi karşı çıkıyor. Lorenzo'nun yanında yer aldı ve Ailenin silahları ve kumar anlaşmalarını bırakması ve tüm çabalarını uyuşturucuya aktarması konusunda ısrar etti. Luca hayır dedi.

"Uyuşturucu ticaretinin çoğu Bratva'da," diyorum. "Özellikle Bruno Scardoni Bianca'nın kocasını neredeyse öldürecekken araya girmek akıllıca olmaz." Damian'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Evet, beni ilk hafife alan o olmazdı. "Orlando Lombardi'yi aramanız gerekiyor. Ona, Lorenzo'nun her cumartesi sabahı ne yaptığını öğrenmesinin çok talihsiz olacağını söyle.

"Ve bu ne olurdu?"

"Lorenzo'nun karısına güya her zamanki manikür randevusundayken becermek," diyorum. "Başka kim?"

Damian kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümseyerek arkasına yaslandı. "Santino D'Angelo kararsız."

"Pekala, Santino hizmetçisi dışında kimseyle yatmıyor ve karısı da bunu biliyor. Yazık," diyorum. "Ama en büyük oğlu Dario borca batmış durumda. Arnavutlarla."

"Kumar?"

"Evet. Sahip olduğum son bilgi, üç yüz bine yakın olduğu, ama bu geçen aydı. Muhtemelen şimdi daha fazladır. Dario'nun babası üzerinde büyük etkisi var."

"Borcunu satın alırsak, belki de Santino'yu doğru yöne yönlendirebilir?"

"Çok büyük ihtimalle." Başımla onayladım. "Başka sorun var mı?"

"Şimdilik yok." Öne eğilip dirseklerini masasına dayadı. "Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Kesinlikle kaplıcalardan veya moda dergilerinden değil." sırıtıyorum "Don'un konumu sadece işini iyi yapmakla ilgili değil. Sizi sırtınızdan bıçaklamak isteyenlerin yakından izlenmesini gerektirir ve insanları istenilen yöne yönlendirmek için bolca şantaj içerir. Büyükbabamın maaş bordrosunda Orlando Lombardi'nin şoförü ve Santino D'Angelo için çalışan iki hizmetçi vardı. Her capo'nun evinde en az bir kişi vardı ve ona yararlı olabilecek herhangi bir şey hakkında bilgi vermeleri için onlara maaşlarının üç katını ödedi.

Sözlerim üzerine Damian'ın vücudu kaskatı kesildi. "Burada da biri mi vardı?"

"Önceki bahçıvanınız."

"Domenico mu? Zamanının yarısını Grace'in eteğinin altına girmeye çalışarak geçiren yaşlı adam mı?

"Şey, buradayken kimin eteğine girmeye çalıştığını bilmiyorum ama oldukça güzel bilgiler veriyordu. Artık Franco Conti için çalışıyor."

"Ben lanetleneceğim." Başını sallıyor. "Giuseppe'nin kendi küçük casus yuvası vardı."

"Evet. Son iki yıldır dedem hastalandığından beri annem ve ben onlarla ilgileniyoruz. Bunu yapmaya devam edebiliriz, ancak Luca'nın fonu devralması gerekecek."

"Onunla konuşacağım."

"Ayrıca, don pozisyonunu resmen devraldıktan sonra, Ailedeki tüm önemli kişileri de çağırması gerekiyor. Bundan bir veya iki ay sonra iyi çalışırdı.

"Ağabeyim partileri pek sevmez."

"Zaten bir tane atmak zorunda kalacak. Bu bekleniyor."

"Luca'ya her türden bir sürü silah verebilirsin ve o bir saat içinde bir alıcı bulur. Ama bir partinin nasıl organize edileceği hakkında hiçbir fikri yok."

İyi ki bana sahip o zaman. Gülümseyip gitmek için ayağa kalktım. "Elli bine ihtiyacım olacak."

"Bir parti için elli bin mi?"

"Yetmiş beşe yakın olabilir ama şimdilik elli ile başlayalım."

Tarlanın diğer ucundaki hedefe bir mermi daha ateşledim, ağırlığı ve dürbünün doğruluğunu test ettim, sonra tüfeği önümde eğreti masaya koydum.

"İşe yarar," diyorum ve Bogdan'a dönüyorum. "Daha önce kararlaştırıldığı gibi dört yüz alıyoruz."

"Depozitoyu normal hesaba havale yapabilirsiniz."

"Sonraki üç sevkiyat için depozito yok."

"Ne? Yüzde 20 peşinat vermeden sipariş almıyorum."

"Artık biliyorsun." Telefonumu çıkarıp arabama doğru yürümeye başladım. "Gelecekte konteynırların karıştırılmayacağına ikna olana kadar. *Ben* böyle çalışıyorum."

"O zaman kahrolası silahları unutabilirsin," diye bağırdı arkamdan. "Paramı görmeden hiçbir şey yüklemem."

"Seninle iş yapmak bir zevkti, Bogdan," dedim arabama binip Damian'ı tuşlarken. "İsabella nasıl?"

"Daha iyi. Bugün erken saatlerde onunla son derece ilginç bir konuşma yaptım.

"Hakkında?" Camıma vuran Bogdan'ı görmezden gelerek kontağı açtım.

"Görünüşe göre küçük karın yararlı bir varlık olabilir."

"Ne şekilde?"

"Senin büyük partini organize etmeyi kendine görev edindi. Bunun için yetmiş beş bin dolar harcamayı planladığı için oldukça büyük bir olay olacak."

"Parti vermiyorum, Damian."

"Isa yapacağını söylüyor." Güler. "Ayrıca üç yüz yirmi bin dolar harcamamı sağladı."

"Sen deli misin? Ne üzerine? Bir saniye bekle." Bogdan'ın bir dakikadan fazla bir süredir çarptığı camı indirip bakışlarımı ona diktim. "Evet?"

"Yalnızca sonraki üç sevkiyat, Luca." Parmağıyla beni işaret ediyor. Bundan sonra yüzde 20 ön ödemeye geri dönüyoruz."

"Tamam. El bombalarımı unutma." Camı açıp Damian'ı hoparlöre alıyorum ve arabayı geri geri sürüyorum. "Parayı ne yaptın, Damian?"

"Dario D'Angelo'nun Arnavutlara olan kumar borcunu ödedim."

Santino'nun oğlunun kumar sorunlarının bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Neden biz ödüyoruz ki? . .? Ey. lanetleneceğim "Bu, Santino'nun desteğini alacağımız anlamına mı geliyor?"

"Evet. Ve Lombardi de artık sorun olmayacak."

"Onun borcunu da mı satın aldın?"

"Hayır. Ona 'evet' cevabını beklediğimizi bildirmek için Orlando'yu aradım, yoksa gelecekte belli bir 'manikür randevusunu' değiştirmek isteyebilir."

“Orlando manikür yaptırmaz. Elleri kasaplara ait gibi görünüyor.”

"Hayır. Ama Lorenzo'nun karısı biliyor. Isa'ya göre, her iki cumartesi. Orlando, kim bilir ne zamandır Lorenzo'nun karısını burnunun dibinde beceriyor.” Güler. "Karınız ve annesi, Aile içinde kahrolası bir casus ağı kuruyorlar. Her capo'nun evinde birileri vardır. Domenico bizimkindeydi.”

"Bütün gün mutfakta dolaşıp duran şu yaşlı pislik?"

"Evet. Kadının tehlikeli, Luca.

Aslında. Ve düşündüğümden daha fazla şekilde.

* * *

Eve varır varmaz merdivenlerden yukarı koşup doğruca Isabella'nın odasına gittim, ona bir ders vermeye niyetlendim. Ancak girdiğimde, orada değil. Arkamı döndüm, Rosa'nın odasında onu aramaya çıkmak üzereydim ki, duşun açıldığını duydum.

Isabella. Banyo kapısını yumrukluyorum. "Konuşmamız gerek."

"Duş alıyorum. Bekleyebilir."

"Daha sonra duş alabilirsin." Kapıyı tekrar çalıyorum. Damian'la konuştum. Şu andan itibaren casusluk hobini bırakıyorsun.”

"Rica ederim Luca," diye bağırıyor akan su sesinin arasından. "Yardım etmekten mutlu oldum."

"Bu lanet olası bir oyun değil! Biri senin ve annenin ne yaptığınızdan şüphelenirse, sonu iyi olmaz!”

"Bu evde bağırmaya izin vermediğini söylemiştin."

"Yeni kurallar." Açık avucumu kapıya vurdum. "Kapıyı aç yoksa kırarım."

Su kapanır ve birkaç saniye sonra kilit döner. Kollarımı göğsümde kavuşturup devam etmeden önce kapının açılmasını bekledim. Olduğunda, yapabileceğim tek şey bakmak.

ISABELLA

"Dinliyorum," dedim ve omzumu kapı çerçevesine yaslayarak Luca'nın çıplak vücudumda gezinirken beni yiyen gözlerinin tadını çıkarıyorum.

"Örtün kendini." Sözlerini ısırarak söylerken çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Bir duşun ortasındaydım ve sen tiradını bitirdikten sonra devam etmeyi planlıyorum."

"Tirad?" Öne doğru bir adım atıyor ve bana bakıyor. "Bu bir tirad değil, Isabella. Bu bir emirdir. Takip etmeniz daha iyi olur.

Yüzüme odaklanmak için gerçekten çok uğraşıyor ama gözleri birkaç saniyede bir aşağı doğru kayıyor.

"Yoksa?" Soruyorum.

Avuçlarını iki yanımdaki kapı pervazına dayadı ve kulağıma fısıldamak için başını eğdi. "Beni kışkırtma Isa."

İsa mı? Ah, ağzından kaçırdıysa gerçekten çok kızmış olmalı. Başımı yukarı kaldırdım, böylece dudaklarım neredeyse kulak memesine değecekti. Ama bunu yapmaktan zevk alıyorum, diye fısıldadım ve dilimin ucuyla kulağının dış kabuğunu yaladım. "Çok fazla."

Derin bir nefes alıyor. Solumdan tuhaf bir çıtırtı sesi geliyor ama hareket etmiyorum, onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ona yaslanma, yanağımı onunkine bastırma ve parmaklarımı saçlarına gömme ihtiyacı beni diri diri yiyor ama bununla savaşıyorum. Bana kendi isteğiyle gelmesine ihtiyacım var - çünkü o istiyor, onu çılgın bir şehvetin eşiğine getirdiğim için değil. Zaten çizgiyi olduğu gibi takip ediyorum.

Karşısında çıplak durmak bir kumardı. Biraz boyun eğmesini bekliyordum ama hala direniyor. İnatçı, inatçı adam. *Beni görmen için ne yapmalıyım Luca? Seni evlendirdikleri kız değil, sana çok uzun zamandır âşık olan kadın* . Artık cephanem kalmadı. Onu baştan çıkarmak için yaptığım onca şeyden sonra beni istemiyorsa, denemeye devam etmenin bir anlamı var mı?

Başı hafifçe yana doğru eğildi ve burnunun ucunun boynumun yan tarafına değdiğini hissediyorum. Nefes alışını dinlerken kalbim göğsümde güm güm atmaya başlarken bedenim hareketsiz kaldı. Vücudunun benimkinin üzerinde belirmesi ve ona dokunmaya cesaret edememesi, bende hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istememe neden oluyor. *Bir şey yap, seni lanet olası!*

"Duşuna geri dön, Isabella," diyor ve başka bir şey söylemeden kapıdan geçip odasına giriyor.

Odalarımızı birleştiren, şimdi kapalı olan kapıya bakıyorum ve bir armatürden bu kadar tutkuyla nefret etmenin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Ah, o kapıdan ve onun temsil ettiği her şeyden ne kadar nefret ediyorum. İç çekerek sırtımı kapının pervazına yasladım ve ancak o zaman fark ettim. Diğer taraftaki süsleme eğri olup, üst kısmı duvardan ayrılmıştır. Hasarı incelemek için yaklaştım ve parmak uçlarımla tahtanın yüzeyinin izini sürdüm, sonra yüzümde geniş bir gülümsemeyle duşuma geri döndüm.

OceanofPDF.com

10. Bölüm

LUCA

Önümdeki tezgahı tuttum ve lavabonun üzerindeki aynadaki yansımama baktım. Bende bir sorun var. Tek açıklama bu.

Bu gece, Isabella'yı odasında çıplak bıraktıktan sonra, ne kadar sert olduğu için aletim patlamanın eşiğindeyken arabama bindim ve şehir merkezine gittim. Bir eskort çağırıp bu işi bitirmeyi planladım. Sadece eve dönmek ve duşta kendi elimin nezaketini bulmak için iki saat araba sürdüm. Tekrar. Yan odadaki on dokuz yaşındaki çocuğu düşünüyorum.

Damian mantıksız davrandığımı söylüyor ama korkumu anlamıyor. Ben hassas bir adam değilim ve seks söz konusu olduğunda zevklerim on dokuz yaşındaki bir kızın hoşlanacağı şeyler değil. Kendimi bırakırsam, Isabella muhtemelen korkar.

Simona'ya karşı hep kendimi tutmak zorunda kaldım. Bir keresinde ayağım kaydığında iki hafta benden uzak durdu. Evin içinde birbirimizin yanından geçtiğimizde, bana korkmuş bir ceylan ve civata bakışıyla bakardı.

Aynı korkuyu Isabella'nın gözlerinde görmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Beni bu kıza mıknatıs gibi çeken bir şey var ama ne olduğunu tam olarak belirleyemiyorum. Her erkeğin ıslak rüyası olan sadece vücudu değil - ince beli ve gördüğüm en muhteşem kıçıyla küçük. Sadece peri yüzü de değil - keskin hatlar ve kocaman gözler. anlayamıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama nedense onu düşünmeden edemiyorum. Kendimi bu çılgınlığın geçeceğine inandırmaya çalışıyorum ama her geçen gün daha da kötüye gidiyor.

Sonra, benim hastalıklı kıskançlığım var. Marco'yu koruması olarak iki nedenden dolayı atadım. Birincisi, çünkü o sahip olduğum en güvenilir kişi ve onun için bir kurşunun önüne geçmekten çekinmeyecek. İkincisi, çünkü o elli iki yaşında. Yine de, onunla herhangi bir yere yalnız gitmesine izin vermek her geçen gün daha da zorlaşıyor. Birkaç gün önce Donato ile buluşmak için dışarı çıkarken Isabella ve Marco'nun ayrıldığını gördüm. Lanet arabama binip hemen uzaklaşmak zorunda kaldım, yoksa Donato'yu arayıp iptal ederdim, böylece onu Andrea'yı bizzat görmeye götürebilirdim.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne zaman bokumu kaybetmeye başladım?

Yüzümü yıkadıktan sonra yatağa giriyorum ama uyuyamıyorum. Kendimi diğer odadaki küçük casus şefiyle ne yapacağımı düşünürken karanlığa bakarken buluyorum.

Bir kapı açılışının hafif sesini duyduğumda gecenin geç saatleri. Vücudumu sabit tutarak ve uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi biraz araladım. Isabella, boynundan ayak parmaklarına kadar bir battaniyeyle sarılmış, bağlantılı odalarımızın eşiğinde duruyor. Birkaç dakika orada kaldı, sonra parmak uçlarında yatağıma doğru gitti. Dikkatle yukarı tırmanıyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde boş tarafını kıvırarak yavaşça yere uzanıyor.

ISABELLA

Acaba Luca uyanıp beni yatağında bulunca kızacak mı? Muhtemelen yapacak, ama şu anda umurumda değil. Uyumaya çalışarak saatlerce dönüp durdum ama gözlerim son birkaç gecedir Luca'nın uyuduğu kanepeye kaydı. İlk geldiğinde hiçbir şey söylemedi, sadece kanepenin ucuna bir yastık fırlattı ve uzandı. Soyunmadı bile. Kanepe onun için çok küçüktü ve rahat olamazdı ama bütün gece orada kaldı. Sabah uyandığımda gitmişti. Ben de aynısını yapabilirdim, burada biraz uyuyabilir ve o beni fark etmeden odama geri dönebilirdim.

Şilte arkamda eğiliyor ve gözlerim aniden açılıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Uyuduğumu düşünürse, belki beni dışarı atmaz. Bir kol belime dolandı ve Luca'nın sert göğsüne yaslanana kadar beni geri çekti. Bir bacağını benimkinin üzerine attı ve tutuşunu sıkılaştırarak kocaman vücuduyla beni kaşıdı. Beklenmedik hareketi karşısında çok şok olduğum için zar zor nefes alabiliyorum. Battaniye, bedenlerimizi ayıran tek şey ama yine de onun sıcaklığının yanı sıra sert aletinin arka tarafıma baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece arkamda yatıyor. Yavaşça uzanıp elini tuttum ve kalçamdan battaniyenin kıvrımlarının içine, bacaklarımın arasına gelene kadar hareket ettirdim. Parmakları, külotumun dantelli kumaşından göbeğime dokundu ve derin bir nefes aldım.

Kulağımın yanında, "Bu gece olmaz, tesoro," diye fısıldıyor. "Özdenetim neredeyse pamuk ipliğine bağlı."

Elini çekmeye başladı ama ben onu tuttum ve amcığıma daha çok bastırdım, bacaklarımı sıktım ve yerine sabitledim. Kendini kontrol etmen hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin, Luca?

İsa. . ”

"Cehenneme gidebilir." Kıçımı sert aletinin üzerinde eziyorum ve homurdandığını duyuyorum.

"Sen" - eli külotumu çekiştirip aşağı kaydırıyor - "ateşle oynuyorsun, tesoro."

Parmağı içime girerken Luca aletini arkama bastırıyor. Nefesim kesiliyor, ona doğru eğiliyorum.

Bana doğru eğilip parmağını çekti. "Son şans İsa."

Seninle yanmaktan keyif alacağım Luca, diye tısladım, külotuma ayak bileklerimden tekme atarak.

Battaniyesini fırlatır. Bana sarıp sarmaladığımı çekiştirirken odanın diğer tarafında bir yere düşüyor ve aynı şeyi yapıyor. Dudakları omzuma bastırdı, sonra boynumun yan tarafını sıyırdı. Ona doğru dönmeye başladım ama kolları beni sardı, elleri bacaklarımın arasından aşağı kaydı.

"Kaç adam, Isa?" diye bağırıyor, baş parmağıyla klitorisimle dalga geçiyor.

"Ne?"

"Şimdiye kadar kaç kişiyle yattın?"

Parmağı tekrar içime girdi ve tırnaklarım koluna girerken parmağına bindim. "Önemli mi?"

"Hayır." Omzumda bir ısırık, sonra bir yalama. "Ama yine de bana söylemeni istiyorum." Başka bir ısırık. "İsimler de."

"Sana söylemeyeceğim."

"İsimler, Isa."

Klitorisime uyguladığı baskı inlememe neden oldu ve sonra parmağını içimde kıvırdı. Titremeler bedenimi kasıp kavururken nefes nefese kalıyorum, bacaklarım titriyor.

"Hepsini boğacağım," dedi ve ağzını boynuma götürerek oradaki hassas cildi ısırdı.

Yüksek sesle inleyerek geliyorum ama amcığıma masaj yapmaya devam ediyor. Vücudum ateşim varmış gibi titremeye devam ediyor. Luca ikinci parmağını bana uzatınca nefesim kesildi. Çekirdeğime sıkıca bastırmaya ve parmaklarını içeri ve dışarı pompalamaya devam ediyor. Daha fazlasını kaldıramayacağımı düşündüğümde klitorisimi çimdikliyor ve ben yine geliyorum. Boxer külotunu çıkarıp omzuma bir öpücük kondururken hâlâ titriyordum. Beni sırt üstü çevirdi, vücudumu onunkiyle kapladı ve aletini girişime yerleştirdi. Bir saniyeliğine tamamen hareketsiz kalıyorum. Elimde değil. Sonra beklenti ve korkunun birleşimi beni tüketirken bedenimi gevşemeye zorluyorum.

Luca'nın başı eğiliyor, dudakları benimkilere değiyor. Sevgili Tanrım, onu uzun süre öpmeyi hayal ettim, nasıl hissettireceğini hayal ettim. O kadar ki bu bir saplantı haline geldi. Nedense, aklımda, her zaman başımı hafifçe eğip dudaklarımı dikkatlice tattığı yavaş, şefkatli bir öpücük olarak sona erdi. Çıktığım birkaç erkekle yaptığım gibi neredeyse iffetli bir öpücük. Çok yanılmışım çünkü bu öpücükte iffetli hiçbir şey yok. Adamın kendisi gibi sert ve ham. Luca'nın öpücüğü, onun hak iddia etmesidir. Ellerimi yüzümün iki yanına düşen saçlarına geçirip parmaklarımı ipeksi tutamların arasından geçirdim ve dudaklarıyla beni ele geçirmesine izin verdim.

Luca'nın ellerinden biri bacaklarımın arasında hareket etti, onları daha da genişletti ve aletinin ucu yavaşça içime girdi. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, vücudum kaskatı kesilmiş. *Rahatla* , diyorum kendi kendime. işe yaramıyor Luca duruyor, klitorisime masaj yapmaya başlıyor, sonra yeniden deniyor. Bu sefer *vücudu* katılaşıyor.

Isabella mı? diyor ağzıma. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. "Hayır."

"Bana bak."

Yapıyorum ve onu çenesi sert bir çizgide bana bakarken buluyorum. "Daha önce seks yaptın mı?"

Bu andan çok korkuyordum. Yaşlarımız arasındaki farka olan takıntısı yüzünden buralara kadar gelmek zordu, bu yüzden bakire olduğumu öğrenirse asla boyun eğmeyeceğinden korktum. Fark etmemesini umuyordum.

"Hayır," dedim ve uzaklaşmasını engellemek için ellerimi saçlarına koydum. "Lütfen, durma."

Beni izliyor, sonra başını sallıyor. Gözlerini kapatarak alnını benimkine bastırıyor. Tanrı aşkına, tesoro.

Lütfen, Luca, diye fısıldadım. "Lütfen, durma."

"Sana zarar verebilirdim Isa. Bana nasıl hissettireceği hakkında bir fikrin var mı? Bunu hiç düşündün mü?"

Bacaklarımı beline dolayıp kendimi ona daha da açtım ve ellerimi sırtından aşağı kaydırdım. "Yap." Tırnaklarımı derisine geçiriyorum. "Ya da senin için yapacak başka birini bulurum."

Gözlerimin içine bakarken Luca'nın burun delikleri açıldı. Acıya hazırlanmak için nefes alıyorum, kendisini kabzasına kadar içime sokmasını bekliyorum. Bunun yerine eli bedenlerimizin arasında kayar ve siki girişimde kalırken parmağıyla klitorisimde daireler çizmeye başlar.

İçimde baskı oluşmaya başladı, parmağı benimle dalga geçmeye devam ederken nefesim daha hızlı geliyordu. Yakında, onu içimde hissetme ihtiyacıyla o kadar deliriyorum ki endişemi ve korkumu unutuyorum. Aleti içime giriyor - inanılmaz derecede yavaş - ve hafif bir acı var ama bu sadece birkaç saniye sürüyor. Sonra, bana doğru sallanırken, beni esnetirken, beni doldururken ritminin hissine kapıldım. Başta biraz rahatsız edici gelse de kısa sürede tüm varlığımı tüketen bir zevke dönüşüyor.

Beni titreten sadece onun içimde olması değil. Vücudunu benimkine bastırdı ve elleri yanaklarımı okşuyordu. Luca'nın delici ve tehlikeli gözleri, sürekli bakışlarımı tutuyor ve saçlarının uçları omuzlarımı ve yüzümü gıdıklıyor. Beni incitme korkusuyla kendini tuttuğu için dişlerini gıcırdatması. Bunu ondan hiç beklemezdim. Ona ilk seferim olduğunu söylemediği için kızgın olsa da yine de beni incitmemeye çalışıyordu. Ve bu gerçek, kalbimi mutlulukla şişiriyor.

Nefesi yüzümü yelpazelerken, Luca vücudunu sallamaya devam ediyor. İçinde. Dışarı. tekrar içeri. Duvarlarım geriliyor, her itişte onu daha çok içine çekiyor. Eli vücudumda yukarı doğru hareket etti, boynumun arkasını tuttu ve sıktı.

"İstediğin bu muydu, Isabella?" diye soruyor, sonra omzumu ısırıyor.

"Evet," diye mırıldandım, "Ama şimdi daha fazlasını istiyorum."

Luca aletini dışarı kaydırdı, sonra sertçe bana çarptı ve karnımda kasılmalar başlarken nefesim kesildi. Garip bir tatmin beni ele geçiriyor ve bir sonraki an beynim tam içime girdiği anda güzel bir hiçliğe dönüşüyor.

Luca kendini çekip ayağa kalktığında, Luca'nın vücudunun benimkinin üzerinde olduğu hissiyle yıkanıyorum. Bir an odanın diğer ucundaki banyoya girip elinde bir havluyla geri döndü. Yatağın kenarına oturarak beni temizledi. İşini bitirdiğinde dirseklerini dizlerine dayadı ve neredeyse hareketsiz kaldı, bakışlarını kanıma bulanmış havluya odakladı. Bir süre sonra tek kelime etmeden yerden battaniyeyi aldı ve çıplak vücudumu örttü. Dokunuşu nazik ama eşofmanını ve tişörtünü giymeye başladığında geri çekildiğini hissedebiliyorum.

Soğuk bir sesle, "Beni bir daha manipüle etmeye kalkma, Isabella," dedi. Bana bir daha bakmadan kapıya doğru yürüdü ve odadan çıktı.

Birkaç dakika o lanet kapıya baktım -yine arkasından çarptığı bir bariyer daha- sonra yüzümü yastığa gömüp ağladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

LUCA

"Yani, Luca Rossi'nin Aileyi devralma kararına hepimiz katılıyoruz, öyle mi?" diye soruyor.

Giuseppe'nin yönetimi altında, Isabella'nın babası Don'un danışmanıydı. Onu danışmanım olarak tutmayı planlıyorum.

Masanın etrafında oturan adamlar bana döndü. Önce Donato başını salladı. Önce Franco Conti, ardından Angelo Scardoni. Sırada Orlando Lombardi ve Santino D'Angelo var. Görünüşe göre Isabella haklıymış. Francesco, Lorenzo Barbini'ye döner. Lorenzo bana baktı, görünüşte rahat görünüyordu ama çenesini nasıl sıktığını fark ettim. Giuseppe'nin ölümünden önce ona ve Don'a rapor veriyordum. Bu noktadan sonra, o benim astım olacak. Bir capo'nun Aileyi ele geçirmesi pek sık olmaz. Giuseppe beni halefi olarak atayarak, temel olarak patronunu bu role uygun bulmadığını beyan etmiş oldu. Yutması zor bir hap olmalı, ancak diğer beş kapo ile aynı fikirde olan Lorenzo'nun başka seçeneği yok. Başını sallıyor.

Francesco gelip önümde duruyor ve eğilip elimin üzerine bir öpücük konduruyor. Bir danışman olarak sadakat yemini eden ilk kişidir.

"Giymek." Başıyla onaylıyor ve koltuğuna geri dönüyor.

Bir underboss olarak sırada Lorenzo var. Omurgası kaskatı kesilmiş ve yüzü sert çizgilerle yaklaşıyor ama eğilip elimi öpüyor. Kapolar birer birer takip eder. Herkes tekrar yerine oturduğunda, sandalyeme yaslandım ve onlara baktım.

"Uyuşturucu işine girmeyle ilgili bazı tartışmalar olduğunu duydum," dedim ve bakışlarımı Lorenzo'ya diktim. “Olmayacak. Giuseppe döneminde sahip olduğumuz düzeni koruyoruz. Donato ve ben silah ticaretini halletmeye ve emlak yoluyla kara para aklamaya devam edeceğiz. Lorenzo, Orlando ve Santino kumar işinde kalıyorlar ve Franco gelirlerini aklıyor. Herkes Lorenzo'ya rapor verecek, orada da bir değişiklik yok."

Genç Scardoni'ye dönüyorum. Henüz yirmi beş yaşında ve babasının ölümünün ardından daha yeni capo oldu. Angelo, Franco ile birlikte çalışacak ve kara para aklamak için kullanabileceğimiz daha fazla iş kuracaksın. Franco ve Damian'ın işleyebilecekleri sınıra yaklaşıyoruz.”

Başını sallıyor.

"Bir daha Meksika'ya ayak bastığını duyarsam," diye devam ediyorum, "veya Mendoza'nın adamlarıyla buluştuğunu duyarsam, ölürsün."

"Evet patron."

Bakışlarımı masanın etrafındaki diğer adamlara çevirdim. “Ruslarla daha fazla sorun istemiyorum. Gelecek hafta, Bratva'nın Giuseppe ile vardığı ateşkesi sürdüreceğimize dair güvence vermek için Roman Petrov'la buluşacağım. Petrov, Scardoni'nin anlaşmasının resmi kanalların dışında olduğunu bildiği için Bruno'nun yarattığı saçmalığın kaymasına

izin verdi. Ama bir daha yapmaz." Francesco'ya bakıyorum. "Bu yılın başlarında Ruslarla yaptığımız üç aylık savaşta ne kadar para kaybettik?"

"Hasar görmüş veya kaybolmuş altyapıyı da dahil edersek, yedi milyonun biraz üzerinde" diyor.

lanet ediyorum. “Artık Ruslarla tartışmak yok. Kızlarından ya da kız kardeşlerinden birinin Bratva'yla evlendiğini görmek istemiyorsan tabii."

Herkes başını salladıktan sonra masadan kalktım. "Bu kadar."

ISABELLA

Telefonumdaki notlar uygulamasını açıp Damian'a baktım. "Ziyafet için özel güvenlik tutmamı mı istersin yoksa kendi adamlarını mı hazırlarsın?"

"Kapıda ve evin içinde adamlarımız olacak. Her ihtimale karşı arazide devriye gezmesi için on kişi tut.”

Ajandama not alıyorum. “Bugün pastayı seçmek ve menüye karar vermek için ikram ekibiyle buluşacağım. Şarap tercihin var mı?”

"Hayır. Menüde en çok işe yarayacağını düşündükleri şeyi al,” diyor ve başını dizüstü bilgisayarından kaldırıyor. "Luca güvenlik detayını yükseltti. Bundan sonra iki koruman olacak. Marco ve Sandro.”

"Bunu bana kendisi söyleseydi iyi olurdu," diye mırıldandım.

Üç gün. Odasına gizlice girdiğimden beri üç gündür benden kaçıyor. Onu zar zor görüyorum. Bunu yaparsam, genellikle sadece kahvaltı sırasında olur. Dışarı çıkar ve gece yarısından epey sonra döner. Kendi işine ek olarak, Don olarak devraldığından beri halletmesi gereken çok şey olmalı, ama yine de. Ofisine günlük ziyaretlerime devam etmeyi düşündüm ama birkaç gün daha beklemeye karar verdim.

O meşgul, dedi Damian.

"Tabikide o."

"Ve son derece heyecanlı. Sen ve Luca arasında neler olduğunu paylaşmak ister misin?

"Neden benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Lütfen. Ben kardeşimi onun kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum. Onu bu kadar kızdıran tek kişi sensin." Kaleminin ucunu çiğnemeye başlar. "Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Luca bokunu o kadar kolay kaybetmez.

"Benimle yatmak istemezse yatacak birini bulacağımı söyledim." omuz silkiyorum

"İlginç. Yani, siz ikiniz seviştiniz, sanırım?”

"Evet. Şimdi benden kaçıyor.”

"Sana onu zorlamamanı söylemiştim."

Organizatörü kucağıma koyup kollarımı kavuşturdum. "Bu evlilikte çiçek aranjmanı muamelesi görmekten bıktım Damian."

"Bana narin bir çiçek gibi görünmüyorsun Isa."

"Çünkü değilim. Ve kardeşinin bunu fark etmesinin zamanı geldi." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve notlarıma baktım. Peki ya müzik?

“Caz dışında her şey. Luca bundan nefret ediyor.

"Ne şanssızlık." Gülüyorum.

"Çok kötüsün." Damian gülüyor. "Asla senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini bana hatırlat."

"Genelde kötü bir yanım yoktur, Damian. Görünüşe göre, sadece kardeşin etraftayken ortaya çıkıyor.”

“Biliyor musun, bazen ikinizi ve tüm bu dramayı anlamıyorum. Bu kedi fare oyununda birbirinizin etrafında dönmek yerine neden olgun insanlar gibi davranıp normal bir ilişki kuramıyorsunuz ? Onsuz başa çıkmak için gereğinden fazla bok var.

“Daha fazlasını kabul edemedim. Umarım Luca notu alır.” ayağa kalktım "Ben izinliyim. Şarap konusunda fikrini değiştirirsen beni ara.

Damian'ın ofisinden çıktım ve tam Luca ön kapıdan girerken Marco'yu aramak için aşağı indim. Antreden geçerken bana tepeden tırnağa bakıyor, gözleri arkama odaklanıyor. Bu beyaz skinny kot pantolonun içine zar zor sığmayı başardım. Kıçımın malzemeyi zorlama şekliyle, bir iş toplantısı için uygun olmayabilirler. Umurumda değil. Günlerdir kendimi bok gibi hissediyorum ve süslenmek istiyordum. Onlar benim favori çiftim ve bej rengi bluzum ve ten rengi topuklu ayakkabılarım ile inanılmaz derecede iyi gidiyorlar. Luca ile olan onca şeyden sonra morale ihtiyacım vardı.

"Nereye gidiyorsun?" O sorar.

"Yemek şirketiyle görüşmem var," dedim ve mutfağa yöneldim. "Marco ve Sandro'yu gördünüz mü?"

Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca uzadı ve ardından "Seni alıyorum" diye havladı.

Durup arkamı dönüyorum. "Meşgul olduğunu sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün. Yukarı çık ve üstünü değiştir."

"Neden?"

"İnsanların önünde bunları giymeyeceksin." Tam önümde durana kadar ağır adımlarla yürüdü ve dar kot pantolonuma başını salladı.

"Daha spesifik olabilir misin? Yabancılar gibi insanlar veya . . ”

Benden başka herkes. Bu senin için yeterince spesifik mi?

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onlar kot pantolon."

“Son derece dar kot pantolon. Büyük beden bir gömlek bul ve onu giy. Ya da pantolonu değiştir. Her neyse."

"Neden?"

"Erkeklerin kıçını sallamasını istemiyorum."

"Pekala, kıçım oldukça büyük, gözden kaçırması zor." Güldüm.

"Kıçın lanet olası bir sanat eseri." Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar başını eğdi. "Ve bakmak sadece benim, Isabella."

Ona göz kırptım. Bir sanat eseri? Ve bakmak için sadece onun mu? "Kıskanç mısın?"

Bana bakarken dudakları gergin bir çizgi halinde kıvrılırken, o damarı boynunda nabız atmaya devam ediyor. "Hayır."

"Mükemmel. O zaman ne giydiğim ve kıçımı kimin diktiği seni rahatsız etmesin," dedim ve arabaya yönelmek niyetiyle ön kapıya doğru döndüm. Luca'nın eli fırladı ve beni belimden kavradı ve beni kendisine çekti.

"Gitmek. Değiştir," diye fısıldadı kulağıma.

Nefesim kesiliyor ve kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Sonunda bana biraz tepki göstermeye başladı, bu da bir yere vardığımız anlamına geliyor ama ona bekaretimi verdiğim geceden beri bana hâlâ yakından dokunmadı. İnatçı katır hala onunla savaşıyor.

"Bu kot pantolonları çıkarmamı istiyorsan, Luca," dedim ve sert aletini sırtımda hissederek, "onları kendin çıkarmalısın."

Luca belimdeki tutuşunu sıkılaştırırken nefesi boynumdaki deriyi dalgalandırdı. "Beni manipüle etmeye çalışman konusunda sana ne demiştim, Isa?"

sık vurup savursam da kalkanından geçmeme izin vermeyen bu inatçı adama baktım. Aramızdaki hep böyle mi olacak merak ediyorum. Sonunda ona karşı beslediğim duyguları saklamayı ne zaman bırakabileceğim? Onları o kadar uzun süre bastırdım ki, göğsümden fırlayıp çıkmak istiyorlar. Uzanıyorum ve parmağımı saç tokasına takıyorum, saçlarını çekip bırakıyorum, böylece aşağı ve yüzünün etrafına dökülüyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve ben başımı burnumun ucu onunkine değene kadar kaldırıyorum.

"Çok inatçısın," diye fısıldadım, "ama aramıza koyduğun bu kahrolası duvara toza dönüşene kadar vurmaya devam edeceğim Luca."

Parmakları çenemi tuttu ve dudaklarım neredeyse onunkine değene kadar hafifçe eğdi. "O duvarın arkasında gizlenen şey hoşuna gitmeyebilir, tesoro," dedi nefesi dudaklarımı tırmalayarak.

"Ey? Ama ya yaparsam?

Luca'nın cebindeki telefon çalıyor. Çıkarıp kulağına götürürken gözlerime bakmayı kesmedi. "Ne?"

Karşı taraftan cevap alamadım ama ciddi bir şey olmalı çünkü Luca aniden doğrulup eli yüzümden çekildi.

"Bir saate ordayım" diyor ve aramayı kesiyor. "Gitmek zorundayım. Yarın için yemek şirketiyle görüşmeyi yeniden planlayın. Seni götüreceğim.

"Tamam." Kelebekler göğsümde uçuşurken başımı salladım.

Birkaç dakika beni izledi ve nefesimi tuttum, gözlerim dudaklarına odaklandı. Beni umduğum gibi öpmek yerine arkasını dönüp ön kapıdan çıktı ve beni fuayenin ortasında saç tokasını elimde tutarak öylece bıraktı.

LUCA

Bitirdim , diyorum kendi kendime otoyolda sürerken. Isabella'yı uzaklaştırmakla, onu her gördüğümde onu yakalamaya, onu kollarıma sarmaya ve yanımdan ayrılmasına asla izin vermemeye yönelik bu çılgınca ihtiyacı bastırmaya çalışmakla *işim bitti .* Eve döner dönmez, onu omzumun üzerinden atıyorum ve yatak odasına girdiğimiz anda onu anlamsız bir şekilde beceriyorum. *Bizim yatak odamız* . Bu geceden itibaren benim yatağımda uyuyor olacak. *Bizim yatağımız* . Onun yirmi bir yaşına girmesini bekleme görevime başarısızlık diyorum. Onu artık kol mesafesinde tutamıyorum. Ve lanet olsun istemiyorum. Yeni bir sayfa açıyoruz, geri kalan her şey lanet olsun. Bu gece eve geldiğimde her şey değişecek.

Otoyoldan dar bir yola çıkıyorum ve yokuş yukarı sürüyorum ki dikiz aynamda iki siyah SUV'un aynı dönüşte olduğunu görüyorum. Ağır silahları bulundurduğumuz depoya giden yol genellikle ıssızdır. Birkaç terk edilmiş fabrika dışında kilometrelerce etrafta hiçbir şey yok, bu yüzden beni takip eden iki arabayı görünce hemen kırmızı bayrak çekiyorum. Elim ceketimin içine kayarak tabancamı kılıfından kurtardı. Kontrol paneline koydum, böylece ulaşılabilecek ve hızımı koruyabilecektim. Yaklaşık bir mil sonra bir kavşak var ve bekleyip bu yolda mı kalacaklarını görmeye karar verdim. Kavşaktan geçiyorum. SUV'lar arkamda kalıyor ve hızlanmaya başlayarak bana yaklaşıyorlar. Yol yokuş yukarı devam ediyor, solumda bir kaya yüzeyi ve sağımda bir dağ geçidi var. Sahip olduğum tek seçenek ilerlemeye devam etmek. Kilometrelerce başka kavşak yok.

O arama bir aldatmacaydı. Bir kurulum. Gardiyanın dediği gibi bir patlama olmadı. Görünüşe göre biri ölmemi istiyor. Arabayı yere seriyorum.

Birkaç mil mesafemi korumayı başardım ama bundan sonra SUV'lar üzerime gelmeye başladı. Bir silah sesi duyuluyor. Sonra birkaç tane daha. Dikiz aynasına bir bakış atıyorum ve en yakın aracın yolcusunun pencereden dışarı eğilmiş, silahını lastiklerime doğrulttuğunu görüyorum. Bir atış daha yankılanıyor. Karşılık vermeye çalışmak bir seçenek değil, yolda çok fazla viraj var. Yapabileceğim en iyi hareket onları kaybetmeye çalışmak. Birkaç mil daha sonra yol yokuş aşağı inmeye başlayacak ve genişleyecektir. Orada manevra yapmak için daha fazla seçeneğim olacak. Başka bir atış. Araba altımdan savruldu. Kahretsin. Lastiklerimden birine çarptılar.

Arabanın kontrolünü sürdürmek için çabalıyorum ve onu düzeltmeyi başarıyorum ama sonra takip eden araçlardan biri bana arkadan çarparak arabamın öne doğru savrulmasına ve çekişini kaybetmesine neden olarak aracı yana doğru savuruyor. Patlak bir lastikle onlardan kaçmamın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden frene basıp yoldaki başka bir viraja gelmeden hemen önce durmayı başardım ve silahımı kaptım. Diğer SUV arabamın yan tarafına çarptığında, dışarı çıkıp ateş etmeye niyetlenerek elim kapı kolunda. Arabam uçuruma yuvarlanmadan önce gördüğüm son şey, yıllardır görmediğim bir adamın parıldayan yüzü oldu.

ISABELLA

"Eylülde ziyafeti dışarıda verme riskini alabileceğimizden emin değilim. Çimenliğe birkaç çadır kurulmasını emredeceğim," dedim Damian'a salata kasesini bana uzatması için işaret ederken.

"Çadırlar mı?" Rosa cıyaklıyor. "Yani, bir kamp partisi mi olacak?"

"Hayır." Güldüm. "Bunlar sadece beyaz parti çadırları. Kamp için değiller. Sadece yağmur veya güneşten gölge olması durumunda koruma sağlayacaklar."

"Ey. Yine de gidebilir miyim?

Damian'a bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Babana sormalısın," diyorum. "Kabul ederse gelebilirsin. Ancak içeride kalmanız gerekse bile pencerenizden her şeyi görebileceksiniz."

"Clara'yı davet edebilir miyim? Beraber izleyebilir miyiz?"

"Ben neden görmüyorum. Kocaman bir pasta olacak." göz kırparım

"Luca nereye gittiğini söyledi mi?" Damian sustu. "Onu aramayı denedim ama cevap vermiyor."

"Hayır. Daha önce biri aradı ve gitmesi gerektiğini söyledi. Kim olduğunu bilmiyorum ama çok acilmiş gibi geldi. Belki bir toplantıdadır ve telefonunu kapatmıştır?

Luca bunu asla yapmaz.

"Bir grup olacak mı?" diye soruyor. "Ya da bir DJ?"

"Bir caz grubu tuttum."

"Ah hayır, bu çok sıkıcı. Ve babam cazdan nefret eder."

"Biliyorum." Damian'ın telefonu çalarken aynı anda güldüm.

Ekrana bakar ve aramayı yanıtlar. Bir süre sonra aniden sandalyesinden kalkıyor. Birkaç saniyeliğine karşı taraftaki kişiyi dinliyor, yüzü hayalet gibi bembeyaz oluyor, sonra başını sallıyor.

"Hemen geliyoruz" diyor ve aramayı kapatıyor. "Rosa, odana git."

"Ama ben..."

"Şimdi!" diye bağırıyor.

Ben Damian'a bakarken Rosa sandalyesinden fırladı ve yukarı fırladı. Sesini yükselttiğini hiç duymadım.

"Gitmeliyiz." Elimi tuttu ve beni giriş holünden ön kapıya doğru çekmeye başladı.

Damian mı? Ne oldu?"

"Bir kaza oldu. Luca'nın arabası yoldan çıkıp bir dağ geçidine girdi," dedi ve kalbimin atması durunca sendeledim.

"O mu . . . canlı?"

"Zar zor."

Sanki biri bana bıçak saplamış gibi göğsümde delici bir ağrı var. Damian'ın arabasına biner binmez gaza basıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, bu yüzden kelimeleri oluşturmak için birkaç denemem gerekiyor. "Ne kadar kötü?"

"Kafa travması ve ikinci derece yanıklar."

"Yanıklar mı?"

"Arabası alev aldı. Başka bir şey bilmiyorum."

Çığlık atma dürtümü kontrol etmeye çalışarak önümüzdeki yolu izliyorum.

* * *

Antiseptik ve tıbbi malzeme kokusu burun deliklerime sızıyor. İnsanlar etrafımızda sessizce konuşuyor. Odalardan birinde biri ağlıyor. Koridorda koşarken topuklarımın karo zeminde çıkardığı ses yankılanıyor. Gördüğüm ve hissettiğim her şey bir duygu karmaşasına karışıyor. Kesin olarak seçebildiğim tek şey, Damian'ın beni arkasına çekerken elinin benimkini sıktığı , uzun bacaklarının mesafeyi benimkinden çok daha hızlı kat ettiği. Beyaz önlüklü bir adam köşeyi dönüp bize doğru geliyor.

"O nasıl?" Ona ulaştığımızda Damian boğuluyor.

"Bay. Rossi, kafasında ciddi bir travma geçirdi. Şişliği kontrol altına almayı başardık ama bilinci yerine gelene kadar kalıcı bir hasar olup olmayacağını bilemeyeceğiz."

Damian'ın kolunu tuttum ve doktora "Ne zaman uyanmasını bekliyorsun?" diye sordum.

İyileşmesi bitene kadar söylemek zor. Sonunda mükemmel bir şekilde iyileşebilir veya uzun vadeli ciddi etkileri olabilir.

* * *

Damian yanımdaki bir sandalyede oturuyor, biriyle telefonda konuşuyor ama tek yapabildiğim önümde duvara bakmak. On iki saattir buradayız. Luca bir saat önce ameliyattan çıktı ama hâlâ uyanma odasında.

Damian, "Luca'nın arabasını incelemeyi bitirdiler," diyor. "Araba paramparça oldu, ancak yan ve arka kısımlardaki çizik ve eziklerin o çarpmadan önce olmuş olabileceğine dair bazı kanıtlar var."

ona bakıyorum. Ön rapor, Luca'nın arabanın kontrolünü kaybettiğini ve yoldan çıkıp iki kez takla atarak vadiye doğru kaydığını söyledi. Bir itfaiye aracının geçerken enkazını ve yangını fark etmesi tamamen şanstı. "O ne demek?"

"Birisi onu yoldan itti demek. Lastik izlerine göre, muhtemelen iki araç. Görünüşe göre biri ona arkadan çarpmış ve yan tarafına başka bir araç çarpmış."

Kalbim vuruşları atlıyor. Birisi kocamı öldürmeye çalıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM İKİ

"Sonrasında"

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Mevcut

ISABELLA

Yavaşça kocamın yattığı, vücuduna çok sayıda kablo bağlanmış ve sağdaki bir makineye bağlı hastane yatağına yaklaşıyorum. Bacaklarımın altımdan düşmesini önlemek için elim yatak tırabzanını kavradı ve neredeyse yakındaki sandalyeye yığılacaktım. Kafasının büyük bir kısmı sargılarla sımsıkı sarılmış, saçlarını kazımış olmalılar. Hıçkırıklarımın kaçmaması için elimi ağzıma bastırdım.

Bu detay beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum. Ameliyattayken ve uyanma odasında geçirdiği saatlerde bir arada tutmayı başardım. Onun hayatı tehlikedeyken, ben metanetli bir maske taktım ve dağılmıyormuşum gibi davrandım. Her nasılsa, gözyaşı dökmeden atlatmayı başardım.

Eline uzanıp parmaklarımızı birbirine doladım ve alnımı şilteye koyarak ağladım. Dakikalar geçer. Belki saatler, emin değilim. Zihnimde her biri bir öncekinden beter farklı senaryolar dönüyor ve tüm vücudum titreyene kadar daha çok ağlıyorum.

Kendi parmağımdaki minik parmak seğirmesini neredeyse özlüyorum. Kafamı kaldırdım ve beni izleyen iki koyu kahverengi gözle karşılaştım.

Ah Luca. . ” Boğuluyorum, sonra üzerine eğilip dudaklarına hafif, hızlı bir öpücük konduruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. Sonunda konuştuğunda, ağzından çıkan kelimeler buz gibi olmama neden oldu.

"Kimsin?"

ona bakıyorum.

Luca, yoğun, hesaplayıcı bakışlarıyla bana bakarak başını yana eğdi.

Ben Isabella, diye fısıldadım. "Senin . . . kadın eş."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra odanın diğer tarafındaki pencereye baktı ve derin bir nefes aldı.

Ee, Isabella, dedi ve bana döndü. "Bana kim olduğumu söylemek ister misin?

Midemde yükselen paniği bastırmaya çalışarak yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Arabada ne kadar baygın kaldığını bilmek zor ve ardından saatlerce ameliyat oldu. Biraz kafasının karışması tamamen normal.

Elimi onunkinin üzerine koydum, parmaklarımın nasıl titrediğini fark ettim. "Ben gidip doktoru bulacağım. Uyanır uyanmaz onu aramamı söyledi. Tamam?"

Başıyla onayladıktan sonra arkamı döndüm ve sakin görünmek için elimden gelenin en iyisini yaparak kapıya doğru yürüdüm. Gerçekte, hemen gelmesi için bağırarak doktoru aramak için koşma dürtümü bastırıyorum. Dr. Jacobs'u bulduğumda, Luca'nın odasına

koşuyor ve benden dışarıda kalmamı istiyor. Koltuğa oturup bekliyorum. Ve bekle. Damian gelip bana katıldığında doktorun ne kadar süredir içeride olduğundan emin değilim.

Sonunda doktor odadan çıktığında ikimiz de sandalyelerimizden atlayıp ona baktık.

Jacobs, "Fiziksel olarak Bay Rossi iyi," diyor. "Geldiği zamanki durumunun ciddiyetini hesaba katarsak, son derece iyi durumda olduğunu söyleyebilirim. Temel bir muayene yaptım ve tüm motor fonksiyonları oldukça iyi çalışıyor gibi görünüyor. Elbette daha ayrıntılı bir inceleme yapacağız ve şişliğin inmeye devam ettiğinden emin olmak için başka bir CT taraması yapacağız, ancak bazı morluklar ve yanıklar dışında iyi görünüyor. Hafıza kaybı dışında."

Damian'ın yanında kaskatı kesildim. "Bu mu . . . kalıcı?"

"Bilmiyorum. Yarın uyanıp eski haline gelebilirdi. Ya da altı ayda olabilir. Ya da hafızası paramparça olabilir."

"Bir şey hatırlıyor mu?" Damian soruyor.

"Nerede olduğunu, hangi ay ve yılda olduğunu biliyor. Başlıca şehirleri listeleyebilir, matematik problemleri çözebilir ve okuyup yazabilir. Ona burada, Chicago'da veya başka bir yerde bazı yer işaretlerini sorduğumda, onlara nasıl ulaşılacağını ayrıntılı olarak anlattı. Ama kişisel hiçbir şey hatırlamıyor. Adını bilmiyor veya herhangi bir aile üyesini hatırlamıyor. Bana çocukluk arkadaşlarının isimlerini söyleyemiyor ve nerede yaşadığını ya da ne iş yaptığını bilmiyor."

Sevgili Tanrı'm.

"Burada iyi psikologlarımız var." Jacobs devam ediyor, "Onu yoğun bakım ünitesinden çıkardıktan sonra, bu sorunla başa çıkmasına yardımcı olabilirler ve ayrıca onu nasıl destekleyeceğiniz konusunda size yönergeler verebilirler."

"Yani hatırlamasına yardımcı olabilir mi?" Soruyorum.

"Hayır. Durumu yönetmesine yardımcı olacaktır. Anılarını geri alıp alamayacağını sadece zaman gösterecek."

Tamam, dedim, sonra Damian'a dönüp kolunu tuttum. "Doktoru kenara çek," diyorum İtalyanca. "Ona, Luca'nın hatırasıyla ilgili bilgileri hiçbir koşulda kimseyle paylaşmayacağını açıklayın . Raporların dışında bırakması gerekiyor. Onu tehdit etmen gerekecek. Bu bilgiyi herhangi biriyle paylaşırsa pişman olacak kadar uzun yaşamayacağını anladığından emin ol."

"Ya reddederse?" Damian İtalyanca da soruyor.

"Eğer reddederse, derhal ilgilenilmesi gerekecek."

Damian beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. "Ben kimseyi öldürmedim, Isa. Ben mali işler ile ilgilenirim. Sorumlusu Luca'dır. . . geri kalan."

Bir adım atıp gözlerinin içine baktım. "Bu ortaya çıkarsa ne olacağı hakkında bir fikrin var mı? Luca'nın onun için uygun olmadığından şüphelenen varsa... . . pozisyon, o ölü kadar iyi. Sen ve benden başka kimse bilemez."

Damian bana ağzı açık bakakaldı. Cosa Nostra'da işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyor. Don görevini yapacak durumda değilse istifa etmesi gerekir. Eğer yapmazsa, birkaç gün içinde biri onu öldürecek.

"Rosa'ya söylemeliyiz," diyor.

Bu kararı verdiğim için kendimden nefret ederek derin bir nefes alıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Arkadaşlarının önünde kayabilir. Bu çok büyük. Bunu riske atamayız."

"Bunu nasıl gizli tutmayı planlıyorsun, Isa? Luca onun kim olduğunu hatırlamıyor. Aileye nasıl liderlik edecek? İş görüşmeleri var. Her hafta ona rapor vermeye gelen Lorenzo var. Var-"

"Bunu çözeceğiz," dedim ve kolunu sıktım. "Luca'nın hafızası birkaç gün içinde geri gelecek. Git doktorla konuş."

Damian, onunla alçak sesle konuşarak doktoru kenara çeker. Doktor onu asık suratla izler. Umarım Damian onu çenesini kapalı tutmaya ikna edebilir. Alternatif, iyi doktorun ölmesi gerekecek. Kocamı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, yani Damian onu öldüremeyecekse, ben yapmak zorunda kalacağım. Başka bir insanı öldürme düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi ve kanı görünce başım dönüyor. Ama Luca'nın hayatını kurtarmak başka birinin hayatını almam gerektiği anlamına geliyorsa, yapacağım.

LUCA

Hastane yatağımın kenarında oturan, kucağında bir tablet tutan kadına baktım. Ekran, hatırlamadığım bir olaydan bir fotoğraf gösteriyor. Bana doğru çeviriyor, insanları işaret ediyor, bana onların isimlerini, rollerini ve hatta bazen evcil hayvanlarının isimlerini söylüyor.

Isabella. Hiç kimsenin bir bok hatırlamadığımı fark etmemesi için kafama saatlerce bilgi dolduran inanılmaz güzel ve çok kurnaz genç karım.

Her sabah beni görmeye geliyor, beynimdeki boşlukları hayatımdan parçalarla doldurmaya çalışıyor. Ağabeyim Damian her zaman öğlen saatlerinde gelir ve işi devralır, üzerime ticari bilgiler kusar, belirli durumlarda nasıl davrandığımı açıklar ve hem yasal hem de Cosa Nostra anlaşmalarımızda kimin ne yaptığını açıklar. Muhtemelen yapmam gereken işleri halletmek için üç civarında ayrılıyor ve Isabella bana zaten bilmem gerekenleri öğretmeye devam ediyor.

Yeniden eğitimim söz konusu olduğunda, o tamamen iştir. İlk başta, bunu kendi çıkarı için yaptığını düşündüm çünkü belki de birileri öğrenip beni görevden almaya karar verirse don'un karısı statüsünü kaybetmekten korkuyor. Ama küçük bir ayrıntıyı doğru anladığımda, gözlerinin parıldamasına neden olacak şekilde gülümsüyor ve ben artık o kadar emin değilim.

"Tamam, hadi ev personelini tekrar gözden geçirelim," diyor ve esnediğini saklamaya çalışıyor.

Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına takmak için uzandım ve o hareketsiz kaldı. Yavaşça kafasını kaldırdı ve gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı. Fark ettiğim ve başından beri beni şaşırtan bir şey, burada geçirdiği altı gün boyunca bana bir kez olsun dokunmaya çalışmadığı gerçeğiydi. Böyle bir ilişkimiz olmadığı için mi? Bana bizimkinin görücü usulü olduğunu söyledi. Yoksa başka bir şey mi? Nedeni ne olursa olsun, bundan hoşlanmıyorum.

"Bugünlük bu kadar yeter" diyorum. "Eve git ve dinlen."

"Sabah taburcu oluyorsun. Kadroyu bir kez daha gözden geçirmeliyiz."

"Güvenlik, birinci vardiya. Marco, Sandro, Gio, Antonio, Emilio, Luigi, Renato. Sergio ve Tony kapıda. Ev personeli: Mutfakta Grace ve Anna. Hizmetçiler: Martha, Viola . . " Her iki vardiyayı, otuz iki kişiyi kapsayana kadar isimleri listelemeye devam ediyorum. "Biz iyiyiz Isabella."

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Tamam. Ben gideyim o zaman."

Gitmek için döndüğünde elimi bileğine doladım ve yüzünü bana dönmesini bekledim. "Her şey yolunda mı?"

Kolunu tutan elime baktı, sonra bakışlarımız buluşana kadar yukarı baktı ve başını salladı. Gözleri başımın yan tarafına kaydı. Doktor bu sabah bandajlarımı çıkardı ve kulağımın arkasından başlayıp boynuma doğru kıvrılan uzun, kısmen iyileşmiş bir kesiği ortaya çıkardı. Isabella onu izlediğimi fark etti ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"O kadar korkunç mu?" Soruyorum. Doktor gittikten sonra aynaya baktığımda bana o kadar da kötü görünmemişti. Sadece altı dikiş.

"Ne?"

"Yara?"

Hayır, sadece. . " Gözlerini benimkilere kaldırdı, elini kaldırdı ve parmaklarını hafifçe başımın tepesinde toplanmış saçlarıma dokundurdu. Boğuk bir sesle, "Tıraş olmalarından endişelendim," dedi.

"Sadece alt kısım." Gerisini bırakarak tacın altındaki her şeyden kurtuldular.

"Beğendim. Çok şık." Topuzdan kaçan ipliklerden biriyle oynuyor.

Saçlarımın uzun olduğunu fark ettiğimde oldukça şaşırdım. Nedense bunu beklemiyordum ve kesmeyi düşündüm. Ama onu mutlu ettiğini gördükten sonra, onu saklamaya karar verdim.

Isabella başımın arkasına bakmak için öne doğru eğildi ve hafif bir vanilya kokusu beni sarmaladı. Başımı çevirip burnumu boyun girintisine gömdüm ve nefes aldım. Geriliyor ama uzaklaşmıyor, sadece biraz daha dengesini sağlıyor ve içini çekiyor.

"Benimle evlenmeni ailen mi sağladı, Isabella?" diye sordum ve elimle yanağını avuçladım. "Sen çok gençsin."

"Hayır."

"O zaman neden benimle evlendin?"

Hemen cevap vermiyor, burnunu birkaç saniye burnuyla boynuma sürtüyor. "Çünkü sana aşığım Luca," diye fısıldadı ve sonra sanki bu sözleri söylemek istemiyormuş gibi kaskatı kesildi.

"Ve ben? Sana aşık mıyım?

Isabella uzaklaşır ve gülümser. "Elbette öylesin," dedi ve elinin tersiyle yanağıma dokundu. "Gitmek zorundayım. Rosa'yı aramayı unutma."

“Yapmayacağım,” diyorum.

Sabah ve akşam olmak üzere günde iki kez Rosa'yı arıyorum. Genelde ben dinlerken o konuşurdu. Kedisi olan arkadaşı Clara hakkında. Cepheyi tamir etmeye gelen inşaat işçilerinin bir tanesinin gül fidanına düşmesi hakkında. İzlediği filmler hakkında. Şimdiye kadarki en zor şeydi - çocuğumla onu hiç hatırlamadan konuşmak. Isabella bana omuz hizasında saçları olan koyu saçlı bir kızın fotoğrafını gösterip onu tanıyıp tanımadığımı sorduğunda neredeyse başımı sallamak kadar sertti.

kızımı hatırlamıyorum

Damian ve ben sabah ilk iş burada olacağız, dedi Isabella ve arkasına bakmadan odadan çıkıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

ISABELLA

Hastane koridorunda Damian'ın yanında durup Luca'nın odasından çıkmasını beklerken kapıya baktım.

Sevgili Tanrım, dün ona bana aşık olduğunu söyleyecek ne halt yedim? Bütün geceyi bu saçmalığı düzeltmenin bir yolunu düşünerek uyanık geçirdim. Bu kadar önemli bir konuda hafızasını kaybetmiş bir adama yalan söyleyen ben nasıl bir insanım? Onu demek istemedim. İçimden bir şekilde patladı. Bütün hafta Luca'nın durumunun daha da kötüleşebileceğinden ya da Aileden birinin ortaya çıkıp hafıza kaybını öğrenebileceğinden endişe ederek o kadar korkmuştum ki, doğru dürüst düşünemedim ve bu saçmalığı ağzımdan kaçırdım. . Şimdi ne olacak? Hemen temizlemeli miyim? Yoksa eve gidene kadar mı bekleyelim?

Kapı açıldı, beni içimdeki kargaşadan çıkardı ve koyu gri bir gömlek ve siyah pantolon giymiş Luca dışarı çıktı. Kaldığı süre boyunca birkaç kilo kaybettiğini düşünüyorum ama bu pek fark edilmiyor. Hala aynı görünüyor - hayattan daha büyük. Jacobs'la birkaç kelime ettikten sonra Luca, Damian'a başıyla selam verdi ve ardından gözleri bana dikildi. Ona hafifçe gülümsedim ve kolunu belime doladığımda çıkışa doğru döndüm.

"Bir sorun mu var?" O sorar.

"Hayır. Sadece gerginim.

“Olma.” Eğilip kulağıma fısıldıyor, "Bana iyi öğrettin."

Beni başımın üstünden öptü ve ben de akmakla tehdit eden yaşları yutarak gözlerimi kapattım. Bu yalan muhtemelen beni cehennemde yakacak ve Luca sonunda her şeyi hatırladığında kesinlikle benden nefret edecek. Ama kolu sırtıma dolanmış halde koridorda yürümek çok doğru hissettiriyor ve göğsümdeki kalp tam anlamıyla bir sıçrama yapıyor. O öpücük. Beni isteksizce değil de sevgiyle izlemesi. Onun sıcaklığı yanı başımda. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Soğuk tedavisine geri dönmek istemiyorum. Şimdi değil, onu neredeyse kaybediyordum. Hastaneden çıkıp arabaya doğru yürürken kararımı verdim.

Ona gerçeği söylemiyorum.

* * *

Eve yaklaştığımızda ve Damian arabayı park ederken ön kapıda duran adama doğru başımı salladım. Emilio. Luca'ya söylüyorum. Kapıdaki Tony idi.

Emilio. Tony.” Tekrar eder.

"Rosa içeride bizi bekliyor."

Luca dişlerini gıcırdatıyor ve başını sallıyor. "Nasıl . . . onu nasıl arayayım Onun için bir evcil hayvan ismim var mı?

Sorusunu duyunca göğsümde bir şeyler sıkıştı. "Ona 'pikola' diyorsun."

"Ve sen?"

Karışıklık içinde göz kırpıyorum. "Ben mi?"

"Evet," dedi ve boştaki elini saçlarımdan geçirdi. "Senin için de bir evcil hayvan ismim var mı?"

Dudağımı ısırdım ve gözlerinin içine bakıp fısıldadım. "Bazen bana 'tesoro' derdin."

Luca başını salladı ve öne doğru eğildi. "Teşekkürler tesoro."

"Rica ederim." Boğuluyorum, duygularımı zar zor kontrol edebiliyorum.

Eve girdiğimizde Luca'yla yüz yüze gelip zorla gülümsedim. "Eve Hoşgeldin." Avucumu göğsüne koydum, parmak uçlarımda yükseldim ve çenesine hızlı bir öpücük kondurdum. “Merdivenlerin yanındaki Viola. Martha solda,” diye fısıldıyorum. "Viola'ya oğlu Fabio'nun nasıl olduğunu sor."

Merdivenlere doğru ilerliyoruz, bizi izleyen hizmetçiler yaklaşıyor. Luca'nın evine hoş geldin dercesine başlarını hafifçe eğdiler.

"Bay. Rossi, seni geri almak güzel.”

"Teşekkürler Viola. Fabio nasıl?” O sorar.

Daha iyi Bay Rossi. Bacağı iyileşiyor. Sorduğun için teşekkürler."

Luca başını salladı ve koşan ayakların sesi bize ulaştığında bir elini merdiven korkuluğuna koydu.

"Baba! Babacığım!" diye bağırdı Rosa, fuayeden bize doğru koşarak.

Luca kendini onun kollarına atarken onu yakalamak için tam zamanında döndü ve nefesimi tutarak Luca'nın yüzünü izledim. Rosa'yı görmenin beyninde bir şeyleri harekete geçireceğine ve hatırlamasına yardımcı olacağına dair umudum, Luca gözlerinde tekin olmayan bir ifadeyle bana döndüğünde hızla söndü. Tamamen hareketsiz duruyorum, yüz hatlarımı dikkatlice düzeltiyorum. Hala kızını hatırlamıyor.

"Seni hastanede ziyaret etmeme izin vermediler!" Rosa onun boynuna sarılarak ağlıyor. "Çok korkmuştum."

Hastaneler çocuklara göre bir yer değildir, piccola, diye fısıldadı Luca, bandajlı eliyle onun başının arkasını nazikçe tutarak.

"Gerçekten kafanı mı açtılar? Damian Amca öyle yaptıklarını ve kafanın dikemeyecekleri kadar kalın olduğu için demir çivilerle yamaları gerektiğini söyledi.

"Amcanın bir aptal olduğunu biliyorsun. Onu dinleme.”

"Biliyordum." Güler. "Görebilir miyim?"

Luca ona göstermek için başını çevirdiğinde Rosa tiksinti dolu bir ifade takındı. “Evet, baba. Bu iğrenç. Ve yenilikçi saç kesiminin nesi var? Bunun için çok yaşlısın. Isa, bunu gördün mü?

Evet, dedim ve Luca'nın beni izlediğini fark ettim. "Bayıldım."

"Gitmek zorundayım. Clara on beş dakika içinde burada olacak ve Grace bize pasta yapacak." Rosa, Luca'nın yanağını öper. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum Rosa."

Koşarak mutfağa gidiyor. Luca, gözlerinde biraz kapalı bir bakışla arkasından bakıyor ve kalbim sıkışıyor. Kendi çocuğuna dair hiçbir şey hatırlamadığın gerçeğiyle nasıl başa çıkıyorsun?

* * *

Odalarımızın arasındaki kapıyı açıp içeriye göz atıyorum. "Luca?"

Bir an için midemde panik yükseldi. Ya bir şey olduysa? Doktor kapsamlı bir değerlendirme yaptıklarını ve hafıza kaybı dışında diğer tüm testlerin pozitif sonuç verdiğini söyledi. Yine de sürekli diken üstündeyim. Banyodan akan suyun sesi bana ulaştı ve rahatlayarak nefes verdim.

"Luca?" Odayı geçerek en-suite banyoya geçiyorum. "Her şey . . .? Ne yapıyorsun sen?

Kafası musluğun altında ve tezgahtaki şampuan şişesine uzanıyor. "Saçımı yıkıyorum", bariz olanı belirtiyor.

Şampuanı alıyorum. "Aklını mı kaçırdın? Kolunuzda ikinci derece yanıklar var. Dr. Jacobs bandajların ıslanmasına izin veremeyeceğini söyledi.

"Kızgınken çokça küfür ediyorsun."

Tekrar küfrettim, elime biraz şampuan sıktım ve suyun ensesine ulaşmamasına dikkat ederek saçını köpürtmeye başladım. Durulama oldukça uzun sürüyor çünkü oldukça fazla kılı var, hatta bir kısmı tıraş edilmiş bile.

"Hareket etme." Temiz bir havlu almak için dolabı açtım, ardından saçını kurutmaya devam ettim. Luca tüm bu çile boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerinde tuhaf bir bakışla bana baktı. İşim bittiğinde saçını taradım ve toka bulmak için arkamı döndüm ama görünürde toka yok. Benimkini çıkardım ve Luca'nın saçını toplayıp ensesinde sabitledim. "Hepsi tamam."

Doğruldu, beni kollarıyla tezgâha yasladı ve aynı göz hizasına gelene kadar yavaşça eğildi.

"Burada mı uyuyorsun? Bu odada?" diye soruyor ve ben geriliyorum.

"Evet."

Luca sırıtıyor ve başını iki yana sallıyor. "Öyleyse söyle bana Isabella, neden dolapta kıyafetlerin yok?"

Bok. Bunu düşünmeliydim. Sanki tek bir bakışla tüm sırlarımı ortaya çıkarabilecekmiş gibi gözlerini benimkilerin içine dikerek beni izlemesi son derece sinir bozucu. "Çünkü çok şeyim var." "Yan odadaki gardırobu kullanıyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

"Hmm." Elini kaldırıp çenemin altına yerleştiriyor. "Yarın sabah, Martha ve Viola'ya kıyafetlerini buraya taşımasını sağlayacağım."

Ne? Neden? Niye? "Emin olmak. Başka bir şey?"

"Evet." Başımı biraz daha yukarı kaldırdı. "Saçlarının böyle olmasını tercih ederim."

"Aşağı?" diye soruyorum ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Tercihinizin not edildiğini düşünün."

Yorumum üzerine gözlerini kıstı. Orada bir anlam mı kaçırdım? Bu yeni Luca'nın yanında nasıl davranacağımdan emin değilim çünkü eskisi gibi davranmıyor.

"Duş alacağım" diyor. "Geliyormusun?"

Nefesim kesiliyor. Tanrı yardımcım olsun, ama onun bu yeni versiyonunu çok daha çok seviyorum. "Evet."

LUCA

Karım bir şey saklıyor. Tam olarak ne olduğu bir muamma ama ilişkimizle bir ilgisi var. Buraya geldiğimde yatak odasının her yerini ve her mobilyayı karıştırdım ve ona ait tek bir şey bile bulamadım.

Isabella elbisesini çıkarıyor, ardından sütyenini ve külotunu ve benim nefes almamı durduruyor. O inanılmaz derecede güzel bir küçük şey. Bakışlarımın sıkı küçük göğüslerinde ve dar göğüs kafesinde, ardından ince belinde, geniş kalçalarında ve biçimli bacaklarında gezinmesine izin verdim. Lanet olası bir tanrıçanın vücuduna sahip. "Arkanı dön," diye tısladım ve o döndüğünde ellerimi zar zor kendime sakladım. Hiçbir bok hatırlamasam da, eminim ki gözlerim daha mükemmel bir kız görmemiştir.

"Şimdi siz." Yüzünü bana döndü ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Bitirdiğinde gömleğini çıkarıp yerdeki elbisesinin yanına fırlattım. Giysilerimin geri kalanı hemen ardından geliyor.

Biraz kilo vermişsin, dedi elini göğsüme koyarak.

"Ne kadar?"

"Birkaç pound." Avucu karnımdan aşağı kaydı ve sonra kalçama doğru hareket etti. "Beş, belki altı."

Hastanede çizelgeye baktım. Kabul edildiğinden beri altı kilo verdim. Vücudumu iyi tanıyor ve yine de bir şeyler ters gidiyor. Etrafımda çıplakken ne kadar rahat olduğuna bakılırsa, daha önce seks yaptığımızdan oldukça eminim, yani öyle olamaz. *Benden ne saklıyorsun Isabella* ?

Kabine girerken dokunuşu beni terk ediyor. Birkaç dakika duş başlığıyla uğraşıp konumunu ayarlıyor, sonra suyu açıp yukarı bakıyor. "Kolunu spreyden uzak tut."

İçeri giriyorum. Isabella beni izliyor ama gözlerini sert aletim yerine yüzüme odaklıyor, fark etmemiş gibi yapıyor. Bunun nereye varacağını ikimiz de biliyoruz. Kıyafetlerini çıkarmaya başladığı andan itibaren bu kaçınılmaz oldu ama biz bunun etrafında dans etmeye devam ediyoruz. Ellerini sabunla köpürttü ve avuçlarını göğsüme bastırarak masaj yaptı ve ona uzanıp onu tutmamak için muazzam bir özdenetim gerektiriyor. Her nasılsa, bunun yerine gözlerimi kapatıp, elleri göğsümde ve sonra aşağı doğru giderken tatlı

işkencenin tadını çıkarıyorum, ama parmaklarının aletime sürttüğünü hissettiğimde. . . eh, sabrım sınırına geliyor.

"Yeter." Suyu kapatıyorum, uzanıyorum ve avucumu amına bastırıyorum. Yavaşça parmağımı içine kaydırıyorum. Isabella nefesini tuttu ama geri çekilmedi, kocaman gözleri benimkilere yapışıktı. Gülümseyerek parmağımı hafifçe içinde kıvırdım.

"Ellerini bileğime koy, Isabella," diyorum "ve sakın parmağımın kaymasına izin verme."

Elleri bileğimi sarana kadar bekledim. Avucum amını kavrarken ve parmağım hâlâ içindeyken, bir adım geri atıp onu da kendime çekiyorum. Adım adım banyodan çıkıp yatağa ulaşmamız birkaç dakikamızı *aldı* ve bu sırada Isabella nefes nefese kalıyor ama elimi bırakmıyor.

Arkasında durmak için hareket ettim, göğsümü sırtına bastırdım ve kulağına fısıldamak için başımı eğdim.

Yatakta, dedim ve bir parmağımı daha içine kaydırdım. "Yavaşça."

Isabella bileğimi bırakıyor ve yatağın ortasına doğru sürünmeye başlıyor. Onu takip ediyorum, üzerine eğildim, parmaklarımı içine gömdüm.

"Durmak." Sol kolumu beline doladım, gerginliğin yanmış derimde yarattığı acıyı görmezden geldim. Şimdi parmaklarımı çekeceğim, dedim kulağının yanında.

"Lütfen, yapma." Bacaklarını birbirine bastırır ve inler.

"Merak etme." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Sadece bir saniye olacağım ve sonra daha iyi hale getireceğim."

"Söz?"

"Söz veriyorum." Sonra boynunu öpüyorum. "Ön? Yoksa arkadan mı?"

"Ön."

Parmaklarımı yavaşça dışarı kaydırdığımda Isabella sızlandı, sonra sırtına döndü ve bacaklarını kalçalarıma doladı. Sadece birkaç dakika onu izliyorum. Saçları birbirine karışmış, ağzı hafifçe açık ve pantolonunu giyerken göğsü kalkıyor.

"Lütfen Luca."

Onu tek bir hamlede savuşturmak istiyorum ama ne kadar sıkı olduğunu hissettim. Bunun yerine, aletimin ucunu girişine yerleştirip biraz içeri giriyorum.

Isabella hoşnutsuzlukla homurdandı ve tırnaklarını sırtıma geçirerek beni daha da yakınına çekti. Her zaman çok sakin ve sakin olan küçük karım bana hırladı. Gözlerimiz kilitlendi ve ağzımı dudaklarına bastırıp sonuna kadar içeri soktum. Nefesi kesildi ama gözlerini kapatmıyor, beni izliyor.

"Aletimin seni doyurma hissini seviyorsun, değil mi Isabella?"

"Evet." Nefes verdi, sonra bacaklarını bana doladı.

Dışarı kaydım, sonra tekrar ona çarptım, sertçe. "Ne kadar?"

Isabella cevap vermiyor, sadece ellerini sırtımdan yukarı kaldırıyor ve saç tokamı başımın tepesindeki düğümden çekiyor. Saçım dökülerek yüzümü çerçeveliyor ve vücudu

yukarı kalkarken parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Aletimi çıkardım, parmaklarımı amının üzerine bastırdım ve klitorisiyle dalga geçmeye başladım. Elleri saçımdaki bukleleri kavradı, çekti ve kendimi tekrar onun içine gömmemek çok fazla kontrol gerektiriyor.

"Ne kadar diye sordum, Isabella?"

"Çok çok fazla." Tıslayarak havayı yutar. "Keşke hep içimde kalsa."

Ben onun içine geri kayarken gırtlağımdan cevap veren bir homurtu yükseldi. Kendimi kabzasına gömdüğümde, dudaklarından rahat bir nefes döküldü. Tanrım, sikimi bu kadına gömme fikrini kesinlikle geride bırakabilirim. Kalıcı olarak. Ben ona yumruk atarken, her homurdanmasını ve iç çekişini emerken yatak altımızda gıcırdadı.

Onu arkadan alma ihtiyacı görmezden gelinemeyecek kadar güçleniyor. Arkanı dön, dedim ve dışarı çıktım.

Isabella döner ve dört ayak üzerinde yükselir, kıçını tüner. Kutsal Meryem Ana, neredeyse o mükemmelliği görmekten geliyorum. Onu belinden tutup sağ yanağını ısırıyorum. Sonra o tatlı kıça arka arkaya iki kez tokat atıyorum. Ağzından bir havlama kaçtı, ardından dişlerimi kıçının diğer yanağına gömdüğümde bir tane daha. Ellerimi kalçalarının etrafında öne doğru hareket ettirerek, klitorisini buldum ve aletimi içeri sokarken onu kızdırdım. Duvarlarının boyumu kavradığını hissediyorum. İnleyerek başını yastığa indiriyor, kıçını daha da yukarı kaldırıyor ve ben tamamen kaybediyorum. Tatlı kedisine daha hızlı girmeye başladım, sonra kıçına tekrar şaplak attım ve el izimin belirip onu işaretlemesini izledim. Kalçalarını kavrayarak cezalandırıcı adımlarıma devam ettim. Ona çarptığımda ve iç duvarları aletimi kavradığında boğuk bir çığlık atıyor, bu his daha onunla işim bitmeden orgazmımın bana çarpmasına neden oluyor. Yine de tohumlarımın içime akıp onu dağlama hissinin tadını çıkarmadan edemiyorum.

Dışarı çıkıp yanına yattığımda Isabella'nın vücudu hâlâ titriyordu. Elimi beline dolayıp onu kendime yaklaştırdım, sırtını göğsüme bastırdım, sonra avucumla amını kavrayana kadar elimi önünden kaydırdım.

"Taşınmayı aklından bile geçirme." Kulağına fısıldıyorum ve elimi amını kapatarak tutuyorum. "Bütün gece boşalmamı istiyorum."

Yavaşça parmağımı içeri kaydırıyorum ve Isabella derin bir nefes alıyor.

"Daha önce nasıl uyuduk bilmiyorum," diyorum, "ama bundan sonra böyle uyuyacağız. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı ve avucunu kolumun ön kısmından aşağı kaydırdı ve elimi kapatana kadar aşağı indirdi ve bastırarak parmağımı daha derine itti.

"Uyandığımda elin başka bir yerdeyse," diyor, "çok rahatsız olurum, Luca."

ISABELLA

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, Luca yatağın kenarında oturmuş sol kolundaki sargıyı açıyordu.

"Doktor, sargılarını değiştirmek için hastaneye gitmen gerektiğini söyledi," diyorum.

"Zaman yok. Damian'la ofise gideceğim. Bir saat içinde orada olmamız gerekiyor."

"Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce taburcu oldun. Belki birkaç gün izin almalısın.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, Isabella. Kendi hayatımda hızlanmam gerekiyor. Kaybedecek zaman yok."

"Bunu hafızanın geri geleceğine inanmıyormuş gibi söylüyorsun."

Dr. Jacobs aylar içinde olabileceğini söyledi. Veya yıllar. Ya da asla. Evde oturup asla gerçekleşmeyecek bir mucizeyi ummayı planlamıyorum" diyor.

"Bu çok. . . şeylere bakmanın pragmatik yolu.

Başını yana yatırıp yan yan bana bakıyor. "Bir seçeneğim var mı?"

"Hayır. Bence değilsin." Arkasına oturuncaya kadar yatağın üzerinde emekledim ve çenemi omzuna koydum. "Kötü bir şey mi?" Koluna başımı salladım.

"Pek değil," dedi ve gözünün ucuyla bana baktı. "Bayılma."

"Asla bayılmam," dedim son bandajı da açıp sargıyı çıkarırken.

"Tanrım, Luca." Derin bir nefes alıp yüzümü hızla boynuna gömdüm. Kolunun derisi, omzunun hemen altından bileğine kadar alacalı kırmızı ve temizlenmiş gibi görünüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Boynuna doğru mırıldandım.

"Hayır, ben hallederim."

Kolundaki yanıkların üzerine bir tür merhem sürmeye başlar ama hareketleri çok keskin görünür ve hassas cildi çok fazla ovuşturur.

Yanındaki yatağın kenarına kaydım ve kavanozu aldım. "Yapmama izin ver."

Kan ve yaraların hiçbir türüyle aram pek iyi değildir, ama onun bu konudaki sert tavrı durumu daha da kötüleştirecektir. Derin bir nefes alıp parmaklarımla iyi bir miktar balsam alıp dikkatlice yaralarına sürmeye başladım, önce daha az hasar görmüş kısımlara odaklandım. Sonra, yanıkların en kötüsünü en sona bırakarak kolunu yukarı kaldırdım. Çok akıllıca bir karar değil. Pazısına geldiğimde elim o kadar titriyor ki kendimi sakinleştirmek için bir an geri çekilmem gerekiyor. Onu daha fazla incitme riskini almak istemiyorum. Luca'nın eli benimkine dolandı ve onu tekrar yaralı derisine götürdü.

"Harika gidiyorsun" diyor.

Başımı salladım ve olabildiğince nazik olmaya çalışarak balsamı sürmeye devam ettim. İşim bittiğinde, hasarlı derisinin üzerine ince bir parça steril gazlı bez koyup kolunu sardım. Ancak o zaman kendimi sarkıtırım.

"Üzgünüm," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bu tür şeylerle pek işim olmaz."

Eli yüzümü kavradı ve dudaklarıma bir öpücük kondu. Ağzıma doğru, "Sana atılan her şeyle oldukça iyi başa çıktığını düşünüyorum, Isabella," dedi. "Beklenmedik bir şekilde iyi, ekleyebilirim."

"Pek sayılmaz." Onu geri öpüyorum. "Ben sadece numara yapmakta iyiyimdir."

"Şimdi numara mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"İyi. Benimle numara yapmanı istemiyorum." Dudakları yanağımda geziniyor, kulağıma doğru. Ama benden bir şeyler sakladığını biliyorum, Isabella, diye fısıldadı.

Gözlerim birden açılıyor. "Hiçbir şey saklamıyorum."

"Evet öylesin." Kulağımı hafifçe ısırdı ve ayağa kalktı. Gardıroba doğru yürürken, zarafetle hareket eden güçlü vücudunun manzarasının tadını çıkarıyorum. Luca'nın hareket etmesini izlemek her zaman en sevdiğim şeylerden biri olmuştur, ancak bunu genellikle gizlice yapmak zorunda kalırdım. Bunu özgürce yapabilmek garip geliyor. Sonunda benim olduğuna hala inanamıyorum. En azından benden hoşlanmadığını hatırlayana kadar. O zaman muhtemelen ona yalan söylediğim için benden nefret edecek. Ama umrumda değil. Buna değecek.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

ISABELLA

Yumruğumu alnıma yerleştirip bakışlarımı birkaç saniyede bir Luca ve Damian arasında değiştiriyorum. Mahvolduk.

En ufak bir fikrim yok Luca. Damian ellerini havaya kaldırıp iç çekti.

"Anlaştığımız şartları bilmiyorsam bir sonraki sevkiyatı Rumenlerle nasıl tartışacağım?" Luca soruyor.

"Pekala, doğaçlama yapman gerekecek."

"Ne sipariş ettiğimizi biliyor musun?"

Hiçbir ipucu yok. Sadece önüme attığın parayı akladım. Diğer her şeyden sen sorumlusun. Miktarları, oranları veya ödeme koşullarını bilmiyorum."

Peki ya Donato? "Bu tür şeylerin çoğunu bilmesi gerekir. Sadece gerçekten sormadan ondan bilgi almanın bir yolunu bulmalısın.

"Onu yanıma alacağım," -Luca başını sallıyor- "Aile bokuyla meşgul olduğum için dizginleri ona vermeyi planladığımı ve nasıl başa çıkacağını görmek istediğimi söyle."

"Bu işe yarayabilir. Malları denemeye ne dersin? Damian soruyor. "Oyuncaklarınızı nasıl monte edeceğinizi ve vuracağınızı hatırlıyor musunuz? Çünkü Donato sadece kendi silahını kullanmayı biliyor. Zar zor."

"Evet."

"İyi. Bu, Orlando Lombardi'yi şimdilik son acil konu olarak bize bırakıyor. Diğer her şey yüz yüze görüşmeden halledilebilir. En azından şimdilik."

"Ondan ne haber?"

Oğlu Massimo için bir parti veriyor. On sekizine yeni girdi ve parti çarşamba günü. Siz ikiniz davetlisiniz." Damian parmaklarıyla önce beni sonra da Luca'yı işaret etti. "Ve herkes orada olacak."

"Gitmiyorsun?" Luca soruyor.

Elimi Luca'nın koluna koydum. "O, Lombardi ailesinde istenmeyen kişi. Aslında Aile hanelerinin çoğunda. Aynı nedenle düğünümüzde yoktu." Gülümseyip Damian'a baktım. "Orlando'nun en küçük kızı Constansa ile yatıyordu ve büyük kızı Amalia ile ilişkisi vardı."

"Bu olduğunda on beş yaşındaydın!" Damian bana gözlerini büyüttü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Orlando onu Constansa'nın odasında yakalayınca pencereden kaçmak zorunda kaldı," diye ekliyorum. "Orlando onu pompalı tüfekle kovalarken herkes onun çıplak kıçıyla bahçede koşturmasından bahsediyordu."

"Tanrı aşkına, boxer külotumu giymiştim." Damian gözlerini devirdi.

Bilmem gereken başka aşk ilişkisi var mı? Luca soruyor.

"Gayrimenkul işini bir kez daha gözden geçirmeliyiz." Damian, Luca'nın sorusunu anlamlı bir şekilde görmezden gelerek cevap verdi.

Damian.

"Tamam, kahretsin, sana bir liste yapacağım." Damian elini sallar ve dizüstü bilgisayarını açar. " Bu ay sattığımız gayrimenkulleri ve satın almayı düşündüklerimizi gözden geçirelim ."

Koltuğa yaslandım ve Luca'nın Damian'ın onun hakkında bilgi yığınlarını döküşünü dinledim - kara para aklama planları, komisyon oranları, rakamlar, kiralama koşulları, sonunda buluşabileceği en büyük müşterilerle yaptıkları anlaşmaların açıklamaları. Luca hastanedeyken ofiste insanları zaten korumuşlardı ama Damian bir kez daha isimlerini ve rollerini gözden geçiriyor. Luca pek konuşmaz, sadece burada burada bir soru sorar ve dinlemeye devam eder, dikkatini çeker. Benzer bir durumda ben olsam bununla nasıl başa çıkarım bilmiyorum. Muhtemelen iki gün sonra kaybederim. Ama Luca'yı değil.

Geçen gün, Damian emlak işletmeleri için geçen yıl düzenlenen bir resepsiyondan bir video buldu. Luca bütün sabahı kameranın kendisini yakaladığı iki dakikalık bir bölümü izleyerek, hareket etme ve konuşma şeklini inceleyerek geçirdi. O olağanüstü. Hastaneden geleli on gün oldu ve bir kez bile kaymadı.

Luca bana geçen Cuma günü Lorenzo'nun bilgi vermeye geleceğini söylediğinde, boktan bir korkuya kapıldım. Ailedeki en önemli ikinci erkeği kandırmaya çalışmak, ev çalışanlarını kandırmakla aynı şey değildir. Damian ve ben, potansiyel olarak tartışabilecekleri her şeyi ona bildirmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık, ancak bilgimiz sınırlıydı. Yine de, Luca bir şekilde başardı.

Massimo'nun doğum günü partisine üç günümüz var ve orada karşılaşabileceğimiz herkesi gözden geçirmek için yeterli zamanımız yok. Sosyal medyayı taramaya ve ona şimdiye kadar göstermediğim insanların resimlerini indirmeye başlamam gerekecek.

"Bana ihtiyacınız yoksa Rosa'yı bulacağım," dedim ve kanepeden kalktım. "Odasına yeni perdeler almak istedi ve ben de onu götüreceğime söz verdim."

Kapıya doğru yöneldim ama Luca'nın yanından geçerken ayağa kalktı, göbeğimden tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

"Seninle geliyorum," dedi ve elini kıçıma kaydırdı.

Damian masanın arkasındaki yerinden, Yapacak işlerimiz var, Luca, diye seslendi.

"Bekleyebilir."

Başımı kaldırdığımda Luca'nın beni izlediğini gördüm. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa perde seçmekten başka bir şeyle ilgileniyormuş. Gülümseyerek elimi gömleğinin altına kaydırdım ve parmağımın ucunu sırtının alt kısmına değdirdim. Bu sabah iki kez seviştik - önce yatakta, sonra duşta - ama Luca'nın acelesi olduğu için oldukça hızlıydı. Acele etmeyeceğimiz bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum. En sevdiğim kısım, ikimiz de tükenip doyduktan sonra beni kaşıklaması ve parmağını içime kaydırması. İlk gece ben uyurken parmağını amımda tutmak biraz garip geldi ama buna çok çabuk alıştım. Artık başka türlü uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Kazadan önce, özellikle etrafta başka biri varken bana zar zor dokundu. Sadece beni memnun etmesi için onu zorladığımda yumuşadı. Ve beni sadece bir kez öptü - ilk kez yattığımızda. Davranışı kazadan sonra bir seksen aldı. Bazen bu Luca ile önceki Luca arasında bağlantı kurmakta zorlanıyorum.

LUCA

“Perde için gelmedik mi?” Yatak örtüsüne göz atan Rosa'ya döndüm.

“Pembe bir oda için çok yaşlıyım. Her şeyi değiştirmek istiyorum," diyor ve gri tonlarında suni kürk bir örtü alıyor. "Bunu seviyorum! Alabilir miyiz?”

"Mecbur kalırsak." Bu şey bir yak derisine benziyor.

"Evet! Bakalım buna uygun minderleri var mı?

"Odamız için bir tane almalıyız," diye ekliyor Isabella.

Elimi çenesinin altına koyarak ona baktım ve başını kaldırdım. Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülüyor. Tanrım, o çok güzel.

“Ölü hayvan yok. Gerçek ya da sahte,” diyorum.

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Ey?" Onu kendime bastırıp vücuduma bastırıyorum. "Bunu bu gece göreceğiz."

Arkamdan tiz bir ses, "Pekala, kalktığını görüyorum," diye haykırdı. "Senin yarı ölü olduğunu sanıyordum."

Elimi Isabella'nın beline dolayarak birkaç adım ötede duran sarışın kadına bakmak için döndüm. Onu Isabella'nın bana gösterdiği fotoğraflardan hatırlıyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Simona."

Gözlerini bana kıstı ve sonra Isabella'nın etrafındaki koluma baktı. Damian bana ilk evliliğim hakkında kısaca bilgi verdi çünkü biz daha çok işle ilgili ayrıntılarla ilgileniyorduk.

"Perşembe günü Rosa'yı almaya geleceğim," diyor ve Isabella belimi bir kez, sonra bir kez daha hafifçe sıkıyor.

"Hayır," diyorum.

"Hayır?" Simona alay eder. "Çocuğumu görmemi engelleyemezsin."

Isabella, "Rosa'yı hafta sonları alıyorsun," diyor.

"Sana bir şey sorduğumu hatırlamıyorum."

"Yeter!" çıt diyeyim "Karımla bu tonda konuşmayacaksın. Temizmiyiz?"

"Ne? O idi-"

"Anlaştık mı, Simona?"

Bana burnunu buruşturup çenesini eğdi ama sustu.

"Rosa cumartesi saat onda hazır olacak," diyorum ve Isabella'ya bakıyorum. "Gidip Rosa'yı bulalım ve beğendiğini söylediğin şu gözlüklere bakalım."

Simona'nın duyabileceği mesafeden iyice uzaklaştığımızdan emin olana kadar dükkânın diğer ucuna doğru yürüdüm, sonra Isabella'ya baktım. Bana Simona ile olan ilişkim hakkında bilgi vermelisin. Damian bana yalnızca tam velayetin bende olduğunu ve Rosa'yı ayda birkaç kez aldığını söyledi. Neden boşandık?”

"Ayın sonuna kadar Avrupa'da olması gerekiyordu, bu yüzden en acil meselenin bu olmadığını düşündük," diyor ve başını sallıyor. "Seni Simona ve sorunları hakkında bilgilendiren kişi Damian olmalı. O çok daha fazlasını biliyor ve her neyse, eski sevgilinin hayranı değilim, bu yüzden onun hakkında konuşmamayı tercih ederim.

"Neden olmasın?"

Isabella kaşlarını kaldırdı. “Bu açık değil mi? Önce sana sahip oldu ve bunun için ondan nefret ediyorum.

Bir adım attım ve elimi Isabella'nın ensesine koydum. Peki ya eski sevgilin?

"Onlar hakkında ne?"

"Sana ilk kim sahip oldu, Isa?" İleriye doğru bir adım daha atıyorum, sonra bir tane daha, sırtı duvara çarpana kadar geriye doğru yürümesini sağlıyorum. Gözleri hiç kırpmadan bana bakıyor ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor.

Sana bunu zaten söyledim Luca, dedi ve sırıttı. "Önceki."

"Hatırlamadığımı biliyorsun." Elimi saçlarına daldırıp çekiştiriyorum. "Söyle bana."

Sanki hayal kırıklığım onu eğlendiriyormuş gibi, Isabella'nın yüzüne bilgiç bir gülümseme yayıldı. Dişlerimi sıktım ve yüzüm onunkinin tam önüne gelene kadar eğildim. "Konuş," diye ısırdım.

Elini kaldırdı ve çenemi tuttu, yüzünde hâlâ o kendini beğenmiş gülümseme vardı. "Sen," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Benim için her zaman sadece sen oldun, Luca.

"İyi." Alt dudağını ısırdım ve avucumu sırtından eteğinin beline doğru kaydırdım. Beli lastikli modellerden biri. Ne kadar uygun. "Rosa'yı görebiliyor musun?"

Elimi eteğinin kemerinin altına kaydırıp popo yanağını sıktığımda Isabella'nın nefesi kesildi. “O. . . Kasada," diye bağırıyor, arkamdan dükkânın karşı tarafına bakıyor. "Sırada beklemek."

"Onun önünde kaç kişi var?"

"Beş."

"Mükemmel." Eteğinin altında elimi karnına götürüyorum ve bacaklarının arasına daldırıp amına bastırıyorum.

Luca, diye fısıldadı Isabella. "Burada insanlar var."

"Biliyorum." Boştaki elimi başının yanındaki duvara koydum, külotunu yana kaydırdım ve parmağımı girişine konumlandırdım. O zaten ıslak. "Yavaş, derin bir nefes al."

Bana göz kırptı, sonra içini çekti ve aynı anda parmağım içine girdi.

"İyi?" Soruyorum.

O büyük kahverengi gözler beni yoğun bir şekilde izliyor, sonra daha da derine ittiğimde daha da genişliyor.

"Sana bir şey sordum Isabella." Kulak memesini hafifçe ısırmak için başımı eğdim.

"Evet," zar zor duyulan bir cevap geliyor.

Parmağımı yavaşça çıkardım, sonra tekrar içeri kaydırdım. Dudaklarından sevimli, küçük bir inilti çıkıyor. Onu parmağımla becerirken nefesi hızlanıyor. Elimin onun sıvılarıyla nasıl tamamen ıslandığına bakılırsa, o yakın.

"Ve şimdi, Rosa'dan önce kaç kişi var?" Parmağımı kıvırırken soruyorum.

Isabella derin bir nefes alıyor, sonra arkama hızlıca bir göz atmak için başını yana yatırıyor. "Sıradaki o."

"Ne ayıp. Görünüşe göre evde bitirmemiz gerekecek."

Isabella'nın eli bileğimi kavradı. Sakın cüret etme, dedi dişlerinin arasından.

"Buraya gelmek istiyorsun?" Kulağının yanına fısıldıyorum. "Etrafta bunca insan varken mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap geldi.

Gülümseyip parmağımı içine soktum, avucumun içiyle klitorisine bastırdım. Isabella inliyor ve elimin her yerine geliyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

ISABELLA

Yatak odasının kapısı açıldı ve içinde bir sürü kağıt bulunan kalın bir klasörle Luca içeri girdi.

"Bugün geç kaldın," diyorum.

"Evet. Bir de ödevim var." Dosyayı ve ceketini yatağın yanındaki koltuğa bıraktı ve bana doğru eğildi. Çenemi parmaklarının arasına alarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ne okuyorsun?"

"Ekonomi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben bir duş alıp yanınıza geleceğim. Ekonomi hakkındaki saçmalıklarımızı birlikte okuyabiliriz."

Banyoda gözden kaybolduğunda, okumaya geri dönmeye çalıştım ama aklım o hızlı öpücüğe dönüp duruyor. Çok rahat. Doğal. O sabah mobilya mağazasında bana karım dedi. Simona'nın önünde. Sanırım bana ilk kez böyle sesleniyordu. Ve çok iyi hissettirdi.

Anıları geri geldiğinde her şey değişecek mi? Eski, müstakil haline geri dönecek mi? Kendimi hiçbir zaman bencil biri olarak düşünmedim ama şu anda öyle olduğumu anlıyorum. Bencil, açgözlü ve acımasız. Çünkü içimde bir yerlerde, hafızasını asla geri kazanamayacağına dair zehirli bir umut tohumu var. Ve bu farkındalıktan tamamen tiksindim.

On dakika sonra Luca banyodan çıkıyor, saçları dağılmış, üzerinde gri bir eşofman ve beyaz bir tişört var. Rahatlık ona çok yakışıyor. Luca'da her şey yolunda görünüyor . Kolundaki yanıklar iyileşiyor gibi görünüyor. Cilt hala kırmızı ama bandajlar çıkarıldığında olduğundan çok daha iyi görünüyor.

Luca yanıma oturuyor, sırtını yatak başlığına yaslıyor ve kolunu bana doluyor. "Gel buraya."

Sırtımı göğsüne yaslayarak bacaklarının arasına oturana kadar beni kendine çekti. Sonra eğilip koltuğun üzerine bıraktığı dosyayı alıp yatağın yanına, yanına yerleştiriyor. Açıyorum ve ilk sayfadaki bir sürü sayıya göz gezdiriyorum. "Nakit akışları?"

"Evet," diyor ceketine uzanırken. Cebinden bir gözlük çıkarıp takıyor.

ona bakıyorum.

"Ne?" diye sorar ve ilk kağıdı alır.

"Gözlük takıyorsun?"

"Görünüşe göre okumak için. Onları bugün ofisteki bir çekmecede buldum ve net bir şekilde gördüğümde rakamlar çok daha anlamlı olmaya başladı." Başını eğdi ve bana gözlerini kıstı "Kocanın gözlüğe ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydun?"

"Kocam bana hiç söylemedi," diyorum, sonra elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarından geçiriyorum. Gözlükle seksi görünüyor. "Sanırım kedi artık çantadan çıktı."

"Hmm. Kocanla gerçekten garip bir ilişkiniz vardı, Isabella." Eğilip beni öpüyor.

Oh, Luca, ne kadar olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok . Elimin tersiyle yüzünün yan tarafını okşadım, sonra kitabımı alıp göğsüne yaslandım. Beş saniye geçmeden sağ eli ipek geceliğimin altından külotuma kaydı. Parmağını girişime yerleştirdi ve yavaşça içeri kaydırdı. Nefesim kesildi ve omzumun üzerinden baktığımda onu sol elindeki nakit akışı çıktısına odaklanmış, görünüşe göre sayılara dalmış halde buldum.

"Luca?"

"Evet?" diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan.

"Parmağın içimdeyken konsantre olamıyorum," apaçık olması gerekeni belirtiyorum.

"Çok kötü. Çünkü orada kalıyor, Isabella."

"Böyle okuyabilmemi mi bekliyorsun?"

Sonunda başını raporundan kaldırdı, yüzü ciddiyetin vücut bulmuş haliydi. "Alışırsın. Parmaklarımın senin içinde olmasından zevk alıyorum, bu yüzden ne zaman yanıma otursan, orada olacaklar. Bununla ilgili bir problemin mi var?"

Ona göz kırptım. "Hayır."

"Mükemmel." Başıyla onaylıyor ve kağıtlarına geri dönüyor.

"Ya etrafta başka biri varsa?" Soruyorum.

"Bu durumda, yeniden düşünebilirim."

Tekrar düşünebilir mi?

Elimde Dünya ekonomisi kitabıyla, amımın üzerindeki sıcak avucunu ve içimdeki parmağını görmezden gelmeye çalışıyorum. işe yaramıyor Ellerinin ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum ve bu beni çıldırtıyor. Vücudumun geri kalanını sabit tutmaya çalışarak bacaklarımı yavaşça birbirine bastırdım. Ben kalçalarımı biraz döndürmeye başlarken, duvarlarımın parmağına değmesinin keyfini çıkarırken Luca hâlâ kendini rapora kaptırmıştı.

Isabella.

Durmadan başımı çeviriyorum ve onu gözlüğünün üzerinden bana bakarken buluyorum.

"Ne?" Kaşımı kaldırdım.

"Davranmak."

"Ya uslu durmak istemezsem?"

Luca tskler, kağıtlarının yere düşmesine izin verir, sonra kitabı elimden alır ve odanın diğer ucuna fırlatır. "Kıyafetlerini çıkar."

"Önce sen," diyorum. "Ama bardaklar sizde kalsın."

Derin bir mırıltı dökülüyor dudaklarından. Çıkarmak için tişörtünün eteğini tuttuğunda, pazısının bu süreçte şiştiğini görünce iç çekmeden edemedim. Eşofmanını yakaladım ama bir saniye sonra Luca geceliğimin eteğini tutarken sırtımda kaldım.

"İpek olanı değil!" Bağırıyorum ama çok geç. Zaten malzemeyi yırtıyor. Bu, bu hafta dördüncüsü. "Lanet olsun Luca!"

O pantolonunu ve boxerını çıkarırken ben de gecelikle aynı kaderi paylaşmasınlar diye külotumu çıkardım. Başımı kaldırdığımda, Luca'nın kapüşonlu gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Çok seksisin," diye fısıldadı, belimden tuttu ve beni kendine çekti. "Bana binmeni istiyorum ama ben gelebileceğini söyleyene kadar sakın gelme."

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

"Neden?" Onu ata bindim ve avuçlarımı göğsüne bastırdım, kendimi tamamen ereksiyon halindeki aletinin üzerinde konumlandırdım.

Elleri popo yanaklarımı kavrıyor, sıkıyor. "Çünkü öyle dedim."

Alt dudağımı ısırdım ve kalın uzunluğunu santim santim içime alarak kendimi aşağı indirdim. "Ya kendimi kontrol edemezsem?"

Luca başını kaldırıp çenemi kavradı, gözleri bana hançer gibi bakıyordu. "Olacaksın."

sırıtıyorum Bana emir vermesinde inanılmaz derecede seksi bir şey var, özellikle de o gözlükleri taktığında. "Öyle diyorsanız, Bay Rossi."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz aletinin seğirdiğini hissediyorum. Tamamen oturana kadar kendimi alçaltıyorum ve zaten gelmek üzere olan kalçalarımı sallıyorum. Luca elini dudaklarıma kaldırdı ve başparmağını ağzıma soktu. Çekirdeğimdeki basınç artarken vücudumu hareket ettirirken aynı ritimde emdim.

Avuçlarımı sert göğsünden yukarı kaydırdım ve kalçalarımı sallayarak, onun boyuna uyması için duvarlarımın esnemesinden keyif aldım. Saçına ulaştığımda, yanlışlıkla başının arkasındaki yaraya dokunmamaya dikkat ederek ellerimi koyu renk buklelerine daldırdım. Dikişlerini geçen hafta aldılar ama eminim ki hala hassastır.

"Neden saçlarıma bu kadar taktın?" diye soruyor ellerini sırtımda gezdirirken, avuçlarının pürüzlü derisi her dokunuşunda tüyleri diken diken ediyor.

"Değilim," diye nefes verdim ve çenesini ısırmak için eğildim.

"Her fırsat bulduğunda lastiği çıkarmaya devam ediyorsun, Isabella." Elleri kıçıma gidiyor. Beni kaldırdı ve tekrar sikinin üzerine indirdi. "Neden?"

"Saçlarını aşağıda görmek hoşuma gidiyor, hepsi bu," diyorum.

Gerçek şu ki, kendimi özel hissettiriyor. Luca, toplum içinde saçlarını asla açık bırakmaz. Kazadan önce, onu sadece birkaç kez saçları açıkken görmüştüm ve her seferinde sanki yasak bir şey görmüş gibi hissettim. Ona o kadar aşığım ki, artık yalnızken neredeyse her zaman saç tokasını çıkarması gibi önemsiz bir şey beni heyecanlandırıyor.

Doğruldum ve altımda onu görmenin keyfini çıkararak ona doğru sürttüm.

"Gelmeye cüret etme." Luca dişlerinin arasından konuşuyor ve kıçımı sıkıyor.

sırıtıyorum

Aniden, Luca beni belimden tuttu ve beni aletinin sadece bir inç yukarısında tutana kadar kaldırdı. Ellerimi kalın kollarına doladım ve tırnaklarımı derisine gömerek ona ters ters baktım. Şeytan sadece gülümser.

Hüsrana uğramak size çok yakışıyor Bayan Rossi, dedi ve aletinin ucu içime girene kadar beni biraz indirdi. Aşağı inmeyi denedim, böylece onu tamamen içime geri alabilirim ama başarısız olurum. Öne eğilerek bakışlarımı ona sabitledim ve sağ elimi onun sert boyuna doğru hareket ettirdim. Sonra sıkıyorum. Luca'nın ağzından derin bir gümbürtü çıktı ve bir an sonra kendimi onun iri vücudu benimkinin üzerinde belirmiş halde sırtüstü yatarken buldum. Bileklerimi sağ eline aldı ve kollarımı başımın üzerinde hareket ettirerek orada kilitli tuttu.

"Şimdi gelebilirsin," dedi ve öyle bir kuvvetle bana çarptı ki, çığlık attım ve anında geldim. Tohumu içime dökülene kadar orgazmımı sürerken vurmaya devam ediyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

LUCA

Massimo Lombardi'nin on sekizinci doğum günü kutlamasında odanın karşısına geçerken Isabella, "Orlando'nun karısı Camilla," diye fısıldıyor.

"Uyku haplarına bağımlı olan o mu?"

"Hayır. Bu Lorenzo'nun karısı Ludovica," diyor ve Orlando'nun ailesinin geri kalanıyla devam ediyor. "Camilla'nın yanında kızları daha uzun olan Constansa ve Amalia var. Onların yanında Damian'dan bahsetme."

Isabella'nın kendini tutma şeklinden -yan tarafıma bastırılmış, kolunu sıkıca benimkine dolamış, yüzünde bir gülümsemeyle kulağıma fısıldayarak- insanlar muhtemelen çok özel bir konuşma yaptığımızı düşünecekler. Giydiği topuklu ayakkabılar yüzünden ayakları onu öldürüyor olmalı. Onları dün, özellikle bu olay için satın aldı. Kahrolası şeylerin boyu beş santimden fazla ama boy farkımız yüzünden bunun gerekli olduğunu söyledi. Eklenen inçlerle bile, ne mırıldandığını duymak için hala başımı eğmem gerekiyor.

Orlando ile kısa bir sohbetin ardından yoldan geçen bir garsondan içkilerimizi alıp odanın köşesine doğru ilerliyoruz. Yol boyunca birkaç kişi bize yaklaştı ve Isabella ile fotoğraf ve videoların üzerinden geçerek geçirdiğim saatler sayesinde çoğunu tanıdım. Birkaç kişi için yüzleri isimlerle ilişkilendirmekte zorlanıyorum, bu yüzden ihtiyatlı bir şekilde Isabella'nın belini sıkıyorum ve o sohbete atlayarak bana ipuçları veriyor. Bu kadar doğal görünmesini nasıl başardığı şaşırtıcı. Zorlanmamış.

Lorenzo, kızıl saçlı bir kadın ve tanımadığım birkaç adamla odanın diğer tarafında duruyor. Isabella'nın bana gösterdiği resimlerde yoktu. Kadın tanıdık geliyor ama onu hatırlamam birkaç dakikamı alıyor. Lorenzo'nun karısı. Saçını değiştirmiş. Fotoğraflarda sarışındı. Lorenzo yukarı bakar ve bakışlarımız birleşir. Onunla daha sonra konuşmam gerekecek, yoksa şüpheli görünebilir. Lorenzo, ne Isabella ne de Damian, onunla yaptığım tüm anlaşmalar hakkında beni bilgilendiremediğinden beri şimdiye kadarki en büyük zorluk oldu.

Ellili yaşlarının sonlarında bir adam, kolunda otuzlu yaşlarının başında bir kadınla odanın karşı tarafından bize doğru gelmeye başladı.

"Franco Conti. İkinci eş, Ava," diyor Isabella bardağına.

Kumardan kara para aklamaktan sorumlu kapolardan birini hatırlıyorum.

Damian, karısıyla henüz tanışmadığını söyledi. Düğünümüzde değildi," diye ekledi Isabella onlar bize ulaşmadan önce.

"Franco." Başımla onayladım. "Sonunda karınla tanışmamıza izin vermeye karar verdiğini görüyorum."

Tanıtmalardan sonra Isabella, Ava ile sohbet etmeye başlarken, Franco yanımda durup kalabalığı izliyor.

"Angelo için endişeleniyorum" diyor. "Ona verdiğin role uygun olduğundan emin değilim."

"Neden?"

"Rakamlar onun gücü değil."

bolluğunu filtrelemeye çalışırken söylediklerini düşünüyormuş gibi yaparak sahaya baktım . Angelo da kim? Isabella'nın belini hafifçe sıkıyorum.

"Angelo Scardoni burada mı?" diye haykırıyor yanımda. "Ona Bianca'yı ve Bratva'da evlenmekle ne durumda olduğunu sormak istedim."

Oh evet. Kız kardeşi birkaç ay önce Bratva'nın infazcısı ile evlenen en genç capo. Adını unuttum.

Öğrenmesi gerekecek, dedim ona hangi rolü verdiğimi bilmeden. Muhtemelen kara para aklamayla bir ilgisi vardır.

"Lorenzo ile konuştun mu?" diye soruyor.

"Hakkında?"

“O son derece . . . onun uyuşturucu ticareti fikrini veto ettiğinizde mutsuz.”

Damian'ın bana söylediğine göre, biz hiç uyuşturucu ticareti yapmadık. Damian, Angelo Scardoni'nin babasının eski Don'un arkasından bir şeyler denediğini ve bunun iyi sonuçlanmadığını söyledi. Tüm detayları hatırlayamıyorum. "Lorenzo'nun mutluluğu beni ilgilendirmiyor," diyorum.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

Doğaçlama sorusu hakkında ne düşündüğümü yüzümün gösterdiğinden emin olarak ona döndüm.

"Özür dilerim patron." Franco hızla aşağı bakar.

"Lorenzo'nun fikrinden bir daha bahsettiğini duyarsan, bana haber vereceksin."

"Tabii ki." Başıyla onaylar ve karısının koluna girer. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Aile endişelendi.”

"Olmaları için bir nedenleri yok."

Franco ve karısı gittiğinde, Isabella'ya baktım ve onu telefonunu tutarken birine mesaj yazarken buldum. Arkasına geçtim, iki kolumu da beline doladım ve çenemi omzuna yasladım. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Bana yan yan bakıyor, kaşlarını kaldırmış. "Neden?"

“Erkek biri mi?”

"Evet."

"Seninle kan bağı olmayan hiçbir erkeğe mesaj atmayacaksın." Kollarımı hafifçe ona dolayıp kulağına doğru homurdandım. "Yoksa onları öldürürüm, Isabella."

"Kıskanç?" Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Damian'a mesaj atıyorum. Burada beklemediğimiz bazı insanlar var ve bilmen gereken önemli bir bilgi varsa bana haber vermesini istiyorum.

"Benim küçük şema ustam." Açıkta kalan tenine bir öpücük bırakıyorum.

Isabella hareketsiz kalır. "Bunu yapmamalısın Luca."

"Öptüm?" Ağzımın boynuna gitmesine izin verdim ve onu tekrar öptüm. "Neden?"

"Başkalarının yanında şefkat göstermenle tanınmıyorsun. Özellikle de Aile toplantılarında değil."

"Çok kötü. Herkese benim olduğunu göstermekten zevk alıyorum."

"Bunu zaten herkes biliyor, Luca. Çoğu bizim düğünümüzdeydi."

"Bilebilirler," -bana bakması için onu çevirdim- "ama onların da görmesini istiyorum."

Onu ortasından tutarak yerden kaldırdım ve dudaklarından şaşırmış küçük bir havlama çıkarken ağzımı onunkine bastırdım. Beni hemen geri öpmüyor. Muhtemelen onu şok ettim. Mesele şu ki, ben de kendimi bu davranışıma oldukça şaşırmış buluyorum. Etrafımızdaki yüzlerin şaşkın bakışlarından yola çıkarak tam da bunu yapmakta olduğum bir olay çıkarmaya hiç niyetim yoktu ama herkesin önünde ona sahip çıkma konusundaki bu açıklanamaz dürtüye karşı koyamadım. Belki de diğer erkeklerin onu izlediğini, gözlerini o daracık bordo elbisenin içinde sergilenen her yerine kaydırdığını gördüğüm içindir.

Alt dudağını hafifçe ısırdım ve Isabella sonunda beni öpmeye başladı, önce yavaşça, ama sonra elleri omuzlarıma ve enseme dolandı ve öpücüğü açgözlü bir hal aldı. Bu çok daha iyi. Yüzümde bir ıslaklık hissediyorum ve gözlerimi açtığımda Isabella'nın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu ama yanaklarından yaşların süzüldüğünü görüyorum.

Yavaşça sırtını indirdim ve çenesini parmağımla baş parmağım arasına aldım. Tesoro mu? Sorun nedir?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını salladı, gözleri hala kapalıydı. Onlardan daha çok gözyaşı düşüyor.

"Çok fazla basınç. Stres, "diyor. "Bana aldırma."

Samimi konuşuyor. Tek bir kelimeye inanmıyorum. "Seni eve götürüyorum."

"Evet. Bahçeden geçelim." Gözlerini açıyor ama bana bakmaktan kaçınıyor. Bunun yerine balkon kapısını işaret ediyor. "Kimsenin çöküşüme tanık olmasını istemiyorum."

Tamam, dedim ve elini avucuma alarak onu dışarı çıkardım.

Bir şeyler yanlış. Hafızamı kaybetmiş olabilirim ama aklımı kaybetmedim. Onu elli kişinin önünde ağlatacak ne halt ettiğimi bana anlatacak. Çünkü, onu uzun süredir tanıdığımı söyleyemesem de, kesinlikle emin olduğum bir şey var ki, Isabella, Aile üyelerinin onu ağlarken görmelerine asla izin vermezdi.

ISABELLA

Yolcu koltuğuna çöktüm ve nefes verdim. Bok. Luca öne doğru yürür, direksiyona geçer ve arabayı çalıştırır.

"Daha iyi hissetmek?"

"Evet." Başımı salladım, çantamı açtım ve gözlerimin altındaki rimel izlerini temizlemek için küçük bir ayna ve mendil aldım. Su geçirmez, kıçım.

"Bana az önce orada ne olduğunu anlatmak ister misin, Isabella?"

"Ben zaten söyledim. Aşırı stres." Yanağımı mendille silip duruyorum ama siyah lekeler bir türlü çıkmıyor, kahretsin. "Unut gitsin."

Önümüzde başka araçlar yok ama Luca yavaşlıyor ve ardından bir benzin istasyonunun park yerine dönüşüyor. Dikiz aynasında, güvenlik ekibimizin olduğu arabanın aynı dönüşü yaptığını ve birkaç nokta öteye park ettiğini görüyorum.

"Neden durdun?" Soruyorum.

Luca hiçbir şey söylemedi, arabadan indi ve binaya doğru yöneldi. Güvenlik görevlilerinden biri diğer arabadan iner ama Luca eliyle ona tekrar içeri girmesini işaret eder. Birkaç dakika sonra geri döndü ve kucağıma bir paket ıslak mendil bıraktı.

Pakete, sonra dirseklerini direksiyona dayamış oturan ve ön camdan bakan kocama bakıyorum. Yavaşça bir mendil alıp yüzümü temizlemeye devam ediyorum. "Birini mi bekliyoruz?"

"Evet. Konuşmaya başlaman için, Isabella.

"Aman Tanrım." Kullanılmış mendili çantama atıp küçük çantayı kapatıyorum. Neden onu kendi haline bırakmıyor?

Bana kalırsa bütün gece burada kalabiliriz çünkü ona beni herkesin önünde öptüğü için çok etkilendiğimi ve mutlu olduğumu söylememe imkan yok. Sanki ben önemliyim. Uzun zamandır onu hayal ettiğim gibi. Sevmek . . . o bana aşık Bunu muhtemelen sadece mutlu bir şekilde aşık olduğumuza inandığı için yaptığını fark etmek için. Daha önce, düğün günümüzde beni öpmeyi bile uygun bulmamıştı.

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Lütfen eve gidebilir miyiz?"

"Tamam." Arabayı çalıştırır.

Otuz dakikalık yol tam bir sessizlik içinde geçer. Vardığımızda, Luca garaj yoluna park etti ve kapımı açmak için yanıma geldi. Hala bir şey söylemiyor. Belki böylesi daha iyidir. Bu gece çok yorucuydu ve ben onunla kavga edecek havamda değilim. Üstelik ayaklarım saatlerdir beni öldürüyor. Bu yüzden arabadan inmeden önce topuklarımı çıkarıp elimde tutuyorum ve eve doğru ilerliyorum. Luca beni kollarının arasına alıp ön kapıya doğru götürene kadar belki üç adım attım.

Beklediğim gibi içeri girdiğimizde beni yere indirmedi, iki kat merdiveni çıkmaya devam etti. Yatak odamızda beni yatağa bıraktı, sonra arkasını döndü ve banyoda gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra duşun açıldığını duydum.

Bitirmesini beklemek yerine aceleyle eski odama gidip orada hızlı bir duş alıyorum. Banyodan çıkarken önce eski yatağıma, sonra odalar arasındaki kapıya bakıyorum. Yalnız uyumak istemiyorum ama belki daha fazla soru sormamak daha iyi olur, bu yüzden yandaki kapıyı kapattım. Yorganı kapatıp eski yatağıma giriyorum ve battaniyenin altına giriyorum.

Yüksek bir patlama beni ayağa kaldırdığında gözlerimi henüz kapatmıştım. Kaynağı arıyorum ve gözlerim odaların arasındaki kapı eşiğinde duran Luca'ya takıldı. Tamamen çıplak, saçları dağınık ve yüzündeki ifadeden deli gibi kızgın olduğu anlaşılıyor. Yanındaki kapı sadece bir menteşesinden eğri asılı duruyor.

"Kilitli değildi, kahretsin!" çıt diyeyim

Yatağa yaklaştı, göğüs kafesimin hemen altından tuttu ve beni yukarı çekti. Sonra beni omzunun üzerinden atıyor.

"Gerçekten olgun," diye mırıldandım beni yatak odamıza taşırken. Yatağa vardığımızda beni yatağın üzerine bıraktı, sonra dirseklerinin üzerinde durarak vücudumun üzerine uzandı. Beni hapsetmek.

"Bu yatakta uyuyorsun," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Başka hiçbir yerde. Anlaşıldı mı?"

"Kavga ettiğimizde bile mi?"

"Kavga ettiğimizde bile, Isabella."

Tamam, dedim parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek. Bu kadar yumuşak olması çok saçma, bütün geceyi elimin üzerinden geçirerek geçirebilirim.

"Seni ağlatacak ne yaptım?" diye sorar ve başını eğer. "Öpücüktü, değil mi?"

Luca. . ”

"İnsanlar bizi öpüşürken gördüğü için rahatsız oldun mu?"

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Neden yapayım?"

"Çünkü senden çok daha büyüğüm ve beni toplum içinde öpmeyi garip buluyorsun. Neden bana söylemedin?”

"Ne?!" Bu sonuca nasıl vardığını merak ederek ona kocaman açılmış gözlerle baktım. "Tabii ki değil!"

"Bana yalan söyleme Isabella. Gerçeği istiyorum."

Gerçeği mi istiyor? İyi. Yüzünü ellerimin arasına alıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Yıllardır sana aşığım. Yıllarca, Luca,” dedim. "Büyükbabamla görüşmeye geldiğin o kısa anlar için yaşadım. Sırf sana bakabilmek için bahçedeki mobilyaların veya çalıların arkasına saklanarak evin içinde seni takip ettim.

Yüzünü sıktım, sonra devam ettim.

“Evlenmeden önce, iki yıl boyunca her gece, ancak kendimi tatmin ettikten ve yanımda olduğunu hayal ettikten sonra uykuya daldım. Senden başka hiçbir erkekle birlikte olmadım çünkü sen yasakken bile başka kimseyle yatmak istemedim,” dedim ve onu öptüm. "Seni kendimi bildim bileli sevdim Luca. Ve tüm ailenin önünde senin tarafından öpülmek benim hayalimin gerçekleşmesiydi. Mutlu olduğum için ağladım.”

"Yani senin için çok yaşlı olduğumu düşünmüyorsun?" diye sordu, bana bakarak.

Luca, bebeğim, kaç yaşında olduğun umurumda değil. Hayatım boyunca başka bir erkeği hiç istemedim.

Luca'nın eli çenemi kavradı ve bir süre kısık gözlerle beni izledi. Sonra, amımı avuçlamak için elini geceliğimin altına kaydırdı. "Buna benden başka kimse sahip olmadı mı?"

"Sana zaten söyledim, sen benim ilkimdin." Başımı eğerek onu tekrar öptüm. "Aslında, ona dokunan tek erkek sensin."

Vücudu hâlâ benimkinin üzerindeydi ve birkaç saniyeliğine, gözleri benimkileri delerken nefes bile almıyormuş gibi göründü. Ve sonra patlıyor. Geceliğimin eteğini tuttu ve ardından bir yırtılma sesi gelene kadar ipeksi kumaşı çekiştirdi. Kısa süre sonra külotum da aynı kaderi paylaşıyor. Bu devam ederse, her hafta yeni iç çamaşırı almam gerekecek. Veya hepsini bir arada almayı bırakın.

Sağ elini amcığıma bastırıyor ve klitorisimle dalga geçiyor, sol eli de bacaklarımın arasına gelene kadar boynumdan, göğsümden ve midemden aşağı doğru vücudumda geziniyor. Parmağını içime kaydırırken diğer eliyle klitorisime masaj yapmaya devam ederken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı.

"Yalnızca benim," diye fısıldadı ve bir parmağını daha ekleyerek nefesimi tuttu.

Dudaklarında kendinden memnun bir sırıtış beliriyor. Aşağı kaydı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, klitorisimin üzerindeki parmağını diliyle değiştirdi. Çekirdeğimdeki basınç artmaya devam ederken nefesim kesiliyor ama tam eşiğimdeyken elini çekiyor. Parmaklarını kaybettiği için inledim, sonra klitorisimi emip neredeyse çözüldüğünde inledim. Ben kenardan geçmek üzereyken, onun da ağzı kayboluyor. Gözlerini kısarak bana baktığında ona sinirli bir şekilde baktım.

"Eğer seni bir daha diğer yatakta bulursam, sonuçlarından hoşlanmayacaksın," diyor. "Anlıyor musun tesoro?"

Çenemi yukarı kaldırıp gülümsüyorum. "Ve sen ne yapacaksın?"

Luca öne doğru eğiliyor, dudaklarının kenarları hain bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. Parmağını yeniden içime kaydırdı, acı verecek kadar yavaştı. Elini tuttum, tüm gücümle çektim, parmağını daha hızlı hareket ettirmeye çalıştım ama sonuç alamadım. Sadece daha geniş gülümsedi ve sonra elini çekti.

Luca! Bileğini tuttum ve elini bacaklarımın arasına geri çektim.

"Evet?" Parmak uçlarını amcığıma bastırıyor, klitorisimi çimdikliyor, sonra elini tekrar çekiyor. Hayal kırıklığından kırılacak gibi hissediyorum.

"Lütfen," diye sızlandım.

"Eğer bir daha yatağımdan sıvışmaya cüret edersen," dedi ve kulak mememi ısırdı, "Sana saatlerce işkence edeceğim. Anladım?"

"Evet."

"Aferin kızım," diye fısıldadı Luca kulağıma, sonra kendini içime gömdü.

Kalçasını sallayıp her itişinde içimi daha çok doldururken nefesim kesiliyor ve nefes nefese kalıyorum. Kollarının üst kısmını kavradım, sıktım ve avuçlarımın altında kaslarının esneme hissinin tadını çıkardım. Çekirdeğimdeki baskı artıyor ve kükreyerek bana çarptığında paramparça oluyorum.

Luca aletini dışarı kaydırıp beni belimden kavrayıp döndürdüğünde hâlâ titriyordum.

Sana hiç kıçına ne kadar takıntılı olduğumu söylemiş miydim? Popo yanaklarımı sıktı ve dişlerini derime sürttü, sonra ısırdı.

"Belki bir ya da iki kez," diye nefes verdim ve daha önce dişlerinin olduğu yeri yalayınca inledim.

"Ne zaman bir odaya girsen ve gözüm senin tatlı kıçına takılsa, içimden elbiseni yırtıp bunu yapma isteği geliyor" diyor ve aleti yeniden içime giriyor.

Çarşafa tutunup bacaklarımı biraz daha açtım, sonra bana vurmaya başlayınca nefesim kesildi. Eli yan tarafımdan aşağıya ve karnımın alt kısmından aşağı kaydı. Parmağı klitorisimi bulup dalga geçerken kalçalarını sallıyor. Arkamdan beni yumruklamaya devam ederken ciğerlerime yeteri kadar hava alamıyorum. Kollarım ve bacaklarım kontrolsüzce sallanırken duvarlarım onun boyunda kasılmaya başladı. Kendini tamamen gömdüğünde, tohumu beni doldurduğunda inledim ve tekrar geldim.

Yaprak gibi titriyorsun, dedi Luca yanıma uzanıp beni kendine çekerken. "Üşüyor musun tesoro?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Tüm vücudum titriyor ama sanırım bu, birbiri ardına en muhteşem iki orgazm yaşamanın artçı etkileri.

"Burada." Üzerimizi bir battaniyeyle örtüyor. "Daha iyi?"

Başımı kaldırıp çenesini hafifçe ısırdım. "Evet. Ama bir şeyi unutmuşsun."

"Ey? Öyle mi?" Amcığıma ulaşana kadar elini aşağı kaydırdı ve parmaklarının ucunu kıvrımlarıma değdirdi. "Bu ne olabilir?"

Tekrar çenesini ısırdım, sonra sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde döndüm. "Beni bekletme," diyorum.

Avucu amımı kaplıyor ve beklentiyle derin bir nefes alıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Luca!

"Evet?" Nefesini ensemde hissediyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı tesoro?"

"Yaparim bilirsin."

"Söyle bana."

Ah, bana işkence etmekten ne kadar zevk alıyor. Elimi bacaklarımın arasına koyup üzerine bastırdım. "Parmağın içimde olmadan uyuyamam, tamam mı?"

İtiraf etmek biraz utanç verici ama gerçek bu. Dün gece Damian'la bazı Aile meselelerini gözden geçiriyordu ve onlar gece yarısını geçene kadar ofisinde kaldılar. Bütün günü yemek şirketinde geçirdim ve çok yorgundum ama yatağa gittiğimde uyuyamadım. Luca gece ikiye doğru yanıma gelene kadar dönüp durdum ve ancak parmağı içimde kayarken uykuya dalmayı başardım.

"Biliyorum," diye fısıldadı saçlarıma ve parmağını içime doğru itti. Bir nefes alıyorum. Amım hala hassas, ama parmağı tam olarak oturduğunda, rahatlık hissi üzerimi yıkıyor. İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

17. Bölüm

ISABELLA

Dolap kapağının gıcırtısı duyuluyor, ardından biraz hışırtı geliyor. Gözlerimi hafifçe araladım ve pencereden içeri giren güneş ışığıyla gözlerimi kıstım. Luca yatağın yanında duruyor, pantolonunu giyiyor.

"Saat kaç?" Soruyorum.

"Yedi buçuk. Rosa'yı okul için bazı şeyler almaya götürüyorum. Daha sonraya kadar beklemek istemiyorum. Yazın sonuna yaklaştıkça çılgınlık olacak. Ondan sonra onu Clara'ya götüreceğim. Arka bahçede kamp kuracaklar."

"Bir ceket alsın. Bugün yağmur yağabilir." Sırtüstü döndüm, yastığı katladım ve Luca'yı hâlâ izleyebilmek için çenemi yasladım. "Daha sonra kardeşimle görüşeceğim. Öğle yemeğine geliyor musun?"

"Muhtemelen değil. Öğlen Franco Conti ile bir görüşmem var ve ondan sonra emlakçıyla bir kez daha görüşeceğim."

"Öyleyse Andrea ile öğle yemeği yiyeceğim."

"Bugün mavi elbiseyi giyeceksin. Boynundan bağlanan," dedi ve bakışlarıyla beni sabitledi. Kara gözlerinde bir meydan okuma var.

Başımı iki yana sallayıp onu izliyorum. Bunu söylemenin ne tuhaf bir yolu. "Benim için mavi elbiseyi giyer misin?" ya da benzer bir şey ve fark ettiğimi biliyor.

"Tamam," diyorum ve gözlerinin parlamasını izliyorum. "Bununla çıplak topuklu ayakkabı giyebilir miyim?"

Yüzünden bir memnuniyet ifadesi geçti ama bunu gizlemeden önce sadece bir saniye sürdü. İlginç.

"Evet." Başıyla onayladı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Ona bakıyorum ve kafamda yavaş yavaş bir farkındalık oluşuyor. benim, aman benim. . . haklıysam ve ben haklı olduğumdan oldukça eminim, kocam tercihleri hakkında oldukça ilginç şeyler saklıyor. Teorimi test etmeye karar verdim.

"Bugün saçımı topuz yapmak istiyorum," diyorum sözcüklerimi çok dikkatli seçerek ve tepkisini dikkatle inceleyerek. "İzin verecek misin?"

Parmakları hala düğmede. Yavaşça bana doğru döndü ve gözlerimiz kilitlendi.

"Hayır. Onu bırakacaksın," dedi, gözleri beni cesaretlendiriyor.

"Tamam. Yarın izin verir misin? Lütfen?"

"Bunun üzerinde düşüneceğim." Ceketini sandalyenin üzerinden alıyor, anahtarlarını ve cüzdanını alıyor ve kapıya yöneliyor ama sonra eşikte duruyor. Elini bir şey hakkında kendisiyle savaşıyormuş gibi yumruk haline getirdiğini ve sonra yüzünü bana döndüğünü görüyorum. Birkaç saniye beni izledi, yumruk yaptığı elinin parmak boğumları bembeyaz oldu. "Bugünden itibaren," diyor, "tüm kıyafetlerini onaylıyor olacağım. Ben burada yokken

ve bir yere gitmen gerektiğinde, değişmeyi planlıyorsan önce beni arayıp onaylayacaksın," dedi en sonunda ve bakışlarını gözlerimden ayırmadan tepkimi bekledi.

"Elbette Luca." Başımla onayladım.

Yumruğunu açar, yüzünde küçük, memnun bir gülümseme oluşur. Yüzü bana dönük olmasaydı fark etmeyecektim ama cevabımı duyunca pantolonu kasıklarını sıktı. Bu onu tahrik ediyor. O gider gitmez sırıttım ve sırt üstü yuvarlandım. Luca'nın benden çekindiğini biliyordum ama şu ana kadar ne kadar olduğunu anlayamamıştım. Ama şimdi yapıyorum ve oynamaya hazırım.

* * *

Andrea fincanının kenarından, "Sen ve Luca'nın Lombardi'de oldukça iyi bir etki bıraktığınızı duydum," diyor.

"Orada olmadığınızı nasıl bilebilirsiniz?"

Milene aradı ve bana tam bir rapor verdi. Tüm cızırtılı detaylarıyla."

"Sadece bir öpücüktü." omuz silkiyorum "Bunda özellikle şımarık bir şey yok."

Luca Rossi toplum içinde öpüşürken mi yakalandı? Hiç kimsenin görmediği, önceki karısına bu kadar dokunan adam? Sabah haberlerinde yer almamasına şaşırdım."

"İnsanlar olayları abartma eğilimindedir," diyorum. "Neden orada değildin? Annem ve babamla geleceğini söylemiştin.

"Cezalıydım." Burnunu buruşturuyor. "Babam önceki gece beni gizlice dışarı çıkarken yakaladı."

"Ne?" Bardağımı yere çarpıyorum. "Yalnız?"

"Yalnız olmazdım. Catalina ile çıkıyordum.

"Nereye?"

"Bir kulübe."

"Lütfen bana Gino'yu götüreceğini söyle."

"Tabii ki değil. Tanrım, o adamdan nefret ediyorum. Babammış gibi davranıyor. Ve babam ona izin veriyor! Leandro'yu neden korumam olarak tutamadım?"

"Çünkü sen kaydığında peşinden koşamayacak kadar yaşlı," diye tersledim. "Fazla pervasızsın. Gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmak. Korumalardan kaçmak. Seni dizginleyecek birine ihtiyacın var ve Gino'nun idare etmesine sevindim."

"Gelecek hafta Perla'nın doğum günü partisine gitmemi yasakladı!" havlıyor. "Bana herhangi bir şeyi nasıl yasaklayabilir? O lanet olası bir koruma! Babama söylediğimde, Gino'nun karar verdiği her şeye katıldığını söyledi."

"Parti nerede?"

"Baykal'da."

"Bratva'nın kulüplerinden birine gitmeyi mi planlıyordun? Geçen sefer Ural'da olanlardan sonra mı? Aklını mı kaçırdın?"

"O dağınıklık senin hatandı." O sırıtıyor.

“Bratva'nın kulübüne gidemezsin! Tanrı aşkına, Andrea!”

"Kostya orada olurdu." Omuz silkiyor. "Catalina onunla görüşüyor. Biraz."

"Sevgili Tanrı'm! Babası onun Bratva'nın adamlarından biriyle çıktığını biliyor mu?

"Hayır. Ve ona söylemeyeceksin! Ciddi bir şey değil, onlar sadece . . . konuşuyor.”

Duyduğuma göre şehrin kadın nüfusunun yarısı Kostya Balakirev'in yatağına girmiş. Bir kadınla öylece konuşacak bir adam değil.”

"Bu doğru değil."

Geçen ay Amalia Lombardi ile yattı. Ve aşçıları. Tam olarak emin değilim ama bence Amalia'nın annesiyle de yattı. O, Damian'dan daha kötü."

"Bazen beni korkutuyor, biliyor musun? İnsanlar hakkında ne çok şey hatırlıyorsun.”

"Birinin kirli çamaşırlarının ne zaman işe yarayacağını asla tahmin edemezsin." Telefonuma bakıyorum. "Luca'yı aramalıyım. Bu öğleden sonra Milene ile alışverişe gideceğim ve üzerimi değiştirmem gerekiyor. Ne giydiğimi onaylamak istiyor.

"O ne?" Andrea gözlerini büyüterek bana bakıyor.

"Son zamanlarda kocam hakkında çok ilginç şeyler ortaya çıkarıyorum." Gülüyorum. "Bunlardan biri, ne giyeceğimi seçmenin onu gerçekten tahrik etmesi."

"Seni kontrol ediyor mu?"

"Hayır. Beni kontrol etmesine izin veriyorum. Ve her saniyesinden zevk alıyor.”

"İsa, bu... . . sapıkça.”

"Evet, sanırım öyle." Gülümseyip Luca'yı aradım.

İlk çalışta cevap veriyor. "Neredesin?"

"Andrea ile ailemin evinde kahve içmek."

"Koruma aldın mı?"

"Marco ve Sandro arabada beni bekliyorlar. Merak etme."

Birkaç dakikalık sessizlik ve ardından, "Emir verdiğim gibi mavi elbiseyi giyiyor musun?"

"Evet söylerim. "Üzerimi değiştirmek için eve gidiyorum. Yapmam gereken bazı işlerim var. Gitmeden önce üzerime giydiklerimin bir fotoğrafını göndereceğim.”

"İyi. Eve varır varmaz beni ara.”

"Yapacağım."

LUCA

Masanın karşısındaki adam konuşmaya devam ediyor, tabletinde bana ve Damian'a evlerin ve apartman dairelerinin resimlerini gösteriyor ve her birinin avantajlarını ve dezavantajlarını listeliyor. Silah ticaretinden aklanmayı bekleyen bir ton parayla, şirketimizden geçen mülklerin sayısını ve boyutunu artırmamız gerekiyor. Hızlı.

"Daha büyük mülklere ihtiyacımız var, Adam. Ve dahası." Fiyatların yazılı olduğu kağıdı masanın üzerine fırlatıyorum.

Telefonum çalıyor ve Lorenzo'nun adını gösteriyor. Adam'a baktım ve başımı kapıya doğru salladım. "Ayrılmak. Seni sonra arayacağım."

Kapı arkasından kapandığında aramayı cevapladım ve Damian'ın da duyabilmesi için hoparlöre aldım. Lorenzo.

"Octavio'nun muhasebecilerinden biri yandan para alıyor," diyor. "Bununla ilgilenilmesi gerekiyor, Patron."

"Tamam."

"Bununla benim ilgilenmemi ister misin?" Lorenzo'ya sorar.

Başını sallayan Damian'a baktım ve "Hayır. Ben hallederim."

"Onu Octavio'nun kumarhanesinin arka odasında tutuyoruz."

"Kırk dakika sonra oradayım." Aramayı kestim ve Damian'a baktım. "Hırsızlara nasıl bakacağız?"

"Onları öldürün" diyor. "Tetiği çekmesi için başka birini görevlendirebilirsin ama Giuseppe hırsızlarla bizzat ilgilendi. Bu bir açıklamaydı."

Koltuğa yaslandım ve düşündüm. Kimseyi öldürdüğümü hatırlamasam da birinin canını alma fikri beni rahatsız etmiyor gibi. "Yaparım. Gelmek ister misin?"

Damian siniyor. "Yapmamayı tercih ederim. Ama sana bir kat planı çizeceğim. Ön kapıda metal dedektörleri olduğu için Magna'ya arka girişten girmeniz gerekecek."

"Biliyorum."

Kafası birdenbire kalkıyor. "Bir şey mi hatırladın?"

"Hayır. Oraya gittiğimi veya insanlarla tanıştığımı hatırlamıyorum ama içinin nasıl göründüğünü biliyorum."

"Bu tuhaf," diyor ve elindeki kalemi çiğnemeye başlıyor. "Hafızanız geri gelmezse ne yapacağız?"

"Şimdiye kadar nasıl yaptıysak öyle devam edeceğiz. Kimsenin bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum."

"Bu ihtimali rahatsız edici bulmuyor musun?"

“Evet, beni hayal kırıklığına uğratıyor ve kızımı ya da karımı hatırlayamamaktan nefret ediyorum. Ama doktor bu konuda bir şey yapamayacağımı söyledi. Ve enerjimi değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde durarak harcayamam.” Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum. "Adam'a daha fazla emlak aramasını söyle. O muhasebeciyi hallettikten sonra eve gideceğim.”

* * *

Magna'ya ulaşmak sorun teşkil etmez. Tüm işletmelerimizi ve bir noktada gitmem gerekebilecek diğer yerleri işaret eden Damian ile Chicago'da iki gün araba sürerek geçirdim. Şehirle ilgili her şeyi hatırlıyordum ama kumarhanelerin isimlerini görene kadar belirli bir yerle ilişkilendiremedim.

Arabayı arka sokağa park ederken telefonum çaldı. Isabella'nın yatak odamızdaki büyük aynanın önünde durduğunu gösteren bir selfie. Üzerinde beyaz çiçekli dökümlü kahverengi bir elbise var ve yüzünde muzip bir gülümseme var. Gülümseyerek hızlı bir cevap yazıyorum. *Onaylandı tesoro* .

Mesajı yolladım, silahımı ceketimin altındaki kılıfa koydum ve arabadan indim. Emilio arabasını benimkinin arkasına park etti ama elimi kaldırıp beni burada beklemesini işaret ettim ve sağdaki metal kapıya yöneldim. Koyu renk takım elbiseli bir adam, ellerini arkasında kavuşturmuş girişte duruyor.

"Patron." Başıyla onaylıyor ve benim için kapıyı açıyor.

Uzun koridorda yürüyorum ve sola dönüp arka odaya doğru ilerliyorum. Etrafımdaki her şeyin tanıdık gelmesi garip ama burada olduğumu hiç hatırlamıyorum. Hastaneden eve geldiğim ilk gün evimde durum aynıydı. Düzeni hatırladım ama kimin hangi odaya sahip olduğunu hatırlayamadım. Sanki biri hafızamın rastgele bölümlerini silmiş ve takip etmem için sadece kırıntılar bırakmış gibiydi.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapının iki yanında iki adam var. Yaklaştığımda kapıyı açıp bayat içki ve ter kokan orta büyüklükte bir odaya girmeme izin veriyorlar. Lorenzo uzak köşede masanın arkasında oturuyor ama ben girdiğimde hemen ayağa kalkıyor. Tanımadığım bir adam en uzak duvara yaslanmıştı, muhtemelen Ailenin piyadelerinden biri. Isabella ve Damian'a benim için askerlerin bir kaç fotoğrafını bulmalarını söylemeliyim. Şimdiye kadar, Aile hiyerarşisindeki alt sıradaki erkekleri gözden geçirecek zamanım olmadı.

Odanın ortasında, ellili yaşlarının sonlarında bir adam tahta bir sandalyede oturuyor. Gömleği kırış kırış ve üzerinde kan lekeleri var. Yüzündeki morluklara ve şiş dudağına bakılırsa beni beklerken biraz hırpalanmış. Hırsız sanırım. Beni gördüğü an, el ve ayaklarındaki bağların izin verdiği ölçüde sandalyesinde kıpırdanmaya başlıyor.

"Patron." Tanımadığım adam başını salladı, duvardan uzaklaştı ve muhasebecinin yanında durdu.

"Suçlu olduğuna dair hangi kanıtın var?" diye soruyorum Lorenzo'ya dönerek.

“Masasında çift kitap bulduk. Onlara göre geçen ay yirmi bine yakın hırsızlık yapmış.”

"Onların ekilmediğinden emin misin?"

Lorenzo, "El yazısıyla yazılmıştı," diyor ve kollarını kavuşturuyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluşur. "İstersen hırsızın icabına bakabilirim patron."

Evet, eminim buna bayılırdı. Isabella ve Damian'ın bana Lorenzo'nun Ailenin reisi olmamdan memnun olmadığını söylemelerine ihtiyacım yok. Bunu ben de çok iyi görüyorum. O bunu iyi sakladığını düşünüyor ama ben etrafımdaki herkese çok dikkat ediyorum, ince anlatımlar veya çifte anlamlar arıyorum. Benim konumumdaki bir adam hiçbir şeyi kaçırmayı göze alamaz çünkü düşüşümü başlatmak için tek bir hata yeterli olacaktır.

"Evet," diyorum ve bağlı adamın arkasında durana kadar iki adım atıyorum. "Onu yap."

Lorenzo'nun yüzündeki gülümseme, ceketinin içinden silahına uzanırken genişliyor. Bir adamı öldürme konusunda isteksiz olmam ve onun yerine işi yapmasına izin vermem fikrinden hoşlanıyor. Özellikle bir piyade askerinin önünde. Döndüm, sağ kolumu muhasebecinin çenesine doladım ve sol elimi başının arkasına koydum. Güçlü bir bükülme. Adamın boynu kırılıyor.

Kollarımı muhasebecinin boynundan kurtardım, sonra bana şaşkınca bakan Lorenzo'ya döndüm. Adamı öylece vurmak daha kolay olurdu ama Damian bunun bir açıklama olması gerektiğini söyledi.

Cesedin bulunmayacağından emin ol, dedim ve iki çift gözün sırtımı delip geçtiğini hissederek odadan çıktım.

Arabama bindiğimde Isabella'yı tuşladım, hoparlörü açtım ve motoru çalıştırdım.

ISABELLA

Makyajımı temizlemeyi yeni bitirmiştim ki telefonum çaldı. Ekranda Luca'nın adı yanıp sönüyor ve aramayı kabul etmek için düğmeye basarak hoparlöre alıyorum.

"Neredesin?" diğer taraftan kırpılmış bir soru geliyor.

"İyi bir ruh halindesin," diyorum kirli mendilleri çöpe atarken. "Bir şey mi oldu?"

"Lorenzo oyun oynuyor gibi görünüyor."

“Bu bekleniyordu. Ne yaptı?"

"Şu anda patronumdan bahsetmek istemiyorum. Neredesin?"

"Yatak odamızda."

"Kıyafetlerini çıkar."

Makyaj malzemelerini ve yüz yağını şifonyere koydum, önce elbisemi, sonra da iç çamaşırımı çıkardım. "Tamamlandı."

"Yatak. ARKANIZA YASLANIN."

Gülümsüyorum, telefon elimde, yatağa doğru yürüyorum ve söylendiği gibi uzanıyorum. "Tamam. Şimdi ne olacak?"

"Elini bacaklarının arasına koy. Bu şekilde kalacak ve ben gelene kadar kendi kendine dalga geçeceksin."

Peki bu ne zaman olacak?

"Yirmi dakika içinde. Ve Isabella. . "

"Evet?"

"Ben gelmeden sakın gelme."

Ne? "Bunu becerebileceğimden emin değilim, Luca."

"Pekala, izin verdiğimden daha erken geldiğini öğrenirsem yeniden başlarız ve bu sefer bir saat sürer. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"İyi. Hoparlörü aç ve telefonu yanında bırak."

Başlıyor. Dinleyecek misin?"

"Tabii ki. Başlayabilirsin."

Ellerimi vücudumdan amıma kaydırdım ve klitorisimle yavaş daireler çizerek alay etmeye başladım.

"Yanımda olduğunu hayal etmekten kaç kez zevk aldığımı biliyor musun?" Soruyorum.

"Söyle bana." Sert bir cevap gelir.

Klitorisime bastırıyorum, sonra başka bir parmak ekliyorum. "Emin misin?"

Isabella.

Ah, o buyurgan ses tonuyla adımı söylemesine bayılıyorum. Bu bir istek ve aynı zamanda bir emirdir. Luca, ses tonuyla gerçek kelimelerden çok daha fazla duygu yayar.

"İlk yaptığımda on yedi yaşındaydım." Ben inliyor ve benim kedi alay devam. "Bunu her gece ve bazen gündüz yaptım. Yani en az bin kere söylerdim."

"Peki o fantezilerinde sana ne yapıyordum?"

"Odama gelirdin." Gülümsüyorum ve bir parmağımı içime kaydırıyorum, içimdeki karıncalanmanın ve artan gerilimin tadını çıkarıyorum. "Takım elbise giyeceksin. Sizi aynı anda hem yenilebilir hem de tehlikeli gösteren o tamamen siyah kombinasyon. Yavaşça yanıma gelir, elbisemi yırtar ve beni yatağa atardın." Diğer elimi klitorisime koyup masaj yaparken parmağımı daha da derine bastırdım ve bunun onun aleti olduğunu hayal ettim. "Sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömüp ben çığlık atana kadar beni yerdin."

Takım elbisemi çıkarmadan mı? O sorar.

"Evet." Dudağımı ısırdım ve geleceğimden korkarak parmağımı çıkardım.

Peki o zaman ne yapardım? Sesinde bir gerginlik var. Yüksek ve net duyabiliyorum.

Sert misin Luca? Parmağımı kendi içime geri sokma ihtiyacını bastırmaya yardımcı olacağını umarak avucumu amımın üzerine bastırıyorum.

"Cevap ver, Isabella!" havlıyor. Bundan sonra ne yapacağım?

"Vücudunu üzerime koyardın, ağırlığın beni yatağa bastırırdı. Sonra beni öperdin ve ben de dudaklarının tadına bakardım."

"Yine de giyinik olur muydum?"

"Evet. Önce ceketini ve gömleğini çıkarırdım. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip seni göğsünün ortasından öptüğümde nefesin hızlanırdı. Sonra pantolonunu çıkarmana yardım ederdim."

Daha fazla dayanamıyorum, bu yüzden iki parmağımı içime kaydırıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Sen ne yaptın?" O sorar.

"Hiç bir şey." Nefes alıyorum ve inleyerek parmaklarımı daha da derine kaydırıyorum.

"Geldin mi Isabella?" diye tersledi.

Henüz değil, diye fısıldadım. Yakında mısın?

"Kapıdan geçiyorum" diyor. "Sonra ne olur?"

Gülümsüyorum ve amımla oynamaya devam ediyorum, hattın diğer ucundan gelen zahmetli nefesinin tadını çıkarıyorum.

"Bileklerimi elinize alır ve kollarımı başımın üzerine çekersiniz. Tıpkı her zaman yaptığın gibi." Bacaklarımın arasındaki baskı artarken inledim. "Ve bir hamlede kendini içime gömeceksin. Sert. Sapına kadar."

Odanın diğer tarafındaki kapı gürültüyle açılıyor. Elimi amcığımdan çekmeden başımı yastıktan kaldırdım ve bükük bacaklarımın arasından eşiğe baktım. Luca kapı eşiğinde duruyor, çerçeveyi iki yanından kavrıyor, çenesi sert çizgiler halinde bana bakarken.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve boşta kalan elimle klitorisimde daireler çizmeye başlıyorum. Parmaklarım hâlâ içimdeydi, bu yüzden onları dışarı kaydırdım ve her birini yavaşça yalayarak ağzıma götürdüm.

"Söyle bana Luca," -gülümsüyorum- "bu seni ne kadar zorluyor?"

Ondan derin bir hırıltı gelir. İçeri bir adım atıp kapıyı arkasından kapattı ve yol boyunca kıyafetlerini çıkararak yavaşça yatağa doğru yürüdü. Ceket. Sonra kömür gömleği. Pantolon. Sürekli bana bakıyor. Yatağa vardığında tamamen çıplak, aleti tamamen dik. Dudaklarımı ıslatıp bacaklarımı biraz daha açtım.

"Sen bu dünyaya gelmiş en seksi şeysin." Dizlerimin arkasından kavrayıp beni kendisine doğru çekerken sesi alçak, ilkel bir gürlemeydi. Kolunu bana dolayıp beni kendine çevirdi, böylece yatakta dört ayak üzerindeydim. Bir sonraki anda, arkamdan bana girdiğini hissediyorum.

"Çok ıslak." Avucunu sırtımdan aşağı kaydırıyor. "Ben buraya gelmeden önce orgazm oldun mu, Isabella?"

"Hayır." Kendini tamamen gömerken nefesim kesildi.

"İyi. Ben yanında olmadıkça gelmene izin verilmiyor." Dışarı kayıyor, sonra tekrar içeri çarpıyor.

"En azından oynamama izin var mı?"

"Sadece ben söylediğimde." Başka bir slam, aleti beni tamamen dolduruyor. Çekirdeğimde oluşan baskı yoğunlaşıyor. "Ben izin vermedikçe amına dokunma. Anlıyor musunuz?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı eğdim, nefesim burnumdan zor geliyordu.

"Yap. Sen. Anlama?" Bana vurmaya devam ediyor, her kelimeyi sert bir itişle noktalayarak nefes nefese kalmama neden oluyor.

"Evet!" çığlık atıyorum.

Luca'nın hızlı vuruşları durmuyor. Bana baktı ve "Gel" dedi.

Orgazm aniden beni vururken tekrar çığlık attım. Luca inledi ve içimde patladı.

OceanofPDF.com

18. Bölüm

LUCA

Komodinin üzerindeki telefonum titredi. Gözlüklerimi taktım ve Donato'nun silah teslimatının yine berbat olduğunu söyleyen mesajına baktım. İlk seferinde ne olduğunu bilip bilmediğini Damian'a sormam gerekecek ama bu, ben ofise gelene kadar bekleyebilir. Delici bir acı şakaklarım arasından kafatasıma saplandı ve derin bir nefes aldım. Aynı hızla gitti. Belki de kontrol için Dr. Jacobs'a gitmeliyim. Bu ilk kez olmuyor.

Isabella kollarımda kıvranıyor, sonra avucunu bacaklarının arasındaki elimin üzerine koyup üzerine bastırıyor. Parmağımı amına sokmaya kesinlikle bağımlı hale geldi. Dün Rosa ve bazı arkadaşlarını sinemaya götürdük. Çocuklar ön sırada oturdu ama Isabella ve ben arkada kaldık. Yalnız kaldığımızda elimi tuttu, eteğinin altına kaydırdı ve amının buna ihtiyacı olduğunu fısıldadı. Parmağımı içine soktuğumda dudaklarından çıkan rahat bir nefes beni o kadar sertleştirdi ki onu bir mağara adamı gibi çekip götürmekten kendimi zar zor alıkoyabildim. Filmin sonunda parmağımı çekmek zorunda kaldığımda sızlandı.

Boşta olan elimin ayasını Isabella'nın sırtına değdirdim, kıçını hafifçe sıktım, sonra parmaklarımı yan tarafındaki deri üzerinde gezdirdim. Kaburgalarını sayabilirim, Isabella. Kilo mu verdin sen?"

"Kıçımı biraz inceltmek istiyorum. Diyetteyim," diye mırıldandı.

"Ne?" Çenesinin altına bir parmak eklemi koydum ve bana bakmasını sağlamak için başını kaldırdım. "Kendini aç bırakmak için izin mi istedin?"

"Hayır." Bana göz kırptı, biraz kafası karışmış görünüyordu. "Erkeklerin zayıf kadınları sevdiğini sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün."

Popom çok büyük Luca. Partiden önce bir beden küçük olmak istiyorum."

Çenesini sıkarak, yüzüne gelene kadar öne doğru eğildim. Kıçının küçülmesini istemiyorum. Daha büyük istiyorum. "Ne kadar kilo verdin?"

"£ 10."

"O ağırlığı geri almak için iki haftan var, Isabella," dedim ona kaşlarımı çatarak.

"Hepsi benim kıçıma gidecek. Daha da büyüyecek."

Isabella'nın bir ya da iki beden daha büyük arkasındaki güzelliğiyle bir görüntüsü zihnimi dolduruyor ve aletim şişiyor. "İyi."

"İyi." Gözlerini deviriyor. "Sanırım dün aldığım yeni pantolon çöpe gidecek. Onlara olduğu gibi zar zor girmeyi başardım.

"Pantolonun canı cehenneme." Elimi arka tarafına götürüp kıç yanağını tekrar sıkıyorum. Poposu daha küçük görünüyor. "Bunun eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Bu bir emir mi?" Sırıtıyor.

"Evet."

Yüzündeki gülümseme genişliyor. "Bana emir vermeni seviyorum."

Duvarlarındaki baskıyı arttırmak için parmağımı kıvırdım ve başparmağımı klitorisine bastırdım, elimi yerinde tutmak için kalçalarını sıkmasına bayılıyordum.

"Bu gözlükleri takman beni çok tahrik ediyor, Luca."

Homurdandım ve onu vücuduma yaslayarak altımda yatana kadar bizi yatakta çevirdim ve kulağına fısıldamak için daha yakına eğildim. "Seni tahrik eden başka ne var, tesoro?"

"Gece boyunca, sikin parmağını değiştirmeden hemen önce parmağının içimden kaydığı o birkaç saniye için hissettiğim hüsran." Bunu yaptığımda nefes veriyor ve miyavlıyor ama parmaklarımı klitorisinde tutup onunla dalga geçiyorum.

Bu zorbalık, dedi ellerini saçlarımdan geçirerek.

"Biliyorum." Boynunu ısırmak için başımı eğdim, aynı zamanda klitorisini de çimdikledim.

"Lanet olsun Luca!" Saçlarıma yumruk atıyor.

Aletimi hemen içine gömmediğimde hüsrana uğraması beni çok eğlendiriyor. Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve sikimi onun açgözlü küçük kedisine kaydırmaya başlıyorum. Tanrım, çıkardığı sesler. Bazen sadece onun inlemelerini duyarak gelebileceğimi düşünüyorum.

"Şimdi daha iyi?" Geri çekildim, sonra onu ittim.

"Evet . . . Evet . . . Evet . . ” Bedeni altımda titriyor, yükseğe tırmanırken, ona vurmamın ritmine göre nefes nefese kalıyor. Klitorisini tekrar çimdikleyip masaj yapıyorum. Klitorisini tekrar çimdikleyip bacaklarını etrafımda sıktığımda biraz ciyakladı.

"Çıkardığın sesleri seviyorum tesoro." Bir inlemeyle kendimi onun içine gömüyorum. "Çok fazla."

İnledi ve gelirken omuzlarımdan tuttu. Onu tekrar içine soktum ve onu dolduran cum hissine hayret ederek patladım. Şimdiye kadarki en iyi duygu.

"Gel buraya." Kolumu beline doladım ve onu göğsüme geri bastırdım. Amını avucumla kapatıp parmağımı tekrar içine kaydırdığımda hala titriyordu.

"Keşke parmağın ya da sikin bütün gün içimde kalabilseydi," diye iç çekiyor Isabella.

"Amcığının boş olduğu hissinden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Beni bir bağımlı yaptın."

"Mükemmel."

"Gün içinde ofisine uğramam gerekebilir. Düzeltmek için.

"Plan hoşuma gitti." Gülümsüyorum, sonra burnumu boynuna sürtüyorum. "Ben de bu arada senin için başka bir şey ayarlayacağım."

"Aklında ne var?"

"Bekleyip görmen gerekecek tesoro."

"Saçımı kızıla boyayabilir miyim?" Rosa yemek masasının karşı tarafından soruyor.

"Hayır." Hem ben hem de Damian aynı anda cevap veriyoruz.

Rosa sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, çenesini kıvırdı.

"Büyüdüğünde saçını boyayabilirsin tatlım" diyorum, "Artık bunun için çok gençsin."

"Ama istiyorum," diye mırıldandı.

"Neden? Arkadaşlarınızdan bazıları saçlarını boyadı mı?"

"Hayır. Yine de yapmak istiyorum."

İç çekip başımı sallıyorum. Sanki ablamı dinliyormuşum gibi. "Yeni bir saç kesimine ne dersin? Gelecek hafta seni alabilirim. Tırnaklarımızı da yapabilirdik."

Rosa'nın bakışları bana dikildi, gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten?"

"Emin olmak." Başımla onayladım. "Stilistimi arayıp başka bir yer ayırtmasını söyleyeceğim. Aklında belirli bir saç modeli var mı?"

Rosa sandalyesinde kıpırdandı, sonra omuz silkti. "Kısa istiyorum," dedi ve bana baktı. "Babam izin verir mi sanıyorsun?"

"Kısa olmasını gerçekten istediğini açıklarsan, elbette ister."

Yaklaşan bir ayak sesi var ve Luca köşeyi dönüp yemek odasına geliyor.

"Baba!" Rosa sandalyesinde sıçrar, "Saçımı kısa kesebilir miyim? Isa beni yanına alacağını söyledi. Yapabilirmiyim? Lütfen?"

Luca, Rosa'nın arkasında durur ve başının tepesine bir öpücük kondurur. "Tabii, piccola. Şimdi mutfağa git ve Viola'ya yemek konusunda yardım et. Isabella ve Damian ile konuşmam gerekiyor.

"Ben de duymak istiyorum!"

"Bu iş meselesi, Rosa. Gitmek. Lütfen."

Rosa burnunu buruşturur, sandalyesinden kalkar ve gönülsüzce gider.

Luca gider gitmez Damian'a döner. "Salvatore Ajello bir görüşme istedi" diyor. "Salvatore Ajello da kim?"

Panik midemin derinliklerinde toplanmaya başlarken Luca'ya baktım. "Toplantı ne zaman?"

"Yarın" diyor. "Kim o?"

Damian, "New York Ailesi'nin babası," diyor. "Onunla ilgili bir şey var mı, Isa?"

"Bir ton dedikodu. Yararlı bir şey yok. Ve bilen kimseyi tanımıyorum. Pek çok insanın New York suç ailesinin donunun neye benzediğini bile bildiğini sanmıyorum. New York Cosa Nostra ile iletişime geçmeniz gerekirse, alt patron Arturo DeVille'i arayın. Don asla. Gözlerimi tekrar Luca'ya çevirdim. "Sizi bizzat aradı mı?"

"Evet. Sadece iş konuşmak istediğini söyledi, başka ayrıntı yok.

"Çoğunlukla uyuşturucuyla uğraştıklarını biliyorum. Bir keresinde büyükbabamın bundan bahsettiğini duymuştum ama o kadar. Babam daha fazlasını biliyor olabilir." Damian'a bakıyorum. Luca, Ajello ile daha önce görüştü mü?

"Bildiğim kadarıyla değil. Ve böyle bir şeyden bahsederdi.

Luca, "O zaman Francesco'ya sorabilirsin," diyor. "Bir kahve içmeye geleceğimizi haber vermek için onu arayacağım." Eğilip kulağımı hafifçe ısırdı, sonra fısıldadı, "Git, üstünü değiştir. Sevdiğim o pembe elbise. Seni yanıma alıyorum ve dönüşte öğle yemeği için bir yere gidebiliriz.

Masadan kalkıp kapıya yöneldim ama sonra durup omzumun üzerinden Luca'ya baktım. "Sanırım lacivert olanı giyeceğim."

Isabella.

Sesine içten içe gülümsedim. Emirlerini yerine getirmeyi reddettiğimde bu onu çok kızdırıyor. "Evet?"

"Pembe elbise."

"Eğer ısrar ediyorsan." Gülümseyip yürümeye devam ediyorum.

Yemek odasının kapısını yarılamıştım ki Damian'ın, "Dizginlerini gevşetmelisin Luca, yoksa çıldıracak," diye fısıldadığını duydum.

Gülüyorum. Damian, kardeşinin emirlerinin beni ne kadar tahrik ettiğini bir bilse... . .

* * *

Yirmi dakika sonra pembe elbiseyle Luca'yla arabaya bindiğimde, tabii ki alışılmadık derecede sessizdi, görünüşe göre düşüncelerine odaklanmıştı. Konuşmasına izin verdim ama Agostini malikanesinin neredeyse yarısına kadar tek kelime etmediğinde, yeterince düşündüğüne karar verdim.

"O nedir?" Soruyorum.

"Hiç bir şey."

"Luca," diye içini çektim, "dök şunu."

Dişlerini gıcırdatıyor ve direksiyonu sıkıyor. "Çok mu aşırıyım? Damian'ın dediği gibi 'dizginleri gevşetmeme' ihtiyacın var mı?

"Giyim olayıyla mı ilgili bu?"

"Her şey," dedi ve bana baktı. "Dizginleri gevşetmeme ihtiyacın var mı, Isabella?"

"Hayır. Ama belki bir şekilde karşılık verebilirsin." Gülümsedim ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Ben uyurken parmağını amcığımda tutarsan, bunu sen araba kullanırken yaparım diye düşünüyordum."

Gülümseyerek sol elimi uzatıp kasığına koydum ve doğru noktaya biraz baskı uyguladım. Aleti avucumun altında sertleşirken araba hafifçe döndü. Luca bana bakmak

için başını çevirdi ve burun delikleri açıldı. Biraz daha bastırıyorum ve keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Bundan sonra," diyor, "benimle araba sürerken, elin orada olacak. Bütün zaman. Temiz miyim Isabella?"

"Elbette Luca."

Bana yan yan bakıyor ve dudaklarının bir köşesinin hafifçe kıvrıldığını görüyorum. "Eve döndüğümüzde seni öyle bir sikeceğim ki yürüyemeyeceksin."

"Bunu dört gözle bekliyorum." Onun aletini sıkıyorum.

LUCA

"Salvatore Ajello mu?" Francesco'nun eli kahve fincanına doğru yarı yolda duruyor, gözleri iri iri. "Suç aileleri nadiren birlikte ticari girişimlere girerler. Çıkar çatışması için çok fazla olasılık. Ve New York Ailesi'nin işbirliği için birine ulaştığını hiç duymadım. Duyduğuma göre, New York'tan nadiren ayrılıyormuş. Ve diğer ailelerin üyeleri," -boğazını temizliyor- "özel olarak davet edilmedikçe, bölgesini ziyaret etmekten şiddetle caydırılıyor."

"Ya birisi oraya davetsizce girerse?" Isabella araya giriyor.

Yolculuk sırasında, bir noktada hata yapıp Francesco'nun önünde Ajello'dan bahsetmem durumunda herhangi bir şüphe uyandırmamak için soruları soracağına karar verdik.

"Sonunda eve geri gönderiliyor. Bir ceset torbasında. Bazen birden fazla çantada," dedi Francesco ve sonra bana döndü. "Dikkatli ol Luca. O adam hafife alınmamalı."

"Onunla tanıştın mı?" Isabella soruyor.

"Hayır. Ama büyükbaban yaptı. Ondan hoşlanmadı. 'Acımasız insanlar var ve bir de Salvatore Ajello var' dedi ve ben de alıntı yapıyorum. İçinde bu kadar ölü görünen bir adamla hiç tanışmadığını söylemek dışında detay vermedi.

"Kulağa umut verici geliyor." Gülüyorum. "Kaç yaşında?"

"Hiç bir fikrim yok. İki yıl önce Ailenin başına geçene kadar capo'ydu, bu yüzden kırklı ya da ellili yaşlarında olduğunu varsayıyorum. Onun bildiğim hiç fotoğrafı yok. Herhangi bir halka açık etkinliği ziyaret ettiğini hiç duymadım. Don'un pozisyonunu devralma şekli büyük bir kargaşa yarattı. Aile toplantısına baskın yaptı ve yaşlı don ile diğer altı capoyu öldürdü."

"Bir manyak." burnumu çekiyorum Mükemmel.

Francesco masanın üzerine eğiliyor. "Onunla bir konuda işbirliği yapmayı kabul ederseniz, potansiyel olarak bize milyonlar kazandırabilir. Kimse bunu doğrulayamıyor ama söylentilere göre New York'un yarısı onunmuş."

"Göreceğiz." Omuz silkip kahvemden bir yudum alıyorum.

OceanofPDF.com

19. Bölüm

ISABELLA

Ben merdivenlerden inerken Luca ön kapıdan içeri giriyor ve gözleri üzerimde olduğu an kaşları çatılıyor. Bakışlarını beyaz gömleğime ve dar bej mini eteğime kaydırdı, sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için geri hareket ettirdi. Gülümsedim ve yüzünden geçen hoşnutsuzluk ifadesinin tadını çıkararak kalçamı tırabzana yasladım. Göz temasını kesmeden yavaşça merdivenleri çıktı ve altımdaki basamakta durdu.

"Bugün senin için lacivert elbiseyi seçtiğimi sanıyordum, Isabella," dedi ve kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. "Yapmadım mı?"

"Yaptın." Başımı kaldırıp gülümsedim, "Ama senin dediğini yapmazsam ne olacağını görmek istedim. Belki de olmak için sabırsızlanıyordum. . . Kötü davranışım için cezalandırıldım."

Luca'nın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ve eli popo yanağımı sıkmak için aşağı indi.

"Yatak odasına," diye fısıldadı kulağımın yanına, sonra tekrar popo yanağımı sıktı. "Koşmak."

Bağırarak merdivenlerden yukarı fırlıyorum. İkinci merdivenin ortasındayken aşağı baktım ve Luca'nın rahatlamış bir şekilde merdivenleri çıktığını gördüm.

"Beni kovalamak için çok yaşlısın gibi görünüyor." Gülüyorum.

Luca'nın gözleri parlıyor. Bir sonraki an, her seferinde iki tane alarak merdivenlerden yukarı koşuyor. Gülüyorum ve sahanlığa giden son birkaç adımı hızla atıyorum , sonra sola dönüyorum. Yatak odasına yeni gelmiştim ki arkamdan iki güçlü kolun belime dolandığını hissettim.

Sanırım o kadar yaşlı değilim, dedi Luca kulağımın yanında.

Luca eteğimin kemerini tutarken arkamızdan kapanan bir kapının sesi bana ulaştı.

"Hayır!" Haykırıyorum ama eteğim yan dikişlerden çoktan yırtılmış. İsa!

"Şimdi," diye fısıldadı ve boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu, "Şu elbise hakkında... . "

Eli sağ kıçımı yakaladı ve sonra tokatladı. Yanma hissi tenime yayıldı ve ıslaklık bacaklarımın arasında birikirken alt dudağımı ısırdım.

Peki ya elbise? Boğuluyorum, sonra sol eli karnımdan aşağı ve külotumun içine doğru kayarken derin bir nefes alıyorum.

"Sana bir şey giymeni söylediğimde," -parmağını içime yerleştirip içeri kaydırdı- "itaat et, Isabella."

"Ya yapmazsam?"

"Yapmazsan ceza verilir" İki tokat daha. Sonra bu sefer çeneme bir öpücük. "Ama amının ne kadar sırılsıklam olduğuna bakılırsa benim eğitim yöntemlerimden oldukça hoşlanmışsın."

"Sanırım yapıyorum." Gülümsedim, sonra bir parmak daha eklediğinde inledim.

Arkamdan derin bir gümbürtü geldi, ardından külotumun yırtılma sesi geldi. Kemerini karıştırdığını duydum ve sonra parmakları amımı terk etti. Aniden Luca beni döndürdü ve bacaklarımın altından kavrayarak beni kaldırdı. Kollarımı boynuna doladım, sonra sırtım kapıya yapışırken derin bir nefes aldım.

"Aletimi senin güzel amcığına gömmekten ne kadar zevk aldığımı anlatamam, Isabella," dedi ve kaya gibi sertliğini içime soktu.

"Duygu karşılıklı." İnledim, sonra ellerimi saçlarına gömdüm, bana yumruk atarken onu sıktım.

* * *

Dolaba doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden Luca'ya baktım. "Yani, bu akşam yemeği hakkında. Özel bir durum mu?”

"Seni akşam yemeğine götürmek için özel bir duruma ihtiyacım var mı?"

"Sanırım hayır. Beyaz elbiseye ne dersin? Gri kuşaklı olan mı?”

Luca, "Bu gece kot pantolon giyiyorsun," diyor.

"Ey?" Bu garip. Her zaman elbise seçer.

“Dar siyah olanlar. Ve o ipek pembe bluz. Topuklu yok.”

"Topuklu yok mu?" Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Kot pantolon ve topuklu ayakkabı olmadan nasıl bir akşam yemeği olur?"

"İlk seferinde topuklu giymesen daha iyi." Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var.

"Ne için ilk kez?" Pembe bluza uzanmadan önce pantolonu dolaptan çıkarıp üzerime geçirdim.

"Göreceksin."

Şimdi aklından ne geçtiğini merak ederek başımı salladım. Bluzu bağlıyordum ki Luca'nın arkamda durduğunu hissettim. Ellerini belime koydu ve pantolonumun düğmelerini açmaya başladı.

"Yemeğe gideceğimizi sanıyordum."

"Biz." Eli külotumun içine kaydı, parmaklarından biri içime girmeden önce birkaç saniye klitorisimi okşadı. "Biliyorsun, senin sorunun için bir çözüm buldum."

"Hangi problem?" Nefes verdim, sonra başparmağıyla klitorisime bastırdığında ürperdim.

"Ya sikimi ya da parmağımı içinde bulundurma ihtiyacın var. Her zaman burada olamam, bu yüzden amının kendini yalnız hissetmediğinden emin olmak için bir alternatif buldum.

"Ne . . . alternatif?"

Üst raftan siyah deri bir kutu alıp elime verdi. "Aç onu."

Kapağı kaldırdım ve içindeki kadife yastığın üzerinde duran nesneye baktım. Silikondan yapılmış, bir ucu daha kalın ve diğer ucu daha küçük olan uzatılmış bir C-şeklindedir. "Bu nedir?"

"Bu bir kedi fişi." Nesneyi kutudan alır. "Külotunu ve kot pantolonunu aşağı çek."

Kutuyu bir rafa koydum ve talimatlarını yavaşça yerine getirdim. Biraz şüpheliyim çünkü seks oyuncakları hiç ilgimi çeken bir şey değil. Başparmağı klitorisime birkaç kez daha dokunarak beni ıslattı.

"Mükemmel," diye fısıldadı Luca kulağıma ve sonra parmağını çıkardı.

Kaybına inliyorum.

"Parmağımı mı özledin?"

"Evet."

"Birazdan iyileşecek, tesoro."

Kedi tapasını bacaklarımın arasına, daha dar olan tarafı öne ve daha kalın olan tarafı tam girişime yerleştiriyor. Daha hantal ucunun ucuyla açıklığımla dalga geçiyor, sonra onu içime kaydırıyor. Nefesim kesildi ve dengemi sağlamak için rafı tuttum. Nesne penisi kadar büyük değil ama parmağından çok daha büyük. Luca her şey içimde olana ve dar uç klitorisime bastırana kadar devam ederken derin nefesler alıyorum. İçimde yabancı bir cismin bu şekilde kalması tuhaf bir duygu ama rahatsız edici değil.

Pantolonunu yukarı çek, dedi. "Akşam yemeğine geç kalacağız."

"Kaldırmamı ister misin? Yoksa yapacak mısın?"

"Oyuncak kalıyor tesoro."

"Ne? İçeri?" Şok içinde omzumun üzerinden ona bakıyorum ama o sadece gülümsüyor.

İkimiz de giyinip gitmeye hazır olduğumuzda, ağır adımlarla yanıma geldi ve avucunu amımın üzerine bastırdı. "Mükemmel bir uyum gibi görünüyor. Giyilebilir olması için özel olarak tasarlandığından kimse fark etmeyecek bile."

"Hadi gidelim" diye eklediğinde durum beni hâlâ sersemletiyor.

İlk, geçici bir adım atıyorum. Silikon yumuşak ve amcık tıkacı ilerlememi engellemiyor ama duvarlarım her vardiyada onun kenarlarını fırçalıyor. Sanki Luca'nın parmağı bendeymiş gibi. Kıvrımlarımın arasına yerleştirilmiş dar uç klitorime dokunuyor ve her hareketimde ihtiyatlı bir şekilde ovuşturuyor. Bir adım daha, sonra bir adım daha. Yürüdükçe tuhaflık hissi dağılıyor ve merdivene vardığımızda bu tuhaflık tamamen yok oluyor, yerini beklenmedik bir... . . konfor.

"Böyle?" Luca kulağımın yanında soruyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Yapacağını biliyordum."

İki sıra merdivenden aşağı inmek bunu bana daha da fazla hissettiriyor, öyle ki iç çekme ihtiyacımı bastırmak zorunda kalıyorum. Arabaya vardığımızda ve dikkatlice oturduğumda, his yine değişiyor. Kalın uç içimde biraz daha derine itiyor ve diğer taraf klitorisime bastırıyor. Oturduğumda en azından biraz tahriş olmasını bekliyordum, ama şekli vücudumla mükemmel bir şekilde çalışıyor gibi görünüyor.

"Ne kadardır?" Luca direksiyona geçtiğinde soruyorum.

"Ne, tesoro?"

“Daha ne kadar geleceğim. . . onu giy."

O gülüyor. "Zaten bağımlı mı oldun? olacağını biliyordum. Parmağımın içinde olmasına çok alıştın.” Avucunu bacaklarımın arasına kaydırdı ve yeni oyuncağa hafifçe bastırarak inlememe neden oldu. "Parmağımı ya da aletimi içinde tutamadığım zamanlarda takıyorsun, Isabella. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Sabah işe gitmeden önce seni uyandıracağım ve yerleştirmene yardım edeceğim. Ve onu kaldırma izni olan tek kişi benim. Sadece tuvalete gitmen gerektiğinde kendin yapabilirsin.”

"Tamam." Kulağına fısıldamak için ona doğru eğildim, "Sen acayip bir adamsın, Luca."

"Evet öyleyim. Seni rahatsız ediyor mu?"

"Azıcık bile değil." Onu öptüm ve elimi kasığına değene kadar göğsünden aşağı kaydırdım. "Kötülüğünü beğendim."

"Isabella, uslu dur."

Gülüyorum. “Daha büyük bedenler var mı?”

"Evet. Neden?"

"Bu sefer parmakların içimdeymiş gibi hissettiriyor," dedim ve kulak memesini yaladım. "Senin aletin bendeymiş gibi hissettirecek bir tane istiyorum."

Avucumun altında sertleştiğini hissettiğimde yüzüme bir sırıtış yayıldı. Sırf ona böyle şeyler söyleyerek onu sertleştirebiliyor olmam beni çok tahrik ediyor.

"Sırf aletinle değiştirmek için onu çıkarmış olman harika bir duygu olurdu." “Muhtemelen bu süreçte gelirdim” diye ekliyorum.

Bir nefes aldı ve boynumun arkasını tuttu. "Devam edersen, bu akşam yemek olmayacak, Isabella."

"Mısın?" Penisini hafifçe sıkıyorum. "Bana daha büyüğünü alır mısın?"

"Evet. Ama sadece ben söylediğimde takabilirsin.”

OceanofPDF.com

Bölüm 20

LUCA

Telefonumda bir şeylerle meşgulmüş gibi yaparak kahvemden bir yudum aldım ve etrafı seyrettim. Ajello ile akşam yedide buluşmayı kabul ettim, ancak şehir merkezinde bir restoran önerdiğimde, banliyöde aile tarafından işletilen küçük bir kafe seçerek bu fikri reddetti. Garip bir seçim ama kabul ettim. Daha da ilginç olanı, dışarıda bir masa almakta ısrar etmesi. Bir koruma konvoyu ile gelirse, yoldan geçen herkesin dikkatini çekecektir. Her neyse. Sadece Marco'yu getirdim ama o arabada bekliyor.

Göz ucuyla karşıdan karşıya geçen bir adam görüyorum. Bakışlarımı ona odaklamamı sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim çünkü göze çarpan hiçbir şey yok. Yirmili yaşlarının sonunda veya otuzlu yaşlarının başında görünüyor, siyah saçları var ve ceketsiz siyah bir takım elbise giyiyor. Uzun. atletik. Kadınlar muhtemelen onu yakışıklı bulurdu, ama yine de, aşırı özel bir şey yok. Onunla ilgili sıra dışı tek şey sol elindeki siyah deri eldiven. Kahve dükkanının avlusuna girip bana doğru yöneldiğinde, yürüyüşünde hafif bir topallık olduğunu fark ettim. Çok ince ve ona bu kadar odaklanmasaydım bunu fark edemezdim. Masaya yaklaştı, karşımdaki sandalyeyi aldı ve oturdu.

"Bay. Rossi." Sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sonunda seninle şahsen tanıştığıma memnun oldum."

"Bay. Ajello, sanırım?" diye sordum ve güvenlik detayını görmeye çalışarak kafeye baktım.

"Ben koruma kullanmıyorum Bay Rossi." Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve gülümsemesinde son derece rahatsız edici bir şey var. Sahte göründüğünden değil. Sahte gülümsemelere alıştım. Görünüşe göre toplumumuz böyle işliyor. İnsanlar bir an tatlı bir şekilde gülümser, sonra sizi sırtınızdan bıçaklar. Ancak bu, bir gülümsemenin nasıl olması gerektiğini biliyor ve bunun yerine onu taklit ediyor gibi görünüyor. Ama gülümsemesinin arkasında hiçbir şey yok. Duygu yok. Şema yok. Eğitildi. Bir dansçının müziğin adımlarını öğrenmesi gerektiği gibi, bu adam da gerektiğinde sohbet için gülümsemeyi öğrenmiştir. Yalnızca hareket, hayali bir şarkının ritmine uyan kasların hareketidir. Koreografisi yapıldı.

"Öyleyse, bu toplantının asıl amacına geçelim," diyorum.

Garson siparişimizi almaya geliyor. Ajello ona bakmıyor bile, bakışlarını benimkinden ayırmadan eldivenli elini sallamakla yetiniyor.

"Dürüst bir adam. Buna saygı duyarım." Başını sallıyor. "Son zamanlarda inşaat operasyonlarımı genişletiyorum, bu uyuşturucu parasını aklamak için çok rahat bir yol ve size bir iş teklifim var Bay Rossi."

"Dinliyorum."

"Paranızı aklamak için gayrimenkul alıp satıyorsunuz. Her zaman satın alınacak uygun mülkleri aramak yorucu olmalı. Sürekli olarak birinci sınıf lokasyonlara sahip olmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Olurdu." "Tedarik etmeyi teklif ediyor musun?"

"Evet."

"Ne kadar net değerden bahsediyoruz?"

“Yirmi milyon. Aylık."

Teklifini düşünüyorum. "Neden ben? Neden başka biri olmasın?”

"Ailenin reisi sensin. Don. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun ama aynı zamanda bir iş adamısın. Bogdan senden hoşlanmıyor ki bu benim kitabımda bir iltifat. Ayrıca sıkı bir pazarlık yaptığınızı söylüyor.”

Yani Rumenlerle de ilişkileri var. Bunu bildiğim iyi oldu.

"İlgilenirim." Başımla onayladım.

"Mükemmel. Sana detayları göndereceğim.” Ayağa kalkarken ellerini masanın üzerine koyuyor ve eldivenli elinin son iki parmağının sanki tamamen açamıyormuş gibi biraz doğal olmayan bir pozisyonda olduğunu fark ediyorum. "Umarım verimli bir işbirliğimiz olur, Bay Rossi."

Diğer tüm kapoları neden öldürdüğünü merak ederek ayrılırken ona baktım. Tek amacı New York Ailesi'ni ele geçirmek olsaydı, bir önceki don'u öldürmesi yeterli olurdu.

Kahve için parayı masaya bırakarak ayağa kalktım ama acı şakaklarıma saplanırken hemen sandalyenin yan tarafını tuttum. Bir veya iki saniye sürer ve sonra gider. Kahrolası baş ağrıları kötüleşiyor. Lanet ziyafeti bitirir bitirmez kontrole gideceğim.

Şimdi eve ve karıma dönmek için sabırsızlanıyorum. Merak ediyorum, onun için her zaman bu kadar deli miydim, yoksa bu biz evlendikten sonra ve kazadan önce oluşan bir şey mi? Sağlıksız görünüyor, onu bir an bile düşünmeden edemiyorum. Çalışırken bile sürekli aklımda Isabella var. Onun gözleri. Onun saçı. Her gece bana sarılmayı sevdiği gibi. Ama hepsinden önemlisi, onun güçlü fikirli kişiliği. Onun cesareti. Her gün beni şaşırtmaya devam ediyor, bu oyunu oynamaya devam eden bir kızın bu sürçmesi, tüm Aileyi kandırıyor. Başından beri neyin tehlikede olduğunu biliyordu. yapmadım Damian bunu bana sadece birkaç gün önce açıkladı. Biri Isabella'nın durumumu saklayarak benim yerime baktığını öğrenirse, Aile onu bir hain - Ailenin çıkarlarına karşı hareket eden biri - ilan edecek. Böyle bir eylemin cezası genellikle ölümdür.

Bunu daha önce bilseydim, onun bu boka bulaşmasına asla izin vermezdim. Artık geri dönüş yok. Ölmekten korkmuyorum. Ama bir noktada gerçek ortaya çıkarsa ve birileri Isabella'yı incitmeyi zerre kadar düşünürse, ellerindeki her şeyle üzerimize gelseler iyi olur. Çünkü karımın saçına zarar vermeye çalışan herkesi yok edeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

LUCA

Gömleğimin düğmelerini açarken, Lorenzo yarın beni görmekte ısrar ediyor, dedim. "Neden ısrar ettiğini bilmiyorum. Cumartesi günü ziyafette iş konuşabiliriz."

"Kendini önemli hissettirmek istiyor. Düşük benlik saygısı kompleksi," diyor Isabella yataktan. "Özellikle şimdi, Ailenin reisi olarak seninleyken."

"Gelmek ister misin? Bize Mirage'da bir masa ayırttı.

Tabii ki var, diye homurdandı. Yataktan kalkarken arkamda duruyor ve kollarını belime doluyor. "Faturayı senin ödeyeceğini biliyor. Gelsem olur mu Sonuçta bu bir iş görüşmesi."

"Öyle olması umurumda değil." Sık sık uğramaya başladığım özel dükkândan bu sabah aldığım kutuyu alıp şifonyerin üzerine koyuyorum. "Sana bir şey aldım."

"Ne?" Etrafıma bakıyor ve deri kutuyu görünce gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. "Bu mu . . .?"

"Evet." Kolundan tutup önümde durması için onu kendime çekiyorum. "Denemek ister misin?"

"Daha mı büyük?" diye soruyor ve kutuya uzanıyor ama elini ellerimin arasına alıyorum.

"Daha büyük. Gözlerini kapat."

Hemen gözlerini kapıyor, ben de gülümsüyorum. Onun kadar genç birinin tüm alışılmadık yöntemlerime karşı bu kadar hevesli ve duyarlı olmasını kim beklerdi? Avuçlarımı cömert kalçalarından aşağı kaydırarak külotunu aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımı amına saplanan nesnenin etrafına sarıyorum. İki gün önce, istediğim elbiseyi giymediği için onu cezalandırmaya karar verdim ve am tıkaçlarını çıkardım. Sızlandı ve küçük ellerini her zaman amının üzerine bastırarak geri koymam için bana yalvardı. Onun yerine sikimi onun içine gömdüm. Benim küçük bağımlım. Isabella aletimin ya da ona beni hatırlatan başka bir şeyin olmaması düşüncesine katlanamıyor. Tepkileri beni o kadar sertleştiriyor ki patlayacakmışım gibi geliyor.

Beklendiği gibi, oyuncağı çıkardığım anda şikayet etmeye başladı, ben de geçici olarak parmağımı içine soktum. "Gözlerini kapalı tut," diyorum ve kutuyu açıyorum.

Yeni kedi fişini kutudan alıyorum. Zaten yıkadım ve kalın ucuna iyi miktarda kayganlaştırıcı sürdüm çünkü alışık olduğundan çok daha büyük.

"Bacaklarını biraz aç. Evet, aynen böyle." Yeni kedi fişinin ucunu girişine yerleştirdim, parmağımı çıkardım ve şık siyah oyuncağı amının içine kaydırmaya başladım.

"Her şey yolunda?" Nefesi kesildiğinde soruyorum. "Eğer çok fazlaysa, duracağım."

"Durma." Nefes alıp bileğimi sıkıyor. "Hepsini istiyorum. Şimdi, Luca."

Tamamen içeri kaydırdım, sonra ince ucunu klitorisine bastıracak şekilde ayarladım. "İyi?"

"Ya kayarsa?" o soruyor.

"Yapmayacak tesoro." Avucumu amının üzerine bastırıyorum. "Yürümeyi deneyelim, hmm?"

Öne çıktı ve ben de elimi ondan çekmeden onu takip ettim. "Görmek? Dışarı kaymayacak. Sadece daha büyük bir boyuta alışmanız gerekiyor. Birkaç adım daha deneyelim."

Yatağa doğru yürümeye başladığında amını bıraktım. "Nasıl hissettiriyor?"

Yüzünü bana döndü ve kendini yatağa bıraktı. Hareketleri yavaş, gözleri bu duygunun tadını çıkarıyormuş gibi kapalı. Oturup inlediğinde, kendimi onu anlamsızca kapmaktan ve becermekten zar zor alıkoyabiliyorum.

"Nasıl hissettiriyor?" Alt dudağını ısırarak sorumu tekrarladı ve gözlerini açtı. "Senin aletin içimdeymiş gibi hissediyorum, Luca."

"Bunu kullanmak için gerçekten ıslanmış olman gerekiyor, Isabella. Değilseniz, kayganlaştırıcı kullanın. Kendine zarar verirsen, onu çöpe atarım. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

Çenesini tutuyorum, başını yukarı kaldırıyorum ve baş parmağımla alt dudağını takip ediyorum. "Şimdi kaldıralım."

"Hayır."

"Evet Isabella. Ben etraftayken sikimi al," dedim ve pantolonumun düğmelerini açmaya başladım. "Yatakta lütfen."

Kendimi onun üzerine indirdim ve kedi fişini çıkarmak için uzandım. Oyuncak gitmişken, sikimi onun sıcaklığına kaydırdım. Kendimi ona gömerken Isabella nefes nefese kalıyor ve inliyor.

Ona sert bir şekilde vurmak yerine, yavaşça dışarı kaydım, sonra tekrar içeri girdim, tüm bu süre boyunca yüzünü izledim, dudaklarından çıkan zevk seslerinin tadını çıkardım. Kötü yollarımla yozlaştırdığım genç küçük karım. Daha önce onun için ne hissettiğimi bilmiyorum ama şimdi adımı mırıldandığını duyunca ne hissettiğimi biliyorum. Onu tekrar içine soktum ve altımda titremeye başladı, ama orgazm yaşamasına izin vererek içeri ve dışarı kaymaya devam ettim ve ancak o bittikten sonra gelmeme izin verdim. Vücudu altımda gevşediğinde, başımı eğip kulağının yanına fısıldadım, "Sana o kadar aşığım ki Isabella." Sonra dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

ISABELLA

Onu uyurken izliyorum, kalın kaşları, en günahkâr şeyleri yapan ağzı, yüzüne dökülen saçları. *Benim Luca'm* . Ona doğru eğilip yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim.

Dün gece beni sevdiğini söyledi. Bu kelimelerin dudaklarından döküleceğini ummaya asla cesaret edemedim. Her zaman imkansız bir hayaldi. Ve şimdi o kadar çaresiz kaldığım kelimeleri nihayet duyduğuma göre, çok sevinmek yerine, boktan bir şekilde korkuyorum. Ya hafızası geri gelirse? Luca eski haline dönerse buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yarattığım maskaralığa onu inandırdığımı öğrenirse her şey kazadan öncekinden daha kötü olurdu.

Orta bölümüme bir kol dolandı ve birden sırtımı Luca'nın göğsüne yaslamış bir şekilde duvara döndüm.

"Sana ne söyledim? Nasıl uyuyorsun?" diye sordu, sözleri kulağıma fısıldadı.

"Parmağın içimdeyken," dedim, parmağı klitorisimde dolanıp içeri girip nefesimi kesmeme neden olurken.

"Eğer seni bir daha başka bir şekilde yanımda yatarken yakalarsam, bunun sonuçları olur, Isabella."

"Ne tür sonuçlar?"

"Seni yatakta tutacağım" -parmağı tekrar dışarı kayıyor- "tüm gün boyunca," -klitorisimi çimdikliyor- "gelmene izin vermeden sana böyle işkence edeceğim."

Parmağı çekirdeğimden kayboldu ve ben bağırarak elini tuttum ve amımın üzerine bastırdım. "Lütfen Luca."

"Lütfen ne? Neye ihtiyacın var?"

"Senin sikin. İçimde." Bacaklarımı birbirine bastırdım, en azından içimdeki özlemin bir kısmını atmaya çalıştım.

Beni döndürdü, büyük elleri belimi tuttu ve beni aletinin üzerine yerleştirdi, ucu girişimle dalga geçiyordu. Üzerine çökmeye çalışıyorum ama beni sımsıkı tutuyor ve tatmin olmamı engelliyor.

"Anlaştık mı, Isabella? Uyku düzeni hakkında?”

"Evet." Kollarını kavrayarak başımı salladım. "Lütfen. Artık dayanamıyorum.

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor beni aletine indirirken.

Derin nefes aldım, beni tamamen doldurmasına hayret ettim. Kalçamı döndürmeye başladım, onu daha da fazla içime almaya çalışıyorum. Luca'nın eli vücutlarımızın birleştiği yerde durdu ve aşağıdan içime pompalarken klitorisime masaj yaptı. Elleri kıçımın altına girdiğinde çoktan yaklaşmıştım ve beni kaldırıp tekrar sikinin üzerine indirdi. Orgazmın yaklaştığını hissettiğimde ağzımdan bir çığlık kaçtı. gözlerimi kapatıyorum Vücudumu tekrar kaldırdı ve bir sonraki anda boyu amımı istila ettiğinde sırtımı büktüm. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Çekirdeğimdeki baskı fırladı ve bir çığlık daha atarak geldim.

Göğsüne çarptığımda, aleti hala sert ve nefesi güçleşiyor. Başımı kaldırıp ona kaşlarımı kaldırdım. “Neden bitirmedin?”

Sıktığı dişlerinin arasından, Sikimin senin içinde hissetmesini çok seviyorum, dedi.

Luca. . ” Uzanıp, gülmemeye çalışarak elimi yanağına koydum. "Gerginlik yüzünden kendine kalp krizi geçireceksin bebeğim."

"Hayır!" havlıyor. "Ve sakın kıpırdamaya cesaret etme. Bir ipe tutunuyorum.”

"Peki daha ne kadar böyle kalmamızı planlıyorsun?"

"Kendimi kontrol edebildiğim sürece. Kıpırdama, Isabella.”

O çılgın. Bunu kendine yapmasına izin vermeyeceğim.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum.

"Ne?"

"Dün kuaföre gittiğimde amcık tıkacımı çıkardım."

Gözleri büyüdü ve elleri kıç yanaklarımı sıktı. "Ne yaptın?" diye homurdandı. "Ne kadar süreliğine?"

"İki saat."

Nefesi hızlandı ve burun delikleri genişleyerek bana baktı. "Aletimin nasıl hissettiğini sana hatırlatacak hiçbir şey olmadan evden mi çıktın?"

"Evet."

Aslında yapmadım. planladım. Onsuz bu kadar uzun süre idare edip edemeyeceğimi görmek istedim, ancak ihtiyaç çok fazla artmadan önce arabaya bindim ve yatak odasına koştum. Daha önce biri bana seks oyuncakları kullanacağımı söyleseydi, özellikle bu kadar aşırı bir şekilde, onların deli olduğunu düşünürdüm.

Boynundaki damar atmaya başlar. Kolunu belime dolayarak sırtımın üstüne gelene kadar bizi döndürdü, sonra eliyle bileklerimi kavrayarak başımın üzerinde sabitledi.

"Sen," - bana çarpıyor - "asla," - başka bir hamle - "lanet olasıca asla..." . ”

Benim kedi tekrar onun horoz etrafında spazm başlar gibi ben inilti. Çok erken olmalıydı ama Luca'nın kendini böyle kaybettiğini görmek beni fazlasıyla tahrik ediyor.

“. . . onsuz evi terk et.” Başka bir itme. "Anlıyor musun Isabella?"

"Evet Luca."

Sözcükler dudaklarımdan çıktığında orgazm olurken inledi ve ben paramparça oldum.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

LUCA

"Buradan sağa dönün," diyor Isabella kavşağa vardığımızda. "Orada, büyük çiçekçinin hemen yanında."

Yönlerini takip edip cam cepheli binanın önüne park ediyorum. Dışarıdan bile, restoranın üst düzey bir yer olduğu görülüyor. Otoparka park edilen her arabanın fiyatı yüz binden fazla. Cam aynalı olduğu için içini göremiyorum ama siyah ahşap kaplamaları ve süslü demir avizeleri olan yüksek tavanları olduğunu biliyorum. Merkezde, en iyi masaların kurulduğu açık tavanlı büyük yuvarlak bir alan var. Tüm bunları, yeri ziyaret ettiğimi hiç hatırlamadan biliyorum. Burada bulunmuştum. Önceki.

Before kavramını kabul etmem biraz zaman *aldı* . Kazadan sonraki ilk birkaç gün, hafızamın geri geleceğinden emindim. Her uyandığımda, kaybımın geçici olduğundan emin olarak anıların beni etkilemesini bekledim. Isabella ve Damian beni hayatımın ayrıntılarıyla doldurmaya başladığında, bazılarının beynimi tetikleyeceğini ve bir anılar çığını başlatacağını varsaydım. Olmadı. Eve gelen de olmadı. Kızımla yüzleşmek, anılarımı canlandırmak için son şansımdı. Ancak kıvılcım çıkmadı. Herhangi bir tetikleyici yok. Kollarıma koşan uzun siyah saçlı kızı gördüm ve onu tanıdığıma dair en ufak bir belirti bile hissetmedim. Rosa'yı kucağıma aldığım an, durumu olduğu gibi kabul etmeye karar verdim. Hafızamın ve eski hayatımın bir gün geri gelme olasılığı üzerinde durmayı bıraktım . Bir bakıma kayıplarımı azaltmaya ve şimdiye odaklanmaya karar verdim. Önceki sadece bir *zaman* belirteci oldu.

"Bir noktada seni buraya getirdim mi?" diye sordum Isabella'nın arabadan inmesine yardım ederken. Dantelle süslenmiş, vücudunun üst kısmından geçen ve belden genişleyen lacivert ipek bir elbise giyiyor. Onun için seçtim. Eteği dökümlü elbiseler seçmeye devam ediyorum çünkü başka bir adamın onun kıçına bakma fikri beni çıldırtıyor. Güzel poposuna bakmak sadece benim.

"Hayır." Omuz silkiyor. Buraya bir kez Angelo ile gelmiştim.

"Angelo Scardoni?"

"Evet. Bir nevi nişanlıydık."

Elini tuttum ve yüzünü bana çevirmesini sağladım. "Ne?"

"Bu sadece babamın ben on sekiz yaşımdayken yaptığı bir anlaşmaydı. Zaten bildiğin gibi hiçbir şey çıkmadı," diyor ve gülümsüyor. "Ama şunu söylemeliyim ki, kıskandığında seksi oluyorsun."

"Peki neden seni yemeğe çıkardı?"

"Çünkü sana olan aşkımdan kurtulmamı umarak biriyle çıkmak istedim, Luca." Boştaki elini kaldırdı ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Sana bir ipucu. Olmadı. Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden başkasına biraz olsun ilgilendirmeyi başaramadı."

Benden on yaş küçük, dedim dişlerimin arasından.

"Ama o sen değilsin. Hep seni istedim.” Çenemi sıkıyor. "Sen. Başka hiç kimse."

Ona baktım, sonra onu belinden tuttum ve göğsümle aynı hizaya getirdim. Sonra ağzımı onunkine çarpıyorum.

ISABELLA

Lokantaya adımımızı atar atmaz mahvolduğumuzu biliyorum ve gözlerim Lorenzo'nun oturduğu ortadaki masayı buluyor. O yalnız değil. Yanında otuzlu yaşlarının ortasında, kum sarısı saçlı ve gözlüklü bir adam oturuyor. Geldiğimizi görünce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı. David Barbini. Lorenzo'nun yeğeni. Ve Luca'nın okuldan bir arkadaşı.

Bizi bu boktan fırtınadan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken beynim aşırı hızda çalışırken kalbim çılgın bir tempoda patlıyor. Damian ve ben Luca'ya çocukluk arkadaşları hakkında hiç bilgi vermedik çünkü hiçbirinin Cosa Nostra ile bir ilgisi yoktu. Hiçbiri, iki yıl önce İtalya'ya taşınan ve orada kalması gereken Davide Barbini dışında, kahretsin!

Luca'yı uyarmak için zaman yok çünkü neredeyse masalarına geldik. Ona bir şey söylemeye çalışsam fark ederlerdi. Ve öylece dönüp gidemeyiz. Kahretsin! Düşünmek!

Bizi ölümümüzden on beş adımlık bir mesafe ayırıyor ve benim hiçbir şeyim yok. Luca'nın bütün bir yemeği kaymadan çıkarmasına imkan yok. On adım. Lise şakaları ve o zamandan diğer arkadaşlardan bahsedecek. Biz mahkumuz.

Altı adım. Tiz kahkaha sesi sağ tarafımdan bana ulaşıyor. Başım yana kaydı, gözlerim köşedeki masada oturan ve arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye gülen sarışın bir kadın buldu. Simona. Luca'nın eski sevgilisini görmenin beni bu kadar mutlu edeceği hiç aklıma gelmezdi. O kaltağı şu an öpebilirdim. İki adım. Lorenzo sandalyesinden kalkıyor. Ya şimdi ya da asla.

Elimi Luca'nın elinden çektim, aniden ona döndüm ve yüzüne doğru bağırmaya başladım. "Nasıl yapabildin!"

LUCA

Şaşkınlıkla Isabella'ya bakıyorum. Ne oluyor?

"Bilerek yaptın, değil mi?" devam ediyor. "Burada olacağını bildiğin halde sana eşlik etmemi istedi!"

Lorenzo ve yanındaki sarışın adam da dahil olmak üzere restorandaki herkes ölümcül bir sessizliğe büründü. Adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Isabella, sakin ol, dedim, elini uzatarak. Onu en az altmış kişinin izlediği bir sahne yapacak kadar neyin sinirlendirdiğini bilmiyorum.

"Sakin ol?" diye bağırıyor, parmağıyla sol tarafını işaret ederek. "Beni eski sevgilinle aldattığını biliyorum, ama onun olacağını bildiğin aynı restorana gelmemiz için ısrar etmek mi?"

"Ne?" İşaret ettiği masaya baktığımda Simona'nın herkes kadar şok olmuş bir şekilde orada oturduğunu görüyorum.

Isabella ellerini havada sallayarak, "Hizmetçiyle olan olayın peşini bırakıyorum," diye bağırmaya devam ediyor. "Ama bu . . . Bu çok fazla! Burada bir saniye daha kalmayacağım."

Hizmetçiyle ilgili bir olay mı? O neden bahsediyor? Bunun tamamen saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Burada bir şeyler oluyor. Isabella hakkında bildiğim kadarıyla - ve sanırım onu şimdiye kadar çok iyi tanıyorum - seyircilerin önünde asla kendini aptal durumuna düşürmez. Nedensiz değil.

Isabella, dedim ve kolumu ona dolamaya çalıştım ama bir adım uzaklaştı.

"Siktir git Luca," diye alayla bana bakıp çıkışa doğru fırladı.

Gidişini izledim, sonra Lorenzo ve sarışın adama döndüm. Onlar da Isabella'nın biraz önce geçtiği kapıya bakıyorlar.

"Bir sorunun var gibi görünüyor, Luca." Sarışın adam güldü ve beynime bir acı saplanırken doğrudan bana baktı. Benim kim olduğumu bildiği gerçeğini umursamıyorum. Bunun yerine onlara arkamı dönüp çıkışa yöneldim.

"Yarın konuşuruz Lorenzo," diye seslendim omzumun üzerinden ve teşhirci karımın peşinden koşarak restorandan ayrıldım.

Isabella'yı arabamızın yanında dururken, gözleri kapalı kapıya yaslanmış halde buldum. Ona doğru yürürken bir sancı daha vurdu içime. Ona ulaştığımda, ellerimi iki yanına koyup onu arabaya yasladım.

"Orada kendini aptal yerine koydun, tesoro." Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildim.

"Biliyorum," diyor gözlerini kapalı tutarak. "Ve Simona'nın tanık olmasıyla, eminim tüm Cosa Nostra ne olduğunu bir saat içinde öğrenecek."

"Lorenzo'yla birlikte olan adam yüzündendi, değil mi?"

"Davide Barbini." Başını sallıyor. "Siz ikiniz okula birlikte gittiniz. Eğer kalsaydık, bu bir felaket olurdu. Bir çıkışa ihtiyacımız vardı."

"Yani, benim yüzümden kendini aptal yerine mi koydun?" Elimi kaldırıp ensesine yerleştiriyorum.

Isabella'nın gözleri açıldı ve bakışlarını benden tutarak bana baktı. "Senin için yapmayacağım çok şey yok Luca. Bunu zaten biliyor olmalısın."

Meydan okuyan gözlerini ve inatçı çenesini varlığıma kazıyarak birkaç dakika onu izledim, sonra ruhumu paramparça eden bir öpücükle dudaklarımı dudaklarına çarptım.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

LUCA

Ziyafet sabahı gömleğimi iliklerken birdenbire oluyor.

Isabella banyoda, duş alıyor. Hala uyurken aletimi içine sokarak onu erken uyandırdım. Bu gece için hazırlık yapmak üzere gelen herkesle, o bütün gün meşgul olacak ve gece geç saatlere kadar bize zaman olmayacak. Bütün gün aletim onun içinde olmadan gitmesine izin vermemin hiçbir yolu yok.

Başka bir keskin sancıyla başlar ama bu sefer acı hemen dağılmaz. Bunun yerine şakaklarıma o kadar güçlü dalgalar halinde vuruyor ki yatağa oturmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp geçmesini bekledim ama ağrı, başım patlayacakmış gibi hissedene kadar artmaya devam etti. Sonra, başladığı gibi aniden ağrı gider. Rahatlamalıyım ama beynimde köpüren kaosu çözmeye çalışırken yataktaki yerimden kıpırdayamıyorum.

Kendime hafızamı geri kazanma olasılığını düşünme izni verdiğimde, her zaman bunun kademeli bir süreç olacağını varsaydım - her seferinde bir kişiyi veya belirli olayları rastgele hatırlayacağım. Bana bir balyoz gibi vurmasını hiç beklemiyordum ama böyle hissettiriyor. Bir an tek bildiğim hayatımın son iki ayı ve ardından geçen otuz beş yıl birden bire canlanıyor.

Banyo kapısı açılıyor ve Isabella elbisesini düzeltirken telefonunu kulağına götürerek dışarı fırlıyor. "Bırakın onları, hemen geliyorum," dedi telefona ve sonra bana baktı. "Dekorasyon şirketi erken geldi, gitmem gerek."

"Tamam." Ona bakarak başımı salladım.

"Ofise gidiyor musun?"

"Evet."

"Kendi partine geç kalma." Telefonu bana doğrultuyor. "Erken bitirirsem, öğlen saatlerinde ofisine uğrayabilirim."

Kalkıp odanın karşısına geçiyorum. Karşısında durduğumda yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve öylece ona bakıyorum.

“Luca mı? Bir sorun mu var?"

Hayır, dedim kilitli bakışlarımızı kırmadan. "Neden?"

"Gözlerinde çok garip bir bakış var."

Elindeki telefon tekrar çalıyor. Isabella içini çekti, sonra dudaklarını benimkilere bastırmak için başını kaldırdı. Gerçekten gitmeliyim, dedi ağzımın içine.

Odadan aceleyle çıkarken onu gözlerimle takip ettim - haksız yere benimle ve işimle ilgilenemeyecek kadar genç olmakla suçladığım olağanüstü zeki karım. İki ay. İki kahrolası ay boyunca, etrafımdaki tüm insanların kim olduğuna dair hiçbir fikrim yokken, o bana

rehberlik etti. Tüm kahrolası Aileyi, kocasında bir sorun olmadığına inandırmayı başardı. Veya öyle görünüyor ki, bir kişi hariç herkes.

Ceketimi sandalyeden alıyorum, arabanın anahtarlarını ve cüzdanımı alıp kapıya yöneliyorum. Bu geceki ziyafet kesinlikle hayal ettiğimden çok daha ilginç olacak çünkü hayatımla birlikte beni öldürmeye çalışan adamın yüzünü de hatırlıyorum ve muhtemelen burada olacak.

Evet, çok heyecanlı bir akşam olacak.

* * *

Ofis kapısı çalınır ve Isabella'nın kafası içeri bakar. "Lafını bölüyor muyum?"

Telefona, "Seni sonra arayacağım, Franco," dedim ve içeri gelmesini işaret ettim.

Masama doğru yürüyor, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve onları ve çantasını ahşap yüzeyin üzerine koyuyor. Onu inceliyorum, gri elbisesinin nasıl göğüs dekoltesine kadar indiği ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmadığına odaklanıyorum.

"O kıyafeti bugün için onayladığımı hatırlamıyorum."

"Çünkü yapmadın." Önümde duruyor, eğiliyor ve pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyor. "Yani, telafi etmeye geldim."

Benim horoz anında sertleşir. "Tamam. Bu sefer izin vereceğim. Ama bir daha yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet Luca."

Penisim daha da şişiyor. İtaatkar olduğunda beni bu kadar tahrik etmesi inanılmaz çünkü vücudunda tek bir itaatkar kemik olmadığını biliyorum. Isabella hiçbir şekilde bir erkeğin onu kontrol etmesine izin verecek bir kadın değil ama yine de benim emirlerime uyuyor. Daha da büyük bir tahrik, onun bundan hoşlandığını bilmektir.

"Devam edebilirsiniz." Sandalyemde geriye yaslanıyorum.

Isabella bacaklarımın arasına diz çöktü, aletimi çıkardı ve dudaklarını ucuna getirdi. Yalıyor, sonra ağzına alıyor ve emmeye başlıyor. Hemen ağzına gelmemek için sandalyenin kenarlarını kavradım.

"Amcık tıkaçlarını takıyor musun, Isabella?"

Aletimi yavaşça yalıyor, sonra yukarı bakıyor ve gülümsüyor. "Hayır."

"Neden?"

"Buraya içimde daha iyi bir şey bulma niyetiyle geldim." Elini boynumdan aşağı kaydırdı ve hafifçe sıktı. "Külotumu da evde unutmuşum."

Homurdandım, sonra eğilip belinden tuttum ve onu kucağıma, taş gibi sert aletimin üzerine kaldırdım. Ben ona doğru kayarken inliyor, kalçalarını kıvırıyor ve her şeyimi alıyor.

Kıçına pençe attım, inleyip omuzlarımdan tutarken onu kaldırdım ve yavaşça aşağı kaydırdım. Sikim onun içindeyken, kucağımda Isabella'nın verdiği his paha biçilemez. Ne yazık ki, konum manevra için fazla alana izin vermiyor. Sağ elimi masamın üzerinden geçirerek klasörleri ve diğer şeyleri yukarıdan ittim.

Luca! Isabella yere saçılmış kağıtlara bakarak ciyaklıyor.

Uyluklarının altından tutarak sandalyeden kalktım ve tatlı kıçını masama koydum. Dizüstü bilgisayar tam arkasında açık duruyor. Arkasına yaslanırsa kendine zarar verebilir, ben de o şeyi alıp yere fırlatırım.

"Aklını mı kaçırdın?" Bana bakıyor.

"Aksine, tesoro." Kalça yanaklarını avuçlarımın arasına alıp onu masanın kenarına doğru çekiyorum. "Bacaklarını arkamda kilitle ve bekle."

İtaat ettiği anda, kendimi yeniden içine ittim. O muhteşem gözleriyle beni izlerken duvarlarının aletime tutunması çok iyi hissettiriyor. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim - Isabella'nın nefes kesen günahkar vücudu, acımasız ve çelik gibi ruhu veya parlak zekası. Genç karımın söz konusu olduğu her şeye deli oluyorum.

Onu yumruklamaya başladığımda dudaklarından bir miyavlama çıktı ve onu yerle bir ederken her sesi içime çektim. Duvarlarının aletimin etrafında titrediğini hissettiğimde, kendimi tutmayı bıraktım ve onu cum ile doldurarak bıraktım.

Masa telefonum çalıyor. Bir şekilde dizüstü bilgisayarın ve klasörlerin başına gelen aynı kaderden kurtuldu. Tekrar sandalyeye otururken Isabella'yı tutmaya devam ettim ve sonra telefona uzandım.

"Donato, meşgulüm," telefona cevap verdim.

Isabella ayağa kalkmaya çalışarak hareket etmeye başladı, ama onu vücuduma yakın tutmak için kolumu ona doladım. Sikimin onun içindeki hissini seviyorum.

Donato, "En yeni silah sevkiyatıyla ilgili bir sorun var," diyor. "İki kasa el bombası eksiğimiz var."

Boynumun yanında bir yalama var. Sonra çenemde bir ısırık.

"Altı kasanın maliyetine eşit tutarı düş ve parayı Bogdan'a gönder."

Ellerim saçımda. Dudağımın kenarından bir öpücük.

"Altı?" Donato yutkundu. "Ya bir sorun çıkarırsa?"

Başımı çeviriyorum ve bakışlarımız buluşuyor. Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor.

"Ona onunla yaptığımız son tartışmayı hatırlat," dedim Isabella'nın dudaklarına, telefonu masama atıp elimi boğazına doladım.

"Bu gece ne giyiyorsun?" diye sordum, çenesini tutmak için elimi yukarı kaydırarak.

"Kısıtlama yok?" Kaşlarını kaldırdı.

"Kısıtlama yok." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Ama sadece bu gece için."

Gülümsedi, kollarını boynuma doladı ve saç tokamı çıkardı. "Haklısın, biliyor musun? *Saçlarına takıntılıyım,"* dedi ve parmaklarını saç tellerinin arasından geçirdi. "Seninle ilgili ilk anım böyle. Yine de o zaman ıslaktı.

"Biliyorum İsa."

Isabella'nın parmakları hareketsiz kalır. Kahretsin. Bunu asla kaçırmak istemedim. Bu gece ona her şeyi hatırladığımı söylemeyi planladım.

Damian bana seni kurtardığımı, altı yaşındayken seni havuzdan çıkardığımı söyledi, diye ekledim.

"Yaptın." O gülümser. "Geri dönmeliyim. Hâlâ yapılması gereken bazı son dakika kontrolleri var ve üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Fazla açıklayıcı bir şey olmadığından emin ol, yoksa fikrimi değiştirebilirim."

Dudakları daha da genişliyor. "Ya öyleyse?"

Kulağına fısıldamak için başını yana eğdim, "Sonuçları olacak, Isabella. Bunu biliyorsun."

"Evet."

"İyi." Öne eğilip masa telefonumun interkom düğmesine basıyorum. "Magda, bana bugünün listelerini getir."

"Hemen, Bay Rossi."

Isabella kucağımdan inmeye niyetlenerek kıpırdandı ama ben kolumu ona dolayıp onu olduğu yerde tuttum.

"Luca mı? Sekreteriniz her an burada olabilir."

"Biliyorum." Omzunu öptüm, poposunu yanaklarından tuttum ve onu bir kez daha sert sikimin üzerine yerleştirdim. "Ve olduğun yerde kalıyorsun. Anlaşıldı mı, Isabella?

Birkaç dakika sessiz kaldı, sonra dudakları kulağımın hemen yanında olacak şekilde başını çevirdi. "Evet, Bay Rossi," diye fısıldıyor ve aletim daha da sertleşiyor.

"Bir fikrin var mı?" - pelvisini ileri, sonra geri hareket ettirmeye başlıyor, yavaşça - "beni ne kadar tahrik ediyor" - kalçalarını hafifçe döndürmesi - "bana emir verdiğinde?"

Sakin kalmaya çalışarak dişlerimi sıktım ama yine de dudaklarımdan bir hırıltı çıkmayı başardı. "Söyle bana."

"Beni o kadar ıslatıyor ki, devam edersen iki külot giymeyi ciddi ciddi düşünüyorum." Kulak mememi ısırıyor. "Beni daha çok ıslatan ne biliyor musun?"

İsa. söyleme

"İtaat ettiğimde, Luca."

İsmim dudaklarından çıktığı anda içinde patladım. "Kahretsin."

Kapı çalınır ve Magda elinde bir deste kağıtla içeri girer ama sonra yarı yolda durur. Bakışları yerdeki devrilmiş dizüstü bilgisayarda geziniyor, kağıtlar etrafa saçılıyor ve sonunda kucağımda oturan Isabella'da duruyor. Masa biraz koruma sağlıyor ama Isabella'nın göğüslerinin hemen altına kadar çekilmiş elbisesini gözden kaçırmış olamaz.

"Ii-kötü bir zaman mı?" kekeliyor.

Isabella kucağımda doğrulup omzunun üzerinden bir bakış attı. "Hiç de değil, Magda. Lütfen kağıtları kanepede bırakın."

Sekreterim kağıtları bırakmak için acele ediyor, ardından rekor bir sürede ofisten çıkıp kapıyı güm diye kapatıyor.

İki dakikaya ihtiyacım var, dedim dişlerimin arasından. Onu beklemeden geldiğime inanamıyorum. Sanki bir gençmişim gibi.

"Zaman yok. Eve geri dönmek zorundayım."

kıçını sıkarım "Bu ofisten benden daha düşük orgazm puanıyla ayrılamazsın."

Onu kıçının altından tutarak ayağa kalktım ve onu banyoya taşıdım, orada üzerimizi temizledikten sonra geri taşıdım. Onu masaya oturttum, sandalyeme oturdum ve ellerimi dizlerinin arkasına koydum. "Yatmak."

"Ya biri gelirse?"

"Geri dönecekler ve gidecekler." Bakışlarımla ona sabitledim. "Aşağı. Bacaklarını aç."

"Öyle diyorsanız, Bay Rossi." Gülümseyip sırtını masaya dayadı.

ISABELLA

Boynumun arkasındaki son düğmeyi de ilikleyip aynada kendime bakıyorum. Elbisenin bej malzemesi, yüksek yakadan dizlerimin biraz altına kadar vücudumu sararak kıvrımlarımı vurguluyor. Dönüp kalçalarıma odaklanarak önce yandan sonra arkadan kendime baktım. Elbisenin altına giydiğim şekillendirici giysi harikalar yaratıyor. Popom en az iki beden daha küçük görünüyor. Belki üç bile.

Bu gece için ilk giyindiğimde, Luca'nın daha önce verdiğim kiloları geri almam için beni ikna etmesine izin verdiğim için pişman oldum. Kendimi kaptırdım ve sadece on pound koymak yerine on beş pound daha aldım. O kadar zor değildi, sadece her zamanki gibi titizlikle kalori saymayı bıraktım. Keşke yapmasaydım. İşin en komik yanı, hala aynı beden gömlekleri giyiyor olmam. Tüm bu ekstra ağırlık ve göğüslerim sadece biraz daha dolgun hale geldi. Diğer her şey vücudumun alt kısmında sona erdi - bazıları kalçalarımda, ama çoğunlukla kalçalarımda ve kıçımda. Tıpkı olmasından korktuğum gibi.

Kendimi aynada bu elbiseyi giyerken gördüğüm ana kadar vücudum hakkında güvensiz değildim. Gözlerim arkama odaklandı ve bana popo implant ameliyatı çok yanlış giden bir hastayı düşündürdü. Başlangıçta, daha az sıkı bir şey giyeceğimi düşünerek neredeyse elbiseyi çıkardım. Ama sonra bir hevesle aldığım vücudu şekillendiren çılgın iç çamaşırını hatırladım. Gerçekten dar ve oldukça rahatsız, ama umurumda değil. Belki de en azından kalçalarımdan birkaç santim incelmeyi başarana kadar her gün giymeye başlamalıyım.

Bu genetik. Annemin benzer armut biçimli bir yapısı var - vücudunun üst kısmı dar ve belirgin bir poposu var. Büyükanne aynıydı. Ama sonunda en iyi donanımlı olan ben olmuş gibiydim. . . arka uç. Tanrıya şükür Luca genellikle elbise giymemi ister. Bu, popomun

ulaştığı boyutu gizlememe izin veriyor. Yakın olduğumuzda bunu fark ettiğinden şüpheliyim. Erkekler genellikle seks sırasında bu tür şeyleri fark etmezler.

Aklıma Simona'nın görüntüsü geliyor. Benden çok daha uzun ama on beşimde bile onun şimdiki beden pantolonunu giyebileceğimi sanmıyorum. Luca vücudumu beğendiğini söyleyip duruyor ve yalan söylediğini düşünmüyorum ama yine de... . . Onunla birlikte olmayı seçtiyse, eski karısından etkilenmiş olmalı. Onun vücuduna ilgi duyuyorsa , tam tersi olan benimkini nasıl beğenebilir?

Yeter. Kısa sürede gelen ve her şeyin mükemmel olmasını bekleyen elliye yakın insan varken şimdi güvensizlik zamanı değil. Belki de Luca'ya bilgi vermem gereken kimseyi kaçırmadığımdan emin olmak için konuk listesini bir kez daha kontrol etmeliyim. Elimi açık bıraktığım saçlarımın arasından geçirip, şekillendiricinin çizgilerinin görünmediğinden emin olmak için son bir kez aynadaki yansımama bakıp banyodan çıkıyorum.

Luca odanın karşı tarafındaki koltukta oturmuş telefonuyla yazı yazıyordu. İçeri girdiğimde kafasını kaldırıp beni kontrol etti.

Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle, "Gözlerime koyduğum en güzel şeysin," dedi, sonra bakışlarını aşağı indirdi ama yarı yolda durdu. "Arkanı dön."

Kaşlarımı kaldırdım ama yavaşça döndüm. Gözlerim ona döndüğünde artık gülümsemiyordu.

"Yine diyet mi yapıyorsun, Isabella?"

"Hayır. Neden?"

"Senin kıçın daha küçük."

Yani fark edilmiştir. "Elbisenin altına şekillendirici giyiyorum," diyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Şekillendirici giysi mi?" Kaşlarını çattı. "Bu da ne?"

"Vücudun daha ince görünmesi için kıyafetlerin altına giyilir." Avuç içlerimi bacaklarımdan bir kez daha geçirerek dikiş yerlerini kontrol ettim. "Çok sıkı ama harika çalışıyor."

Luca'nın burun delikleri genişledi ve gözleri kısıldı. "Kaldır şu saçmalığı."

"Ne?"

"Şimdi, Isabella."

Dişlerimi sıktım, elbiseyi belime kadar çektim ve altımdaki zayıflatıcı şortu çıkardım. Onları bir kenara atarak elbisemi tekrar düzelttim.

"Orası. Memnun?" çıt diyeyim Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor. Belki şekillendirici giysi fikrinden hoşlanmamıştır. "Sadece eski kiloma dönene kadar takmayı planlıyordum, tamam mı?"

Luca hala tek kelime etmiyor. Elbisenin esnek malzemesi vücuduma yapışıyor ve aldığım her fazla kiloyu gösteriyor. Şekillendirici şortu tekrar giymemi söylemesini bekledim ki aniden uzandığı koltuktan kalkıp telefonu bırakıp bana doğru geldi. Bana kızgın mı? Kilo aldım diye kızmış olamaz değil mi? Yüzündeki ifade gerçekten garip. Bir adım geri

atıyorum, sonra birkaç adım daha atıyorum ve kendimi tekrar banyoya atıyorum, Luca da peşimden geliyor. Başını eğdi, elleri kemerine geldiğinde nefesi yanağıma değdi ve kemeri çözmeye başladı. Pantolonunun düğmelerini açıp zaten tamamen dik olan aletini serbest bırakırken irileşmiş gözlerle onu izliyorum.

"Arkanı dön" diyor.

Kafam biraz karışmış halde ona sırtımı döndüm ve ellerinin kıçıma konduğunu hissettim.

"İsa." Derin bir nefes alıyor. “Sadece sana bakmaktan gelebilirim.”

"Sen . . . beğendin mi?”

Ah, tesoro. Kalçalarımı kavradı ve beni vücuduna bastırdı. "Neden o zayıflama saçmalığını giydin?"

"BENCE . . . kıçım çok büyük ve bu elbise gerçekten çok dar. Her şeyi gösterir. Onu çekici bulmayacağını düşünmüştüm.”

"Hmm. Sana vücudun hakkında ne düşündüğümü göstermemi ister misin? Kulağıma fısıldamak için başını eğdi, "Yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak için mi?"

"Tamam?"

"Bir adım at ki seni daha iyi göreyim." Ellerini popo yanaklarımdan kalçalarıma kaydırıyor. "Kıçını hafifçe dik."

Dediğini yaptığımda derin bir nefes alıyor. "Kahrolası mükemmellik."

Elleri kalçalarımdan ayrıldı ve arkamda bir inilti duydum. Aynaya bakıyorum ve onunla göz göze geliyorum. Sağ kolu öfkeyle hareket ediyor ve kıçımın gözü önünde mastürbasyon yaptığını anlıyorum. Sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ama sonra gelirken üzerine saf bir öforik bakış geliyor. Luca'nın aletini elinde tuttuğunu, parmaklarının her yerine boşaldığını bulmak için arkamı döndüm. Havlulardan birine uzanıyor, kendini temizliyor ve pantolonunun düğmelerini ilikliyor.

"Sadece kıçına bakıp senin için temiz şeyler mi söylüyorum, tesoro?"

Başımı salladım, biraz şok oldum.

"İyi. Am fişini mi takıyorsun? elini elbisemin altına kaydırdı ve avucunu külotuma bastırdı, amımı avuçladı.

"Öyleyim bilirsin."

"Mükemmel. O zaman aşağı inelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 24

LUCA

Isabella garsondan bir bardak alıp bana doğru eğiliyor.

Emiliano Caruso, diye mırıldandı. "Damian, Ocak ayında bir projede birlikte çalıştığınızı söyledi, ama hiçbir ayrıntısı yok. Emiliano yıllardır hiyerarşi basamaklarını tırmanmaya çalışıyor. Donato'nun yerini istiyor ama büyükbabam onu almasına izin vermiyor. Birkaç yıl önce yasadışı köpek dövüşlerini içeren bir davanın baş şüphelisiydi ve Nonno polisin radarına girmiş hiç kimseyi istemiyordu.

Başımı salladım, elimi Isabella'nın sırtına değdirdim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. Yaklaşık iki saattir kaynaşıyoruz. Geldiklerinde bana her misafirin ayrıntılarını veriyordu ve artık gerekli olmadığı halde ona izin verdim. Bu sabah ona neden hafızamın geri geldiğini söylemediğimden tam olarak emin değilim. Belki de bu gece onu çalışırken görmek istediğim içindir. Beyninde bu kadar çok bilgi tutması inanılmaz. Son iki gün içinde bana Ailenin ziyafete katılması beklenen her üyesi, rolleri, aile üyeleri ve kirli çamaşırlar hakkında bilgi verdi. İnsanlar, Isabella'nın güzel kafasında hayatlarının ne kadar çok detayının saklandığını bilseler şok olurlardı.

"Rosa'yı neden bu gece için arkadaşının evine gönderdin?" Isabella soruyor. "Parti için çok heyecanlıydı, özellikle de pasta için."

"Kötü bir şey olursa diye burada olmasını istemedim," diyorum.

"Bu bir parti, Luca. Bir ton güvenliğimiz var. Kötü bir şey olmayacak."

Ona baktım ve dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken başparmağımı çenesinin çizgisi boyunca gezdirdim. "Göreceğiz."

Isabella'nın gözleri genişliyor. "Neyi bana söylemiyorsun?"

Odanın diğer tarafından birkaç heyecanlı bağırış geldi ve ikimiz de kapının yanındaki kargaşaya baktık.

"Bok!" Isabella elimi tutuyor ve sıkıyor. "Davide Barbini'nin burada ne işi var? Davetli listesinde değildi ve kapıdaki adamların listede olmayan birini içeri almalarını kesinlikle yasakladım."

"Görünüşe göre onu Lorenzo getirmiş," dedim ve insanlar yeni gelenle sohbet etmek için toplanırken, yardımcı patronumun yeğeninin yanında durmasını izledim.

"Hala Davide'in Chicago'da ne halt ettiğini anlamıyorum," diye fısıldıyor.

"Evet, oldukça ilginç, sence de öyle değil mi?" Gülümseyip elini ellerimin arasına alıyorum. "Hadi gidip merhaba diyelim."

"Ne!" Fısıldayarak bağırır. "Damian, onun hakkında yalnızca bazı genel bilgileri paylaşabildi. Ya ikiniz okula gittiğinizde olan bir şeyden bahsederse?

"Doğaçlama yapacağım."

"Doğaçlama mı yapacaksın?" tersledi. "Sen deli misin?"

Duruyorum, onu bana doğru çeviriyorum ve parmağımla çenesini kaldırıyorum. Güven bana tesoro, dedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Lorenzo ve Davide'den oluşan grup, bir düzineden fazla yuvarlak masanın kurulu olduğu odanın ortasına taşındı. Onlara doğru yürürken Marco'nun durduğu köşeye bir göz attım ve bakışlarımız birleştiğinde ona sağduyulu bir şekilde başımı salladım. Kafasına doğru konuşarak başını yana eğdi ve çevresel görüşüme göre Emilio ön kapıyı kilitledi ve vücuduyla önünü kapattı.

Odanın merkezine vardığımızda, her çıkış noktasında güvenlik görevlilerimden ikisi konumlanmış durumda. Talimat verdiğim gibi. Bu silaha izin verilmeyen bir etkinlik olduğu için aşırıya kaçmış olabilir, ama bunu riske atmak istemiyorum.

Davide, dedim ve sırtından tuttum. “Geçen gün yetişme fırsatı bulamadığımız için çok üzgünüm. Hadi yemek yiyelim, sen de bize İtalya'daki hayatından bahsedersin.”

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sandalyeye oturana kadar omzunu ittim.

"Bize katılabilirsin, Lorenzo." Alt patronuma dönüyorum. "Yanlış hatırlamıyorsam, konuşacak önemli bir şeyin olduğunu söylemiştin."

Lorenzo gülümser ve Davide'in yanına oturur. İkisinin değiş tokuş ettiği hızlı hesaplanmış bakış dikkatimden kaçmıyor. Isabella tek kelime etmiyor, elimi sıkıyor ve masanın etrafından dolaşıp karşılarındaki yerimize oturduğumuzda bile bırakmıyor.

Davide, "İki ay önce bir kaza geçirdiğini duydum," diyor. "Umarım ciddi bir şey olmamıştır."

"Hiç de bile. Hafif bir beyin sarsıntısı. Bazı yanıklar ve çizikler.”

"Sen her zaman kalın kafalıydın, Luca." Sırıtıyor. "Babanın arabasını çalıp Luigi'ye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Araziden ayrıldıktan bir mil bile geçmeden kaza yaptığımızda mı?

Isabella'nın eli masanın altında benimkini sıkıyor ve parmaklarının titrediğini hissedebiliyorum. Sandalyeme yaslanıp Davide'e bakarak başımı kaldırdım, sonra bakışlarımı Lorenzo'ya çevirdim. Gözlerinde şeytani bir parıltı ve dudaklarında zar zor belli olan kendinden memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor. Evet, varsayımlarımda haklıymışım gibi görünüyor.

"Hatırlamıyor musun?" Davide devam ediyor ama gülümsemesi her geçen saniye daha da genişleyen Lorenzo'yu izlemeye devam ediyorum.

ISABELLA

Biz çok mahvolduk.

Gözlerimi önümdeki masaya dikip bizi bu boktan durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Neden hatırladığını ve işini bitirdiğini söylemiyor? Daha sonra konuşmanın yönünü değiştirmeyi deneyebilirim.

Luca yanımda, "Bunu hatırladığımı söyleyemem, Davide," dedi ve başımı kaldırdım.

Bunu neden itiraf etti? Bakışlarımı Lorenzo'ya çevirdiğimde gülümsediğini görüyorum. Luca'nın cevabına şaşırmış görünmüyor. Aslında öyle görünüyor. . . heyecanlı. Farkına varıyorum ve tüm gücümle Luca'nın elini sıkıyorum. Lorenzo, Luca'nın hafıza kaybını nasıl öğrendi?

"Nasıl hatırlamazsın?" Davide basıyor.

Luca soğuk bir sesle, "Çünkü hiç olmadı, Davide," dedi.

Vücudum katılaşıyor. Bunu nasıl bilebilirdi? Damian ona bu olaydan bahsetti mi?

"Philip'in evinde iskambil oynarken bize anlattığı hikaye buydu." Luca devam ediyor. “Hatırladığım kadarıyla, birinci sınıftan sonraki yaz mevsimiydi. Eski güzel günler."

Bu garip düşme hissini hissediyorum ve panik içime yerleşirken spiral çiziyorum. Aman Tanrım, hatırlıyor.

Luca'ya bakmaya cesaret edemiyorum, yüzündeki nefreti görmeye dayanamıyorum. Muhtemelen şimdi benden nefret ediyor. Bitti. Dudaklarımı birbirine bastırarak akmak üzere olan göz yaşlarımı dizginledim ve elimi Luca'nın elinden çekmeye çalıştım. Parmaklarımı saran tutuşu gitgide güçleniyor. Derin bir nefes alarak bir şekilde ona bakma cesaretini topluyorum ama bulmayı beklediğim bir öfke ifadesi yerine dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme görüyorum. Elini yüzüme kaldırdı ve başparmağıyla başıboş bir gözyaşını sildi. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilirken gözlerim iri iri açıldı ve ardından Davide'e döndü.

"Acaba Davide," diyor, "beni o yoldan çıkarmanın karşılığında sana ne söz verildi?"

Yüzü hayalet gibi beyaza dönen Davide, Luca'ya bakıyor. Bir sandalye gıcırdadı ve hemen ardından Davide en yakın kapıya doğru fırladı. Marco onu yarı yolda yakalar.

Oda sessizleşti.

"Patron." Marco, Luca'ya döner. "Onu nereye koyalım?"

Mutfak olur, dedi Luca. "Orada karo zemin var, kanı yıkamak daha kolay."

Marco başını salladı ve Davide'i odanın karşı tarafındaki kapıya doğru sürüklemeye başladı. Konukların çoğu yemeklerinin ortasındaydı ama şimdi herkes yemek yemeyi bıraktı ve düzinelerce göz kendini kurtarmaya çalışırken çırpınan ve bağıran Davide'e bakıyor. Marco ona ters vuruş yapıyor, ardından onu mutfağa doğru çekmeye devam ediyor.

Soldaki kapı aniden açılır ve üç adam içeri girer, ardından Emilio ve Tony gelir. İlk ikisini tanımıyorum ama sonraki Lorenzo'nun korumalarından biri. Elleri arkadan bağlı ve yüzlerinin her yerinde morluklar var. Emilio onlardan birini silahıyla dürttü ve adam tökezledi. Bakışlarımı sandalyesinde dimdik oturmuş bağlı adamlara bakan Lorenzo'ya çevirdim.

"Mutfağa da. Onlarla sonra ilgileneceğim.” Luca kollarını onun göğsünde kavuşturur ve Lorenzo'ya döner. Merak ediyorum, Davide'e ne söz verdin? Ben ortadan kaybolduktan sonra Ailenin başına geçtiğinde bir capo'nun pozisyonu mu? Plan bu muydu?

Lorenzo, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

"Hayır?" Luca gülümser ve Lorenzo'nun yüzüne eğilir. “Beni rahatsız eden bir şey vardı. Neden tekrar denemedin? Ve sonra bana geldi. Hiçbir şey hatırlamadığımı biliyordun. Söyle bana, beni ele veren neydi?”

Lorenzo onu birkaç saniye izliyor, sonra dişlerini gıcırdatıyor. "Seni hastaneye kaldırdığında seni tedavi eden doktoru buldum."

"Ama emin olman gerekiyordu, değil mi? Aileye ifşa etmeden önce. Nasıl tepki vereceğimi görmek için dün öğle yemeğine Davide'i getirdin. Ve bu başarısız olunca, onu buraya sen getirdin. Planını mahvettiğim için çok üzgünüm."

"Benim yerimi aldın!" Lorenzo alay ediyor. "O benimdi! Giuseppe'nin kıçını yalamak için onlarca yıl harcadım ve sonra sen içeri daldın, bu pislikle evlendin ve her şeyi mahvettin!"

Yakındaki bir masada biri nefesini tutuyor ama bunun dışında oda ürkütücü bir şekilde sessiz.

Luca sandalyeden fırlar, Lorenzo'nun saçını tutar ve yüzünü masaya vurur. Darbenin gücünden tabaklar ve gümüş eşyalar takırdadı . Lorenzo sallanıyor, Luca'nın elini tutuyor ve sıyrılmaya çalışıyor ama Luca yüzünü tekrar masaya çarpıyor. Ve yeniden. Sofra takımları her seferinde şıngırdadı ve tıngırdadı. Tabaklardan ikisi ve birkaç bardak yere düşüyor, porselen ve kristalin kırılması vahşet senfonisine katkıda bulunuyor.

Kocam Barbini'nin canını yakmak için elinden gelenin en iyisini yaparken misafirler arasındaki nefes nefese kalmalar ve mırıltılar devam ediyor. Sonunda Luca, Lorenzo'yu saçından tutarak yukarı çeker. "Karımdan özür dile."

Sandalyemde geriye yaslanıp Lorenzo'nun kanlı yüzüne bakıyorum. Yukarı baktı, sonra benim yönüme tükürdü, kanlı tükürük beyaz masa örtüsünü kirletti.

Odadaki insanların gözleri bundan sonra ne olacağını bekleyerek Luca ve Lorenzo arasında gidip geliyor.

Luca, "Biliyorsun, beni öldürmeye çalışman benim için sorun değil," diyor ve masaya bakıyor. "İş bu. Denedin. Arızalı. Seni kafandan vururum ve hepimiz mutlu hayatlarımıza geri döneriz. Masanın üzerindeki tirbüşona uzanıyor, sonra Lorenzo'ya yaklaşıyor.

Luca, "Ama kimse karım Lorenzo'ya saygısızlık edemez," diye havlıyor ve ardından yardımcı patronun arkasında duran Marco ve Emilio'ya bakıyor. "Tut onu."

Luca'nın adamları Lorenzo'yu kavrayarak onu sandalyede tutuyor. Ben izlerken kocam tirbuşonu Lorenzo'nun boynunun yan tarafına, kulağının hemen altına saplıyor. Lorenzo çığlık atarak sandalyeden kalkmaya çalışır, ancak Luca tirbuşonu sökerken Marco ve Emilio onu geri iter ve onu tutmaya çalışır. Yaradan sızan kan, Luca'nın gömleğinin önünü ve Marco'nun ellerini ıslatıyor. Konuklardan birkaçı çığlık attı.

"Bir özür duydum mu?" Luca, Lorenzo'nun ne dediğini duyar gibi başını eğiyor ama Barbini'nin ağzından çıkan tek ses boğulma sesleri. "Hayır, bunun bir özür olduğunu sanmıyorum," diyor ve tirbuşonu bu kez önden Lorenzo'nun boynuna saplıyor.

Gözlerimi kapattım, daha fazla kan banyosunu izleyemezdim. Ama sızlanmayı engelleyemiyorum. Boğulma sesleri. Safra yutarım.

Bir dakika kadar sonra boğulma sesleri kesildi ve ben de gözlerimi açmaya karar verdim. Luca elinde tirbuşonla Lorenzo'nun önünde duruyor. Sağ kolu kan içinde. Önü de. Bakışlarımı Lorenzo'ya, daha doğrusu vücuduna çevirdim ve nefesim kesildi. Boynunda uzun kırmızı bir çizgi var, en az bir düzine delinme yarasından akan kan gövdesinden aşağı akıyor. Tüm kanı görmekten safra boğazımda toplanıyor. Dişlerimi birbirine bastırarak derin bir nefes alıyorum ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Tüm Aile izlerken bayılmıyorum.

Luca arkasını döndü, bakışlarıyla beni sabitledi ve kanlı tirbuşonu masaya fırlattı. Birkaç uzun adımda aramızdaki mesafeyi katederken ve herkes ona bakarken önümde dururken onu gözlerimle takip ettim.

"Partini mahvettiğim için üzgünüm tesoro."

Ona göz kırptım. Bir şey söylemeli miyim?

"Hadi yukarı çıkalım." Kansız olanıyla elimi tuttu ve beni fuayeye ve ardından iki kat merdivene götürdü.

Yatak odasına vardığımızda Luca doğruca duşa girdi. Yatağa doğru yürüyorum, kenara oturup bekliyorum, gözlerim banyo kapısına yapışık. Az önce bir adamın önümde katledildiğine tanık oldum ama bunu işlemek yerine çıldırıyorum çünkü Luca belli ki her şeyi hatırlıyor.

Şimdi ne olacak? Beni dışarı mı atacak? Boşanmak mı? Eski haline dönerse onunla aynı evde yaşayabileceğimi sanmıyorum ama ona yakın olmama düşüncesi bile içimde çığlık atma isteği uyandırıyor. Suyun sesi kesiliyor ve nefesimi tutuyorum.

Banyo kapısı açılır ve Luca çıplak bir şekilde dışarı çıkar. Saçları ıslak ve tıpkı onunla ilgili ilk anımdaki gibi yüzünün iki yanına düşüyor. Ayağa kalktım ve yaklaşmasını izledim, bekledim. Tam önümdeyken elini kaldırıp çenemi tuttu ve başımı kaldırdı.

Sana yalan söylediğim için özür dilerim, diye fısıldadım.

Burunlarımız arasında zar zor bir inç kalana kadar başını eğdi. "Ne hakkında?"

"Senin bana âşık olman hakkında," diye mırıldandım.

Luca'nın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Ama yalan söylemiyordun, Isabella." Eli çenemden ayrılarak boynumdan ve göğsümden aşağıya, ardından belimin etrafından sırtımın küçük kısmına doğru ilerledi. "Görüyorsun, kazadan çok önce senin için deli oluyordum."

Nefesim kesiliyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Bir moron olduğum için çok üzgünüm, Isa. Sana âşık olduktan sonra bile seni kendimden uzaklaştırdığın için." Bel bölgemi saran kol sıkılaşarak beni vücuduna bastırdı. "Senin çok genç olmandan korktum."

"Yanılmışsın," dedim, gözlerimden mutlu yaşlar birikirken. Bu sözlerin dudaklarından çıktığını duyacağımı ummaya asla cesaret edemedim.

"Biliyorum." Dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin verir misin?"

"Belki."

Luca'nın gözleri parlıyor. "Belki?"

Parmaklarımı ıslak saç tellerine değdirmek ve doğrudan gözlerinin içine bakmak için kollarımı kaldırdım. "Beni becereceksin. Önce ağzınla. Sonra elin. Ve son olarak, sikinle."

"Tamam."

Ama Luca. . " saçını sıkarım. "Beni kesinlikle doyurana kadar gelmene izin yok."

Dudaklarına hainceb ir gülümseme yayıldı ve bir an sonra kendimi yatağa atılmış buldum.

"Sana daha önce söylediğimi sanmıyorum," diyor bedenimin üzerinden geçerken, "senin kurnaz aklına ne kadar aşık olduğumu."

"Sadece aklım mı?" diye soruyorum ve odayı bir yırtılma sesi doldurduğunda nefesim kesiliyor. "Tanrı aşkına Luca. Kıyafetlerimi mahvetmeyi bırak."

"Seninle benim arama giren her şeyi yok edeceğim." Boynumun yan tarafına bir öpücük konuyor, sonra ağzı köprücük kemiğim ve göğsüm üzerinden göğüslerime doğru ilerliyor. Arkama uzandım ve sutyenin kopçasını hızla açtım, böylece o da yok olmayacaktı.

Luca'nın kocaman elleri göğüslerimi kavrıyor ve hafifçe sıkıyor. "Güzel göğüslerini seviyorum." Sol tarafımı ısırıyor, sonra sağ tarafımı. "Vücudunun geri kalanı gibi." Karnıma öpücükler bırakıyor. "Ve senin açgözlü küçük amcığın."

Külotumun kemerini aldı ve bir an sonra yırtık bej bir dantel demeti yere düştü. Amcık tıkacını yavaşça çıkarırken nefes nefese saçlarını kavradım. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp klitorisimi emdiğinde dudaklarımdan bir inilti koptu.

Fikrimi değiştirdim, sikine şimdi ihtiyacım var, diye sızlandım. İçimde olması ihtiyacı beni deli ediyor. Luca bacaklarımı tutuyor ve omuzlarına atıyor.

"Henüz değil." Dili kıvrımlarımın arasından kaydı ve ben ürperdim.

Luca amcığıma tur atıyor, sanki bir dondurmaymış gibi yalamakla emmek arasında gidip geliyor ve bacaklarımın arasındaki basınç, içimden eriyecekmiş gibi hissedene kadar artıyor. Sırtımı kavislendiriyorum, parmaklarımın arasındaki uzun siyah telleri çekiyorum ve başını daha da aşağı bastırıyorum. Parmağını yavaşça içeri kaydırmaya başladığında vücudum şimdiden titriyordu. Daha yarısına gelmeden geliyorum.

Luca tüm ıslaklığımı yalayarak, "Tadın bile vanilya gibi, Isa," diyor, sonra bacaklarımı indirip üzerime geliyor. Parmağı hala amımın içinde, içeri ve dışarı pompalanıyor, beni daha da sağıyor.

"Yani yalan söylediğim için kızmadın mı?" Dudaklarına fısıldıyorum.

Yalan söylemiyordun. Sana zaten söyledim," - başka bir parmağını ekliyor ve daha derine sokuyor - "Anılarımı kaybetmeden çok önce sana aşık oldum, tesoro. İnatçı kişiliğin için. Ne zaman bir aptal gibi davransam, yerinde durup benimle savaştığın için.

"Evet, bunu oldukça sık yaptın." Kalın kolunu tuttum ve parmaklarını gezdirdim.

"Üzgünüm." Çenemde bir ısırık var ve bir tane de boynumun yanında. "Şu andan itibaren sana en başından davranmam gerektiği gibi davranacağıma söz veriyorum."

Peki bu nasıl olurdu?

Parmakları bir anlığına kıpırdamadı ama sonra onları o kadar sert bir şekilde içeri soktu ki nefesim kesildi. "Kahrolası bir kraliçe gibi, Isabella."

Onun sözleri. Parmakları. O. Bu çok fazla.

Yine geliyorum, gözlerimde yaşlar ve dudaklarımda kocaman bir gülümseme.

Luca'nın kolu beni sarıyor ve yüz üstü dönene kadar beni döndürüyor. "Ve şimdi, seni asil bir şekilde becereceğim. Her zaman sergilenen muhteşem asil kıçınla. Kalçalarımı kavradı, leğen kemiğimi kaldırdı ve içime gömüldü.

Luca nefesimi onun temposuna uydurmaya çalışırken arkamdan bana doğru sallanırken yatak başlığını tuttum ve tüm gücümle tutundum. O, içimde... Derin bir nefes alıyorum. Dışarı kaydığında nefes verin. Yeterince hava aldığımı sanmıyorum çünkü başım dönüyor. Oksijen eksikliğinden olabilir ya da on dakikadan kısa bir süre içinde üçüncü kez geleceğimden ve vücudumun bunu işlemekte güçlük çekmesinden olabilir. Luca'nın eli bacaklarımın arasında geziniyor ve parmakları klitorisimi buluyor. Tomurcuğuma bastırarak tekrar bana çarptı ve göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar patladı. Gelirken çığlık attım, o bana doğru inerken sesler inlemelerine karıştı.

*** * ***

Boynumun dibine bir öpücük, ardından bir tane daha. "Uyuyor musun?"

Gözlerimi açıp omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Evet. Ve ben yarı ölüyüm, bu yüzden unutabilirsin."

Beni olabilecek en iyi şekilde mahvetmesinin üzerinden bir saat geçti ve ben hala hareket edemiyorum.

"Emin misin?" Parmağını içime daha da bastırdı.

"Evet benim-"

BANG!

Hareketsiz kalıyorum. "Bu bir silah sesi miydi?"

Kulağa öyle geliyor. Luca dudaklarını omzuma kaydırdı.

"Neler olup bittiğini kontrol etmeyecek misin?"

"Şu anda tesiste kırktan fazla güvenlik görevlimiz var. Maaş çeklerini kazansınlar."

Bahçede bir yerden bir silah sesi daha çınlıyor ve ardından pencereden erkek bağırışları bize ulaşıyor.

"Seni bok parçası! Seni öldüreceğim!

Luca'ya bakıyorum. "Franco'ya benziyordu."

"Tanrı aşkına." Başını sallıyor, telefonuna uzanıyor ve birini arıyor. "Marco, kardeşim hâlâ yaşıyor mu?"

“İki dakika önce sadece pantolonuyla evden koşarak çıktı. Düğmeleri açık," Marco'nun sesi hattın ötesinden geliyor. "Bay. Conti onu kütüphanede Bayan Arianna ile bulmuş."

"Mükemmel. Aşağı inmeli miyim?”

"Bence bu iyi bir fikir olur, Patron."

Luca aramayı bitiriyor ve bana bakıyor. "Franco'yla ilgilenmek ve diğer konukları evimizden kovmak için aşağı iniyorum. Kan döküldükten sonra gitmelerini ummuştum.”

"Dalgamı geçiyorsun? Önümüzdeki altı ay boyunca dedikoduların ana kaynağı olacak.”

Elini kıçıma kaydırdı ve popo yanağımı sıktı. "Yirmi dakika sonra döneceğim. Sonra devam ederiz.”

"Elbette Luca." sırıtıyorum

Gözleri parladı ve dudakları dudaklarıma değene kadar başını eğdi. "Seni seviyorum benim güzel, kurnaz İsa."

OceanofPDF.com

sonsöz

Dört yıl sonra

LUCA

Komodinin üzerindeki telefonum çalıyor. Tuttuğum klasörü yere koydum ve sol elimle telefonu kaldırdım çünkü sağ elim Isabella'nın amını avuçluyor, parmağım içine gömülü. Ve yangın veya benzeri bir şey olmadıkça, onu çıkarmayı düşünmüyorum. Arayanın adını gösteren ekrana baktım ve kaşlarımı çattım.

"Kim o?" Isabella uykulu bir şekilde mırıldanıyor.

Salvatore Ajello, dedim ve aramayı cevapladım. "Evet?"

"Bay. Rossi. Bir sorunumuz olabilir."

"Son inşaat projesiyle ilgili bir şey mi var?"

"Hayır. Bu kişisel bir mesele" diyor. "Burada sana ait bir şey var. Benim şehrimde olmaması gereken bir şey, Bay Rossi."

Kahretsin. Ailemizden biri New York bölgesine izinsiz girecek kadar çılgınsa, o öldü ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Kim o?" Soruyorum.

Sonunda cevap vermeden önce birkaç dakikalık sessizlik olur.

Milene Scardoni.

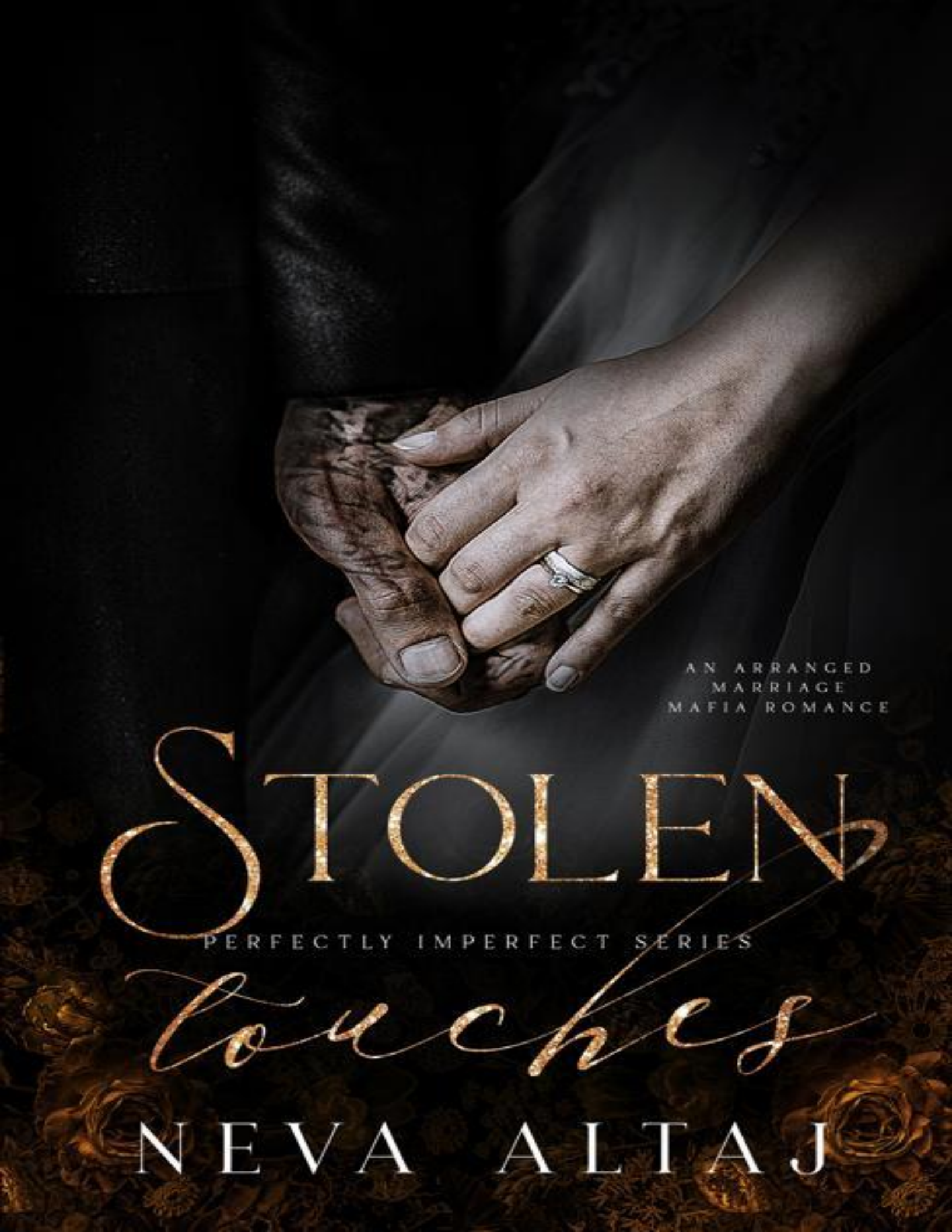
SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.

AN ARRANGED
MARRIAGE
MAFIA ROMANCE
STOLEN
PERFECTLY IMPERFECT SERIES
touches
NEVA ALTAJ

Çalıntı Dokunuşlar
“Perfectly Imperfect-5”
Neva Altaj

Yazarın notu

Sevgili okuyucu, kitapta geçen birkaç İtalyanca kelime var, işte çeviriler ve açıklamalar:

Cara – canım; sevgi _

Vita mia – "hayatım"; sevgi

Tetikleme Uyarısı

Lütfen bu kitabın bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği kan, taciz ve şiddet ve işkencenin grafik açıklamaları gibi içerik barındırdığını unutmayın.

OceanofPDF.com

önsöz

Yedi yıl önce

SALVATORE

Elime bir çekiç indi, metal kafası zaten şişmiş bir pislik olan ete gömüldü ve masanın üzerine ince bir kan fışkırttı.

Acının en kötüsü geçene kadar bekledim, sonra çenemi kaldırıp tepemde beliren adama ters ters baktım.

"Hayır." ısırırım.

Kapolardan biri olan Marcello, sağdaki duvara yaslanmış olan dona omzunun üzerinden bir bakış atmadan önce birkaç saniye beni izliyor. Oda loş, tavandaki flüoresan tüplerden vızıltı veya parıltı gelmiyor. Tek aydınlatma masanın köşesindeki eski bir lambadan sızıyor, ancak don purosunu yaktığında, başını sallarken yüzü alevden kıpkırmızı parlıyor.

Marcello bana döndü ve bileğimi daha sıkı kavradı. "Bence yeniden düşünmelisin," diye alay etti ve çekici bir kez daha ağır ağır parmaklarıma indirdi.

Yakıcı bir acı kolum boyunca yükseliyor, omzumun içinden geçiyor ve doğruca başımın arkasına bir şimşek çakıyor. Bu his beynime yerleşiyor ve kafatasımın içinde kendine bir yuva yapıyor. Engellemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Siktir git Marcello," diye tısladım.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sen gerçekten bir şeysin."

Marcello çekici masaya bırakır ve kılıfından bir tabanca çıkarır. Kafamdan vuracağını varsayıyorum ama onun yerine silahı bacağıma doğrultuyor. "Elini yeterince sıktığımı düşünüyorum. Muhtemelen artık hissedemezsin. Buna ne dersin?"

İki silah sesi çınlıyor ve kurşunlar eti ve kemiği delip geçerken ben ıstırap içinde kükrüyorum. Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Son şans, Salvatore," diye havlıyor.

Derin bir nefes alıyorum, değersiz piç kurusunu görmezden geliyorum ve karanlık köşede hâlâ aynı noktada duran donla doğrudan göz teması kuruyorum. Gözlerini net göremem için çok karanlık, ama lamba yüzüme bu kadar yakınken, eminim ki o benimkini görebiliyor. Sağlam elim sandalyenin koluna bağlı ama bileğimi ona orta parmağımı kaldıracak kadar döndürüyorum, ip tenimi sıyırıyor.

Don pes etmeyecek Marcello, dedi ve gitmek için döndü. "Onu öldür ve bu işi bitir."

Marcello kapı kapanana kadar bekledi, sonra bağlı olduğum sandalyenin etrafında döndü ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Senin cesaretinden her zaman nefret ettim. Don iki yıl önce babanın yerini almana izin verdiğinde ne düşündü bilmiyorum. Sanki bir anaokulu falan işletiyormuşuz gibi, yirmi dört yaşında bir çocuğu capo yapmak.

"Bunun seni ne kadar sinirlendirdiğini anlıyorum, Marcello." Karanlık noktalar görüşümü bulandırmaya devam ederken derin bir nefes alıyorum. "Özellikle de ben capo

olarak geçirdiğim iki yılda senin aynı pozisyonda yirmi yaşından sonra kazandığından daha fazla para kazandığımdan beri ."

"Kanaman için seni burada bırakmalıyım." Yere tükürdü ve ayağıma bir kurşun daha sıktı.

"Bu olmaz," diye boğuk bir sesle, "akıllı ol."

"Neden olmasın?"

“Çünkü eğer ölmezsem... . . olacaksın."

Güler. "Evet, riske atmamalıyız."

Odada üç hızlı silah sesi yankılandı ve sırtımda keskin, yakıcı bir ağrı patlarken nefesim kesildi. Her şey kararmadan önce bir zoraki nefes almayı başardım.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Mevcut

SALVATORE

"Kıpırda, seni aptal!"

Bir dirseğimi böbreğime değdirmeden yana doğru bir adım atıp yanımdan koşarak geçen önlüklü kadına bakarken başımı kaldırdım. Hastane otoparkının ortasında, önümde birkaç adım ötede duran bir arabaya doğru koşuyor.

On beş yaşından büyük olmayan bir genç sürücü koltuğundan atlıyor. Acil girişine değil otoparka gittiği düşünüldüğünde, daha önce hastaneye gitmediği açık. Hemşire araca vardığında aynı anda kapıyı açar. Birkaç saniye ikisi de arka koltuğa bakarlar.

"Bu mu . . . kafa?" çocuk kekeliyor. "Neden ki . . .? Anne, zamanımız olduğunu söylemiştin."

Dehşete kapılmış ve bir kağıt kadar beyaz olan çocuk gözlerini arka koltuktan ayırmadan bir kadının inlemeleri havayı doldururken.

"Çocuk! Hey!" Hemşire çocuğu kolundan tutup sallıyor ama çocuk tepki vermiyor. "Çocuk. Odak!" Yüzüne hafifçe tokatlar. "Hastaneye gir. Bir doktor bulun ve onları buraya sürükleyin."

"Değil mi? . . sen doktor değil misin?"

"Ben sadece bir hemşireyim. Bilgiler, annenin sancılar geçirdiğini belirtiyordu, tam anlamıyla doğum sancısı çektiğini değil. Gitmek. Şimdi!" çıt çıtlar, arabaya doğru döner ve ellerini önündeki koltuğa koyarak betonun üzerine diz çöker. "Sorun değil, anne. Benim için nefes al. Tamam. Ağrı geldiğinde, itmene ihtiyacım var, tamam mı? Adınız ne?"

Arabadaki kadın inliyor ve anlamadığım bir şey söylüyor, muhtemelen hemşirenin sorusuna cevap veriyor, sonra tekrar bağırıyor.

Hemşire, "Ben Milene," diyor. "Harika gidiyorsun Jenny. Evet, nefes al. Bir kez daha, kafa zaten dışarıda. Sadece bir kez daha itin, ama sayın."

Hemşire omzunun üzerinden hastane girişine baktı, sonra bakışları bana odaklanana kadar yan tarafa baktı. "Sen! Takım elbiseli adam!" diye bağırıyor. "Gel buraya!"

Başımı kaldırıp onu gözümün önüne getiriyorum. İlk fark ettiğim şey gözleri ama rengi değil. O detayı göremeyecek kadar uzaktayım. İçlerinde bakışlarımı yakalayan bir panik ve kararlılık karışımı var. Başka bir durumda, benzer bir talebi görmezden gelir ve uzaklaşırdım. Başkalarının hayatları beni hiç ilgilendirmiyor. Ama bakışlarımı kızdan ayıramadığımı fark ettim. Böyle bir durumda aklı başında tutmak oldukça fazla kararlılık gerektirir. Yavaşça arabaya yaklaştım, gözlerimi bir kez daha arabadaki kadına odaklanan ve talimatları dağıtan hemşireden ayırmadım. Hemşirenin saçları sarının çok açık bir tonu ve dağınık bir şekilde sarkan bir at kuyruğu şeklinde toplanmış .

Arabadaki kadın derin bir inilti çıkarırken, bana bakmadan, "Bana ceketini ver," dedi. "İşte bu, Jenny. Bu kadar. O bende.

Sesi sadece hafifçe titriyor ama yüzündeki panik ifadesini gözden kaçırmak imkansız. Nasıl bir arada tuttuğu beni şaşırtıyor. Ve hayatım boyunca gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra, artık pek çok şey beni şaşırtmıyor.

Aniden bir bebek ağlaması etrafımızı sardı.

Bir çocuğun ilk ağlaması en soğuk kalpleri bile eritmeli derler ama bana bir faydası yok. Beklediğimden değil. Az önce dünyaya yeni bir hayatın girdiğine tanık oldum ama bu, bir trafik ışığının değişmesiyle tamamen aynı duygusal tepkiyi ortaya çıkardı.

Hiçbiri.

Ceketimi çıkarıp arabanın kapısına asıp gitmeye niyetlendim ama bakışlarım hemşirenin yüzüne takıldı ve nefesim boğazımda kaldı. Kucağındaki bebeğe bakıyor, öyle bir hayranlık ve sevinçle gülümsüyor ki yüzü parlıyor. O kadar savunmasız ve o kadar içten ki gözlerimi dudaklarından ayıramıyorum. Hayatın sözde mucizesi karşısında hiçbir şey hissetmedim, ama ona bakarken birdenbire garip bir his göğsümü sıkıştırdı ve bununla birlikte yabancı bir his... . . istemek Elimdeki ceketi sıktım, kızın yüzünü tutup bana çevirmek için duyduğum bu davetsiz dürtünün anlamını deşifre etmeye çalışarak gülümsemesine sahip çıktım. Beni ele geçiren şey için iyi bir ismim yok. Belki . . . hasret?

Gözümün ucuyla, beyaz önlüklü iki kadının hastaneden çıkıp bize doğru koştuğunu görüyorum. Arkalarında bir erkek hemşire sedyeyi itiyor.

"Harika iş çıkardın, Jenny. Onu göğsüne koyacağım. Gömleğini aç," dedi hemşire ve elini uzatarak bana döndü. Ona Armani ceketimi verdim ve bebeği örtmek için arabanın içine eğilmesini izledim.

Tanrım, Milene. Az önce gelen doktorlardan biri nefesini tuttu. "Buradan sonrasını alacağız tatlım. Harika iş çıkardın."

Sarışın hemşire -Milene- başını salladı ve asfalttan kalktı. Neşeli ifadesinin yerini şaşkınlık alıyor, sanki olanları daha yeni fark ediyormuş gibi. Gülümsemesini söndürmekten sorumlu kişiyi yakalayıp bunun için onları cezalandırmak gibi bir dürtüm var ama suçlayacak kimse yok. Durumun kendisi. Yine de birini öldürme ihtiyacı beni terk etmiyor.

Genç hemşire hastane girişine doğru yönelir ancak birkaç adım sonra durur ve park halindeki bir araca yaslanır. Başını eğmiş, kana bulanmış titreyen ellerine bakıyor, sonra çılgınca ellerini önlüğünün önüne sürtmeye başlıyor. O çok genç. 20'lerin başı. Belki yirmi iki ya da en fazla yirmi üç. Muhtemelen ilk teslimatıydı, ama kendini iyi tuttu ve bunun için ona yardım edemem ama ona hayran kaldım. Elleri biraz temizlendiğinde, arabayı iter ve yürüyüşüne devam eder, ancak tökezler. Yana doğru bir adım atarak bir sonraki arabaya yaslanır ve gözlerini kapatır.

Gitsem iyi olur. Arkanı dön, arabama git ve eve sür. Ama yapamam. Sanki tüm varlığım sarışın hemşireye odaklanmış gibi. Çok kayıp ve savunmasız görünüyor. Bu yüzden mantıklı olanı yapmak yerine aramızdaki mesafeyi kapatıp tam önünde durdum. Aniden, uzanıp yüzüne dokunmak için çılgınca bir dürtü beni bunalttı ama bu saçma dürtüyü bastırdım ve onun yerine sadece onu gözlemledim. Gözleri açılıyor ve bana bakıyor. Koyu yeşil.

Ceketli adam, diyor ve tekrar gözlerini kapatıyor. “ Danışma masasına adınızı ve adresinizi bırakabilirsiniz. Ceketini geri göndermelerini sağlayacağım.”

Sesi sakin çıkıyor ama elleri, vücudunun geri kalanı gibi hâlâ titriyor. Adrenalin sonrası kaza. Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Hastane girişiyle aramızda sadece otuz metre var ama bu durumda bu küçük mesafeyi idare edebileceğinden şüpheliyim. Bacakları o kadar titriyor ki her an altından kıvrılacaklarını düşünüyorum. Binaya dönerken ayağı takılıp kendine zarar verebilir. Bu olasılığın beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim.

Eğilip küçük bedenini kollarıma alıyorum. Kızın dudaklarından bir şaşkınlık çığlığı kaçtı ama hemen şikayet etmedi. Sadece kollarını boynuma doladı ve irileşmiş gözleriyle bana baktı. Girişe yarılamıştık ki kıvranmaya başladı, neredeyse dengemi bozuyordu.

"İndir beni." Daha çok kıvranarak, "Yürüyebiliyorum, kahretsin."

Minik yumruklarıyla göğsüme vurmaya devam ederken, kollarımdan kurtulmaya çalışırken, onu kollarımda ileri doğru yürümeye devam ettim. Yüz pounddan daha ağır olamamasına rağmen, kıpır kıpır olması bu görevi can sıkıcı hale getiriyor. Durmazsa ikimiz de kaldırımda yüzüstü kalabiliriz.

Başımı çeviriyorum ve yanlışlıkla burunlarımız birbirine değiyor. Çilleri var, fark ettim.

"Dur," diyorum ve kıvranma duruyor.

Sanki benimle tartışacakmış gibi ağzını açtı ama ben onu uyarmak için kollarımı ona doladım. Kimsenin emirlerime karşı gelmesine izin verilmiyor. Kız ağzını kapatıyor ve bana burnunu buruşturuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bilge. Başımı girişe doğru çevirdim ve yürümeye devam ettim.

MİLENE

"Ateşli miydi?" En iyi arkadaşım Andrea soruyor.

Telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırdım ve akşam yemeği için buzdolabından arta kalanları çıkardım.

"Sanırım," dedim ve yemeği tabağıma yığdım. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim.

"Bu nasıl bir cevap? Öyle miydi, değil miydi?”

Öyleydi. Uzun. Pahalı takım elbise. Koyu renk saçlı, yer yer biraz tuzlu. Güzel kokuyordu.” Çok çok güzel. Tişörtümde hâlâ kolonyasının kokusunu alabiliyorum.

“Ak saç mı? O adam kaç yaşındaydı?”

Otuzlu yaşların ortalarında. Muhtemelen erken grileşiyor. Zamanlayıcıyı bir dakikaya ayarlayarak tabağı mikrodalgaya yerleştirdim. Yiyeceğin yeterince ısınması için yeterli zaman yok ama ısınması gerekecek. Daha fazla bekleyemeyecek kadar açım.

"Ve hiçbir şey söylemedi mi? Onun ismi?"

"Hayır. Beni hastane lobisine taşıdı, yere bıraktı ve arkanı dönüp gitti."

"Şey, şaşırdığımı söyleyemem. Her zaman tuhafları cezbettiniz.” Andrea gülüyor. "Şu anestezi uzmanı Randy, hâlâ seni mi takip ediyor?"

"Evet." Tabağımla köşedeki küçük masaya oturdum ve kazdım. “Dün bana yine çiçek gönderdi. Bu sefer karanfiller. Yani, ne oluyor? Onlar cenazeler için.”

"Başka tüyler ürpertici bir not var mıydı?"

"Evet. Ay ışığı gibi parlayan tenimle ilgili bir şey. Ağzıma biraz kustum.” Kedim masaya atlıyor, bardağıma burnunu sokuyor ve suyumu içiyor. Kafasına mutfak beziyle hafifçe vurdum. "Aşağı, kahretsin!"

"Randy denen adamın tehlikeli olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor. "Aylardır seni takip ediyor."

"Öyle düşünmüyorum. Umarım yakında rahatsız edecek başka birini bulur. Chicago'da neler oluyor?” Bir çatal dolusu daha yemeği ağzıma tıkıştırıyorum.

"Geçen gün kardeşini gördüm. Hâlâ senin Illinois'de olduğunu düşünüyor."

"İyi. Lütfen onun önünde kaymadığınızdan emin olun. Angelo, New York'ta olduğumu öğrenirse çıldırır."

"Chicago'ya geri dönmelisin, Milene. Güvenli değil. Ya New York Ailesinden biri orada olduğunuzu öğrenirse?" Fısıldamaya geçer. “Ajello, diğer Cosa Nostra Ailelerinin üyelerinin onay almadan kendi bölgesine girmesine izin vermiyor. Bunu çok iyi biliyorsun.”

"Kötü şöhretli Don Ajello'nun zavallı küçük ben yüzünden kendini yoracağını sanmıyorum," diye mırıldandım lokmaların arasında, "ve her neyse, ihtisasımı bitirmem gerekiyor. İşim biter bitmez geri geleceğim.” Kedi tekrar masaya sıçradı, tabağımdan bir parça et çaldı ve banyoya doğru koşturdu. "Bir gün bu kediyi boğacağım."

"Bunu haftalardır söylüyorsun." Andrea gülüyor.

"Dün eve lanet olası bir tavuk kanadıyla geldi. Ve iki gün önce bir parça balık. Komşular onu benim için yiyecek çalması için eğittiğimi düşünecekler.” esniyorum "Seni yarın ararım. Gözlerimi açık tutamıyorum.”

"Tamam. O seksi yabancıyla bir daha karşılaşırsan numarasını almayı unutma."

"Evet tabi."

Aramayı kestim ve kendimi dairemin diğer tarafındaki yatağa sürükledim . Her şey evdeki yatak odamdan daha küçük, ama kendi paramla ödeniyor ve bunu dünyalara değişmem. Henüz Andrea'ya veya başka birine söylemedim ama Chicago'ya geri dönmeyi planlamıyorum. Durmadan.

Tüm Cosa Nostra saçmalıklarından bıktım.

SALVATORE

Ofis kapımda keskin bir tık sesi geliyor. Güvenlik şefimin içeri girdiğini ve masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ettiğini görmek için dizüstü bilgisayardan yukarı baktım.

"Kızı buldun mu?" Soruyorum.

"Evet. Ve buna inanmayacaksın." Nino oturur ve kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "O, Milene Scardoni. Chicago'nun capolarından biri olan Angelo Scardoni'nin en küçük kız kardeşi."

Sandalyemde geriye yaslanıyorum. Ne alışılmadık bir olay dönüşü. "Eminsin?"

"Evet. Mary's'de çalışan tek Milene o. Sosyal medyasını da kontrol ettim." Telefonunu çıkardı, birkaç saniye karıştırdı, sonra masanın üzerinden bana doğru kaydırdı. "Orada çok fazla fotoğraf yok ama kız kardeşiyle olduğu yerde iki tane buldum. Bratva ile evlenen kişi. Çok benziyorlar. Ve Rossi'nin baldızı Andrea ile birkaç fotoğraf buldum. Bu o, Patron.

Masanın üzerindeki telefonu alıp ekrana bakıyorum. Fotoğraf bir iki yıllık. Saçları daha kısa. Aynı yaşta başka bir kızla birlikte duruyor. Milene gülümsüyor ve avucunu ağzının önünde tamamen uzatarak kameraya bir öpücük gönderiyor. Dolgun dudakları ve küçücük burnuyla çok güzel. Ama benim dikkatimi çeken kusursuz hatları değil. Onun gözleri. Sanki tam bana bakıyormuş gibi görünen, neşe ve yaramazlıkla parıldayan büyük, parlak yeşil küreler. Dudaklarına ulaşana ve konturlarını çizene kadar baş parmağımı ekranda gezdirdim.

"Bir Chicago capo'nun kız kardeşi. Benim bölgemde." Telefonu masanın üzerine koydum ama görüntüye bakmadan duramıyorum. Gülümsemesi çok samimi görünüyor. Birinin bana böyle gülümsemesi nasıl bir duygu olurdu?

"Onu buraya sürüklemesi için birini göndermemi ister misin?" Nino soruyor. "Yoksa sorunu kendisinin halletmesi için Rossi'yi mi arayacaksınız?"

Yeni tanıştığım rastgele bir kadının bu kadar sağlıksız bir ilgi uyandırmayı başarmış olmasından rahatsız olarak gözlerimi ekrandan çekmeye zorladım. Ayağa kalkıp şehre bakan büyük pencereye doğru yürüyorum. Chicago don'u Luca Rossi'yi aramak en iyi hareket olacaktır. Onu alması ve Chicago'ya geri götürmesi için birini gönderecek.

"Hayır," diyorum, aşağıdaki sokağa bakarak. Yağmur bir saat önce başlamıştı. Çiseleme olarak başladı ama tam bir sağanak yağmura dönüştü. Saçlarının ıslakken ne kadar koyu olduğunu merak ediyorum. "Ona birini koy. Onun nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Kontrol ettim. Bazıları banliyölerde çöplük yapıyor."

"Yalnız?"

"Bir kedisi var."

"Onun yerine kamera yerleştirilmesini istiyorum," diyorum. "Mutfak, oturma odası, yatak odaları ama banyoda değil."

Nino hiçbir şey söylemedi, bu yüzden yüzünde biraz şok olmuş bir ifadeyle bana baktığını görmek için döndüm. Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz, bu yüzden isteğimin onu şaşırtmasına şaşmamalı. Ben de şaşırdım.

Hızlıca, "Yangın merdiveninden içeri baktım," dedi. "İki yüz metrekarelik bir stüdyo. Sadece bir oda."

Bir capo'nun kız kardeşi ne halt ediyor, varoşlarda bir stüdyoda yaşıyor, hemşire olarak kıçını çalıştırıyor?

"Bütün alanı kapsayacak şekilde iki kamera koy," diyorum. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde yapılmasını ve kayıtların doğrudan dizüstü bilgisayarıma akışını sağlayacak şekilde ayarlanmasını istiyorum. Başka kimsenin erişimi olmayacak."

"Oldu bil." Nino gitmek için ayağa kalktı ama omzunun üzerinden bana baktı. "Sormama izin verirseniz, onu nerede buldunuz?"

Mary's'in önünde. Altı ayda bir yapılan kontrolden sonra eve gidiyordum." Pencereye dönüyorum. "Bana aptal dedi, neredeyse beni yere deviriyordu ve ardından bir otoparkın ortasında bir bebek doğurdu. Bu kaçış sırasında ceketime de el koydu."

Nino arkamdan bir kahkaha patlattı. "Eh, onu neden ilginç bulduğunu anlıyorum."

Evet. Milene Scardoni'yi çok ilginç buluyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

SALVATORE

Yatağıma uzandım, dizüstü bilgisayarı açtım ve son bir haftadır her akşam yaptığım gibi Scardoni kızının dairesinden gelen gözetleme yayınına tıkladım. Bunu yaptığım ilk akşam, kendi kendime bunun sadece iyi huylu bir ilgi olduğunu söyledim, bunun sadece geçici bir saplantı olduğuna ikna oldum. Hızlıca bakar, yayını kapatır ve uyurdum. Sonunda tüm kaydı izledim. Ve o zamandan beri her lanet akşam aynısını yapıyorum. Onu görme ihtiyacı görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Kaydı, gece vardiyasından döndüğü bu sabaha kadar geriye doğru takip ederek enter tuşuna basıp videoyu oynattım.

Burası lanet olası bir ayakkabı kutusu ve iki kamera her santimi kapsamaya yetiyor. Milene'nin içeri girmesini, girişin ortasında uyuyan kediye neredeyse takılıp banyoda gözden kaybolmasını izledim. On dakika sonra büyük beden bir tişörtle dışarı çıktı, kendini yatağa sürükledi ve battaniyenin altına kaydı. Rahatlatıcı bir kucaklamayla köşeyi kendine çekiyor . Bir dakika sonra aptal kedisi yatağa atlar. Bu çamurlu bir gri, sıska ve kuyruğunun bir kısmı eksik gibi görünüyor. Çöp kutusundan mı çıkardı? Kedi yatağın ayakucuna doğru sinsice ilerleyip Milene'nin yorganın altından çıkan ayaklarına hafifçe vurup tırmalıyor.

Ses yok, bu yüzden Milene yataktan fırladığında sadece dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum. Yüzündeki ifadeden, bağırıyor. Kedi yatağın altına koşuyor. Milene tekrar yatıyor ama battaniyeyi tekrar yukarı çektiği anda kedi geri dönüyor. Milene'nin kafasına doğru ilerliyor, ön patisini uzatıyor ve burnuna vuruyor. Kedi ona birkaç kez daha dokunmasına rağmen tepki vermiyor. Lanet şey ısrarcı. Milene kediyi ortasından tutmak için elini uzatır, ona sıkıca sarılır ve yüzünü yastığa gömer.

Videoyu yakınlaştırıp pencereden içeri sızan gün ortası güneş ışığıyla aydınlanan uyuyan halini izliyorum. Kedi bir noktada döndü ve başını Milene'nin boynuna bastırdı.

Neden o çöplükte yaşıyor? Nino'ya hesaplarını kontrol ettirdim. Abisi her ay yüklü miktarda para yatırıyor ama o hiçbir şey çekmiyor. Yalnızca, yetersiz aylık maaşını aldığı ikinci hesabını kullanıyor. Acaba Scardoni onun New York'ta olduğunu biliyor mu? Muhtemelen değil. Kim olduğunu öğrendiğim an Rossi'yi aramalıydım. Bunun yerine, her gece onu gözetlemeye devam ettim ve bu bir dürtü haline geldi. Bu saçmalık. Ama duramıyorum.

Sol ayağımdaki hayalet ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak, kaydı ileriden akşam saat yedi civarına atladım ve Milene irkilerek yatağında doğruldu. Bir saniyeliğine ön kapıya bakıyor, yataktan kalkarken battaniyeye sarınıyor ve girişe doğru yöneliyor. O aptal kedi ona doğru atılıp yerde sürüklenen battaniyenin köşesini tuttuğunda ve bacaklarının arasından fırladığında yolu yarılamış durumda. Milene tökezledi. Kedi şifonyere atlar ve dekoratif bir sepeti, bir yığın kağıt ve diğer eşyalarla birlikte yere iter. Milene ayaklarının dibindeki dağınıklığa baktı, başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

Kollarında kocaman bir buket kırmızı gül tutan bir teslimatçı görüş alanına giriyor. Birkaç kelime konuşurlar, sonra çiçeklerle birlikte ayrılır ve Milene elinde bir tür notla mutfağa gider. Çöp kutusunun yanında durur, okur ve kaşlarını çatar. Gözlerini devirerek notu çöpe attı.

Komodinin üzerinden telefonumu alıyorum, Nino'ya lanet olası çiçekleri kimin gönderdiğini bulmasını söyleyen bir mesaj gönderiyorum ve izlemeye devam ediyorum.

Ocakta biraz yumurta çırparken ve bu süre boyunca parmaklarımla dizüstü bilgisayarda tempo tutarken Milene'i takip ettim. Gülleri sevmediği için mi gönderdi? Başka bir adamın ona çiçek göndermesi düşüncesi midemi bulandırıyor. Belki de rengi buydu. Tekrar telefonumu alıp sekreterimi aradım. Aramayı cevapladığında, neye ihtiyacım olduğunu ona bildiririm. Çiçekçinin beni hemen aramasını sağlayacağını çabucak mırıldanmadan önce birkaç dakikalık tam bir sessizlik oldu. Beş dakika sonra telefonum çalıyor.

"Bay. Ajello. Ben çiçek butiğinden Diana. Lütfen neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin, ben de sizin için her şeyi ayarlayacağım," diye cıvıldadı.

"Yarın sabah gönderilecek çiçeklere ihtiyacım var. ”

"Tabii ki. Belirli bir şey ister misiniz? Hollanda'dan harika kırmızı güllerimiz var ve—”

"Kırmızı güller dışında sahip olduğun her şeyi alacağım."

"Ey? Kırmızı hariç tüm güllerimiz? Kesinlikle. Nereye-"

"Her şeyi söyledim, Diana," diyorum. "Adresi yaz. Sabah altıda teslim edilmelerini istiyorum.”

Çiçekçiyle görüşmemi bitirdiğimde telefonu önümde klavyeye koyup ona bakıyorum. Hiç kimseye çiçek almadım. Öyleyse şimdi bunu yapma çılgınca ihtiyacı nereden geliyor?

MİLENE

"Kahretsin," diye mırıldandım sürgü kilidiyle uğraşırken.

Alarmımı açmayı unuttum ve neredeyse uyuyordum. Sonunda kapı kolu döndü ve koridordan aşağı koşmak ama eşikte durmak niyetiyle ön kapımı açtım. Koridorda kaçış olmayacak, orası kesin. Merdivenlere ulaşmayı başarabilirsem şanslı sayılırım çünkü bir teslimat şirketi işi batırmış gibi görünüyor. Büyük zaman.

Yaklaşık seksen fit uzunluğundaki koridor geçidinin tüm uzunluğu boyunca her iki tarafı, tümü çiçeklerle dolup taşan devasa kaseler ve vazolarla doludur. Her aranjman farklı bir çiçek türünden oluşuyor; beyaz güller, sarı güller, şeftali gülleri, papatyalar, zambaklar, laleler ve tanımadığım bir sürü başka çiçek. Her buketin vazonun etrafına çiçeklerle uyumlu renkte bağlanmış büyük bir saten fiyonk vardır.

"Tanrım," diye mırıldandım, çiçek denizine bakıp hiçbirini devirmeden merdivenlere nasıl ulaşacağımı merak ederek.

"Milen!" gıcırtılı bir kadın sesi bağırır.

Başımı çeviriyorum ve ev sahibemi elleri kalçalarında, merdiven boşluğunun başında dikilirken buluyorum.

"Bunları koridordan çıkarmana ihtiyacım var. İnsanların işe gitmesi gerekiyor" diye devam ediyor.

"Benim değiller," diyorum, renk patlamasına bakarak.

"Not öyle olduklarını söylüyor."

Başım tekrar sağa dönüyor. "Not?"

Pembe bir zarf tutan elini kaldırdı. "Teslimatçılar bunu sana vermemi söylediler."

"Bir hata olmalı."

"Üzerinde senin adın yazıyor."

Hiçbir şeyi devirmemek için elimden geleni yaparak koridora çıktım ve ona doğru yöneldim. En az yüz tane olması gereken vazonun etrafında zikzak çizerek yürümek zorundayım.

"Bir bakayım," dedim ve zarfı almak için büyük bir beyaz gül aranjmanının üzerine eğildim. O haklı. Üzerinde benim adım var. Omzumun üzerinden tüm çiçeklere bakıp notu zarftan kaydırdım.

Neyi beğendiğini seç.

Vermediklerini ver.

göz kırpıyorum. Tekrar oku. Ters çevirin. İmza yok. Kim binlerce dolarlık çiçek alır ve alıcıya beğenmediğini vermesini söyler? Randy miydi? Öyle düşünmüyorum. Ayrıca, notun sevimsiz bir tek satırı yok ve her zaman bir tane yazıyor. Tekrar koridora bakıp hızlı bir hesap yapıyorum. O vazoların her biri yüz dolara mal olmuş olmalı. Muhtemelen daha fazla. Yani, toplam olacaktır. . .. Başım ev sahibesine dönüyor, gözlerim kocaman. Kutsal. Kahretsin.

"Koridordakilere ihtiyacım var," diye homurdandı ve gitmek için döndü. "Otuz dakikan var."

Bütün bunlarla ne halt edeceğim? Ve koca bir çiçekçi dükkanı gibi görünen şeyi satın alan manyak kim? Bu, deliliğin özel bir seviyesidir.

Telefonumu çıkarıp iş arkadaşım Pippa'yı aradım.

"Bana hastanenin çamaşırhanesinde çalışan adamlardan birinin telefon numarasını bulabilir misin?" Soruyorum.

"Çamaşırhane hizmeti mi?"

"Evet. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Ve bir kamyon," dedim çiçeklere bakarak. "Büyük bir tane."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

SALVATORE

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve ofisimin karşı köşesinde diz çökmüş adama bakıyorum. Nino saçından tutuyor ve yüzüne doğru bağırıyor.

"Kimin için çalıştığını sordum, Octavio?" diye bağırır ve adamın yüzüne yumruk atar. “Bizi ispiyonladın mı? DEA'ya mı?

"Ben değildim, Nino. Yemin ederim ben değildim!”

"Başka kim seninle çalışıyor, bilgi satıyor?" Başka bir darbe. İki diş tükürük ve kan içinde ofiste uçarak duvarda kırmızı lekeler bırakıyor.

"Bir isim istiyorum, Octavio!" Nino bağırmaya devam ediyor.

Masamdan telefonu alıp izleme uygulamasını açtım ve Milene'nin dairesinden gelen kayıtları getirdim. Geçen hafta boyunca, gün boyunca düzenli olarak canlı video akışını kontrol etmeye başladım. Akşamları hala tüm günün kaydını izliyordum ama bu bana yeterince güçlü bir düzeltme sağlamayı bırakmıştı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek için anlaşılmaz bir ihtiyaç geliştirdim.

Ekran, Milene'nin evinin görüntüsüyle aydınlanır. Beyaz güller ve papatyalar onda kaldı ve mutfak masasının üzerindeler. Milene'i televizyon seyrederken ya da kitap okurken bulmayı bekliyordum, işte olmadığı zamanlarda genellikle yaptığı şey buydu. Bunun yerine, onun sadece uyumlu siyah dantelli bir iç çamaşırı takımıyla odanın içinde koşturduğunu görüyorum. Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğilip telefonu elime aldım.

Milene küçük dolaptaki askıdan gümüş bir elbise ve alttan bir çift siyah topuklu ayakkabı çıkarıyor. Önce elbiseyi giyer. Kısa, dar ve eski tarz bir disko topu gibi parlıyor. Elimdeki telefonu daha da sıkı tutuyorum. Yatakta giydiği tişörtler o elbiseden daha aşağıda duruyor. Kıçını zar zor kapatıyor. Milene topuklarının üzerinde kaydı ve paltosunun üzerinde uyuyan yırtık pırtık kediyi uzaklaştırdı. Ceketi alarak daireden çıkar.

"Nino, Scardoni kızındaki kim?" Soruyorum.

Nino başını kaldırdı, dikkati Octavio'nun parmaklarını kırma şeklindeki metodik görevinden başka yöne kaydı. "Sıra Pietro'da olmalı."

Pietro'nun numarasını bulup onu aradım. "O nerede?"

"Taksiye biniyorum" diyor.

"Takip et. Nereye gittiğini bana haber ver.” Aramayı kestim, silahımı çıkardım ve hala diz çökmüş olmasına rağmen yarı baygın olan Octavio'nun yanına gittim.

"Diğer muhbirin adı, Octavio," diye talep ettim.

"Bilmiyorum patron. Yemin ederim . . ”

Silahı kaldırdım, yakın mesafeden kafasına bir kez ateş ettim ve Nino'ya döndüm. “Bakımı arayın. Sabaha kadar ofisimin temizlenmesine ihtiyacım var. Sekizde bir toplantım var. Onun bir ailesi var mıydı?”

"Bir eş."

"Birini parayla gönder. Yüz bin yapmalı . Çenesini kapalı tutmazsa ne olacağını bildiğinden emin ol."

"Tamam. Başka bir şey?"

"Biri bunun üzerini boyasın." Octavio'nun cesedinin arkasındaki duvarı başımla işaret ediyorum. "Aklı her yerde."

"Çıkıyor musunuz?"

"Evet."

"Yedek göndereyim mi?"

Hayır, dedim ve bakışlarımla onu sabitledim. "Beni takip etmesi için kimseyi gönderme. Sana o alışkanlığını bırakmanı söyledim zaten."

"Ben senin güvenlik şefinim. İzin vermezsen işimi yapmamı nasıl beklersin?"

"Şimdiye kadar, peşime taktığın adamları fark etmemiş gibi davrandım. Bu gece olmaz, Nino."

"Tamam patron."

Garaja doğru giderken Pietro aradı ve bana şehir merkezindeki bir barın adresini verdi. Arabama bindiğimde telefonumdan konumu kontrol ediyorum. Neredeyse bir saat uzaklıkta. Kahretsin. Avucumla direksiyona vurdum ve motoru çalıştırdım.

MİLENE

Arkamı bara yasladım ve içkimden bir yudum almak için bardağımı kaldırdım ki lacivert pantolon ve beyaz gömlekli bir adamın içeri girdiğini fark ettim. Bok.

"Tanrı aşkına, Pip." inledim. "Cidden Randy'yi kızların gecesine davet ettin mi?"

"Tabii ki değil." Pippa bakışlarımı takip ediyor. "Bir noktada bundan bahsetmiş olabilirim. Çarşamba günü birlikte gece vardiyasındaydık ama kesinlikle benimle gelmesini istemedim.

"Harika." İçkimden büyük bir yudum alıyorum ve Randy'nin bulaşık suyu kadar donuk yüzüne geniş bir sırıtışla yaklaşmasını izliyorum.

"Kızlar! Size ne verebilirim?"

"İyiyiz, teşekkürler," diye mırıldandım.

Randy'ye onunla çıkmak istemediğimi o kadar çok söyledim ama beni yalnız bırakmıyor. Bu daha uzun sürerse, ne yapacağımı bilmiyorum. Bana çıkma teklif ettiği ve bana çiçek gönderdiği için onu azarlayamam. Bu kaba olurdu. Ayrıca, o beş yıldır St. Mary's'de çalışan bir doktor ve ben sadece ihtisas programını tamamlayan bir hemşireyim. Eğer halka açık bir yüzleşme söz konusu olursa, herkes onun tarafını tutacaktır. Anestezist bulmak zor.

"Haftaya sinemaya gitmek ister misin?" O sorar.

"Randy, lütfen. Seninle çıkmayacağımı sana zaten söyledim."

Pippa sandalyesinden atlayarak, "İşemem gerekiyor," dedi.

"Şimdi?" ona ters ters bakıyorum Randy ile yalnız kalmak istemiyorum.

"Gerçekten gitmem gerekiyor. Beş dakika sonra döneceğim."

Pippa gider gitmez Randy elini benimkine koyuyor. "Haydi, Milene. Sadece bir randevu.

"Hayır." Elimi çektim "Lütfen gider misin?"

"Neden bu kadar zorlanıyorsun? Onun-"

Randy cümlesini yarıda kesip omzumun üzerinden baktı. Aynı anda bir kol belime dolandı .

Kulağımın yanında, "Geç kaldığım için üzgünüm," derin bir bariton yankılandı.

Vücudum sertleşiyor. Bu sesi tanıyorum. Otoparkta sadece bir kelime konuştu ama onunki gibi bir sesi unutmak zor. Başımı çevirip yukarı bakıyorum. Ceketli adam. Ona göz kırptım, biraz şaşırdım. Daha önce tanıştığımızda akşamın erken saatleriydi ve ben tam olarak en iyi zihinsel durumda değildim, bu yüzden onun görünüşünü tam olarak anlayamamıştım. Bu sefer dikkatim daha fazla odaklandı ve onu net bir şekilde görüyorum. Siyah takım elbise altına siyah gömlek. İkisi de kesinlikle pahalı. Yüzü sanki sert granite oyulmuş gibi keskin hatlar ve kenarlardan oluşuyor. Aristokrat bir havası var. Ceketli adam çok seksi.

"Milen?" Randy soruyor. "Arkadaşın kim?"

Randy'ye gülümsedim. "Bu Kurt. Erkek arkadaşım."

"Erkek arkadaş?" Randy hala arkamdaki ceketli adama bakarken soruyor. "Pippa ondan ayrıldığını söyledi."

"Kavga ettik ve kızgındım ama şimdi tekrar birlikteyiz." sırıtıyorum

Belimi saran kol geriliyor ve kendimi sırtımdaki kaslı göğse yapışık buluyorum.

Ceketli adam bana tepeden bakarak, "Ve Aralık'ta evleniyoruz," diyor. "Değil mi, Goldie?"

Kurt ve Goldie mi? Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet. Önce Aralık." Nasıl asık suratlı olabiliyor? "Yani bana çıkma teklif etmekten gerçekten vazgeçmelisin, Randy. Kurt bundan hiç hoşlanmadı."

Randy ceketli adama bakar, veda eder gibi mırıldanır ve gönülsüzce çıkışa doğru yönelir. Belimi saran kol kayboldu ve bir hayal kırıklığı sancısı hissettim .

Kurtardığın için teşekkürler, dedim barın üzerindeki bardağıma uzanırken. "Yani, sonuçta dünya küçük."

Ceketli adam bir an bana baktı, sonra daha da yaklaşarak taburemin yanındaki bara yaslandı. Düşündüğümden daha fazla gri var, çoğunlukla şakaklarında ama aynı zamanda üst kısımlarında da. Alışılmadık ama etkisi bir şekilde yüzünü ve o açık kahverengi gözlerini tamamlıyor.

"Neden Kurt?"

" Dün *Tango ve Cash'i yeniden izledim* . Aklıma gelen ilk isim buydu." omuz silkiyorum "Gerçek ismin nedir?"

"Kurt benim için gayet iyi çalışıyor, Goldie."

"Ah, gizemli bir adam mı?" Bardağı dudaklarıma götürüyorum ama gözlerimle içtiğim o. Daha önce bu kadar güçlü bir varlığa sahip bir adamla tanıştığımı hatırlamıyorum. Sadece odada bulunarak bile dikkat çekiyor ve görünüşünün bununla çok az ilgisi var gibi görünüyor. "Peki, hayatta ne yapıyorsun Kurt?"

"Yönetimde benim olduğumu söyleyebilirsin." Başını eğdi ve sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerinde garip bir bakış belirdi. "Ve sen? Son zamanlarda daha fazla bebek doğurdun mu?

"Tanrım hayır. Hala ilkini işlemeye çalışıyorum." İçkimden bir yudum alıyorum. "Ölüm korkusu yaşadım."

"Evet, söyleyebilirim."

"Yapabilirdiniz? Bok. Bunu oldukça iyi sakladığımı sanıyordum."

Barmen aramıza eğilip bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor. Kurt, siyah deri eldivenini göstererek sol eliyle ona el sallarken, yeniden doldurmak için bardağıma doğru başımı salladım. Mikrop takıntılı paranoyaklardan biri mi? Sağ eli barın üzerinde duruyor. eldiven yok Garip _

"Hep hemşire olmak mı istedin?" O sorar.

"Evet. Üçüncü sınıfta olduğumdan beri."

"Neden?"

"Bu iyi bir soru." Başımla onayladım. "Nedenini bilmiyorum. Bu her zaman istediğim bir şeydi. Sen nasılsın?"

"Aile işini sürdürüyorum. Beklenilen buydu."

"Evet ne demek istediğini biliyorum." bardağımı boşaltıyorum.

Benden de bekleniyordu. Benim durumumda ise, don tarafından seçilen bir kocayla evlenmek demekti. Pekala, olmuyor. Kız kardeşim şanslıydı. Bianca sonunda hayran olduğu bir adamla evlendi ama eve dönüp Cosa Nostra anlaşmalarında pazarlık kozu olma riskini almamın hiçbir yolu yok.

"O adam senin eski sevgilin mi, yoksa başka bir şey mi?" gizemli yabancım soruyor ve ben ürperiyorum.

Randy mi? Tanrım, hayır." Yüzümde tiksinti var. "Sadece işten kaçan bir salak, üzerimden atamıyorum. Aylardır bana çiçekler ve acıklı notlar gönderiyor.

"Ne tür notlar?"

"Sonuncusu saçımın ona *güneş ışınlarını hatırlattığını söyledi* ." burnumu çekiyorum

Eldivenli eli görüş alanıma girdi ve saçımdan bir tutam alıp parmağına doladığında nefesim kesildi. Birinin saçına dokunmak oldukça mahrem bir davranış ve beni rahatsız etmeli. öyle değil Azıcık bile değil.

"Romantik bir ruh değilsin, değil mi Goldie?"

"Hayır, pek sayılmaz, Kurt." dedim, kalbim hızla atarken sesimi sabit tutmaya çalışarak.

O kadar yakın ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Hastanenin önünde tanıştığımız andaki kokunun aynısı , çok farklı ve hafif baharatlı ve elimde olmadan biraz öne eğiliyorum. "Ve sen de çiçekleri sevmiyor musun?" diye sorarken yüz ifadesi tamamen tarafsız kalıyor.

“Çiçeklere karşı hiçbir şeyim yok. Onları sürüngenlerden almak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum," diye mırıldandım bardağıma. "Ve görünüşe göre bir şekilde ikincisini elde etmişim."

"İkinci bir sürüngen mi?" diye soruyor, hala saçımla oynuyor.

"Evet. Bu haftanın başlarında biri tüm çiçekçi dükkanını satın almaya karar verdi ve kapımın önüne yüzden fazla buket bıraktı.”

"Randy değil miydi?"

"O olmadığına eminim. Notta sevimsiz bir çizgi ve imza yoktu. Randy her zaman kartlarını imzaladığından emin olur," dedim gözlerinin içine bakarak. "Arkadaşım Pippa, her zaman tuhaf erkekleri cezbettiğimi söyler."

Başı hafifçe eğilir. "Haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki." Beni öpüp öpmeyeceğini merak ederek nefesimi tuttum. Söz konusu arkadaş tuvaletten geri gelip diğer tarafımdaki sandalyeye oturmak için tam da o anı seçiyor. Pippa her zaman en iyi zamanlamaya sahiptir.

"Sanırım gitme vaktim geldi," diyor ceketli adam ve bardan uzaklaşıyor.

Gitmesini istemiyordum ama itiraz etmek yerine sadece başımı salladım. "Görüşürüz."

Başını iki yana salladı, beni bakışlarına hapsetti ve eldivenli elinin arkasını yanağıma sürttü.

"Belki." Saçımı bıraktı ve arkasını döndü.

Kalabalığın arasında gezinen uzun gövdesiyle uzaklaşmasını izliyorum, kalabalığın arasından doğal bir şekilde ayrılarak geçmesine izin veriyor. Hafif bir topallaması var, farkındayım. Bu çok ince. Ayak seslerinde başka birinin dikkatini çekmeyebilecek bir farklılık. Daha önce fark etmemiştim.

Arkasını dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum ama arkasına bakmadan gidiyor.

Vay canına. Pippa yanımda iç çekiyor. "O kimdi?"

Hiçbir fikrim yok, diye fısıldadım.

SALVATORE

Az ışıklı oturma odasına girip etrafıma bakındım. Ev tam bir felaket - oturma odasının zeminine saçılmış giysiler ve tezgahın üzerine yığılmış boş paket servis kutuları. Bayat atmosfer hava yollarıma yapışıyor, kalın ve belli belirsiz zararlı. Sanki aylardır kimse pencere açmaya tenezzül etmemiş gibi. Yer iğrenç. Yemek masasına gidip bir sandalye çekiyorum. Ön kapıya bakacak şekilde çevirerek beklemek için oturdum.

Yirmi dakika sonra ön kapı açılıyor ve Milene'nin ucubesi Randy Philips içeri giriyor. Işıkları kapattığım için beni hemen fark etmiyor. Ancak düğmeye basıp beni yemek odasında otururken görünce olduğu yerde kalakaldı.

"Merhaba Randy," diyorum.

Gözleri büyüyor ve bir adım geri gidiyor. "Burada ne yapıyorsun? Nasıl girdin? Polisi arıyorum."

"Bunu tavsiye etmem." Sandalyede geriye yaslanıyorum. "Sohbet etmeye geldim. Bu kadar."

"Ne istiyorsun?" Beni ölçüyor, sonra yaklaşıyor .

"Milene'i unutmanı istiyorum," dedim. "Onunla konuşmuyorsun. Ona bakmıyorsun bile. Bir odaya girdiğinde arkanı dönüp gidiyorsun."

Ya reddedersem? Bana doğru bir adım daha attı.

Randy iri bir adam, benden biraz daha kısa ama en az elli kilo fazlası var. Bununla birlikte, cüssesi, esas olarak göbeğine topladığı ekstra ağırlıktan geliyor. Beni alt edebileceğinden eminmiş gibi kendini beğenmiş görünüyor. Sağlam temellere dayanmayan sonuçlar çıkarmak sizi öldürebilir. Çoğu insan bunu hesaba katmaz.

Bana saldırmaya karar verdiği anı tam olarak görüyorum. O bunu yapmaya fırsat bulamadan ayağa kalktım, sandalyeyi aldım ve kafasına vurdum. Randy yere yığıldı ve avuçlarını yere bastırarak dizlerinin üzerine çöktü. Dengesini ve soğukkanlılığını geri kazandığında ceketime uzandım, silahımı çıkardım ve susturucuyu namluya vidalamaya başladım. Silah seslerini tamamen söndürmeyecek ama kesinlikle susturacaktır. Hiçbir komşunun tartışmamızı bölmesini istemiyorum.

"İşin bu noktaya gelmemesini gerçekten ummuştum Randy, ama bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Yukarı bakıyor ve silahı görünce dört ayak üzerinde geriye doğru sürünüyor. Soluna nişan aldım ve tetiği çekerek elinden bir inç ötedeki ahşap döşemeye bir mermi gönderdim.

"Dur," diyorum ve donup kalıyor. "Hala nefes almanın tek nedeni Randy, senin bir doktor olduğunu duymuş olmam ve tıp uzmanlarına büyük saygım var. Bu yüzden sana itaat etmen için son bir şans veriyorum."

Hızla başını sallıyor ve sızlanıyor, gözleri geniş ve panikle dolu .

"İyi. Yarın sabah St. Mary's'deki görevinden istifa edeceksin. Binanın on mil yakınında birinin seni gördüğünü duyarsam ya da Milene, hayatın biter. Anlıyor musunuz?"

"Anladım."

"Mükemmel." Bacağına nişan alıp kalçasından vuruyorum.

Çığlık atıyor ve yanına düşüyor, ellerini kanayan yaraya bastırıyor. Gerginlikten parmak boğumları beyazladı.

"Ciddi olduğumu küçük bir hatırlatma. Ben yokken 911'i arayıp bir hırsızla karşılaştığını söyleyebilirsin." Susturucuyu açıp silahımı sakladım ve ön kapıya yöneldim. "On millik yarıçap, Randy."

Arabaya biner binmez telefonumu çıkarıp güvenlik uygulamasını açtım. Milene kanepede oturmuş cips yiyor ve televizyondaki bir durum komedisine odaklanıyor. Kedi kucağına oturmuş, patisiyle kaseden Milene'nin atıştırmalıklarından birini çekmeye çalışıyor. Yoğun günlük programıyla kızın daha iyi beslenmeye ihtiyacı var. Onu izlediğimden beri, sadece birkaç kez ve sadece izinli olduğu zamanlarda kendi kendine yemek pişiriyor. Gördüğüme göre, bu konuda berbat. Bu birkaç örnek dışında, fast food yiyor. Bazen, daha uzun vardiyaları olduğunda, hiçbir şey yemeden eve geldiğinde çöküyor. Böyle devam ederse hastalanacak.

Hizmetçim Ada'ya ne yapmam gerektiğine dair talimatlar içeren bir mesaj gönderdim ve aynı anda hem seyredip hem de arabayı sürebilmek için telefonu direksiyon simidinin yanındaki yuvasına yerleştirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

MİLENE

"Tanrı aşkına!" Bağırarak girişin hemen önünde yere uzunlamasına yayılmış, farkında olmadan uyuyan kedinin üzerinden atlıyorum. Onu neredeyse ayaklarımın altında eziyordum. Tekrar.

Başımı sallayarak mutfağa gidiyorum, aklımda bir önceki günden kalanlar var ve sonra uyuyorum. Gece vardiyaları beni öldürüyor. Buzdolabını açtım, elimi üst rafa uzattım ve iki kez göz kırptım. Buzdolabını kapattım ve doğru dairede olduğumdan emin olmak için arkamı döndüm.

Mutfağım.

Benim kedim.

İki günlük kirli bulaşık yığını da benim. Hayır, yanlış daireye girmedim. Buzdolabını tekrar açtım, içindekilere baktım ve Pippa'yı aramak için arka cebimden telefonu çıkardım.

"Ben işteyken evime mi uğradın?" Soruyorum.

"Hayır."

"Emin misin? ”

"Elbette eminim. Neden?"

"Sanırım dün gece biri zorla girmiş."

"Ne?! Rapor ettin mi? Ne aldılar?”

“Öhö. Hiçbir şey almadılar.” Bir şeyleri hayal etmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak rafların içindekileri incelemek için eğildim. “Onlar . . . buzdolabımı doldurdum.”

"Takip etmiyorum."

"Biri zorla girdi, buzdolabımı sebze, bir ton et, süt, yumurta ve" -orta raftaki plastik kaba uzanıp kapağını kaldırdım- "ev yapımı çorba" ile doldurdu.

Hattın diğer ucunda bir sessizlik, ardından kıkırdama sesiyle karşılandım. "Evet, küçük ev cinleri olmalı. Komiksin.”

"Ciddiyim. Evden ayrıldığımdan beri bu kadar dolu bir buzdolabı görmemiştim.”

"Muhtemelen dün stokladın ve unuttun. Buzdolapları mucizevi bir şekilde kendi kendine dolmaz.”

“Uykusuzum, deli değilim, Tanrı aşkına. Bir mağazaya gittiğimi ve aylık maaşımın yarısını yemeğe harcadığımı hatırlardım.” Orta raftan bir kalıp peynir alıp daha iyi görebilmek için çevirdim. Süslü, küflü çeşitlerden biri. “Orada büyük bir Gorgonzola paketi bile var. Havalı hırsızlar.”

"Sen ciddisin?"

"Elbette ciddiyim." Peyniri rafa geri attım ve buzdolabını çarparak kapattım. Polisi arıyorum.

"Onlara ne söylemek için?"

Bok. Haklı, sadece gülerler. "Sence David miydi?"

"Eski sevgilin? Siz ayrılınca yoga grubuyla Hindistan'a gittiğini sanıyordum. Dostum, o adam çok tuhaftı ve yemeğe takıntılıydı. Senin evine gizlice girdiğini hayal edebiliyorum."

"İsa. Fazladan anahtarları geri aldığımdan emindim." İç çekip ensemi sıkıyorum. "Kaza yapacağım ama uyandığımda David'e mesaj atacağım ve yarın ilk iş kilitleri değiştireceğim."

Aramayı kestim ve yatağa yöneldim. Uyurken aklımdan başıboş bir düşünce geçiyor - David bir vegan değil miydi?

SALVATORE

Başımı yana eğerek işe gitmek için hazırlanan Milene'yi izledim. Saçlarını aynanın önünde tarar, sonra yüksek bir atkuyruğu yapacak şekilde başının tepesine yakın bir yerde toplar. Onu giydiğinde tercih ederim. Telefonumu ters çevirdim ve masamın karşısındaki, başka bir inşaat şirketini işe alma konusunda tartışan Cosimo ve Rocco'ya odaklandım.

Cosimo, "Atticus hükümet projelerinde de çalışıyor," diye çıkıştı. "Sıkı iç ve dış denetimleri var. Ya birisi çalıştığı tüm şirketleri kontrol etmeye karar verirse ve belgelerimizi tararsa?"

"Tüm sözleşmelerimiz sağlam. Şüpheli bir şey bulamayacaklar." Rocco omuz silkiyor.

"Ey? Ya daha derine inerlerse?" Soruyorum. "Örneğin, yatırımcılarımızı kontrol etmek mi? Bunu düşündün mü, Rocco?"

Kahretsin, diye mırıldandı.

"Aynen öyle. Atticus ile herhangi bir iş yapmıyoruz." Ofisimin kapısına doğru başımı salladım. "Bugünlük işimiz bitti. "

Onlar gittikten sonra dikkatimi tekrar telefonuma verdim ve ikinci kamera beslemesini açtım. Milene beslenme çantasını yarısı kömürleşmiş gibi göründüğü için kendi pişirdiği belli olan etle dolduruyor. Ada'ya daha fazla yiyecek almasını söylemem ve önümüzdeki hafta Alessandro'yu buzdolabını doldurması için göndermem gerekecek. Kilitleri değiştirdi ama kilitli kapılar Alessandro için hiçbir zaman sorun olmadı. Evinden ayrıldığı an, dizüstü bilgisayarımı kapatıp garaja yöneliyorum.

Milene'nin çalıştığı hastaneye ulaşmak için kırk dakika sürüyorum. Girişe yakın bir yere park edip koltuğuma yaslandım ve bekledim. Bir süre sonra köşeyi dönüyor ve geniş sürgülü kapılardan kaybolana kadar onu gözlerimle takip ediyorum. Kontağı açıp geri vitese geçiyorum ve otoparktan çıkıyorum.

Kıza olan bu saplantım beklediğim gibi azalmadı. Aslında, sadece yoğunlaştı. Son birkaç gün içinde bir noktada, kamera beslemesini günde birkaç kez kontrol etmekten, toplantılar dışında sürekli olarak açık bırakmaya geçtim. O zaman bile, sohbet üç saatten fazla sürerse, açıp hızlıca bir göz atacağım. Uzun süre onun konumundan habersiz olduğumda oluşan

endişeyi hafifletmeye ancak yetiyor. Milene Scardoni, her ne sebeple olursa olsun, damarlarımda dolaşan bir uyuşturucu haline geldi. Ne kadar çok alırsam, o kadar çok istiyorum. Onu tekrar görmem gerekiyor, şahsen. Bugün değil, yakında olacak.

Evden birkaç blok ötede kırmızı ışıkta durup dikiz aynasına bakıyorum. Tanıdık siyah bir araba son on beş dakikadır beni takip ediyor, aynı şeritte ve birkaç araç geride kalıyor. Görünüşe göre Boston hocasının karısı evcil hayvanlarından birini beni takip etmesi için göndermiş. Adamlarını daha iyi eğitmesi gerekiyor çünkü beceriksiz casuslarını ortadan kaldırmak can sıkıcı olmaya başlıyor. Trafik ışığı yeşile döndükten sonra sağa dönüp yarım saat kadar sürüyorum, ta ki yarım kalmış bir ofis binasına ulaşana kadar. Bir kez daha sağa dönüp geçen hafta bitmiş olması gereken yer altı garajına giriyorum. Duvarlara saçılmış kutulara, boya malzemelerine ve rulo elektrik kablolarına bakılırsa, tamamlanma programın çok gerisinde.

Merdiven boşluğuna açılan servis kapısının yanına park ettikten sonra koltuğun altından tabancamı alıp arabadan iniyorum. Merdivenlere çıkarken beton bir sütunun yanından geçip kapıyı aralık bırakarak binaya giriyorum.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra, siyah kot pantolon ve siyah tişört giyen bir adam gizlice garaja girdi. Sırtını duvara dayadı ve elinde silahla servis kapısına doğru süründü. Eşiğe ulaşıp boştaki elini kapı pervazına bastırdığında, gölgelerin arasından çıkıp şakağına bir kurşun sıkıyorum. Kan, yeni boyanmış duvara sıçrar ve adamın vücudu yere düşer. Silahımı indiriyorum ve telefonumu çıkararak cesede yaklaşıyorum.

"Evet?" bir kadın sesi cevap verir.

Nera. Sana ait bir şey buldum."

"Ey. Ne şanssızlık." Karşı tarafta kısa bir sessizlik olur ve devam eder, "Eh, sanırım ödeştik. Şimdilik bu duruma bir son vermeli miyiz? Boston'da bazı sorunlar yaşıyorum. Şu an için buna odaklanmam gerekiyor ve gönderdiğiniz casusları avlamak için tam olarak zaman ve çaba harcayamam."

"Evet. Bu akıllıca olurdu. Lütfen Don Leone'ye bir an önce iyileşmesi için en iyi dileklerimi iletin."

"Yapacağım," diyor ve hat kesiliyor.

Ayağımın dibindeki cesedin üzerinden atlayıp Nino'yu aradım .

"Nera Leone'nin casuslarından biri daha elimde. Cesedi yok etmesi için birini gönderin. Brooklyn ofis binasının altındaki garajda."

"Derhal. Daha fazlasını beklemeli miyiz?"

"Hayır. Nera ve ben, şimdilik birbirimizi gözetlemeyi durdurmak için bir anlaşmaya vardık."

"Tekrar mesaj gönderecek miyiz?" O sorar.

"Evet. Bu sefer kafa yeter. Ama süslü kırmızı bir kağıda sarın. Bu onun en sevdiği renk."

"O kadın beni hep ürküttü."

“Cosa Nostra'nın kadınların güçlü bir konumda olmasına ilişkin görüşlerini biliyorsunuz. Tüm bunlara katlanmak için acımasız olması gerekiyor.

"Sözünü tutacağını düşünüyorsun."

"Evet. Nera bir yılandır ama sözünden dönmez. Yakında ölecek olması çok kötü.”

"Birinin onu öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Kocası ölür ölmez. O zamana kadar dizginleri elinde tutacak, ama don öldüğü an işi bitmiştir.” Telefonu kapatıp arabama döndüm.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

MİLENE

"Eve gitmek için sabırsızlanıyorum." İç çekip dolabımı kapatıyorum. "Yarın için Harper'la vardiya değiştirdim. Çift çekeceğim.”

"Neden?" diye soruyor.

Annesinin hasta olduğunu ve ziyaret edilmesi gerektiğini söyledi. Pek iyi hayır diyemezdim.

"Bazen çok yumuşaksın. Harper asla kimseyle yer değiştirmeyi kabul etmez." Başını sallıyor. "Yine o seksi yabancıyla mı karşılaştın? Üç hafta önceki mi?”

"Hayır." Yanından geçerken resepsiyondaki kıza el salladım.

"Numaranı istemediğine inanamıyorum."

"Belki ilgilenmiyordur." omuz silkiyorum "Randy'nin beni rahatsız ettiğini gördü, yardım etmeye karar verdi ve hepsi bu kadar."

"Randy'nin işi bırakmasına hala şok oldum. Çok ani oldu.”

Çıkış kapılarından geçerken, Ailevi bir acil durumdan bahsettiğini ve şehri terk ettiğini duydum, dedim. "Tanrıya şükür."

Aniden, Pippa artık benimle adım adım yürümez hale geldi. Durup döndüğümde onu bir şeye bakarken buluyorum, gözleri iri iri açılmış .

Pip mi? Geliyormusun?"

“Hmm. . . gizemli adam hakkında.

"Ondan ne haber?"

"Sonuçta ilgini çekecek gibi görünüyor." Sırıtıyor ve otoparka doğru başıyla işaret ediyor.

Bakışlarını takip ettim ve ağzımın kenarları istemsiz bir gülümsemeyle seğirdi. Bizden on beş metre ötede, ceketli adam kollarını önünde kavuşturmuş, büyük gümüş renkli bir arabanın kaportasına yaslanmış.

“Tanrı aşkına. Bu bir Bentley mi?” Pippa beni omzuyla dürterken kulağıma fısıldıyor. “Şimdi git. Seninle evlenmesini sağla. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksınız.” Kıkırdıyor.

burnumu çekiyorum Önerdiği şey tam da benim kaçınmaya çalıştığım şeydi. "Yarın görüşürüz."

Ceketli adam ona doğru yürürken beni izliyor ve kendimi hastane önlüğünden biraz daha pohpohlayıcı bir şeyler giymeyi dileyerek buluyorum. Gün ortası ışığı saçındaki beyazları ortaya çıkarıyor ve ne kadar çekici olduğuna bir kez daha şaşırıyorum. Bugün, üzerinde hiçbir şey olmayan basit bir gri gömlek giyiyor. Duruşu, geniş omuzlarını ve şişkin

pazılarını vurgular. Profesyonel bir yüzücü gibi yapılı, kaslı, ince belli ve geniş göğüslü. Direkt yörüngesine ulaşıyorum ve gülümsüyorum.

"Tekrar merhaba yabancı. Eğer hâlâ bir yabancıysan," diyorum. "Sadece geçiyordum?"

"Biraz." Doğrulup ellerini ceplerine koyuyor. "Benimle öğle yemeği yemek ister misin diye soracaktım."

"Genellikle öğle yemeğine adını bilmediğim erkeklerle gitmem, Kurt."

Buna gülümsemesini bekliyordum ama bunun yerine bakışlarını bana çevirdi. "Kahve? "

Adını neden paylaşmak istemediğini merak ediyorum. Yani, en başından bana sahte bir isim verebilirdi. Onaylamak için kimliğini isteyeceğim gibi değil. Belki de onu bu şekilde daha çekici bulacağımı düşünüyor? Eğer durum buysa, tamamen haksız değil.

"Kahve yapılabilir." Omuz silktim ve ben de dahil olmak üzere hastane personelinin çoğunun en azından yarı düzenli ziyaretçiler olduğu yakınlardaki küçük yeri işaret ettim. "Caddenin karşısında bir kafe var."

Yolun karşısına geçerken başını salladı ve sessizce beni takip etti. Verandadaki kırmızı ve beyaz gösterişli pötikareli masa örtüsüyle kaplı masalardan birini seçiyoruz. Ceketli adam benim için bir sandalye çekip yanıma oturdu.

"Yani beni takip mi ediyorsun Kurt?"

"Hayır," diyor. "Mahallede bir işim vardı ve ben arabama binerken seni hastaneden çıkarken gördüm."

"Ne tesadüf."

Kafe sahibinin kızı siparişlerimizi almaya geliyor. Benim için bir kapuçino ve onun için şekersiz duble espresso. İnsanlar kahveyi şekersiz nasıl içebilir hep merak etmişimdir.

"Hayat sana nasıl davranıyor, Goldie?"

Bir cevap beklerken beni izlemesinde alışılmadık bir şey var. Sanki gerçekten bilmek istiyormuş ve sadece sohbet etmek için sormuyormuş gibi. Onunla gerçekten sadece bir avuç kelime alışverişinde bulunduğum için aptalca gelebilir, ancak nadiren birine bölünmemiş dikkatini verdiği izlenimine sahibim.

"Hemen hemen aynı," diyorum. "İnsanlar bıçaklanıyor. doz aşımı Bir yığın kırık kemik. Bir zehirlenme."

Zehirlenme mi? "

"Kıskanç eş. Kocası aldatıyordu." sırıtıyorum "Hiç mutlu değildi."

"Yaşadı mı?"

"Evet. İçeri girdiğinde midesini pompaladık."

"Ne kullandı?"

"Mutfak kimyasallarından oluşan bir kokteyl." Kaşımı kaldırdım. "Sen?"

"Burada zehirlenme yok. Sadece toplantılar ve tonlarca e-posta."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Pahalı kıyafetleri ve muhtemelen bir yıllık kiramdan daha pahalıya mal olan saati ile bir iş adamına benzese de, bana evrak işleriyle uğraşacak türden bir adam izlenimi vermiyor. Şimdi görünüşte rahatlamışken bile kendini belli bir şekilde tutuyor ve bu, onun sıradan bir yönetici olmadığından emin olmamı sağlıyor.

"Az önce mahallede değildin, değil mi Kurt?" Garsonun önüme koyduğu kahveyi alıp bir yudum alıyorum.

"Hayır." Öne eğildi, uzandı ve ensemde topuz yapan saçımı çıkaran tokayı çıkardı ve saçların sırtımdan aşağı akmasına neden oldu. "Gerçekten sıra dışı saçların var, Goldie."

Saçımda olağandışı bir şey yok. Kız kardeşim ve benim onun açık gölgesini paylaşmamız dışında, ama ailemizde başka kimse yok. İtalyan toplumunda sarı saç yaygın değildir. Bianca ve ben Norveçli büyükannemize bakan tek kişileriz.

Eldivenli parmaklarının arasına birkaç tutam alarak bukleleri hafifçe fırçalıyor.

Ona durmasını söyle! Sınırları aşıyor . Rastgele bir yabancının bunu yapmasına izin veremezsin .

Mantığın sesini tamamen görmezden geldim ve tuttuğu saç tutamına baktım, sadece ilk üç rakamı kullandığını, diğer ikisinin ise biraz sert ve bükülü kaldığını fark ettim. Eline ne olduğunu merak ediyorum.

"Demek beni bekliyordun," diyorum. "Neden?"

"Güzel bir kadını öğle yemeğine çıkarmak istememde bir sakınca var mı?"

"Bu genellikle gerekli tanıştırmalardan sonra gelir, Kurt." sırıtıyorum "Saklayacak bir şeyin mi var? Bana adını söylemek istememenin bir nedeni var mı?"

"Ne saklayabilirim ki?" Eldivenli parmakları saçımı serbest bıraktı ve bu sırada kolumun üst kısmındaki deriye sürtündü ve tüm vücuduma heyecanlı bir ürperti gönderdi.

"Bilmiyorum. Eski mahkum musun? Evde karısı ve üç çocuğu olan bir politikacı mı?

“Benim adıma bir hız cezası bile yok. Karısı veya çocuğu da yok.”

"Neden olmasın?" Kaşımı kaldırdım. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört. Bir karım ve çocuğum olması asla planladığım bir şey değildi.”

"Ve her şey için belirlenmiş bir planın var mı?"

"Çoğu şey için evet." Gözlerimin içine bakıyor. "Eş pozisyonuna başvurmak ister misin?"

Güldüm. Sorun sorunun kendisi değil, tamamen ciddi bir tonda sorulmasıdır. "Üzgünüm Kurt. Tam olarak piyasada değilim. Muhtemel bir adayı başka bir yerde aramanız gerekecek.”

“Evliliğe karşı bir şeyin mi var? Bağlılıktan korkuyor musun?”

"Hayır." Yeni tanıştığım bir adamla evlilik hakkında konuşmaktan şaşkınlıkla başımı salladım. “ Sevmediğim bir adama bağlanmak gibi haklı bir korkum var . Ailemde çok fazla kötü örnek var sanırım. Bir zamanlar kız kardeşim Bianca ve ben asla evlenmeyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık. Çiş kokan evlerde yaşayan kedi hanımlar olmayı planladık.

Cappuccino'ma uzanıyorum. “Pazarlığın yarısını alt üst edene ve korkunç bir Rus adamla evlenene kadar öyleydi. Ondan sonra evliliğe bakış açımı gerçekten değiştirdim.

"Nasıl yani?"

“Garip bir şekilde, ne kadar iyi olabileceğini gördüm. O ikisi. . . lanet olası ruh ikizleri falan gibi. Hiç bu kadar birbirine aşık iki insan görmemiştim. Bir Hallmark kartında olabilirler.” Kahvemden bir yudum alıyorum. "Bunu açıklayamam. Anlamak için görmeniz gerekir.”

Korkunç bir Rus adamla da mı evlenmeyi düşünüyorsun? O sorar.

"Tabii ki değil." Güldüm. "Korkunç adamları sevmiyorum. Demek istediğim, daha azına razı olmayacağım.

“Ve sen romantik olmadığını söyledin. . ” Parmağı çıplak kolumun üzerine kondu ve bileğimdeki mavi damarlara doğru bir çizgi çizdi. Yemin ederim kalbim gerçekten atıyor.

"Belki öyleyim, biraz." Parmağının tekrar yukarı hareket ettiğini fark ederek ve gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarma ihtiyacımı bastırmaya çalışarak omuz silktim.

"O adam seni yine mi rahatsız etti?" O sorar. "Bardaki mi?"

Randy mi? Hayır. Aniden şehri terk ettiğini duydum, aramadı bile. Tanrıya şükür."

"İyi." Başını salladı ve parmağını elimin arkasına götürdü. "Yeni bir şey var mı?"

“Olan bir sürü tuhaf şey dışında mı? Hayır."

"Ne tuhaf şeyler? ”

"Pekala, adını bilmediğim bir adamla çıkmamla başlayabilirim." sırıtıyorum

"Yani, bu bir randevu mu?"

"Sen söyle."

"Belki de öyledir." Elimi tuttu, avucunu yukarı çevirdi ve cildim üzerinde desenler çizmeye devam etti. "Pek çok randevuya çıkmam, bu yüzden bunu nasıl sınıflandıracağımdan tam olarak emin değilim."

Kaşımı kaldırdım. Randevulara gitmiyor musun?

"Hayır. Aslında, hiç randevum olduğunu sanmıyorum. Belki lisede."

Gülerek iki büklüm oluyorum. "Beni beceriyorsun, değil mi?"

Yalan söylüyor. Olmalı. Bir erkek onun gibi göründüğünde, kollarına atılmak için sıraya giren bir ton kadın olmalı. Ben kıkırdarken elinden kayıp giden elime baktı ve parmaklarını bileğime doladı. Yaklaştırarak parmak ucuyla çizgileri izlemeye devam ediyor. Aşk çizgisi, yaşam çizgisi, hangisinin hangisi olduğundan asla emin değilim.

"Başka hangi tuhaf şeyler?" O sorar.

Göz kırpıp başımı sallıyorum. Dokunuşu çok hafif ama yine de tüylerimi diken diken ediyor. Sadece kollarım da değil. Ve kesinlikle elimi çekmeyi düşünmüyorum.

"Şey, çiçek olayı var. Hala onları kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

"Evet, bahsettiğini hatırlıyorum. Bütün çiçekleri ne yaptın?”

"Hastanenin çamaşırhane bölümündeki adamlardan onları St. Mary's'e götürmeme yardım etmelerini istedim. Çiçekleri uzun süreli hastaların odalarına getirdik” diyorum. “Biraz sakladım. Onları kimin gönderdiğini bilmediğim için yapmamalıydım ama çok güzellerdi.”

Parmağı ön kolum boyunca yukarı doğru hareket ediyor. "Başka? ”

"Eski sevgilim geçen hafta evime girdi ve buzdolabımı doldurdu." ona bakıyorum. "Yapmadığını söylüyor ama ben ona inanmıyorum."

David tam olarak ilişki tipi bir adam değil. Böyle bir hareketle tekrar bir araya gelmeye çalışmasını çok tuhaf buluyorum ama bunu yapabilecek başka birini düşünemiyorum.

"Eski sevgilin?" O sorar. "Uzun süredir birlikte miydiniz?"

“Tüm açık ve kapalı dönemler dahil . . ” Onun hakkında düşünüyorum. "Belki bir yıl."

Kolumdaki parmak bir an hareketsiz kaldı.

"Bir yıl," diyor, ardından kalıbına devam ediyor. "Bu uzun bir süre. Yakınlarda mı yaşıyor?”

"Evet, ama o şu anda Hindistan'da. Bir yoga inzivası ya da onun gibi bir şey. Muhtemelen buzdolabı işini halletmesi için birini göndermiştir. Neden soruyorsun?"

"Hindistan'ın güzel olduğunu duydum. Orada kalmayı düşünmeli. Sağlığı için iyi olur.”

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden? Tropikal iklim yüzünden mi?”

Parmakları avucuma geri döndü. "Hava yüzünden."

Tanrım, bu adamın sesine bayılıyorum. Gözlerim saatine takıldı ve isteksizce elimi ondan çektim. "Gitmek zorundayım. Kedim için veterinerle randevum var.”

"Seni bırakacağım." Cüzdanını çıkarıp elli dolar bırakır ki bu çok fazla bir paradır, sonra ayağa kalkar. "Kedinin nesi var?"

"Dün geceden beri kusuyor. Sanırım yine saç tokalarımdan birini yedi.”

Karşıdan karşıya geçerken, bir grup genç oğlan diğer taraftan bize doğru koşuyor, sık sık yaptıkları gibi bağırıp dalga geçiyorlar. Ceketli adamın eli kalçama indi, beni yanına çekti ve çocuklar kollarını sallayıp şakalaşarak uçup giderken beni sıkıca tuttu. Lanet olsun, koruyucu bifteği olan adamların hastasıyım.

"Bu normal mi?" O sorar. "Köpeklerin her şeyi yiyebileceğini duydum ama kedileri yiyemez."

"Öyle düşünmüyorum. Sorunları var," dedim arabasına doğru yürürken. "Ama en azından komşu kadından yiyecek çalmayı bıraktı."

"Sorunları varsa neden kediyi tutsun?"

“Sormadan taşındı. Onu dışarı atamazdım.”

Arabasına ulaştık ve arkamı döndüm, aniden çok az tanıdığım biriyle arabaya binmenin ne kadar akıllıca olduğunu merak ettim. Bu düşünce aklıma gelir gelmez elini kaldırdı ve çenemi parmaklarının arasına alarak yüzümü yukarı kaldırdı. Bir parmak hafifçe yanağıma

dokunuyor ve kendimi onun dokunuşuna doğru eğilirken buluyorum. Başı, ağzı kulağımın yanına gelinceye kadar eğildi, dudakları hafif ama elektrikle temas etti.

Kulağıma, "Sen son derece sıra dışı bir yaratıksın, Goldie," diye fısıldıyor. Sesi kaba ve hipnotize edici, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Ve sıra dışı şeyleri çok seviyorum."

Diğer kolu belime dolandı ve bir anda kendimi arabasının kaportasında otururken buldum, bacaklarım vücudunun iki yanındaydı.

"Bende olağandışı bir şey yok," diyorum kehribar rengi gözlerine bakarak. Alnında, kaşının üstünde küçük bir yara izi var ve ona dokunmak için uzanıyorum. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma değiyordu. Biraz öne eğilsem dudaklarım onunkilere değecekti. Parmağımı kaşından yüzünün yan tarafına kaydırdım ve sonra ensesindeki saçlarına gömdüm. Aynı anda parmağı çenemden yukarı, alt dudağıma doğru kaydı.

"İtiraz etmem, Goldie." Parmağı ağzımdan çekiliyor, yerini sert dudaklara bırakıyor.

Öpücük yavaş. Kontrollü Aynı onun gibi. Elimi boynundan sıktım ve dudaklarının benimkilerin tadını nasıl çıkardığına hayret ettim. Sanki yeni ve egzotik bir ülke keşfetmiş gibi. Her zaman sert ve güçlü öpücüklerin en yoğun olduğunu düşünmüşümdür. Daha fazla yanılmış olamazdım çünkü ağzımı keşfetme şekli düpedüz günahkâr. Aynı şekilde sevişir miydi? Nedense, yapacağına inanmıyorum. Diğer eli sırtımın küçük kısmına ve üstümün altına uzanıyor, omurgamın çıkıntıları boyunca yukarı doğru kayıyor, her nazik dokunuşla havai fişekleri ateşliyor.

Cesaretime pek inanmayarak, "Benim yerime gel," diye fısıldadım ağzına. Tanımadığım insanları eve davet etmem ve sadece çıktığım erkeklerle yattım ama işte buradayım, isimsiz bir adamı benimle her istediğini yapması için yatağıma davet ediyorum. Bu pervasız. Çılgın. Neden umurumda değil?

Başını eğip yoğun bir şekilde beni izliyor. Eli hala çenemi tutuyordu, parmağı alt dudağımı okşuyordu. "Emin misin?"

Arkamdaki ön cam kırılırken bir vızıltı sesi havayı delip geçtiğinde evet demek için ağzımı açtım. çığlık atıyorum. Belimi saran kol geriliyor, kapüşon altımdan kayboluyor ve kendimi tamamen arabanın yan tarafına yaslamış, yüzüm kaya gibi sert bir göğse yaslanmış halde buluyorum. Başka bir atış havada yankılanıyor. Kurşun asfalt parçalarını kıvılcımlar gibi hemen solumuzda savuruyor. Yakınlarda bir yerde bir araba gıcırdayarak durur ve hemen ardından ikinci bir araba gelir. Sandık gözden kayboluyor ve aniden bir aracın arka koltuğuna sıkıştırılıyorum.

Ceketli adam, rahatsız edici derecede düz bir sesle şoförle konuşuyor. "Kızı eve götür. Takip edilmediğinden emin ol."

"Patron," sürücü koruyucumun üst kolunu işaret ediyor. Kanıyorsun.

Gözlerim yan tarafına kaydı ve yenine yayılan koyu kırmızı lekeyi gördüm.

Bunu tamamen görmezden geldi ve şu anda benim görüş alanımın dışında, arkasında duran birine döndü. "O kahrolası keskin nişancıyı bulun."

Bana hızlı bir bakış attı ve avucunu arabanın tavanına indirdi. Araç bir saniyede öne doğru atıldı ve ben koltuğun arkasına yaslandım, ilk kez uzaya fırlamanın nasıl bir şey olduğunu hissediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

SALVATORE

Nino, "Pervasızsın, Patron," diyor. "Orada iki saat dikilip, herkesin seni görebileceği bir yerde kızı beklemek. Ve günün ortasında. Sadece beklenen bir şeydi."

"Ateş edeni buldunuz mu?" Soruyorum.

"Gecenin çoğunu aldı ama evet. Sadece kiralık bir silah." Kolumun altındaki bandajın çıkıntısına bakıyor. "Ve pek de iyi değil."

"Onu kimin tuttuğunu söyledi mi?"

"Stefano onu oldukça iyi çalıştırdı ama onu kimin tuttuğunu bilmediğini söyleyip durdu. Nera Leone olabilir mi?"

"O değil," diyorum. Boston papazının karısı büyük bir entrikacıdır ama verdiği sözleri tutar. "Tetikçiyi nerede tutuyorsun?"

"Eski güvenli evde."

"Daha sonra geleceğim. Peki ya kız?"

"Bu sabah her zamanki gibi işe gitti. Sürekli peşinde iki adamımız var ama şu ana kadar şüpheli bir şey olmadı. Onu seninle birlikte tetikçiden başka kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Güvende olmalı. Bana anlamlı bir şekilde bakıyor. "Eğer mesafeni korursan."

O haklı. Ama sorun şu ki, mesafemi korumak istemiyorum.

* * *

Yardımcı patronum Arturo ile uyuşturucu sevkiyatıyla ilgili güncellemeleri gözden geçirmem iki saatimi alıyor. Narkotik işinin operasyonel kısmını ona bırakıyorum, bu yüzden her şey olması gerektiği gibi giderse, beni sadece haftada bir hızlandırması yeterli. Sonraki bir saati inşaat bölümümüzden sorumlu capolar olan Cosimo, Rocco ve Giancarlo ile geçiriyorum. Bana her gün rapor veriyorlar. Güvenli eve gittiğimde hava kararmıştı bile.

Bir saat sonra, arabamı sık ağaçların meraklı gözlerden gizlediği toprak bir yola çevirip yokuş aşağı patikayı takip ediyorum. Kısa süre sonra paslı bir kapıya ulaştım ve ışıklarımı dört kez yaktım. Siyah taktik giysili bir adam bir ağacın arkasından çıkar, kapının kilidini açar ve sürükleyerek açar.

"Stefano hâlâ burada mı?" Sürücü tarafındaki pencereye yaklaştığında soruyorum.

"Evet patron." Başını sallıyor. "Kol nasıl?"

"Yalnızca bir sıyrık," diyorum ve arabanın yan tarafını süpüren aşırı büyümüş çalıları geçerek patikada ilerliyorum. Çürümüş bir ev görüş alanıma giriyor ve ön taraftaki çakılların üzerine park ediyorum.

Güvenli eve girdiğimde, Stefano'yu sadece siyah takım elbise pantolonuyla bir yatar koltukta otururken buldum. Göğsü çıplak ve çoğu kurumuş, koyu, huysuz bir kahverengiye

dönüşmüş gibi görünen ter ve kanla parlıyor. Karşısında tahta bir sandalyeye bağlı, kırklı yaşlarının sonlarında bir adam oturuyor. Hâlâ yaşıyor ama görünen o ki Stefano onu uçurumun kenarına kadar götürdü.

"Kendini biraz kaptırdın mı, Stefano?" Soruyorum.

"Patron." Koltuktan atlıyor ve talihsiz konuğumuzun yanına geliyor. "Üzgünüm. Seni vurduğunu duydum, bu yüzden normalden biraz daha sert davranmış olabilirim.

Bazen adamlarım eski hizmetçilerin kilise korosu gibidir. Kendi aralarında dedikodu yapmayı severler. Bilgileri doğru çevrelerde tuttukları sürece umurumda değil. Sonlarının Octavio gibi olmasını istemiyorlarsa, herhangi bir haberin -kişisel ya da ticari- yayılmasına izin vermemeleri gerektiğini biliyorlar.

Stefano'nun boş koltuğuna doğru yürüyorum, oturuyorum ve tetikçiye bakıyorum. Bilinci yerinde ama tepki vermiyor. Dayakta aşırıya kaçtığınızda olur, sonunda uyuşma ve ayrışma başlar ve zonklayan, hareketsiz bir et parçasıyla baş başa kalırsınız. Stefano sonuç istiyorsa saatler önce taktik değiştirmeliydi. Ama o genç. öğrenecek.

New York Ailesi'ni devraldığımda işlerin çalışma şeklini değiştirdim. Kişisel müdahalemi gerektirmeyen operasyonel işlerin çoğunu Arturo ve capolara devrettim. Bu, genel iş gözetimi açısından bana yalnızca üst düzey karar verme yetkisi verdi. Bununla birlikte, hırsızların, muhbirlerin ve dış tehditlerin ele alınması da dahil olmak üzere Aile olaylarını yakından takip ettim.

"Elini kes," diyorum Stefano'ya.

Adam iki dakika sonra testere bileğini ısırdığı anda konuşmaya başlıyor.

"İrlanda'lı!" diye bağırıyor. "İrlandalıydı."

"Özellikle kim?" Soruyorum.

Patrick Fitzgerald. ”

Sandalyeye yaslanıp tutukluya bakıyorum. Bu yeni bir şey değil, birileri beni sürekli öldürmeye çalışıyor ama İrlandalılar ciddi bir sorun haline geliyor. Dört yıl önce Chicago'da Bratva'ya saldırdıklarında, girişimleri lider dahil kendi adamlarının yarısının ölümüyle sonuçlandı. Görünüşe göre artık gözlerini benim şehrime dikmişler. Onlarla ilgilenilmeli ve hızlı olmalı.

İrlandalıya bir kadınla buluşacağımı söyledin mi? Soruyorum.

Tetikçi bana baktı, sonra hızla başını salladı. Stefano'ya başımı salladım. Bir bıçak alır ve hayati organlardan kaçınmayı umarak adamın yan tarafına saplar. Tutuklu çığlık atıyor.

"BENCE . . . Ondan bahsetmiş olabilirim, dedi sızlanmaların arasında.

"Onlara onun tarifini verdin mi?"

"Evet."

gözlerimi kapatıyorum İrlandalılar aramızda bir şey olduğunu düşünürlerse Milene için gelebilirler. "Başka?"

Onlara hastanede çalıştığını söyledim.

Gözlerimi açıp arkasındaki soyulan duvar kağıdına bakıyorum. Beni sersemleten bilgiyi aktarmış olması değil, içimde büyüyen endişe. Bu adamın kurşununun Milene'ı ne kadar kolay yakalamış olabileceğini düşündüğümde, bu tamamen öfkeye dönüşüyor. Bu piç onu ıskaladı ama bir sonraki ıskalayabilir. Yüzümün içimdeki çalkantıyı ele vermediğinden emin olmak için birkaç dakika duvara baktım.

Bilmediğim duygular üzerimi yıkıyor. Kendimi fırtınalı denizde yakalanmış bir denizci gibi hissediyorum. Duyguların beni ele geçirmesine, hepsini içine almasına izin verdim. Yok etme dürtüsü içimde bir dalga gibi yükseliyor. Bu öfke. öfke. Amansız bir girdap .

Ayağa kalkıyorum, mahkûma doğru yürüyorum ve bıçağı Stefano'nun elinden alıyorum. Bıçağı keskin nişancının boynuna dayayarak, boğazını kulaktan kulağa kadar keserek sertçe savuruyorum.

* * *

Güvenli evden ayrıldıktan sonra arabama binip telefonumu çıkardım ve Milene'nin evinden gelen güvenlik kamerası görüntülerini açtım. Kedi, yarı parçalanmış bir perdeden sarkıyor, belli ki bir böcek kovalıyor. Milene orada değil. Endişe hemen göğsümde derinleşiyor.

Aldo'yu aradım. "O nerede?"

"Hala iş başında. Hastanenin önüne park ettim, eve gittiği an sana haber vereceğim."

"Onu gözünün önünden ayırma." Aramayı kestim ve uzaklara baktım. Ne kadar süredir emin değilim. Sonunda telefonu tekrar kaldırıp Chicago Ailesi'nin donası Luca Rossi'yi aradım.

"Bay. Rossi. Bir sorunumuz olabilir."

"Son inşaat projesiyle ilgili bir şey mi var?" O sorar.

"Hayır. Bu kişisel bir mesele," dedim ve koltuğuma yaslandım. "Burada sana ait bir şey var. Benim şehrimde olmaması gereken bir şey, Bay Rossi. . "

MİLENE

"Tekrar söyle." Pippa çantasını indirip bana bakıyor.

"Biri bize ateş etti." Dolabımdan bir şişe su alıp bir yudum alıyorum.

"Günün ortasında? Polisi aradın mı? Ve sen neden böylesin? . . soğukkanlı mı?"

Bu benim ilk rodeom değil ama Pippa'nın bunu bilmesine gerek yok. "Gizemli yabancım beni arkadaşının arabasına attı ve gönderdi. Sonrasında ne olduğunu söyleyemem. Şoför beni bıraktı ve yüksek kuyruk yaptı.

"Rastgele bir atış mıydı?"

"Bilmiyorum. Ceketli adamı hedef almış olmaları mümkün."

"Biri ona neden ateş etsin ki? Onun sadece bir iş adamı olduğunu söyledin."

Evet, bunu ben de merak etmiştim. “Bize mi ateş ettiler yoksa başıboş bir kurşun mu olduğundan emin değilim. Her şey çok hızlı oldu. Bir an öpüşüyorduk, sonra arkamdaki ön cam paramparça oldu ve kendimi başka bir arabanın arkasında buldum."

"Ne?" Bana gözlerini büyütüyor. Onu öptün mü? İyi miydi?"

"Teknik olarak, beni öptü." Kendime rağmen gülümsüyorum. "Ve evet, iyiydi."

"Onu tekrar görecek misin?"

"Bilmiyorum. Numaraları değiş tokuş etmek için tam olarak zamanımız olmadı.” Dolabı kapatıp sırtımı ona yaslıyorum. "Onunla ilgili bir şey var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bala giden bir arı gibi ondan etkileniyorum. Ve inan bana, bu adamda tatlı bir şey yok."

"Kesinlikle çok seksi."

“Sadece bu değil. O. . . garip, garip bir şekilde çekici bir şekilde. Hisse senedi dalgalanmalarını tartışan bir iş toplantısındaymışız gibi, tüm zaman boyunca tamamen ciddiydi . Ama bana bakışı. . ” iç çekiyorum "Hiç bir randevuya çıkıp aradaki buzları eritmek için saçma sapan konuştuğunuz oldu mu? Orada, kahvehanenin dışında, o benimkileri incelerken ben işle ilgili gevezelik ettim. Ve Pippa, beni dinledi. Kibar olduğundan değil, gerçekten bilmek istiyormuş gibi.” Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Onu sevdim. Ondan gerçekten hoşlanıyormuş gibi. Ama vurulmaktan hoşlanmıyorum. Ve bu sefer adını paylaşsaydı gerçekten minnettar olurdum.

*** * ***

Anahtarı yeni kilide sokuyorum ama ön kapı ben çevirmeme gerek kalmadan açılıyor. Bu sabah kapıyı kilitlemeyi unuttum mu? Daireme giriyorum ve bir balmumu maketi gibi donuyorum. Erkek kardeşim mutfak masasında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor.

"Ne halt düşünüyordun, Milene?" dişlerinin arasından sorar.

Küçük alanı geçiyorum ve ağır ağır kendimi kanepeye bırakıyorum. "Beni nasıl buldun?"

"Nasıl? Bu gerçekten komik bir hikaye. Dün gece Rossi beni aradı, öfkeliydi. Kız kardeşimin New York'ta ne halt ettiğini öğrenmek istedi. Kız kardeşim Illinois'de olduğuna göre bir hata olmalı dedim."

Bok. Donumuz New York'ta olduğumu nasıl öğrendi? Bir saniyeliğine gözlerimi sımsıkı kapattım, sonra Angelo'ya baktım. New York'a gelmeme izin vermeyeceğini biliyordum ama St Mary's en iyi hastane. Orada çalışma şansı bulduğum için şanslıydım ve bunu kaçırmak istemedim. Üzgünüm."

"Üzgünsün?" diye hırlıyor. " *Pişman* mısın? ”

“Üç ay daha ihtisas sürem kaldı ve sonra gideceğim, söz. Don Ajello asla öğrenmeyecek.”

Angelo çenesi sımsıkı kapalı, boynundaki damarlar hızla atarak bana bakıyor ve başını sallıyor. "Adresini nasıl aldığımı sanıyorsun, Milene?"

Korku tüm vücuduma uyuşmuş bir tür panik yayılınca omurgamdan buz gibi bir ürperti geçti.

"Ajello adresini Rossi'ye gönderdi, Milene. Dokuz aydır burada olduğunuzu gösteren ikamet detaylarınızın bir kopyasıyla birlikte!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, zavallı kedim kanepeden fırlıyor ve banyoya koşuyor.

Tek yapabildiğim, konuşamayan kardeşime bakmak.

"Neredeyse lanet bir savaş başlattığının farkında mısın?"

"Fakat . . . Sadece bir hastanede çalışıyorum. Ajello'nun sahasında uyuşturucu satıyor falan değilim. Neden fark eder?"

"O, New York Ailesi'nin kahrolası Don'u ve sen onun özel kararına karşı geldin. Onu kendi bölgesinde bir otorite figürü olarak tanımadığınız mesajını veriyor. Ve ek olarak, Chicago Ailesi de öyle. Omuzlarını düşürdü ve burun kemerini iki parmağının arasına sıkıştırdı. "Bir capo'nun kardeşi olman durumu yalnızca yüz kat daha kötü hale getirir."

"BENCE . . . Hiç öyle görmedim, Angelo. Ellerimi saçlarıma gömüyorum. "İsa."

İç çekiyor ve tavana bakıyor. "Enzo'yu hatırlıyor musun, Milene?"

"Catalina'nın geçen yıl bir kazada ölen aptal kuzeni mi? Enzo'nun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?

"Kazada ölmedi. Ajello, New York'a bir hafta sonu "mancation" - striptiz kulüpleri, içki içmek, iyi vakit geçirmek için geldiğini öğrendi. Aile şirketi ile ilgisi yok. Enzo'nun cesedi ertesi gün Rossi'ye teslim edildi. Birkaç çantada geldi, Milene."

"Çantalar mı?" ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Evet. Üç tane vardı. Not, FedEx'in daha küçük paketleri işlemesinin daha kolay olduğunu söylüyordu. Daha ucuz olduğu ortaya çıktı."

Kollarımı kendime sarıyorum. "Beni de mi öldürecek?"

"Bunu yapmaya hakkı var ve kimse bu konuda bir şey yapamaz." Bana bakıyor. "Ama başka bir tazminat talep etti. Rossi kabul etti."

"Nasıl bir tazminat?"

"Bir evlilik."

Başım çatlıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Üzgünüm. Bunu kendi başına getirdin."

"Ben evlenmiyorum!" Gözyaşlarımı uzak tutmak için büyük çaba sarf ederken bağırdım ama yine de geldiler ve görüşümü bulanıklaştırdılar.

"Yapabileceğim bir şey yok abla." Angelo sandalyeden kalktı ve ayaklarımın dibine çömelerek bana doğru yürüdü. "Yalnızca sen olsaydın, seni ülkeden çıkarmayı falan ayarlayabilirdim. Ama burada söz konusu olan tüm Aile.

Kardeşim haklı, yapabileceği bir şey yok. Hayır demek savaş anlamına gelir. İnsanlar benim yüzümden ve benim aptallığım yüzünden ölürdü. Ajello'nun bölgesine gelme riskini biliyordum ve yine de gelmeye karar verdim.

"Çok batırdım, değil mi?" burnumu çekiyorum

"Evet yaptın. Üzgünüm."

"Peki, ben kiminle evlenme ayarladım?"

Elimi tuttu ve birkaç saniye beni izledi, sonra içini çekti. "Don Ajello, Milene."

Panik göğsümde patlıyor. "Ne? İnsanları doğrayıp vücut parçalarını postalayan bir adamla evlenmiyorum."

"Yapmazsanız, Ajello saldırabilir. Ve Bratva, Bianca yüzünden muhtemelen bizden yana olacak olsa da , yine de lanet bir kan gölü olacak."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kız kardeşimizin kocası, Bratva'nın infazcısı. Ruslar bu işe bulaşırsa cepheye gönderilecek. Bianca'ya bunu yapamam.

"Ne zaman?" boğuluyorum.

Öğlen nikah memuruyla birlikte burada olacak.

Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki, her biri bir öncekine sıçrayan yağmur gibi ahşap zemine düşüyor.

* * *

Tam olarak öğle vakti, kapı sert bir şekilde çalınır, ama ben hala iş önlüğümle kanepede oturmuş ve hareketsiz kalıyorum. Angelo yanıtlıyor.

Ağabeyim beni daha uygun bir şey giymeye ikna etmeye çalıştı ama ben ona defolup ölmesini söyledim. Kanepede geçirdiğim üç saat içinde şok ve inançsızlık, ardından inkar ve kendime acıma yaşadım. Şimdi? Şimdi, resmen sinirlendim.

Angelo kapıyı açıyor ve ellili yaşlarında iri yarı, kel bir adam kendinden emin bir şekilde daireme giriyor. Bir titremeyi bastıramıyorum. Daha kötü olabilirdi. Çok daha kötü olabilir. Kel adam kenara çekilip başka bir figürü ortaya çıkardığında, iç monoloğum hala bu düşünceyi tekrarlıyor. Bir anda ayağa fırlıyorum. Bu ceketli adam.

Esrarengiz yabancım, sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi içeri giriyor ve ben gülsem mi ağlasam mı karar veremiyorum. Orospu çocuğu her zaman kim olduğumu biliyordu. Muhtemelen Ajello'ya haber veren oydu. piç .

Ağabeyim, "Milene," diyor ve başıyla gizemli pisliği işaret ediyor. "Bu, Don Salvatore Ajello."

Çenem düşüyor. Ne oluyor?

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Scardoni," dedi sakin bir ses tonuyla.

bakıyorum Göz kırpmak. Sonra etrafımda olup bitenlere aldırış etmeden biraz daha bakın.

"Böylesine ufak tefek bir kadın için büyük bir gürültü yarattın," diye ekledi, sözleriyle beni şaşkınlığımdan kurtardı.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Kırk sekiz saat önce diliyle ağzımı baştan aşağı incelediğini gayet iyi bildiği halde, birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranan cüretkarlığı. Sanırım cevabımı bekliyor. Peki, anlamıyor.

"Milen!" Angelo dirseğiyle beni dürttü. "Sadece gergin."

Dudaklarımın alaycı bir gülümsemeyle açılmasına izin verdim. Salvatore Ajello ağabeyimin yorumunu görmezden geliyor ve bana saygı duyuyor. Gülümsemeye devam etsem de, hissettiğim tüm nefreti gözlerimle iletiyorum. Ve bir sürü var.

SALVATORE

Bakışlarım, silecekler düzenli aralıklarla camı sabit yağmurdan temizlerken ön camdan görüş alanına girip çıkan yola odaklandı.

Milene, evine girdiğimden beri memurun sorusuna "Evet" yanıtı dışında tek kelime etmedi. Şaşırmasını bekliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Yok sayılmak benim için yeni bir deneyim ve bunu yapanın o olması bende bir şeylere vurma isteği uyandırıyor. Bunun yerine direksiyonu daha sıkı kavradım. Yardımcı olmuyor. Derin bir nefes alıp içimdeki alevi söndürmeye çalışıyorum. kızgın Hayır, tam terim bu değil. Öfkeli. Makul bir tepki olmasa da çok öfkeliyim.

Arka koltuktan kulaklarıma bir miyavlama sesi geliyor. Lanet kedi, Milene içinde aptal hayvan olan bir taşıyıcıyla binadan ayrılana kadar aklımdan tamamen çıkmıştı.

Arabayı binamın altındaki yer altı garajındaki yerime park edip Milene'a kapıyı açmaya niyetlenerek dışarı çıktım ama Milene çoktan dışarı çıktı ve kediyi çıkarmak için arka kapıyı açıyor. Arabanın etrafından dolaşarak bagajı açtım ve o sağımda durmak için hareket ederken çantasını çıkardım. Boştaki eliyle kolu tuttu, parmaklarını benimkinin hemen yanına doladı ve çantayı elimden almak için tüm gücüyle çekerek çekti. Kolu bırakıp oflayana kadar tutmaya devam ettim. Asansöre doğru yürürken Milene iki adım arkamda durduğundan emin oluyor ve tek kelime etmiyor.

Çatı katıma vardığımızda onu oturma odasından geçirip koridordan yatak odama götürdüm ve kapıyı açtım. Milene eşikte durur ve odaya hızlıca bir göz atar.

Olmuyor, dedi ve koridora doğru bir adım attı.

"Tam olarak ne?"

"Senin odanda uyuyorum."

bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bunun benim yatak odam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Lütfen." Homurdandı. “Masif koyu renkli ahşap mobilyalar mı? Futbol sahası büyüklüğünde bir yatak mı? 'Bencil, bencil piç' diye bağırıyor.”

"Beni böyle mi görüyorsun? ”

"Evet. Yanlış mıyım?"

Hayır, yanılmıyor. "Peki nerede uyumak istersin?"

"Benim evime döndüm."

"Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun."

Kedi taşıyıcıyı kaldırdı ve kollarını etrafına sararak aramızda bir bariyer oluşturdu.

Belki de ona biraz zaman vermeliyim. Şimdilik. "Tamam."

Yatak odamdan çıktım ve onu takip etmesi için bırakarak koridordan ikinci yatak odasına doğru yöneldim.

"Öğle yemeği saat ikide yemek salonunda olacak," dedim içeri girdiğimde, onu kısılmış gözlerle beni izlerken bulmak için döndüm. "Bir sorun mu var?"

Kedi taşıyıcıyı yere indiriyor, sonra kollarını kavuşturuyor ve çenesini dışarı çıkarıyor. "Hayatımı alt üst etmen dışında mı demek istiyorsun, Salvatore?"

Adımı söylediğini duyunca içimi büyük bir tatmin duygusu kaplıyor. Tam önünde durana kadar iki adım ilerledim. "Seni öldürmemi mi tercih ederdin?"

"Eh, pek bir fark yarattığını söyleyemem."

"Abartıyorsun."

"Ey? Hayatım sana küçük ve anlamsız gelebilirdi ama o *benim* hayatımdı. Kelimelerde boğuluyor. "Neden bana New York'tan ayrılmamı söylemedin? Başından beri kim olduğumu biliyordun."

"Bunu yapmayı planladım. İşleri çok daha kolaylaştıracaktı." Uzanıp saçından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım. "Ancak durum değişti."

"Neden? Ne şekilde?"

Çünkü onun hiçbir yere gitmesine izin vermemeye karar verdim. "Şu anda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diyorum.

"Evet, sınırlı beynimi sadece erkeklerin anlayabileceği şeylerle boğmayalım." Bakışlarını hâlâ tuttuğum saç tutamına kaydırıp elimi tuttu ve parmaklarımı açmaya çalıştı. "Bırak saçımı."

"Sonunda Aileden biriyle evleneceğini biliyordun, Milene. Peki, sorun ne?"

"Pekala, işin püf noktası da burada - ben yapmadım," diye mırıldanırken, parmaklarımı çekiştirmeye devam ediyor. "Chicago'dan ayrıldım çünkü bir şekilde bu kaderden kaçabileceğimi umuyordum."

Saçlarını bırakıp çenesini tuttum ve kafasını kaldırdım. Nefesi biraz hızlanırken yeşil gözleri benimkileri delip geçti. "Cosa Nostra'dan kaçamazsın, Milene." diyorum ve elimi hareket ettiriyorum.

"Hayır. Sanırım yapamam." diye fısıldadı ve elimden kurtularak bir adım geri çekildi. Taşıyıcıyı tekrar kaparak yanımdan geçerek yatağa doğru yürüdü ve kediyi yatağın yanına koydu. "Duş alacağım."

Doğru kararı verip vermediğimi merak ederek banyoda gözden kaybolana kadar gözlerimle onu takip ettim. Belki İrlandalılar Milene için gelmezdi ve ben onunla evlenerek onu sadece daha kazançlı bir hedef haline getirdim. Ama artık onu uzaktan izlemekle yetinmiyordum.

Milene Scardoni'yi daha önce hiç bir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

MİLENE

Kediyi taşıyıcısından çıkardım, sonra kendimi yatağa attım ve tavana baktım. Buna felaket demek yetersiz kalır. Ne ben yapacağım? Hayatımın geri kalanını burada onunla mı geçireceğim? Onun kim olduğunu bilmiyorum. Beni tanımıyor. Kim hala görücü usulü evliliklerin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor? Tanrı aşkına, beş yüz yıllık tarihi unutmuş ve Orta Çağ'a dönmüş gibiyiz. Evet, karıştırdım. Amacını kanıtlamak için benimle evlenmek zorunda değildi. Chicago'ya dönmeme izin verebilirdi ve her şey güllük gülistanlık olurdu. Neden benimle evlenmek istiyordu?

Bir tür heves miydi? Yüzük bile takas etmedik. Belki de bana bir ders vermek istemiştir? Hayır, bundan daha önemli işleri var. Seks? Hayır, o da değildi çünkü bu bok fırtınası olmadan onunla zaten seks yapmaya hazırdım. Şimdi olmayacak, orası kesin. Belki sıkılmıştır ve benden bıktığında gitmeme izin verir.

Yüzümü yastığa gömmek ve inlemek için yatakta yuvarlandım. Bunu can sıkıntısından yapmadı ve beni bırakacağından da şüpheliyim. Bu bok gerçek.

Ben mi. Evli.

New York'un kahrolası Don'una.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

SALVATORE

İnşaat projelerinden biriyle ilgili bazı sorunlar çıktı, bu yüzden çatı katına döndüğümde saat çoktan akşam dokuz olmuştu. Milene'nin gün boyunca ne yaptığını bilmemek beni tedirgin eder diye düşündüm ama onun evimde olması işimi kolaylaştırdı. Mutfağın yanından geçerken bulaşık makinesinden bulaşıkları çıkaran Ada'ya başımla selam verdim ve duş almak için yatak odama yöneldim.

Yarım saat sonra yatak odamdan çıktığımda Ada paltosunu giyiyor, gitmeye hazırlanıyor.

"O nerede?" Soruyorum.

"Onun odasında. Siz gittiğinizden beri dışarı çıkmadı, Bay Ajello."

"Ona öğle yemeği yedin mi?"

"Evet, ama kedinin istediği kedi için kum tepsisini getirmek için tekrar içeri girdiğimde, tabağa dokunulmamış halde komodinin üzerinde duruyordu," diyor Ada. "Akşam yemeğini yedide yedim ama ona da dokunmadı."

"Bu sabahtan beri bir şey yedi mi? "

"Hayır. Başka bir şey yapmayı teklif ettim ama senin çatın altında yapılan hiçbir şeyi yemeyeceğini söyledi. Yiyecekleri buzdolabına koydum."

Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım. "Gidebilirsin Ada."

Ada'nın gitmesini bekledim ve sonra deli gibi öfkeli ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemeden Milene'nin odasına yöneldim. Asla kızmam. Sinirli, evet. Bazen sinirli. Ama o kadın söz konusu olduğunda, her duygu doğrudan aşırı yüklenmeye başlar. Kapıyı açtım ve yatakta bağdaş kurmuş oturmuş telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm.

"Bu çocukça davranış artık sona eriyor!" Kükredim ve kafası aniden kalktı, gözleri birden kocaman açıldı. Ada yemeği buzdolabında unutmuş. Bir şey yemezsen seni zorla besleyeceğim!"

Milene gözlerini kırpıştırıyor, hâlâ ağzı açık bana bakıyor ve aklıma geliyor. Bok. Yemek yememesine o kadar kızmıştım ki tamamen unutmuştum. Milene'nin bakışları kollarımda ve koltuk değneklerimi tutan ellerimde gezindi. Sonra gözleri sol bacağıma ulaşana kadar alçaldı. . . eşofmanımın paçasının dizimin hemen altında düğümlendiği yer. Ona bacağımdan hiç bahsetmediğim tamamen aklımdan çıkmış. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktığında, orada göreceklerime kendimi hazırladım çünkü bir damla bile merhamet bulursam, odayı yerle bir edeceğim.

Yataktan kalktı ve çenesini hafif bir açıyla yukarı kaldırarak önümde durmak için yanıma geldi. "Denediğini görmeyi çok isterim, Salvatore." Kaşlarını kaldırıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Orada durup neredeyse yüzüme çarpacak olan kapıya bakıyorum ve dudaklarımın kenarının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum.

MİLENE

Yatağa geri döndüm ve kendimi toplamaya çalışarak kenara oturdum. Bacağının bir kısmının kesilmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Salvatore Ajello, dedikodu söz konusu olduğunda her zaman trend oluyor. Ailemizin sadece birkaç üyesi onunla tanışmış olsa da insanlar konuşmaya bayılıyor. Muhtemelen onun hakkında hiçbir zaman yeterli bilgi olmadığı için. Halka açık etkinlikleri ziyaret etmiyor ve hiçbir yerde resmi yok. Alt patronu Arturo, New York suç ailesinin "yüzü" olarak hareket ediyor. New York Cosa Nostra ile iletişime geçmesi gerektiğinde Arturo'yu ararlar. Don asla.

Yakın zamanda bu kadar ciddi yaralanmayla sonuçlanan bir kaza olsaydı, birileri bunu duyardı. Söylenti değirmeni aylarca yaygın olurdu. Yani, New York Ailesi'nin başına geçmeden önce olmuş olmalı.

Tanrım, diye mırıldandım ve ellerimi saçlarıma gömdüm.

Bir uzuv kaybetmek başa çıkmak için cehennem olmalı. Çalışmalarım ve uzmanlık alanım sırasında birkaç ampüte ile tanıştım ve çoğu yeni gerçekliklerine uyum sağlamakta güçlük çekti. Salvatore'nin bununla bir sorunu yok gibi görünüyor. Ne tür bir hemşireden şüphelenmem ki? Çatı katına geldiğimizde topalladığını ve biraz daha belirginleştiğini fark ettim ama bağlantıyı kuramadım. Muhtemelen etrafta başka insanlar varken yürüyüş şeklini kontrol ediyor. Eski bir yaralanma ya da doğuştan bir şey olması gerektiğini varsaydım. Yani, bunun hakkında bu kadar çok düşündüm.

O gerçekten tuhaf bir adam, yeni kocam. O gün birisi otoparkta bize ateş ettiğinde bu kadar sakin ve sarsılmaz davranması gerçekten korkutucuydu. Pek çok şeyin onu özüne kadar sarsmayacağına dair bir his var içimde. Görünüşe göre yemek yemek istememem dışında.

Telefonumu yanımda tutuyorum. Bianca'yı arayıp ona olanları anlatmalıyım. Çıldıracak. Altı aylık hamile bir kadını üzmek akıllıca değil ama ona söylemeliyim. Yarın. Onu yarın arayacağım çünkü bu saçmalığı kendim halletmeye çalışıyorum. Andrea'yı aramalı mıyım diye merak ederek kişiler listemde gezinirken, ekranda başka bir ad beliriyor ve duruyorum. Nonna Giulia. Rahmetli babamın teyzesi her zaman en son dedikodulardan haberdardır. Yüz bir yaşında olduğu için Cosa Nostra'daki herkesi tanıyor. Arama düğmesine basıyorum.

"Milene, tesoro!" diğer tarafta cıvıl cıvıl.

Selam Nonna. Nasılsın?"

“Cancun'da güneşlenmek. Burada sahip oldukları seksi erkeklere inanamazsın.

burnumu çekiyorum Nonna biraz kaçık. "Dinle, sana bir şey sormak istiyordum. Salvatore Ajello ile hiç tanıştınız mı? New York Ailesi'nin babası mı?"

"Ajello'nun kim olduğunu biliyorum tesoro. Ben hâlâ senin compos mentis dediğin kişiyim.” Kıs kıs gülüyor. "Neden soruyorsun?"

İç çektim ve ona hayatımdaki son olayların bir özetini verdim. Bitirdiğimde, sonunda cevap vermeden önce hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

Lanet olsun, Milene, diye fısıldıyor.

Daha önce Nonna'nın küfrettiğini hiç duymamıştım. "Böyle? Onu tanıyor musun?"

"Babasını tanıyordum. O bir kapoydu. Salvatore, babası öldürüldüğünde onun yerini aldı. Dokuz ya da on yıl önceydi" diyor. "Birkaç yıl sonra New York'ta bir şey oldu ve tüm kuruluş öldü. Don, patron altı, beş capo. Salvatore devraldı. Sanırım bu altı yıl önceydi."

"Onunla hiç tanışmadın mı?"

"Bir kez, ama onlarca yıl önceydi. Bir düğün vardı ve babası onu da getirmişti. Salvatore sanırım sekiz yaşındaydı."

Salvatore'u bir çocuk olarak hayal etmeye çalışıyorum ama sıçrayamıyorum. "O nasıldı?" Soruyorum.

"Garip," diyor Nonna. "O günün sonuna doğru bir kaza oldu. Işık armatürlerinden biri tavandan kurtuldu ve bir masanın üzerine düşerek bir adamı masanın altına hapsetti. Kadınlar çığlık attı. Kan her yerdeydi. İnsanlar zavallı ruha yardım etmeye çalışarak etrafa koştu, ama o çoktan ölmüştü. Berbattı."

"Sevgili Tanrı'm."

"Salvatore, yakınlardaki bir masada oturmuş, pasta yiyor ve olanlardan kesinlikle etkilenmeden olayları izliyordu. Sanki göğsünden metal bir çubuk çıkmış bir adam ondan on beş fit uzakta bile oturmuyordu. İlk başta çocuğun şokta olduğunu düşündüm ama o ayağa kalktı ve pastadan bir parça daha almak için gelişigüzel bir şekilde büfe masasına doğru yürüdü. Kanlı sahneyi sanki bu onu hiç rahatsız etmemiş gibi geçti" diyor. " Onda bir *sorun* var, Milene. Lütfen dikkatli ol."

Aramayı bitirdiğimde, Nonna'nın söylediklerini düşünerek biraz zaman geçirdim. Salvatore'un biraz tuhaf olduğunu fark ettim, bu yüzden bana yeni bir şey söylemedi. Beni daha çok ilgilendiren şey, onun neyin donörü olduğu gerçeği? Yirmi sekiz? Bu duyulmamış.

Kedi yataktan atlıyor ve böğrünü bacaklarıma sürtüyor. Muhtemelen aç. Ada'ya kedi maması sipariş etmesini söylemeyi unuttum. Şimdilik buzdolabından bir şeyler almam gerekecek ve yarın biraz kedi maması alacağım. Benim için de bir şeyler yemek iyi bir fikir olurdu ama midem küçüldü ve yemek fikri bana çekici gelmiyor. Ancak, Salvatore'nin beni yemek yemeye zorlayacağını söylediğinde blöf yapmadığından oldukça eminim. Piç.

Kediyi kucağıma alıp kapıya yöneldim. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım Kurt."

Çatı katından geçerken aklıma gelen ilk kelime "muazzam". Alan en az dört bin fit kare, belki daha fazla olmalıdır. Konumu göz önüne alındığında, burası milyonlar değerinde olmalı. Salvatore ne kadar yüklü, merak ediyorum. Ailemin parası var ve ben hayatımın oldukça erken dönemlerinde pahalı şeylere sahip olmaya alıştım, ama bu tamamen yeni bir zenginlik seviyesi. Pek sanat uzmanı değilim ama duvarları kaplayan resimler bir servete mal olmuş olmalı. Umarım, kedim dünyayı umursamadan döşemedeki tırnaklarını keskinleştirmeyi sevdiği için mobilyalar o kadar pahalı değildir.

Penthouse iki bölüme ayrılmıştır. Benim odamın bulunduğu ilk oda, geniş koridorun her iki tarafında iki yatak odası bulunan özel bir alan gibi görünüyor. Büyük beyaz çift kapılar,

mutfağın, oturma ve yemek odalarının bulunduğu ortak alandan ayırır. Her şey kusursuz bir şekilde korunur ve açık kat planı, alanın genişliğini vurgular.

Salvatore'u mutfağı oturma alanından ayıran kahvaltı barında otururken buluyorum ama onu anlamlı bir şekilde görmezden geliyorum. Son teknoloji ürünü buzdolabının kapısını açıp içindekileri karıştırıp kedimin yiyebileceği bir şeyler arıyorum. Orta rafta plastik bir et kabı buldum ve açtım, bir parça aldım ve çok baharatlı mı yoksa çok tuzlu mu olduğunu kontrol etmek için dilime değdirdim. Değil, bu yüzden kediyi yere koydum ve tezgahın üzerindeki sehpadan bir kase aldım. İçine birkaç parça et yerleştirip parmaklarımla kemiğini çıkarıyorum ve kâseyi yere koymak için mutfağın köşesine doğru yürüyorum. Kedi yemeğe gitmek yerine tezgahın üzerine atlar ve buzdolabının üstüne atlar. Burnu bir, iki kez seğiriyor ve sonra üstüne yayılıyor.

"Kahretsin Kurt!" çıt diyeyim

Kedi, cihazın tepesindeki yerinden bana kibirli bir şekilde bakıyor.

Kurt mu? Salvatore'nin kalın sesi arkamda yankılanıyor.

"Evet. Onu sahiplendiğime göre kedime isim verme zamanının geldiğine karar verdim."

Döndüm ve bir sandalye almak için açık konsept yemek odasına yöneldim, Salvatore'den kaçındım, beni izleyip izlemediğini bilmek istemiyordum. Ona çok kızgınım.

"Ve 'Kurt' mu olmalı?"

"Evet." Kocamın ne kadar yalancı olduğunu her zaman hatırlayabileyim diye bu ismi seçtim.

Sandalyeyi mutfağa taşıdım ve Kurt'u yere indirme niyetiyle üzerine çıktım. Ancak ona uzandığım anda tezgahın üzerine atlıyor, tezgah boyunca koşuyor ve Salvatore'nin önündeki barın üstüne atlıyor. Bir tür soğukluk içine girerler, o kaşlarını çatarken kedi onu ilgiyle izler. Salvatore'u tabağına dikkat etmesi konusunda uyarmak için ağzımı açtım ama Kurt çoktan koca bir parça yiyecek kaptı ve hızla uzaklaştı.

"Oldu . . . balık?" Soruyorum.

"Evet. Neden?"

inledim. "Midesini bulandırıyor. "

Mutfağın köşesinde Kurt'ün balık parçasını çiğnediğini izlerken ve yarın çöp kutusunda beni nelerin beklediğini düşünürken bugünün bittiğine karar veriyorum. Buzdolabından etin geri kalanıyla birlikte kabı alıp odama geri dönüyorum.

SALVATORE

Milene mutfaktan çıkar ve öğle yemeğinden arta kalanları alarak oturma odasında yürür, belli ki onları odasında yemeyi planlamaktadır. Bunun olmayacağına karar verdim. "Yatak odalarında yemek yenmez."

Olduğu yerde durdu, yavaşça döndü ve sert, heyecanlı bir bakışla beni şereflendirdi. "Ada bana öğle ve akşam yemeğini oraya getirdi."

"Ama yemedin, değil mi?" Yanımdaki bar taburesini işaret ediyorum. "Burada yersin."

"Kesinlikle seninle aynı masada yemek yemiyorum."

Sandalyenin arkalığını tuttum ve ona bakacak şekilde çevirdim. "İşte," diye havlıyorum. Milene çenesini kaldırdı ama yine de dediğimi yaptı.

"Kontrol sorunlarınız var." Yanıma oturuyor ve doğrudan kaptan yemeye başlıyor.

Beklenmedik bir şekilde normal olması beni şaşırtıyor. Zaten bilmeseydim, onun lükse alışık bir Mafya prensesi olduğunu asla tahmin edemezdim. Çok sıradan görünüyor, o çöplükte yaşıyor, hemşire olarak çalışıyor ve o aptal kediye bakıyor. Neden kardeşinin ona gönderdiği parayı harcamıyordu? Tırnaklarını kısa ve boyasız tutuyor ve saçları basit bir lastik tokayla tepesinde toplanmış. Gevşediğini gördüm ve basit bir kesim, süslü değil. Sonra yüzü var. sıfır makyaj Sahte kirpik yok. Çevremizde saçını mükemmel şekilde şekillendirmemiş, makyajını kusursuz yapmamış ve podyumdan çıkmış bir kıyafet giyen bir kadına hiç rastlamadım. Yine de bol bir tişört ve kot pantolonla yanımda oturan kadın diğerlerinden daha güzel. Milene Scardoni nadir bir örnektir.

Lokmalar arasında, "Yarın biraz alışveriş yapmam gerekiyor," diyor.

"Koruma alacaksın."

Korumalar mı? Bana baktı. "Çoğul olarak mı?"

"Evet."

"Lanet olası bir süpermarkete gidiyorum. Bir tane yeterli olacaktır."

"Size atadığım korumaları alacaksınız ya da internetten sipariş verebilirsiniz. Senin seçimin."

"Mükemmel." Yemeğine geri döner. "Peşimde iki goril varken tampon ve kedi maması alacağım."

"Dört goril," diyorum.

Kafası birdenbire kalkıyor. "Dört mü? Ciddi misin?"

Benimle tartışma, Milene. Seni hiçbir yere götürmez. Ya benim tarzım olacak ya da olmayacak."

"Senin" - çatalını suratıma doğrultuyor - "profesyonel yardıma ihtiyacın var."

Alessandro dokuzda kapının önünde seni bekliyor olacak. Ona eşlik edeceksiniz. Takımın geri kalanı ikinci bir arabayla onu takip edecek."

"İki araba. Harika. Başını sallar ve yemeye devam eder.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaptığı açık bir şekilde ağzına kürekle yemek soktuğu için yine görmezden geliniyormuşum gibi görünüyor .

"Bacağıma ne olduğunu sormadın," dedim ve çatalının hâlâ varış noktasına geldiğini görüyorum.

"Bacağına ne oldu?" etten bir ısırık almadan hemen önce sorar.

"Kurşun yarası. Transtibial amputasyon."

Başını kaldırdı ve tişörtümün manşetinin altından görünen bandaja baktı. "İnsanlar seni vurmaktan zevk alıyor gibi görünüyor."

"Olur."

"Şimdiye kadar kaç kez?"

"Bana ateş edildiğini mi?" Su bardağıma uzanıyorum. "Saymayı bıraktım. Ama kaç kez vurulduğumu kastediyorsan - sekiz. Aslında dokuz, bunu da sayarsan, ama bu sadece bir sıyrıktı."

Milene'nin gözleri şişti. "Vay be. Guinness Dünya Rekoru falan mı kırmaya çalışıyorsun?"

Karşılığını görmezden geliyorum. "Benimle evlenince sen de hedef oldun" diyorum. "Dört korumaya ihtiyaç olduğunu şimdi anladın mı?"

"Müthiş." İç çekti ve bar yüzeyinde yatan sol elime baktı. Kurşun yarası da mı?

Bu yüzden, genellikle yatmadan önce yaptığım gibi, eldiveni çıkardığımı fark etti. Hafifçe deforme olmuş parmaklarımı kaplayan çok sayıda yara izine bakarak elime doğru bakışını takip ettim.

Çekiç, dedim. "Son iki parmaktaki sinirler tamir edilemeyecek şekilde hasar görmüş. Bunları hissedemiyorum. Geri kalanlar çoğunlukla iyi ama benim ince motor becerilerimde sorun var."

"Neden eldiven takıyorsun?"

"Zayıf noktalarımın bana hatırlatılmasından hoşlanmıyorum," diyorum. "Sol elim baskın olan."

Peki ya bacağın? Bu da mı zayıf nokta? "

"Hayır. Birinci sınıf bir protezim var ve iyi adapte oldum. Bir ders kitabı vakası. Ve yedi yıldan fazla oldu. Çoğu zaman orada olduğunu unutuyorum." Gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. "Seni rahatsız ediyor mu? Bacağımın bir kısmının eksik olduğunu mu?"

"Hayır." O gülümser. "Ama yalancı bir piçsin, öyle."

Öne eğilip yüzünün hatlarını inceledim. Bu gülümseme, iki gün önce kafede gülüşüyle karşılaştırılamaz. Kahve dükkanı gülümsemesi hoşuma gitti. Bunu sevmiyorum. Anlaşılan . . . sinirli.

Koltuk değneklerime uzanarak ayağa kalktım ve kulağına fısıldamak için eğildim. Ama sana hiç yalan söylemedim Milene, değil mi?

"Gerçeği saklamakla yalan söylemek aynı şeydir."

"Benim dünyamda değil, cara." Omzunun üzerindeki tişörtün kaydığı açıkta kalan kısmına hafif bir öpücük kondurup yatak odama yöneliyorum.

"Yarın gece vardiyam var," diye bağırdı arkamdan. "Dokuzda işte olmam gerekiyor."

"Artık hastanede çalışmayacaksın, Milene."

"Ne! Çalışmamı yasaklayamazsınız."

"Daha yeni yaptım."

Yerde sürtünen bir sandalyenin sesini, çıplak ayakların hızlı ayak sesleri takip eder. Sadece birkaç saniye sonra etrafımdan dolandı ve orada durarak yolumu kapattı.

Lütfen, bunu yapma, dedi dişlerinin arasından.

"Üzgünüm cara ama senin güvenliğini riske atamam."

Milene'nin burun delikleri açıldı ve tam önümde durmak için bir adım daha yaklaştı, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Çenesini yana yatırıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Hayatımı mahvettin," diye fısıldadı .

Otoparkta tanıştığımız günkü gibi burunlarımız birbirine değene kadar başımı eğdim. "Biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Gözlerimiz kilitli, uzun süre birbirimize bakıyoruz, iki bedenimizin tek temas noktası burunlarımızın ucu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, Milene aniden topukları üzerinde döner ve misafir yatak odasına doğru gözden kaybolur.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

MİLENE

Sabun reyonuna göz gezdirirken cebimdeki telefon titreşerek bir mesaj geldiğini haber verdi.

> **09:23 Bianca:** Angelo az önce söyledi. New York'a giderken ne halt düşünüyordun? Bana yalan söylediğine inanamıyorum! İyi misin?

İç çektim ve sesli mesaj kaydetmek için mikrofon simgesine bastım. Bianca konuşamadığı için genellikle birbirimize mesaj atardık ama söylemek istediğim her şeyi yazmam yarım saatimi alırdı.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim, parıldayan parmaklar. İyiyim, sanırım. Hâlâ uğruna çalıştığım her şeyin sadece... olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyorum. . . gitmiş. Bu ayın başlarında bir otoparkta bebek doğurttuğumu biliyor muydun? Korkunçtu Bianca ama aynı zamanda şimdiye kadarki en iyi duyguydu. Salvatore artık çalışamayacağımı söyledi. O kontrolcü orospu çocuğu. . . Bir saniye." Birkaç adım arkamda duran bir adamın dağına bakmak için döndüm. Salvatore'un garip olduğunu düşündüm ama bu adam onu bir mil geride bıraktı. Buraya gelirken tek kelime etmedi.

Alessandro, değil mi? Sakıncası var mı?" Elimle uzaklaşması için işaret ettim. "Burada özel bir görüşme yapmaya çalışıyorum."

Korumam bir adım geri çekildi ve kollarını çaprazlayarak bana delici, siyah bir bakış attı. Gözlerimi devirip devam ediyorum.

"Salvatore hakkında. Ona çok kızgınım!" Telefona fısıldıyorum-bağırıyorum. "Biz zaten tanışmıştık. Salvatore ve ben. Üç kere. Bana kim olduğunu hiç söylemedi ve ben onun sadece bir erkek olduğunu düşündüm, anlıyor musun? Kim olduğunu ancak dün nikah evraklarını imzalamak için evime geldiğinde anladım. Ondan hoşlandım, Bianca. Ondan gerçekten hoşlandım. Bir çeşit randevuya gittik ve sonra New York Ailesi'nin lanet donörü oldu.

Raftan çikolata kokulu bir duş jeli alıp kokladım.

"Onun hakkında ne düşündüğümden emin değilim. Beni onunla evlendirdiği ve planladığım her şeyi mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Zamanı geri alabilseydim, buraya asla gelmezdim. Ama bir parçam ondan hâlâ hoşlanıyor ve bu her şeyi çok daha sinir bozucu hale getiriyor."

Çikolatayı geri koydum -çok tatlı kokuyordu- ve hindistancevizi kokulu bir tane aldım.

"Görünüşe göre biri onu öldürmeye çalışıyor, bu yüzden üzerimde dört koruma var. Dört! Arkamda koyu renk takım elbiseli dört adamla lanet olası bir süpermarketteyim. İsa. Birinin canını alıp onu yirmi dört saatte seksene çevirmekten bahset. Mihail nasıl? Lena mı? Nasılsınız? Sırtın ağrıyor mu? Seni özledim tatlım. Sana yalan söylediğim için üzgünüm ama güven bana, bunu faiziyle ödüyorum. "

Mesajı gönderdim ve kasaya yöneldim, Alessandro peşimde ve başka bir koruma birkaç metre arkamda. Üçüncüsü bir köşede durup mekanı gözlemliyor. Dördüncü adam girişin yanında kaldı. Ne abartılı. Ya koşuya gitmeye karar verirsem? Dördü birden gelip peşimden gelir miydi?

Bu sabah Salvatore'u ayrılırken yakaladım ve hastaneye gidip istifamı vermem gerektiğini söyledim. Zaten halledildiğini söyledi. İşlendi! Sanki lanet olası bir çevrimiçi dergiye abonelikmiş ve hayatımın rüyası değilmiş gibi! Şimdi ne yapacağım? Belki küçük bir özel hastane bulup ihtisasımı bitirip orada çalışabilirim. Mary's gibi büyük bir hastanede çalışmak kadar yüksek bir güvenlik riski olmazdı. Evet, bu mükemmel çalışırdı.

* * *

"Hayır," diyor Salvatore ve yemeğine dönüyor.

"Ne? Neden?"

“Korumaların hastanede size eşlik etmesine izin vermezler. Herhangi bir hastane.”

"Dışarıda kalabilirler."

"Yeterince iyi değil."

Çatalı koydum ve derin bir nefes aldım. "Bütün gün ne yapmamı bekliyorsun?"

"İstediğini yapabilirsin."

"Çalışmak istiyorum."

"Onun dışında her şey."

Ellerimi boynuna dolamak ve sıkmak için çıldırtıcı bir dürtü duyuyorum. "Yapacak bir şey bulamayınca delireceğim. Ben böyle yaşayamam. ”

"Sana biraz para vereceğim. Bir hayır kurumu falan başlat.

"Bağış?" ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Yaraları dikerim ve sondalar yerleştiririm. Hayır kurumlarının nasıl çalıştığı veya nasıl bir tane kurduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

"Google'a sor."

Google'a sor. Harika. "Neden benimle evlenmekte ısrar ettin?"

"Zaten sana söylemiştim. Kendi nedenlerim var.

"Bu nedenleri benimle paylaşır mısın?"

Bana baktı, o delici kehribar gözleri lazer ışınlarını doğrudan benimkine gönderiyordu. Uzaklara bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Hayır," der ve bir kez daha yemeğine döner. "Gelecek hafta bir müzayedeye gidiyoruz. Almayı planladığım bir tablo var. Elbisen var mı?”

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Salvatore."

"Evet öylesin."

"Hayır dedim."

"Ne dediğin önemli değil, Milene. Benimle gelmeni istiyorum, yani bunu kendi isteğinle yapıyorsun, yoksa seni sürüklerim. Seçim senin."

Çatalı elime aldım ve yüzüm onunkinin tam önüne gelene kadar öne doğru eğildim. "Kahretsin. Sen." alay ediyorum.

Bir an beni izledi, sonra eli fırladı ve ben tek bir kasımı bile kıpırdatamadan çenemi tuttu. "Yapacağım, cara."

Onun şefkatli tutuşundan kaçarak eğildim. "Hayal kurmaya devam et. Amcığıma yaklaşamazsın."

Yanılıyor olabilirim ama sanki dudağının kenarı biraz yukarı kıvrılmış gibi. "Uygun bir elbisen yoksa, Alessandro seni bir tane almaya götürecek. Barda giydiğin o kısa disko topu tasarımıyla gitmeni istemiyorum. Bu sefer kıçını kapatacak bir şeye ihtiyacın var."

"Ey? Yani kıçımı mı kontrol ettin? "

"Tabii ki yaptım," diyor, tabağını alıyor ve bulaşık makinesine taşıyor.

Sezgilerime rağmen, çatı katının özel bölümüne doğru uzaklaşırken, kömür rengi pantolonuyla arka tarafının manzarasının tadını çıkarmasını izledim. Bu popo çok seksi ve dar beline ve geniş omuzlarına mükemmel uyuyor. Salvatore gibi takım elbise giyen bir erkekle tanıştığımı hiç hatırlamıyorum, sanki bir takım elbise içinde doğmuş gibi. Cidden ateşli ve. . . Dur, kahretsin! Ne kadar yakışıklı olursa olsun bu onun bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmez. Bunu hatırlasam iyi olur.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

SALVATORE

Kahvemi hazırlamayı yeni bitirmiştim ki Milene koridordan çıkıp oturma odasından mutfağa doğru ağır adımlarla ilerledi. Saçları dağınık, ayakları çıplak ve o kusurlu hayvanı kolunun altında çanta gibi taşıyor. Mutfakta, buzdolabına gitmek üzere yanımdan geçerken bir şeyler mırıldanıyor. Kapıyı açar ve bir kutu süt çıkarır, sonra tezgahın karşısına geçer. Kedi hala sağ kolunun altında ve şu anda bana nazar ediyor.

Dün öğle yemeğinden sonra odasına girdi ve çıkmadı. Açıkçası, benden kaçınmak için elinden geleni yapıyor. Yüzüne düşen karışık bukleyi alıp uzaklaştırdım, parmaklarımın arkasının yanağının derisine değdiğinden emin oldum. Milene bana yan yan baktı ki bunun kızgınlık amaçlı olduğunu varsayıyorum ama esnemesi genel izlenimi biraz bozdu.

"Sana ne oldu?" Soruyorum.

Dün gece *Stranger Things'in son* sezonunu art arda izledim . Dörtte bitti ve uyuyamadı. ”

Önündeki kahve makinesine baktı, sonra bakışlarını kendim için hazırladığım kahveye çevirdi ve kokuyu içine çekmek için öne eğildi. Elini bardağın etrafına dolamak için tereddütle uzanıyor ve yavaşça tezgah boyunca çekiyor. Kahvesini önüne koyar koymaz, muhtemelen tepkimi beklercesine göz ucuyla bana bakıyor. Göz temasını kesmeden süte uzanıyor ve birazını kahveye döküyor. Benim kahvem. Ben siyah içiyorum. Sütü bitirdikten sonra şeker dolu bir kaba doğru uzanır ama kutu onun ulaşamayacağı bir yerdedir. Bakışlarımız kilitli kalıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan şekeri tezgâhta onun önüne gelene kadar sürükledim. Bu bir vidalı kapak, bu yüzden kediyi yere indirmesi gerekecek.

Bunu yapmak yerine, cılız hayvanı kollarıma itti ve kavanozu açmaya devam etti. Kedi yakından daha da kötü görünüyor. Sol kulağının bir kısmı eksik ve gözlerinden biri yanlış yöne bakıyor gibi görünüyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en çirkin kedi," diyorum.

Milene başını kaldırdı, gözleri genişledi. "Bu çok kabaydı."

Kediye uzanıyor. Lanet şey uyuşuk durumundan uyanmak için tam o anı seçiyor ve tezgâhın üzerine atlayarak arka patisiyle bileğimi kaşıyor.

"Bu Kurt'ün suçu değil. Onu korkuttun,” diyor Milene, kahvemin olduğu fincanı alıyor *ve* gitmek için arkasını dönüyor. Oturma odasına doğru iki adım atıyor ama aniden duruyor, topukları üzerinde dönüyor ve geri yürüyor. Kahveyi tezgahın üzerine koydu, sağ elimi tuttu ve bileğimin içini incelemek için çevirdi.

"Yaşayacağımı düşünüyor musun?" diye soruyorum, üç inç uzunluğundaki çiziği gözlemleyerek.

Milene parmağının ucunu çizik boyunca tenimde gezdirip bana baktı. "Evet maalesef. ”

Boşta kalan elimle onu belinden tuttum ve vücudunu benimkine çarptım. Bağırdı ve avuçlarını sanki beni uzaklaştırmak istermiş gibi göğsüme bastırdı. Ama o bilmiyor.

Avucumu tişörtünün altına kaydırıp omurgası boyunca devam ettiğimde vücudundan küçük bir ürperti geçti.

"Bu kimin?" diye sordum ve burnumu saçlarına gömmek için başımı eğdim.

"Ne?" nefes veriyor.

"Bu bir erkek tişörtü." İçinde uyumayı sevdiğini fark ettiğim büyük beden gömleklerden biri.

"Emin değilim. Muhtemelen David'in."

Elim hala sırtının ortasında. Başka bir adamın tişörtünü giyiyor. Peki ya diğerleri? Onlar da onun mu?"

"Biraz. Neden?"

Gömleğinin kumaşından tuttum ve lanet şeyi kafasından geçirdim.

"Hey!" Kollarıyla çıplak göğüslerini kapatıyor ve bana bakıyor. "Senin derdin ne? Onu geri ver.

Bir daha asla başka bir adamın eşyalarını giymeyecek. Tişörtü çöp kutusuna atmak için mutfağın diğer tarafına, ardından yatak odasına yöneldim.

MİLENE

Salvatore'nin arkasından, "Eşyalarımı atamazsın," diye bağırdım.

Beni görmezden geldi ve odamın kapısına varana kadar yürümeye devam etti, sonra içeri girdi .

"Hey!" peşinden koşuyorum. "Senin orada işin yok! Salvatore!

Onu dolabımın önünde durmuş içindekilere bakarken buldum. Uyumak için kullandığım katlanmış tişört yığınını orta raftan aldı, odanın karşısına geçti ve dışarı çıktı.

"Sen deli misin? Giysilerimi geri ver. Derhal!"

İki dakika sonra kolunun altında başka bir T-shirt yığınıyla geri geldiğinde, hâlâ odamın ortasında kollarımı göğüslerime bastırmış halde dikiliyordum. Herhangi bir açıklama yapmadan dolaba geri döndü ve gömlekleri benimkinin olduğu rafa koydu.

"Bu nedir?" çıt diyeyim Güç oyunlarınızdan biri daha mı? Ortalıkta dolaşıp başkalarının eşyalarını atamazsın! Salvatore, beni dinliyor musun?

"Hayır." Dolabın kapağını kapatıp getirdiği gömleklerden birini elinde tutarak yanıma yaklaştı.

T-shirt'ü kaldırıp başımın üzerine çektiğinde, tam ona tekrar sarılmak üzereydim.

"Kollar," diyor gömleği tutarak.

"Yardıma ihtiyacın var," dedim dişlerimi sıkarak.

Salvatore, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğiliyor. O kehribar rengi gözlerinin ne kadar güzel olması çok saçma. Ya da delici bakışlarını her iğnelemesinde beni ne kadar heyecanlandırdığını.

"Silahlar, Milene."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kollarımı göğsümden çıkardım ve benim için uzattığı kollara kaydırdım.

"Memnun?" çıt diyeyim

Bana bakıyor. Tişörtünün etek ucu neredeyse dizlerime kadar geliyordu.

"Çok," diyor ve gelişigüzel bir şekilde odadan çıkıyor .

"Kontrol delisi!" Arkasından bağırırım.

Gittiğinden emin olunca bir avuç beyaz pamuk alıp burnuma bastırıyorum. Onun gibi kokuyor. Bu manyağın kıyafetlerini giymeme imkan yok. Gözlerimi kapatıp tekrar nefes alıyorum. Ben ne halt ediyorum? Hızlıca tişörtü çıkardım, yere fırlattım ve duş almak için banyoya yöneldim. Bunların her birinden kurtuluyorum.

Ancak yirmi dakika sonra banyodan çıktığımda, Salvatore'nin tişörtünü yerden alıp yastığımın altına sıkıştırdım.

OceanofPDF.com

10. Bölüm

MİLENE

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım ve kanallarda gezinmek için kendimi oturma odasının ortasındaki büyük koltuğa attım. Hiçbir şey gözüme çarpmıyor, bu yüzden onu bir adamın ev yapımı makarna yaptığı Food Network'te bırakıyorum. Başımın altına bir yastık alıp geriniyorum.

Dört gün. Dört kahrolası gün boyunca kesinlikle yapacak hiçbir şeyim olmadan çatı katında tıkılı kaldım ve bu beni gerçekten etkiliyor. Gördüğüm tek insanlar Ada ve Salvatore. Ada pek konuşmaz. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormak için ara sıra sözde bana hizmet ediyor, sonra doğruca işine geri dönüyor. Yemek yapmaktan nefret ederim ama daha önce yapacak bir şeyim olduğu için o kadar çaresizdim ki öğle yemeği için yardım isteyip istemediğini sordum. Ada bana komşunun köpeğinin içini boşaltmayı teklif etmişim gibi baktı. Sanırım bu sabah neredeyse mutfağı ateşe verirken beni yumurta kızartırken görmüş. Bu bir kazaydı! Tavayı ocağın üzerine bıraktım ve oturma odasındaki halıya pençelerini kaşıyan Kurt'un peşine düştüm .

Ve sonra, o var. En sevgili kocam. Varlığımın belası. Bana verdiği tüm o gizemli bakışlar. Sıradan dokunuşlardan hoşlanmıyormuş gibi yapıyorum ama gizlice zevk alıyorum. Akşamları ön kapıdan her geçişinde içimi bulan heyecan. Beni deli ediyor. Hayatımı paramparça etmiş biri için bunları hissetmek istemiyorum.

Esneyerek televizyonun sesini kısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Dün gece rüyamda onun beni öptüğünü gördüm, sonra aniden uyandım ve bir daha uyuyamadım çünkü onu düşünmeye devam ettim. Görünüşe göre kaderim hayatımı uykusuz geçirmek. Daha önce, iş nedeniyle oldu. Şimdi, onun yüzünden.

"Lanet olsun Salvatore Ajello," diye mırıldandım yastığa doğru.

Çenemde hafif bir dokunuş hissettiğimde, yüzümün yan tarafından yukarı doğru hareket edip yanağımı alt dudağa doğru takip ettiğimde henüz uyuyakalmıştım. Ben uyurken benimle oynamaktan zevk alan kediyi kovmak için uzanıyorum ama parmaklarım yumuşak kürk yerine güçlü bir erkek eline dolanıyor. Gözlerim birden açılıyor.

"Uyurken bile alıngan," Salvatore'nin derin, bariton sesi, hâlâ elini tutan elime bakarken gümbürdüyor. Hemen bıraktım ve onu odadan dışarı atmak niyetiyle kanepeden atladım. Arkamı döndüğüm anda, Salvatore'nin kolu uzanıp belimi tuttu ve beni sert göğsüne doğru çekti.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

Belimi saran kol daha da sıkılaştı. Kulağıma fısıldamak için başını eğdiğinde nefesi boynumun yanında sıcaktı. "Hayır."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, midemde uçuşan kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım. Görünüşe göre tüm vücudum aniden elektrikle doldu, sadece onun yanında olmaktan. Cehenneme gitmesini söylemek için ağzımı açtığımda dudakları boynumun yan tarafını öptü ve zar zor iç çekmemi engelleyebildim.

"Bu sabah kahvaltıda bana katılmadın," dedi kulağıma. Benden kaçıyor musun, Milene?

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Tabii ki ondan kaçıyorum. Nefret ettiğin bir adama ilgi duymak eziyet verici.

Ah, ama bence öylesin. Diğer eli boynumu sarmak için hareket ederken, belimdeki tutuşu yoğunlaştı. "Söyle cara, varlığım seni etkiliyor mu?"

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarken. Sanki düşük bir akım sürekli olarak sinir sistemimi eziyormuş gibi cildimin her yeri kaşınıyor. Vücudum canlı bir tel, ama onun çıplak görüntüsünü engellemeye çalışırken kafam şaşkınlıkla dönüyor. "Seni her gördüğümde kafana keskin olmayan bir cisim fırlatma dürtüsü hissediyorum."

“Çok şiddetli. . . Mafya prenseslerinin varsayılan olarak iyi huylu olduğunu düşünürdüm. ağırbaşlı . ”

Salvatore'nin dudakları tenimi sıyırmaya devam ediyor ve yumuşak dokunuşu ensemdeki ince tüyleri ürpertirken soğukkanlılığımı korumakta gerçekten zorlanıyorum.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Çubuğun kısa ucunu aldın. Belki de kaputun altından memnun olmadığına göre beni dükkana geri göndermelisin.

Aniden beni döndürdü, böylece ona bakabildim ve çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırdı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Milene." Konuşurken dudakları hafifçe benimkilere sürtünüyor ve onun ağzını zorla benimkinin üzerine çekme yönündeki güçlü dürtüyü durdurmak için ellerimi yumruk yapıyorum. "Gece, Cara."

Çenemi bıraktı, arkasını döndü ve arkasını dönmeden gitti.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

SALVATORE

Omzumu kitaplığa yasladım ve Milene'e baktım. Son bir haftadır bunu çokça yapıyorum. Kanepeye yayılmış, başka bir yemek programı izliyor. Bakışlarım vücudunda dolaştı ve kol dayanağının üzerinden sarkan bacaklarında durdu. Çok renkli pullarla son derece çirkin bir çift sandalet, gülünç derecede küçük ayaklarını süslüyor. Kedi Milene'nin yanına uzanmış, kafası televizyona dönük. O hayvanda ciddi bir sorun var.

Milene'i buraya taşımadan önce sabah erkenden ofise giderdim ve genellikle akşam geç saatlerde çatı katına dönerdim. Ama şimdi, sırf onu bir an olsun görebilmek için günde en az iki kez ofisten ayrılıp evime uğramak için aptalca sebepler buluyorum. Milene onu izlediğimi görünce varlığımı yok saymak için elinden geleni yaptı, ben de her gün öğle yemeği için yukarı çıkmaya başladım.

"Sen yemek yapamazsın," diyorum. “Neden yemek programları izliyorsun? ”

Bu sabah kahvaltıya geldiğimde Ada yanıma geldi ve mutfağa fazladan yangın söndürücü takmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Nedenini sorduğumda, dün eşimin kendisine makarna sosu yapmasına yardım etmeyi teklif ettiğini ve çok uzun süre ısınmaya bıraktığı için tavayı ateşe vermeyi başardığını söyledi.

Animal Planet'i de izliyorum ve beni etrafta tavşan kovalarken ya da kuma yumurtlarken görmüyorsun, değil mi?" Milene gözlerini ekrandan ayırmadan söylüyor. "Şimdi ne izleyeceğimi sen mi dikte edeceksin?"

"Belki." Ne izlediği umurumda değil ama kafesini sallamak hoşuma gidiyor.

Milene başını iki yana salladı ve bana tek kaşını kaldırdı. "Bu bir zorlama mı? İnsanlara sırf bu yüzden emir vermek ve senin melodine göre dans etmelerini beklemek mi?

Burada işler böyle yürür, Milene.

"Yani, atla diyorsun ve insanlar ne kadar yükseğe soruyor?"

"Hemen hemen."

Burnunu buruşturuyor. "Hayatın gerçekten sıkıcı bir çaba olmalı."

Evet. O içeri dalıp tüm varlığımı alt üst edene kadar ne kadar çok olduğunu asla fark etmemiştim.

"Çantanı al," diyorum.

"Kanepede uzanmak için çantaya ihtiyacım yok."

"Satın aldığım arsalardan birine bir göz atacağız."

"İlgilenmiyorum. Ama davetin için teşekkürler.” Bana yatıştırıcı bir gülümseme attı ve dikkatini tekrar televizyona verdi.

Doğruluyorum ve kanepeye doğru yürüyorum. Milene önünde durduğumda beni fark etmemiş gibi davranıyor. Eğildim, onu belinden tuttum ve omzuma kaldırdım.

"Ne oluyor!" havlıyor. "İndir beni! ”

İtirazlarını duymazdan gelerek ön kapıya yöneldim. Onunla vakit geçirmek istiyorum ve onun bunda söz hakkı yok.

"Seni kontrolcü, kaba, küstah pislik. . ” Yumruklarıyla sırtıma vururken hakaretleriyle şıngırdadı. Onun . . . oldukça eğlenceli.

Onu asansöre doğru taşıyorum ve biniyorum.

“. . . diğer insanların istekleri kesinlikle umrumda değil. . ”

Garajın düğmesine bastım.

“. . . sorunlarınızda size yardımcı olacak bir terapist bulun. . ”

Asansör, yer altına indiğimizde çınlıyor. Başka bir araç benimkinin yanına park ederken ve Nino dışarı çıkarken dışarı çıktım ve arabama doğru döndüm.

Milene gevezelik etmeye devam ediyor, ". . . sıfır ile kahrolası bir Neandertal. . ”

Bize ağzı açık bakan güvenlik şefimin yanından geçerek yolcu kapısını açtım ve karımı koltuğa oturttum.

Emniyet kemerini tak, Milene.

Yüzünü yukarı kaldırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı, sonra bana orta parmağını uzattı. Kapısını kapattım ve sürücü koltuğuna geçmek için kaportanın etrafından dolaştım. Milene kollarını kavuşturmuş oturuyor, ön camdan beton duvara bakıyor.

Milene, dedim.

Homurdandı.

Uzanıp çenesini tuttum ve başını çevirdim. Bir dakikaya yakın birbirimize bakıyoruz. Gözlerindeki meydan okuma beni çok tahrik ediyor. Onun moralini bozmak istemiyorum çünkü bana meydan okuma yollarından zevk alıyorum. Ama her sürüde bir lider olduğunu anlaması gerekiyor. Ve bu özel hayvanat bahçesinde, bu ben olurdum.

"Emniyet kemeri," diye fısıldadım.

Milene burnundan nefes veriyor, emniyet kemerine uzanıyor ve tokayı bulana kadar üç kez deniyor. Hala bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. Alt dudağının çizgisine hafifçe dokunmak için baş parmağımı hareket ettirdim, sonra eğilip arabayı çalıştırdım.

MİLENE

Arkamı dönüp, gözümün alabildiğince uzanan yeşil alana baktım. Geniş alan üç tarafı ağaçlarla çevrilidir. Bu güzel.

"Çok şey aldığını söylediğini sanıyordum," diyorum, "eyaletin yarısını değil."

Birkaç tane aldım. Bunun üzerine ne inşa etmek istediğime hala karar vermedim, bu yüzden mevcut tüm araziyi satın alıyorum. Her ihtimale karşı." Elimi tutuyor ve beni arabaya geri götürüyor. "Aç mısın?"

Bahsettiği arsanın şehirde bir yerde olmasını bekliyordum ama oraya ulaşmak için iki saat yol gittik.

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandım, kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak. Elimi çekmeliyim. Ama yapmıyorum.

Yolcu kapısını benim için açarken, Buradan yirmi dakika uzaklıkta bir restoran var, dedi. "Buraya geldiğimde orada yerim."

"Şık bir yer herhalde?" Arabayı çalıştırdığında soruyorum .

"Evet. Neden soruyorsun?"

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Lanet olası bir kot şort giyiyorum, Salvatore. Bizi içeri alsalar bile herkes bize bakacak.”

Bana o iğneleyici bakışlarından birini attı, sonra telefonuna uzandı ve birini aradı.

"Jonathan," diyor telefona, "on beş dakika sonra karımla öğle yemeğine geleceğim. Rahatsız edilmek istemiyoruz.”

Karşı tarafın cevap vermesini beklemiyor, sadece aramayı sonlandırıyor ve telefonu ön panele fırlatıyor. Çok mu kaba? Hem bu Jonathan denen adam zaten ne yapacak? müdür olduğunu varsayıyorum.

Başımı salladım ve gözlerimi önümüzdeki yola diktim. "Telefon görüşmelerini halletme konusunda çok garip bir yöntemin var."

"Nasıl yani?"

“'Merhaba, günün nasıl geçti?' ile ne oldu? veya "Nasılsın?" Bilirsin, genel nezaket.”

Buraya iki saatlik yolculuk sırasında telefonu en az yedi kez çaldı. Her biriyle tam olarak iki kelime söyledi: aramayı cevapladığında "evet" ve hattın diğer ucundaki kişiyi dinledikten sonra "evet" veya "hayır". Hemen ardından aramayı kesecekti.

"Nasıl oldukları veya günlerinin nasıl geçtiği umurumda değil, Milene."

Başımı çevirip ona bakıyorum. Durumun bu olduğunu tahmin etmiştim ama bu kadar açık sözlü olmasını ve bunu kabul etmesini beklemiyordum. "Son derece kaba bir insansın."

"Ben neyim, *ilgilenmiyorum* ."

"İlgisiz." Başımla onayladım. Kesinlikle delirmiş. "Sizin için çalışan insanlar hakkında mı yoksa genel olarak insanlar hakkında mı? ”

"Genel olarak. Bir istisna dışında," dedi ve o sinir bozucu bakışlarıyla beni düzeltti. "Sen."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ve hızla gözlerimi kaçırdım. Gurur duymalı mıyım yoksa korkmalı mıyım?

Muhtemelen ikisi de.

*** * ***

Vay canına. Restoranın arka Fransız kapılarından geçerken olduğum yerde durdum.

Yer bir ormanın kenarına yakın bir yerde bulunuyor. Büyük, tek katlı kolonyal tarzda bir malikane. Ancak beni suskun bırakan, merkezde sarmaşıklar ve yeşilliklerle kaplı devasa bir demir kubbenin altına yerleştirilmiş devasa bir bahçe. Masalar ve sandalyeler, orman benzeri bir estetik yaratmak için etrafa dağılmış saksılarla beyaz ahşaptan yapılmıştır. Bu muhteşem. Ve bizi kapıda karşılayan müdür dışında tamamen boş insan.

Otoparkın büyüklüğüne ve masa sayısına bağlı olarak, mekan yüzden fazla kişiyi ağırlayabilir. Öğle yemeği zamanı. Nasıl oluyor da bir masa bile dolu olmuyor?

Salvatore'nin eli sırtımın küçük kısmına konarak beni bahçenin yan tarafında, kırmızı pişmiş toprak bir çömleğe dikilmiş bir limon ağacının yanında yer alan bir masaya doğru yönlendiriyor. Sandalyeyi benim için çekiyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor.

"İşlerinde bir terslik mi var?" Sakin bir sesle soruyorum.

"Hayır. Neden?"

"Eh, bir restoran işletmesi yürütmek için konuklara ihtiyacın olduğu izlenimine kapıldım. ”

Salvatore, “Başa çıkamayacakları kadar çok müşterileri var” diyor ve garsonun getirdiği menüleri alıyor. "Ne içmek istersin?"

"Limonata."

Garsona "Bir limonata ve maden suyu" diyor. "Ve Jonathan'a şefin hazırladığı birkaç yemeği alacağımızı söyle."

Garson başını sallar ve gözden kaybolur.

"Maden suyu?" Kaşımı kaldırdım.

"Araba sürerken içki içmem." Masanın üzerine eğilip elime uzanıyor.

Randevumuz için gittiğimizde yaptığı gibi cildimdeki çizgileri çizdiğinde içimi hoş bir ürperti kapladı. Ve daha önce olduğu gibi, istesem de elimi çekmiyorum.

"Peki, burası genellikle doluysa, herkes nerede?" Etrafa bakarak soruyorum.

"Gittiler."

"Ayrıldı? Nereye? Neden yapsınlar? . .?” Kafamı geriye atıp ona bakıyorum. "Bir restoran dolusu insanı kovdun mu?"

"Onların sana bakmasından rahatsız olacağını söylemiştin." Elimi daha yakına çekiyor. "Artık olmayacaklar."

Kalp atışlarım tavan yapıyor. Bu bir erkeğin benim için yaptığı en romantik şey.

"Yani, benim şortum yüzünden yüzden fazla insan yemeklerini yarıda bırakmak zorunda kaldı, öyle mi?"

"Hayır. Gitmek zorunda kaldılar çünkü kimse seni rahatsız edemez.

Dirseklerime yaslanıp, aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde yüzüne yaklaştım. " Sen beni bir patates çuvalıymışım gibi büyük bir nezaketle arabaya taşırken başımın baş aşağı sallanmasından pek rahatsız oldum. Aslında oldukça rahatsız edici bir deneyimdi, Salvatore.”

“O halde beyanımı yeniden ifade etmeme izin verin. Benden başka kimse yok.”

Ah. Gözlerimi devirip tekrar sandalyeme oturuyorum.

"Söylesene, insanları gerçekten eğlenmek için mi parçalıyorsun?" Soruyorum.

Başından beri beni rahatsız ediyor. Angelo bana Salvatore'nin Enzo'nun cesedini üç torba içinde geri gönderdiğini söylediğinde, onun bu tür şeyleri çılgın bir öfkeyle yapan aşırı agresif, şiddet yanlısı bir adam olduğunu varsaydım. Bu, şu anda masanın diğer tarafından beni izleyen son derece sakin adamın tam tersi. Restoranın ortasına bir UFO düşse gözünü bile kırpmaz gibi bir izlenimim var.

"Hayır," diyor Salvatore ve suyuna uzanıyor.

"Biliyordum." sırıtıyorum Tabii ki yapmıyor. Bir kişinin karakterini yargılamakta her zaman iyi olmuşumdur.

"Bunu yapıyorum çünkü hiçbir şey kapına gelen kopmuş bir kafadan daha güçlü bir mesaj veremez, Milene."

Çenem düşüyor. Tam bir deliyle evlendim.

Salvatore başını iki yana salladı ve bakışlarıyla beni sabitledi. "Artık benden korkuyor musun cara?"

Onu içeri alıyorum, iri vücudu gelişigüzel bir şekilde sandalyeye yaslanmış, kehribar rengi gözleri benimkileri delip geçiyor. Bu açıklamayı duyduktan sonra sandalyemden fırlayıp çığlıklar atarak kaçmalıyım. Sadece, bilmiyorum. Bende bir sorun olmalı çünkü açıklanamayan bir nedenden dolayı ondan korkmuyorum.

İki garson masaya yaklaşıyor, her iki elinde de büyük oval tabaklar taşıyor ve beni Salvatore'a yanıt vermekten kurtarıyor. Onları masaya koyarken ikisinin de Salvatore'la göz göze gelmemek için gerçekten çabaladıklarını fark ettim. Sanırım bu anlaşılabilir. İnsanlar deli olduğunu düşündükleri biriyle göz temasından kaçınma eğilimindedir. Ama beni şaşırtan şey, ne garsonların ne de geldiğimizde bizi karşılayan menajerin bana hiç bakmaması. Neden bana bakmaktan kaçınıyorlardı? ben iyi bir insanım

Başımı sallıyorum, limonatamdan bir yudum alıyorum ve öksürüyorum. Yarım kiloya kaç limon koymuşlar?

"Affedersin?" Yakındaki garsona seslendim.

Tabakları masaya yerleştirirken kıpırdamadan duruyor, sonra başını Salvatore'ye çeviriyor. Neden bunu yapsın ki?

Salvatore ona başını salladı.

Garson doğrulup sonunda dikkatini bana verdi. "Evet, Bayan Ajello?"

"Biraz şeker alabilir miyim lütfen?" diye sordum ve dirseklerimi tekrar masaya yasladım ve bunca zamandır beni izleyen kocama ters ters baktım. Garsonların gitmesini bekledim, sonra kaşlarımı kaldırdım. "Neydi o?"

"Tam olarak ne?"

“Bu baş sallama. Çünkü garsona benimle konuşması için izin veriyormuşsun gibi görünüyordu.

"Peki bunun nesi var?"

"Şaka mısın ya?"

O Aileden değil, Milene. Bu nedenle ben izin vermedikçe karıma bakmasına izin verilmez."

Buna bir geri dönüşüm yok, o yüzden sadece ona bakıyorum.

"Ne yemek istersin?" Tabakları ve önümde masayı kaplayan tonlarca yiyeceği işaret etti.

"Seçici değilim." Omuz silktim ve pirinç ve yeşil yapraklara benzeyen bir şeyi büyük bir balık parçasıyla birlikte tabağıma koydum .

"Önce ne olduğunu bilmek istemez misin? Ya beğenmezsen?"

"Birisi bunları yapmak için zaman ayırdı. . . onlara ne derseniz deyin. Onları pişirip getirdiler. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildim. Bir kaşık dolusu yemeği ağzıma tıkıyorum. "Peki, beğenilmeyecek ne var?"

"Yemek yapmaktan gerçekten nefret ediyorsun."

"Evet." Tabaklardan birinde kızarmış soğan halkasına benzeyen bir şey var. Uzanıp bir parça alıyorum, sonra havlıyorum. Çok sıcaklar.

"Bir bakayım." Salvatore elimi tuttu ve avucumu yukarı kaldırdı.

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama elimi sıkıca tutuyor. Elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarıma bir öpücük kondurduğunda kalp atışlarım hızlandı ve midemde yeniden kelebekler uçuştu. Tutuşu gevşediği anda, hemen elimi çektim ve yemeğime dalmış gibi yaptım. Neden bunu yapmaya devam ediyor? Baştan çıkarmanın evlilikten önce gelmesi gerekmez mi? Zaten beni onunla evlenmeye zorladı, bu yüzden bir anlam göremiyorum.

Denemeye devam edebilir. Onunla yatmıyorum. Onunla yatmaktansa ölmeyi tercih ederim. İçimdeki şeytan benimle alay ederken bir ısırık daha alıp yavaşça çiğniyorum.

> *Yalancı Yalancı sana kimse inanmaz. Nasıl olacağını hayal ediyordun. Yatakta da kontrol edip etmeyeceğini merak ediyordu. Günlerdir ona bir şekermiş gibi gizlice bakıp duruyorsun ve... . .*

Çatalımı tabağın yanına koydum ve dişlerimi sıktım. *Dur* ! İçimdeki benliğe bağırıyorum. O sürtük en kötü erkek zevkine sahip. *Sadece . . . lanet olası* dur

"İyi misin Milene? "

Başım çatlıyor. "Evet," diye mırıldandım ve yemeği ağzıma tıkmaya devam ettim. "Neden?"

"Bir an çok ilginç bir yüz ifaden vardı. Sanki . . . hüsran."

"Seninle olmak zorundayım, Salvatore. Biri seni kendinle zaman geçirmeye zorlasa, hüsrana uğramaz mısın?"

Masanın üzerine eğilip çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Gerçekten o kadar korkunç mu? Benimle vakit geçirmek mi?

Hayır. İşte tam da bu yüzden çok hüsrana uğradım. "Evet söylerim.

Başparmağı çenem boyunca ve alt dudağıma kadar bir çizgi çiziyor. Onun resmini bir yerde görseydim, onun gülünç derecede yakışıklı olduğunu söylerdim ve o kadar. Ancak görüntü, onun varlığının gücünü şahsen aktaramazdı. Hızlıca dokunuşundan uzaklaştım ve yemeğime odaklanarak biraz daha lezzetli yiyeceklerden yedim. Gözlerimin ona kaymasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. Pek yardımcı olmuyor çünkü ona bakmasam da bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Neden benimle evlenmekte ısrar etti? Onun tipi olmadığıma oldukça eminim. Demek istediğim, kusursuz bir şekilde dikilmiş gri takımı ve siyah gömleğiyle Armani veya Prada ya da benzer bir üst düzey tasarımcı için yürüyen bir reklam filmi gibi. Ve şuraya buraya serpiştirilmiş kar beyazı tutamları olan, arkadan kaygan siyah saçlar, parmaklarımı arasından geçirip grileri saymamı sağlıyor. Ondan neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum. Sarışın erkeklerden hoşlanırım. Chris Hemsworth. Brad Pitt. Melek görünümlü tip. Salvatore'a hızlıca bir göz attım ve homurdandım. Parası için Şeytan'a şans tanıyabilir. Sadece lanet boynuzları ve dirgeni eksik.

Aniden eldivenli eli görüş alanıma girdi ve atkuyruğumdan düşen ve tabağımın yanında asılı duran bir tutam saçımı aldı. Birkaç saniye parmaklarının arasında tuttu, sonra omzumun arkasına kaydırdı.

"Eğlenceli bir şey mi buldun, Milene?"

Çatalı koydum ve başımı kaldırdım. Salvatore masanın üzerine eğilmiş, yüzü benimkinden ancak birkaç santim ötede ve sinir bozucu gözleri benimkilerin içine bakıyor. Nefesim kesiliyor. İfademi boş tutarken kendimi bakışlarını tutmaya zorluyorum. Kolay değil.

Salvatore'nin yaptığı gibi birinin sadece bir bakışla bir insanı tuzağa düşürmesi hem dehşet verici hem de heyecan verici. Bana böyle bakarken beni cehennemin derinliklerine çekmeye kalkarsa seve seve peşinden giderim diye korkuyorum. İyi değil. Hiç iyi değil.

"Bu durumda eğlenceli bir şey bulmuyorum, Salvatore." iç çekiyorum Dinle, anlıyorum. Gerçekten yaptım. Berbat ettim ve sen bunun için beni cezalandırmak istedin. Kimse büyük kötü New York Don'uyla uğraşmaz - bu nokta anlaşıldı. Ama burada dürüst olalım. Bu," - parmağımı önce ona, sonra kendime doğrultuyorum- "bu işe yaramayacak. Yolları ayırmamız daha iyi. Yatakta berbatım falan diyerek beni Chicago'ya geri gönderiyorsun ve evliliği iptal ediyorsun. Saçından kurtulurum ve hayatıma devam ederim. Ve programınızı bozmak için ben olmadan insanların kafalarını kesmeye, cesetlerini FedEx aracılığıyla veya her neyse oraya göndermeye devam edebilirsiniz. Sen ne diyorsun?"

Salvatore sol elini masanın kenarına koydu ve sessizce bana bakarak başını yana eğdi. Teklifimi düşünüyor mu? Tanrım, lütfen ona evet dedir.

Aramızdaki masa aniden yana uçarak beni sandalyemde geriye doğru savuruyor. Tabaklar ve çatal bıçaklar kaldırım taşlı zemine çarpıyor. Yiyecek parçaları ve kırık camlar, beş fitlik bir yarıçap içinde her yere dağılır. Ayağa kalkıp tam önümde durana kadar iki gelişigüzel adım atan kocama irileşmiş gözlerle baktım.

Sandalyeme yaslanarak başımı yukarı kaldırdım. "Bu hayır anlamına gelir sanırım?"

O soğuk ses tonuyla, "Bu hayır anlamına gelir, Milene," dedi, beni belimden kavradı ve omzunun üzerinden kaldırdı.

Salvatore! O beni taşırken, başım bir kez daha arkasından sallanırken bağırdım. "İndir beni! Şimdi!"

Birkaç adım daha attıktan sonra duruyor. Teşekkürler İsa, sonuçta onda bir anlam var.

"Yemekler mükemmeldi, Jonathan. Aşçıya yemeğimizi beğendiğimizi söyle ve zararı benim hesabıma yaz.

Boğuk bir ses, "Tabii ki Bay Ajello," diye yanıt verir ve Salvatore, restorandaki yolculuğuna devam eder. Orospu çocuğu yürümeye devam ediyor!

Omzunu mideme sıkıştırdım, diye tersledim. "Beni yere indirmezsen süslü elbisenin üzerine kusacağım Salvatore."

Araba kapısının kilidi açıldığında bir ping sesi duyulur. Salvatore beni yolcu koltuğuna oturttu, arabanın etrafından dolandı ve sanki her şey yolundaymış gibi direksiyona geçti.

"Akıl sağlığı teşhisi konduysa, şimdi bundan bahsetmenin zamanı geldi," diyorum kusursuz profiline bakarak.

Başını çeviriyor ve kendimi yeniden onun yoğun bakışlarının tutsağı buluyorum. Eli yukarı fırladı ve çenemi tuttu. Yüzüme doğru eğilirken derin bir nefes alıp ona baktım.

"Önemli değil Cara. Çünkü benimle sıkışıp kaldın," dedi dişlerinin arasından, sonra ağzını benimkine bastırdı.

Çok kızgın. Onun öpücüğü. Cevabım - daha da kızgın. Sıkmak için boynunu tuttum ama onun yerine ellerimi yukarı kaydırdım, parmaklarım saçlarına dolandı. Verdiği her şeyi alarak ayak uydurmaya çalışırken ciğerlerimde yeterli hava yok. Tanrım, ağzı. . . çok sert ama aynı zamanda bir şekilde yumuşak. Alt dudağımı ısıran dişler. Parmakları hala çenemi tutuyordu. Bu delilik. düşünemiyorum düşünmek istemiyorum O otoparkta beni öptüğünde deniz meltemi gibiydi ama bu bir fırtına. Kendimi kollarımı boynuna dolamış, Salvatore Ajello olan fırtınalı denize yaklaşmaya çalışırken buluyorum. Diğer eli yanağımı kavrıyor, sonra enseme gidip sıkıyor. Dudaklarım hareketsiz kalıyor.

Görünüşe göre uyumsuz değiliz Milene, dedi ağzımın içine, sonra aniden beni bıraktı ve arabayı çalıştırdı.

Az önce ne olduğunu merak ederek bakışlarımı önümüzdeki yola diktim.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

SALVATORE

Yeni bir depo inşa etmeyi planladığım devasa arsa sanayi bölgesinde. Mahremiyet sağlamak için şehirden yeterince uzakta ama aynı zamanda dağıtım ihtiyaçlarımız söz konusu olduğunda sorun yaratmayacak kadar ana yollara da yakın.

“Ana deponun merkezde olmasını istiyorum. Etrafına sekiz tane daha koy ve cephe görevi görmesi için onları rastgele mallarla doldur," diyorum.

"Gıda?" diye soruyor.

"Hayır. Daha uzun raf ömrü olan bir şey. Araba parçaları. Aletler. Mobilya. Hayal gücünü kullan. Biri gelip burnunu sokarsa şüphelenmesini istemem. Örneğin tonlarca çürük yiyecek.”

"Tamam." Başını sallıyor. "Depo tamamen hazır olduğunda ne kadar aktarmalıyız?"

"En fazla yüzde kırk."

"Neden hepsi olmasın?" Rocco atıyor.

Arkamı dönüp capoma bakıyorum. Rocco, inşaat projelerimizin operasyonel kısmını yönetmekte iyidir , ancak genel iş söz konusu olduğunda pek parlak değildir. İki yıl önce babası istifa edince capo olarak devralmasına izin verdim ama bunun en iyi karar olup olmadığından emin değilim.

"Asla tüm yumurtalarını aynı sepete koyma, Rocco," dedim ve saatime baktım. Geri dönmem gerekiyor, yoksa müzayedeye geç kalacağım.

"Nino bana Alessandro'yu karınızın koruması olarak atadığınızı söyledi," dedi beni arabalarımıza doğru takip ederken. "Kadınlardan hoşlanmadığı için miydi?"

Olduğum yerde durdum ve o kadar aniden döndüm ki neredeyse bana çarpıyordu. "Kimden hoşlandığı umurumda değil, Rocco. Onu atadım çünkü çok iyi bir koruma olacak.

Çok hafif bir şekilde geri çekiliyor. "Evet ama . . ”

"Kararımı mı sorguluyorsun?"

Yüzü hayalet gibi solgunlaşıyor. Hayır patron. Tabii ki değil."

"Emin misin?"

"Evet." Geri adım atıyor. "Özür dilerim patron."

"İyi." Arabama binip lastik gıcırtıları ve yanan lastik kokusu eşliğinde otoparktan çıkıp şehre giden ana yola çıkıyorum.

Yolculuk sırasında Ada'yı arayıp Milene'nin ne yaptığını sordum ve karımın çatı katında kediyi kovaladığını doğruladı. Mide çukurumdaki endişe biraz olsun azalıyor. Yine de gaza daha çok basıyorum.

Sokak lambasının değişmesini beklerken Rocco'nun sözleri aklımdan geçiyor. O her zaman çok homofobik olmuştur ve her istekli amcıkla kendini şımartmayan her erkeği gey

olarak kabul eder. Alessandro konusunda haklı olup olmadığını merak ediyorum. Onu bir kadınla gördüğümü, hatta bir kadından bahsettiğimi bile hatırlamıyorum. Aslında, benim için çalıştığı beş yıl boyunca, Alessandro Zanetti'nin bir avuçtan fazla konuştuğunu sanmıyorum.

Ailenin bir parçası olduğunda, şüphelendim. Belli ki askeri eğitim almıştı ve onun gizli bir polis olma olasılığını bile düşündüm, bu yüzden Nino onun geçmişini kapsamlı bir şekilde kontrol etti. Sağlam görünüyordu. Birkaç yıl askerlik hizmeti, ardından yaralanma nedeniyle fahri terhis. Nino'nun bahsettiği sakatlığın doğasını hatırlamıyorum ama Alessandro'nun yeteneklerini kesinlikle etkilemedi. Gördüğüm kadarıyla, adamın fiziksel durumu mükemmel. Yıllar boyunca, aslında bir bitki olması durumunda tepkisini ölçmek için onu sonlandırmalar yapması için atayarak onu birkaç kez test ettim. Hedeflerini cerrahi hassasiyetle ve bir an bile tereddüt etmeden yok etmesi zaten şüphelendiğimi doğruladı. Alessandro, Cosa Nostra'ya katılmadan önce profesyonel bir tetikçiydi. Bu yüzden becerilerinin boşa gitmeyeceğinden emin oldum.

* * *

Milene çift kapıdan geçip oturma odasına girdiğinde, gözlerimi onun beyaz ince topuklarında ve kıvrımlarını saran ve vücudunu vurgulayan beyaz elbisesinde gezdirdim. Saçları gevşek, yumuşak bukleler sırtının ortasına düşüyor. Makyaj yapmış ve feci derecede güzel görünüyor.

“Bu etkinlik bütün gece devam edecek mi? Durum buysa, bu ayakkabıları daha küçük topuklu başka bir çiftle değiştirmem gerekecek," diyor, el yordamıyla çantasını karıştırarak yaklaşırken. "Spor ayakkabı giymeye çok alıştım."

"Hayır. ”

"Tanrıya şükür." Önümde durdu, gözlerini benimkilere kaldırdı. "İyi misin?"

"Neden?"

"Yüzünde biraz şaşkın bir ifade var. Senin kontrolcü kişiliğin, Tore, güneş ışığı ile pek işe yaramıyor.” Sırıtıyor.

"Yırttı?"

"Adın çok uzun. Telaffuz etmesi bir asır alıyor ve bittiğinde çoğu zaman ne söylemek istediğimi unutuyorum. Yoksa sana Kurt demeye devam etmemi mi tercih edersin? Yine de kedinin kafasını karıştırabilir.”

Çok komik. Tore olur, dedim. "Bana elini Ver."

"Sen zaten benim canımı aldın. Sana başka bir şey vermiyorum.”

El, Milene. Soldaki.”

Elini kaldırdı. Cebimden iki kalın altın bant çıkarıp küçük olanı yüzük parmağına taktım.

Milene kaşlarını kaldırdı. "Yüzük kısmını atladığımızı sanıyordum."

"Hiçbir şeyi atlamıyoruz, cara. Yüzükler gecikti.”

Ve kuyumcunun bu konuda ne hissettiğimi bildiğinden emin oldum. Nino, adamın en az iki hafta hastanede kalacağını söyledi.

Hala Milene'nin elini tutarken, onun narin parmağında benim olduğunu gösteren yüzüğün görüntüsünden keyif alıyorum. İkinci bandı yüzünün önüne gelecek şekilde kaldırdım.

Milene başını salladı. "Bana pek takı tipi gibi gelmedin."

Değilim. Evlenmeyi hiç planlamadım ve alyans takma fikri hiç aklımdan geçmemişti. Şimdiye kadar .

Yüzüğü alıyor. "Sol el mi sağ mı?"

"Sağ." Eldivenin altına saklanmasını değil, her zaman görünür olmasını istiyorum. Zaten deforme olmuş parmak eklemime uymuyordu.

Milene sağ elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma taktı. Tam bırakacakken parmaklarımı eline sardım. Bana yan yan bakıyor ama onu kapıya götürdüğümde geri çekilmiyor.

* * *

Galeriye girerken tüm gözler bize çevriliyor ve fuayeden müzayedenin yapılacağı ana salona geçerken bizim adımlarımızı takip ediyorsunuz. Kalabalık, genellikle bu müzayedelere sık sık gelen aynı insanlardan oluşuyor ve bu, hayatımda ilk kez yanımda bir kadın getirdim. Ayrıca hiç koruma getirmedim. Ancak Milene bu gece benimle olduğu için Stefano ve diğer iki adam peşimize takıldı.

Çoğu erkeğin karıma nasıl tepki verdiği dikkatimden kaçmıyor. Saklamak için ellerinden geleni yapıyorlar ama bakmadığımı düşündüklerinde ona baktıklarını görüyorum, bu yüzden elini bırakıp onun yerine kolumu beline doladım. Milene bana baktı ve yüzüne düşen bir tutam saçı itti. Gözlerim parmağındaki altın ışıltısına takıldı. Seçtiğim alyans, onun narin elinde saçma sapan büyük görünüyor. İnce bir şey daha iyi bir seçim olabilirdi, ama ben onu olduğu gibi seviyorum.

"Bu akıllıca mı?" o soruyor.

"Tam olarak ne?"

"Seni öldürmeye çalışan insanlar varken toplum içine çıkmak mı?"

"Birisi sürekli beni öldürmeye çalışıyor, Milene. Bu yüzden bir deliğe saklanmaya niyetim yok . Ne tür bir mesaj gönderecek?”

Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Erkekler."

Onu arkadaki, normalde sadece bana ayrılmış olan sıra sıra kapıya ve kapıdan en uzak taraftaki son iki koltuğa götürüyorum. Stefano talimat verildiği gibi Milene'nin arkasında duruyor ve diğer iki koruma girişin sağ ve sol tarafındaki yerlerini alıyor.

Milene omurgası dümdüz ve ellerini kucağında kavuşturmuş, görünüşte ilgisiz bir şekilde yanımda oturuyor. Ama sessizce salona giren ve yerlerine oturan çeşitli insanlara bakarken gözleri sağa sola hareket ediyor. Bakışlarını, alçak sesle bir şeyler mırıldanan az önce içeri giren bir grup erkeğe odakladı. Daha iyi duyabilmek için başımı iki yana salladım.

“. . . Cenaze atmosferi de neyin nesi?” diye mırıldanıyor, "Biblolara harcayacakları yığınla paranın yasını mı tutuyorlar?"

Arkama yaslanıp kolumu Milene'nin koltuğunun arkasına uzatıyorum. Bazen bu kadar huysuz olabilmesi beni çok eğlendiriyor.

Karşı duvardaki büyük ekran yanıyor ve müzayede devam ederken karımı gözlemliyorum. Tablolar satıldıkça, her bir parçanın kalitesi ve maliyeti giderek artarken, gözleri daha da açılıyor. Asistanlar siyah, gri ve kırmızı tonlarında büyük, dokulu bir tuval ortaya çıkardığında irkildi.

"Bu rahatsız edici," diye fısıldıyor.

Bakışlarımı mutfak kapları yığını gibi görünen bir şeyin üzerinde duran kafası kesilmiş bir geyiği gösteren tabloya çevirdim. Fiyat etiketinde yirmi bin dolar yazıyor.

"O şeyi gerçekten satın alacak kimse var mı?" diye soruyor .

"Bekle ve gör."

Kimse teklif vermiyor. Beklenmedik değil. Onu elde etme şanslarının olmadığını biliyorlar. Köşedeki masasında telefon tekliflerini alan adam elini kaldırıyor.

"Bizde yüz bin var" diye haykırıyor.

"Ne?" diyor Milene. "Bunun evinde olması için kim yüz bin dolarını verir ki?"

"Chicago Bratva'nın pakhanı," diyorum. “Karısı boyadı. Her müzayedede teklif ettiği bir parça var ve fiyatı ne olursa olsun hepsini alıyor. Diğer herkes bir süre önce onun resimlerine teklif vermeyi bıraktı.

"İnsanlar bazen çok garip." Milene başını sallıyor.

Seçtiğim resim, on dokuzuncu yüzyıldan daha az tanınan bir İngiliz ressamın natürmort parçası. Teklifimi verdiğimde Milene yavaşça tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmaktan kaçındı. Resimler bittiğinde, müzayede her zaman olduğu gibi mücevherlerle devam ediyor. Genelde bu noktada ayrılırım ama bugün kalıp sunulan parçalara Milene'nin tepkisini almaya karar verdim.

Antika bir altın bileklik çıkarıldığında değerli metallere ve değerli taşlara karşı tamamen kayıtsız olduğu sonucuna varmak üzereyim. Tasarım açısından, özel bir şey yok. İçinde herhangi bir değerli taş veya elmas yok, sadece yüzeyine ayrı ayrı çiçek unsurları oyulmuş som altın bir taç var. Bununla ilgili özel olan tek şey, on ikinci yüzyıldan kalma olmasıdır. Milene'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve öne doğru eğilip podyumun üzerindeki dev ekranda görüntülenen yakın plana baktı. Şimdiye kadar gördüğümüz tüm elmasları, yakutları ve incileri tamamen görmezden geldi, ama şimdi en sıradan görünen parçaya gözünü kırpmadan ağzı açık bakıyor. Resmin altındaki not, 650.000 $'lık bir başlangıç fiyatını gösteriyor. Milene'nin ne yaptığımı görmediğinden emin olmak için elimi kaldırdım. Hareketim zar zor algılanıyor ama müzayedecinin duyuları hassas bir şekilde ayarlanmış.

"Kahretsin," diye mırıldandı, hâlâ bileziğe bakarken. "Bu insanlar deli."

İlk sıradan birisi teklifi 660.000$'a yükseltir. Tekrar parmağımı kaldırıyorum, 670.000 dolar. İlk sıradaki adam onu takip eder. Devam edebilirdim ama bir an önce eve gitmeyi tercih ederim. Elimi tekrar kaldırıp miktarı ağzıma alıyorum.

Müzayedeci "Bir milyonumuz var" diyor. "Başka teklif var mı?"

"Tanrı aşkına," diyor Milene, müzayedeciye bakarak. "Bir bileziğe bir milyon dolar verecek olan deliyle tanışmayı gerçekten çok isterim."

Müzayedeci ihaleyi kapatıyor ve ben bankacıma mesaj atıyorum. Her zaman beklemede ve miktarı ne olursa olsun hemen ve sorgusuz sualsiz parayı havale etmesi gerektiğini biliyor.

"Haydi." Ayağa kalktım ve Milene'nin elini tutarak onu öndeki masaya doğru götürdüm.

"Bir milyon. Bu sık sık olur mu? Yani, bunu kim yapıyor? Sanat, anlıyorum. Duvarlarında bu tür şeylerin olmasını seven insanlar var -senin çılgınlığın, biliyorsun- ama hadi ama."

Ben kağıtları imzalamak ve tablonun her zamanki adresime gönderileceğini onaylamak için masaya yaklaşırken, o şaşkın gevezeliklerine sessiz bir sesle devam ediyor. Katip belgeleri kabul ettiğinde dikdörtgen kadife kutuyu işaret ediyorum. Getirdiğinde bileziği çıkardım.

"Ya biri onu çalarsa?" Milen devam ediyor. "Bu tür şeyler sigortalı mı? Bir milyon. Bana sorarsan, kesinlikle çirkin. ”

Döndüm ve Milene'nin müzayede odasına baktığını, bileziğin resminin hâlâ gösterildiği büyük ekrana baktığını gördüm.

“Biri böyle bir şeyi nerede giyer? Farzedelim . . ” Ellerini kalçalarına koymuş önümde durarak tıngırdadı.

Bileziği sağ bileğine taktım ve tokasını sıktım. Bu basit kancalı tokalardan biri. Daha zarif bir şeyi başarabileceğimi sanmıyorum. Milene'ye tekrar baktığımda, ağzı açık bir şekilde koluna bakıyordu.

"Yani, senin konuşmayı bırakman için gereken bu," diyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

* * *

Çatı katına çıktığımız anda Milene, "Bunu kaldıramam," diyor.

geleceğini biliyordum. Eve dönerken tek kelime etmemişti ya da bana bir kez bile bakmamıştı. Biz yanlarından geçerken, dikkati yolcu tarafındaki camdan neon ışıklara odaklanmıştı.

"Çok güzel ama gerçekten yapamam. Belki değeri üç sıfır daha az olsaydı.”

"Onu tutuyorsun." Diyorum ve yatak odama giden koridora yöneliyorum.

"BENCE . . . Bununla ne yapacağım? Lanet olası bir müzede falan olmalı.”

"Onunla ne istersen yap."

"Yırttı!"

Arkamda topuklar yer karolarına çarpıyor, sonra Milene küfrediyor *.* Omzumun üzerinden geriye baktım ve onu ayakkabılarını çıkarırken yakaladım. Elbisesinin kesimi ve öne eğilme şekli göz önüne alındığında, göğüslerini güzel bir şekilde görme yeteneğim var. Daha iyi bir açı için başımı eğiyorum ve karımı yatağımda çıplak yatarken hayal ediyorum,

süt beyazı teni koyu renk çarşaflarla tezat oluşturuyor ve soluk saçları başının etrafında birbirine karışmış durumda.

"Lütfen, mantıklı ol." İçini çekip doğruluyor. "Lütfen."

"Asla sebepsiz bir şey yapmam, Milene. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi," dedim ve yatak odamın kapısını arkamdan kapattım.

MİLENE

Komodinin üzerindeki bileziğe sanki bana saldıracakmış gibi dikkatle baktım. Yatağa girdiğim andan beri onunla ne yapacağımı düşünerek o şeye bakıyorum. Bir milyon dolar değerinde bir şeyi nerede saklıyorsun? Yatağın altında mı? Döşeme tahtalarından birini kaldırıp altına saklamayı denemeli miyim? Salvatore onu neden satın aldı? Bunu evin içinde giymemi mi bekliyor? O çılgın.

Çatı katında bir çeşit kasa olmalı. Bileziği alıyorum, yatak odamdan çıkıyorum ve Salvatore'nin kapısını çalmak için koridorda yürüyorum. Hiç bir şey. Bir kez daha denerim. Bir daha hiçbir şey. Topuklarımın üzerinde dönerek oturma odasına yöneliyorum.

Salvatore'u televizyonun önündeki kanepeye yayılmış, maç izlerken ve elinde bir bira şişesiyle buluyorum. Eşofman ve tişört giymiş, futbol izleyen sıradan bir adam. Ne kadar yanıltıcı bir resim.

"Kasası var mı?"

"Evet," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Bileziği oraya koyabilir miyim?"

"Hayır."

"Hayır?" Koltuk değneklerini devirmemeye dikkat ederek kanepenin etrafında yürüdüm. Protezini akşamları çıkarıyor. Tam önünde durup kollarımı kavuşturuyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü giymen için aldım. Bir kasaya sıkıştırılmaması için.” Şişeyi arkamdaki televizyona doğrulttu. "Bunu izliyorum."

"Neden bana böyle bir şey aldın?"

"Zaten sana söylemiştim."

"Evet, evet, kendi nedenlerin var. Nedir bu sebepler? İşimi bırakmama neden olduğun için kendini kötü mü hissediyorsun?

"Pek değil." Birasından bir yudum alıyor ve bana bakıyor. "Bu senin güvenliğin içindi."

Saçları ıslak ve geriye doğru taranmış ama alnına birkaç tutam düşmüş ve içimden çılgınca bir şekilde uzanıp onları uzaklaştırmak geliyor.

"O zaman beni kendine çekmeye mi çalışıyorsun?"

Salvatore şişeyi yere bıraktı ve kolunu başının arkasında kavuşturarak beni izledi. Beyaz tişörtü, göğsünün ve geniş omuzlarının üzerinden sıkıca gerilmiştir. Erkek kolonyası reklamına benziyor.

"Seni cezbetmek için mi?" O sorar. "Neden?"

"Seninle olmak?"

Seni cezbetmek zorunda değilim, Milene. Biz zaten evliyiz. Yoksa bu aklından mı çıktı?”

"Ne demek istediğimi biliyorsun. ”

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum."

"İyi. Her neyse." Başımı sallıyorum. Ayrılmak için döndüğümde kolu fırladı ve beni belimden yakaladı. Beni üzerine çekti, yüzüm doğrudan onunkinin üzerindeydi.

"Gerçekten" -sol elini kaldırıp parmaklarının arkasını yanağıma dokunduruyor- "seni cezbetmek için sana mücevher almam gerektiğine inanıyor musun?"

Dokunduğumuz andan beri heyecandan seğiren ve titreyen hain bedenimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Sorusuna cevap vermeme imkan yok ama korkarım o zaten gerçeği biliyor.

"Öyle mi, Milene?" başını yana yatırdı ve çeneme hafif bir öpücük kondurdu.

"Hayır." gözlerimi kapatıyorum

Başka bir öpücük. Bu sefer biraz sağa. “Öyleyse neden aldım?”

Elimdeki bileziği sıktım ve göğsüne bastırdım. "Hiç bir fikrim yok."

Salvatore'nin eli benimkini kaplıyor ve parmaklarımı altın tacın çevresinden çıkarıyor. Bileziği bıraktım ve milyon dolarlık antikayı sanki boş bir gazoz kutusuymuş gibi kanepenin arkasına fırlattığını görmek için gözlerimi açtım.

Nefesim kesildi. "Sen deli misin?"

"Neden" -parmaklarını saçlarıma gömdü, ağzım neredeyse dudaklarına değene kadar başımı aşağı doğru çekti- "bileziği ben mi aldım, Milene?"

"Sevdiğim için mi?" Dudaklarına fısıldıyorum.

"Çünkü beğendin," dedi ağzını benimkine bastırırken.

Öpüşünde hassas veya hafif hiçbir şey yok. Aç. Sert. Hatta belki biraz düşmancadır. Eli sırtımdan aşağı ve gömleğimin altından popo yanaklarımdan birini sıkmak için hareket etti. Çekirdeğime baskı yapan sert aletini hissedebiliyorum. O kadar baştan çıkarıcı ki, bacaklarımın arasında ıslaklık birikirken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı. Alt dudağımı sertçe ısırdı, sonra tekrar kıçımı sıktı. Kalçamı sallıyorum, höyüğümü onun kaya kadar sert boyuna sürtüyorum. İçimdeki bir görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve külotum anında sırılsıklam oluyor ve çıkarılması için yalvarıyor.

Bir şey gümbürtüyle yere düşüyor, ardından yüksek bir miyavlama geliyor. Gözlerimi açtığımda Salvatore'un beni izlediğini görüyorum. Sert vücuduna bastırılmak, kolu beni ona sabitlemek çok iyi hissettiriyor. Ve bundan zevk aldığım için kendimden nefret ediyorum.

Bir şeyleri kırmadan gidip kediyi alsam iyi olur, dedim, bu fırsatı değerlendirip kaçmamı isteyip istemeyeceğini görmek için beklerken.

"Tamam." Kollarını vücudumdan çözdü ve ben hemen kayıp için ağlamak istiyorum. "Bileziği unutma."

Başımı salladım ve oturur pozisyona geçtim. Muhteşem vücudundan hızla uzaklaşırken, kıçımın onun aletini bir kez daha fırçaladığını hissediyorum.

Yerden bileziği alıyorum ve Kurt'u almak için mutfağa koşuyorum, sözünü kestiğim için onu öpmek mi yoksa boğmak mı konusunda kararsızım.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

SALVATORE

Nino ve Arturo'nun masamın karşısına oturmasını beklerken bir yandan da kahvemden bir yudum alıyorum. "Bogdan bu sabah aradı."

Nino, "Şu anda daha fazla cephaneye ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum," diyor. "Son sevkiyat iki hafta önce geldi."

"Emirlerle ilgili değildi. Fitzgerald'ın Dushku'dan bir sürü silah sipariş ettiğini duyduğunu bana bildirmek istedi.

Arturo, "Bratva bundan hoşlanmayacak," diyor. “Onlarla İrlandalılar arasında dört yıl önce olanlardan sonra değil. Petrov, Dushku'nun İrlandalılara satış yaptığını duyarsa hiç mutlu olmayacak."

Petrov'u arayıp aramamayı tartışarak sandalyemde geriye yaslandım. "Şu anda daha önemli olan şey, İrlandalıların tüm bu silahlarla ne yapmayı planlıyor olabileceği. Bogdan bunların yeniden satılmayacaklarını düşünüyor.”

"Bize saldırmaya hazırlandıklarını mı düşünüyorsun?" diye soruyor. "Ciddi bir hasar verecek kadar adamları yok. ”

"Şey, herhangi bir zarar istemiyorum Arturo," dedim ve Nino'ya döndüm. “Tüm konumlarda güvenliği ikiye katlayın. Her nakilde iki ek asker istiyorum. Adamlara bela beklemelerini söyle. Herhangi bir şüpheli faaliyetin derhal bildirilmesi gerekir. Ve Fitzgerald'ı takip edin. İkinci komutanı Deegan hakkında da.”

"Tamam." Başını sallıyor.

"İkinci muhbiri bulma konusunda neredeyiz?"

“Gizli yatıyor. Octavio ile anlaşmaya vardığımızdan beri herhangi bir sızıntı olmadı.”

Ada'dan gelen bir mesajla masanın üzerindeki telefonum titredi. Her iki saatte bir Milene'nin ne yaptığı hakkında bana rapor vermesi talimatını verdim. Mesaj, karımın şu anda banyoda olduğunu, kediyi yıkamaya çalıştığını çünkü aptal geceyi saksıda uyuyarak geçirdiğini söylüyor.

"DEA ortaya çıktığında bu devralmanın nerede olduğunu kaç kişi biliyordu?" diye soruyorum telefonu masaya geri bırakırken.

"Yirmi civarında," diyor Nino.

"Ve kaç tanesi iki yıldan az bir süredir bizimle birlikte?"

Bunu bir an düşünür. "Dokuz. Neden?"

"İşimiz hakkında gevezelik eden son kişiyi örnek aldığımızda ortalıkta yoktular. Öyle olsalardı, yetkililere gitmek akıllarının ucundan bile geçmezdi” diyorum. "Bu dokuz kişiyi iki gruba ayırın ve bir yere gönderin. Cosa Nostra'dan birinin Mendoza ile yüz yüze görüşeceğini bildirin, ancak her grup için farklı bir yer belirtin. Ardından, polislerin nerede ortaya çıktığını görmek için bekleyeceğiz. ”

"Muhbiri yakaladığımızda ne yapacağız?"

"Küçük bir gösteri yapacağız," diyorum.

* * *

Rocco ve şantiye müdürüyle öğle yemeği yemeyi planlamıştım ama bu son anda iptal oldu, bu yüzden onuncu kattaki ofisimden çıkıp asansörle çatı katına çıktım. Ada'ya bugün sadece Milene için öğle yemeği hazırlamasını söyledim ama o genellikle gerekenden çok daha fazla yemek yapar ve onu dün akşamdan beri görmediğim için şimdiden tedirginim. Yemek alanına geldiğimde tek kişilik masayı buldum ama orada yemek yerine Milene kahvaltı barında telefonunu bir su şişesine dayamış oturmuş video izliyor.

"Masada bir terslik mi var?" Soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ve gözlerini telefondan ayırmadan ağzına bir lokma lazanya tıkıyor.

"Öyleyse öğle yemeğini neden burada yiyorsun?"

“Yalnız başımıza yemek yerken bile öğle yemeğini hep evde yemek masasında yemeye zorlandık. Bir travmam var.”

Dolaptan bir tabak alıp yemek masasına gidip servis tepsisinden biraz yiyecek aldım ve Milene'nin karşısındaki bar taburesine oturdum. Bana baktı ama hemen dikkatini tekrar telefona çevirdi. Görünüşe göre dün gece kanepede olanları görmezden geliyoruz.

"Bir hayır kurumu kurmaya ilişkin bir nasıl yapılır videosu buldum." Çatalını telefona doğrultuyor. “Bana göre çok fazla bürokrasi gibi görünüyor. Yapabileceğim başka bir şey yok mu?”

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. ”

Çatalını indirip bana bıkkın bir bakış attı. Sana söyledim, bütün gün burada oturamam.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, adamlarımdan bazılarını çağırabilirim, böylece serum iğneleri falan takabilirsin."

"Ha ha." Gözlerini deviriyor. "Ciddiyim."

"Ben de."

Milene bana göz kırptı, sonra başını sallayıp bir şeyler mırıldandı. Yüzde yüz emin değilim ama sanırım bana deli dedi.

"Ne kadar hızlı yazabilirsin?" Soruyorum.

"Telefonda?"

"Dizüstü bilgisayar."

"Bilmiyorum. Hiç zamanlama yapmadım ama ortalama hız diyebilirim. Neden?"

"İşe yarar." Su şişesine uzanıyorum.

Telefonunu durduğu yerden alır. "Ne için?"

"Öğle yemeğini bitirdiysen git ve iş için daha uygun bir şeyler giy." Önüne bir grubun adı işlenmiş sarı tişörtüne başımı salladım. "Benimle ofise geliyorsun."

"Ofisinizde ne yapacağım? Bitkileri Sula?"

"Yirmi dakikan var yoksa sensiz gideceğim."

MİLENE

En az iki yıldır giymediğim şık, lacivert bir elbise giyip aynadaki yansımama baktım.

Salvatore kanepe fiyaskosundan bahsetmedi. İyi. Bana kalırsa hiç olmadı. Beni şaşırttı. Hayatımı mahveden adamın sikine karşı kızgın bir hayvan gibi amımı ezerek bana ne oluyor? Bunu kim yapar?

Eğlence amaçlı sekse ihtiyacı varsa, onu başka bir yerde bulabilir çünkü benden hiçbir şey alamayacak. O . . . bölüm tek seferlikti. Burada yaşamak zorundayım ama yapacağımız tek şey bu; birlikte yaşamak. Eminim sıralanmış ve çağrılmayı ve düzülmeyi bekleyen uzun bir kadın listesi vardır. İstediği gibi yapabilir. Beni hiç rahatsız etmiyor. Azıcık bile değil. Muhtemelen uzun boylu, sofistike bir tip olacaktır. Sanat ve hakkında hiçbir fikrim olmayan diğer aristokratik şeyleri tartışabilirler. Belki onu müzayedelerine götürür. Milyon dolarlık ıvır zıvırlarını al.

Dişlerimi gıcırdattım ve elbiseyle birlikte gelen geniş beyaz kemeri taktım. umurumda değil İstediği kişiyi becerebilir. Kemeri o kadar sıkı çekiyorum ki neredeyse kalçalarımı incitiyorum.

"'Yirmi dakikan var yoksa sensiz gideceğim,'" diye mırıldandım, daha önce bana emir verdiğinde Salvatore'nin sert sesini taklit ederek. Ne kontrol manyağı. Sıkıntıdan ölmeseydim, teklifi hakkında ne düşündüğümü ona tam olarak söylerdim. Ama bu gülünç çatı katında aklımı kaçırıyordum ve birkaç saatliğine de olsa kaçmak için her şeyi yaparım.

Elbise kalça çevresinde biraz bol ama idare edecek. Saçlarımı alçak bir topuz yaptım, beyaz topuklu ayakkabılarımı giydim ve odadan çıkmadan önce çantamı aldım. Yirmi dakika geçmiş olamaz ama oturma odasına vardığımda Salvatore çoktan ayrılmıştı.

"Bekle, lanet olsun!"

Döndü ve yaklaşmamı izledi, beni tepeden tırnağa kontrol etti .

"İş majesteleri onaylıyor mu?" Elimle kıyafetimin boyunu aşağı doğru hareket ettiriyorum.

Onaylıyorum, dedi ve beni takip etmem için bırakarak ön kapıdan çıktı.

Şehir merkezinde bir yerde ofisi olduğunu düşünmüştüm ama asansöre bindiğimizde iki kat aşağı düğmesine bastı. Kapılar açıldığında beyaz mermer ve koyu renkli ahşapla dekore edilmiş geniş bir giriş holü ortaya çıkıyor. Hemen önümüzde ve duvara yakın bir masa, üzerinde bir bilgisayar ve üzerinde birkaç dosya yığını duruyor. Arkasında oturan bir kadın bizim asansörden çıktığımızı görünce ayağa fırladı.

"Bay. Ajello.” Başıyla onaylıyor ve ayakta duruyor, irileşmiş gözleriyle bana bakıyor. Güzel biri, yirmili yaşlarının sonlarında ve mercan rengi bir pantolon ve yakasına

parmağınızı kesebileceğiniz kadar mükemmel bir şekilde basılmış beyaz bir gömlek içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş.

Solda, her iki yanında birkaç kapı bulunan uzun bir koridor var ama Salvatore ters yönde büyük, süslü ahşap kapıya yöneliyor ve o geçerken resepsiyondaki kadına başıyla selam veriyor. Kapıyı benim için açık tuttu ve etkileyici boydan boya pencerelerin yanında masif bir ahşap masanın hakim olduğu ofise girdim. Sağ duvar tamamen kitaplıklardan oluşurken, diğer duvarda pelüş deri bir kanepe ve uyumlu iki koltuk yer alıyor. Kanepenin üzerindeki duvarda bir gün batımı resmi asılıdır.

Salvatore dizüstü bilgisayarı çalıştırmak için masanın etrafından dolanıyor, sonra ofis koltuğuna oturuyor ve bana gelmemi işaret ediyor. Önüne yerleştirilmiş iki misafir koltuğundan birini almak niyetiyle masaya yaklaştım ama o başını salladı.

"Gel buraya."

Kaşlarımı kaldırarak masanın etrafında dolaşıyorum. Yanında durmak için hareket ettiğimde beni belimden tuttu ve sağ kalçasının üzerine oturmam için beni aşağı çekti. Haykırdım ve şaşkınlıkla ona baktım ama o beni koluyla tutarken sandalyeyi masaya yaklaştırdı ve dizüstü bilgisayarı önüme kaydırdı.

"E-posta uygulamasını aç" diyor.

Fareye uzandım ve öne eğilerek ekranın etrafına dağılmış düzinelerce simge arasından e-postasını açacak simgeyi aradım. Masaüstü bir karmaşa ve Salvatore'nin kişiliğiyle tamamen çelişiyor. Sağ elini belimden kaldırdı ve benimkini örterek fareyi ekranın sol üst köşesine doğru hareket ettirdi.

Gelen kutusu penceresini açmak için zarf simgesine tıklar. "Bugün gelen e-postalarla başlayalım."

Kolunu tekrar karnıma dolamış halde kucağında otururken kayıtsız numarası yapmakta oldukça zorlandım ama bir şekilde sakinliğimi koruyup listedeki ilk okunmamış e-postayı açmayı başardım.

"Bu, satın almayı planladığım başka bir arsanın evrakları," dedi kulağımın yanında. "Avukatıma ilet. Greg Atkinson. Her şeyin temiz olup olmadığını kontrol etmesini söyle. Şubat ayındaki durumun tekrarlanmasını istemiyorum."

"Şubat ayında ne oldu?" Yazarken soruyorum.

"Önceki sahibinin gayri meşru oğlu, mülkiyeti talep ederek ortaya çıktı."

E-postayı bitirip gönderiyorum ve bir sonrakini açıyorum.

"Güney Afrika'da beyin ameliyatı için paraya ihtiyacı olan bir amcanız olmadığını varsayıyorum."

Belimi saran kol sıkılaşıyor. "Hayır," dedi, dudakları hafifçe kulak mememe dokunarak.

Bana dokunmayı bırakmasına ihtiyacım var. Beni deli ediyor .

Öyleyse neden ona durmasını söylemiyorsun? Nedenini söyleyeceğim.
Çünkü sen bir ikiyüzlüsün, Milene. Hoşuna gitti, kabul et.

Bunu kendime bile itiraf etmiyorum. *Kapa çeneni!* İç sesime söylüyorum, e-postayı spam olarak işaretleyip bir sonrakine geçiyorum.

Salvatore, "Bu benim bankacımdan," diyor. "Greg'e de ilet. Ona yeni sözleşmeyi okumasını ve talep ettiğimiz gibi daha iyi dönüşüm oranları sunup sunmadıklarını kontrol etmesini söyle. Yapmamışlarsa, ay sonuna kadar tüm hesaplarımızı kapatacağımızı onlara bildirebilir."

Yazarken, dizüstü bilgisayarın yanında duran eldivenli sol eline hızlıca bir göz attım. Muhtemelen onunla yazamıyor ya da yazabiliyorsa, muhtemelen uzun sürüyor. Birinin parmaklarını çekiçle paramparça ettiği bir duruma nasıl geldi? Tanrım, çok acıtmış olmalı.

Bir sonraki e-postayı açıp yenileme malzemeleri listesine ve her bir öğenin yanında listelenen fiyatlara göz gezdiriyorum. "Yeniden dekore etmeyi mi düşünüyorsun?"

Bana bir DIY adamı gibi gelmiyor, ama başka neden fayanslara, boyalara ve orada listelenen diğer şeylere ihtiyacı olsun ki?

"Tam olarak değil." Başını yana eğdi ve burnu boynuma bastırdı. "Onlara beyaz metro fayansları dışında geçen ay aldığımız miktarın aynısını alacağımızı söyle. Bunların miktarının üç katına ihtiyacım var ve daha iyi bir fiyat istiyorum. Arturo'yu CC'ye dahil edin.

Cümleyi yarıda kesip ona döndüm, gözlerim iri iri açılmıştı. "E-posta yoluyla mı ilaç sipariş ediyorsun? Deli misin?"

Parmağı çenemin altında, Salvatore nazikçe başımı eğiyor. Gözleri dudaklarıma odaklandığında kalp atışlarım hızlandı.

"Belki," diyor, sonra elini indiriyor ve yeniden dizüstü bilgisayara odaklanıyor. "Devam edelim."

Ellerimi klavyeden çekip dizüstü bilgisayarı kapatmadan önce e-postalarını incelemek için neredeyse dört saat harcadık . "Bugünlük bu kadar yeter."

Ayağa kalktım ve masanın üzerinden çantamı aldım, temasın kesildiği andaki kayıp hissini görmezden gelmeye çalıştım.

"Pekala, ben yukarı çıkacağım," diyorum.

"Tamam." Sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Birkaç arama yapmam gerek, sonra ben de uyanacağım."

"Evet. Görüşürüz." Sanki ondan uzaklaşmak içimdeki çılgınca kucağına atlayıp dudaklarımı onunkilere bastırmaya yardımcı olacakmış gibi aceleyle ofisten ayrıldım. Bu çıldırtıcı çekiciliğin sunağında bütünlüğümü feda edemem. Ondan nefret etmek istiyorum, kahretsin, her gece beni anlamsızca düzdüğünü hayal etmek istemiyorum.

Kahrolası cehennem.

* * *

Uzun bir köpük banyosundan sonra, bir saatimi kıyafetlerimi ayıklayarak ve uygun iş kıyafetlerini bir kenara ayırarak geçiriyorum. Salvatore e-postalarına yardım etmeye

devam etmem gerektiğine karar verirse, alışverişe gitmem gerekecek çünkü işe uygun kıyafetlerim iki elbise, dört bluz ve bir siyah pantolondan oluşuyor. Son birkaç yıldır takım elbise veya etek giyme fırsatım pek olmadı ve gardırobumun çoğu kot pantolon, şort ve günlük üstler. Hevesle aldığım ve belki bir kez dışarı çıkarken giydiğim birkaç elbise var ama onlar da uygun değil.

Kıyafetleri dolaba geri koydum, Kurt'u son bir saattir uyuduğu yastığımdan kovdum ve yiyecek bir şeyler almak için mutfağa yöneldim. Umarım Salvatore yemeğini yemiştir ve onunla karşılaşmam. Evet, çekiniyorum ama ondan kaçmak, ne zaman yaklaşsa hissettiğim çılgın çekiciliğe direnmekten daha kolay. Beni en çok sinirlendiren şey, yakınlığının beni nasıl etkilediğini tam olarak bilmesi. Günlerdir benimle oynuyor, tüm o "seni-becermek-istiyorum" bakışları ve çalıntı dokunuşlar ve ardından sahte bir kayıtsızlık. Ve bu oyunun kurallarından emin değilim.

Neyse ki mutfak boş, bu yüzden buzdolabının içindekileri inceliyorum. Öğle yemeğinden kalanlar var ama daha hafif bir yemek yemeye karar verdim ve üst raftaki çilek kutusuna uzandım. Salvatore'u arkamda hissettiğimde onları yıkamayı neredeyse bitirmiştim. O olduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yok. Ve çatı katında sadece ikimizin olmasıyla hiçbir ilgisi yok. O her yaklaştığında ensemde bir karıncalanma hissediyorum. Vücudumun ona verdiği güçlü tepki sinir bozucu.

Salvatore'nin kadifemsi sesi kulağımın yanında, "Çok tatlı görünüyorlar," diye yankılandı. "Bir tane alabilirmiyim?"

Derin bir nefes alıp yavaşça arkamı dönüyorum. Sadece eşofman giydiği için gözlerim yüzümden sadece birkaç santim ötedeki çıplak göğsünün yontulmuş şekline takıldı. Başımı kaldırdım ve beni izlerken yakaladım. Duş almış olmalı çünkü odunsu vücut losyonunun kokusu üzerine sinmişti. Saçları ıslak ve sanki birkaç kez parmaklarını saçlarının arasından geçirip taranmış sanmış gibi tamamen darmadağın. İnanması zor ama böyle cilalanmış ve takım elbise giymiş olduğu zamandan bile daha seksi. Boğazımı temizledim ve yıkanmış çilek dolu kaseyi aramıza kaldırdım.

Salvatore başını kaldırdı, sonra bakışlarını bana dikti ve yavaşça kırpıştırdı. Kalp atışlarım hızlanıyor ve zar zor iç çekiyorum. Bu kadar küçük bir hareketin dizlerimi nasıl güçsüzleştirebileceği çok saçma. Elimdeki kaseye baktı, öne doğru bir adım attı ve kollarıyla beni tezgâha yasladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, kaseden bir çilek alıp ağzına götürdüm. Dudaklarını böğürtlenin etrafına sararken ve bu sırada parmak uçlarımı ağzına çekerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ajandanız nedir, Tore?" Soruyorum.

"Gündemim mi?"

"Seninle yatmayacağım, bu yaptığın baştan çıkarma işini bırakabilirsin. Benimle oynamak, üstsüz dolaşmak. İşe yaramayacak.

"Burası benim evim, ne istersem yaparım." Öne doğru eğilir ve başını eğer. "Ve eğer işe yaramazsa, gömleksiz olup olmamamın bir önemi var mı?"

Gözleri bana keskin ve odaklanmış, görüş alanında av olan ve öldürmeye hazırlanan bir şahinin gözlerini hatırlatıyor. Bunu bilerek yapıyor.

"Değil." omuz silkiyorum "Seninle ilgili olduğunda kesinlikle kayıtsızım."

Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılıyor. Onu sürekli asık suratla görmeye bu kadar alışık olmasaydım, bunu fark etmezdim bile.

Seni yatağımda görmek için sabırsızlanıyorum, Milene, diye fısıldadı ve vücudumdan bir ürperti geçti.

"Bu asla olmayacak. Senden hoşlanmıyorum bile. Ona sırtımı döndüm, çilek kasesini tezgahın üzerine koydum ve pencereden görünen şehir manzarasına odaklanmış gibi yaparak bir tanesini ağzıma attım.

Salvatore'nin vücudu benimkine yaslandı ve eli belime geldi. Sert dudaklar boynumun yan tarafına bastırıyor, sonra hassas tenimi hafifçe ısıran dişler .

"Bana karşı kayıtsız olduğundan emin misin, cara?" diye fısıldadı ve yine boynumu ısırdı.

Tezgâhın kenarından tutup gözlerimi kapatıyorum. Şimdi ağzı ensemde, öpüyor ve kemiriyor. Ondan uzaklaşmam gerekiyor ama bunu kendime yaptıramıyorum.

"Eminim," boğuluyorum ve gözlerimi açacağım.

"Hadi şu inancını test edelim. Yapalım mı?"

Elini karnımdan aşağıya ve şortumun içine kaydırdı. Derin bir nefes alıyorum ve avucunun izlediği yola konsantre oluyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse parçalanıyorum.

Eli bacaklarımın arasından aşağı iniyor ve amcığıma baskı uyguluyor. Derin bir nefes aldım, sonra parmakları beni külotumun sırılsıklam kumaşında gezdirirken yavaşça nefes verdim. İsa. Sakinliğimin nereye gittiğini merak ederek gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Yalancı," diye fısıldadı kulağıma, kulak mememi nazikçe ön dişlerinin arasına alırken. "İyi geceler, Milene."

Elini nazikçe şortumdan çekti ve birkaç saniye sonra mutfaktan ayrıldığını duydum. Sadece gittiğinden emin olduğumda gözlerimi açıp kendi yatak odama doğru fırlıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

SALVATORE

Omzumu mutfak alanını belirleyen destek direğine yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak Milene'nin ocakta ne pişiriyorsa onu karıştırmasını izledim. Her şeyi yaktığında veya ne zaman yemek yapmaya kalksa bir şeyi ateşe verdiğinde neden denemeye devam ediyor?

“Yanlış hatırlamıyorsam sobaya yaklaşmanız yasak,” diyorum.

Omzunun üzerinden bana bıkkın bir bakış attı, sonra tekrar karıştırmaya devam etti. "Kurt'un ishali var. Okuduğum makale ona haşlanmış tavuk yedirmeni söylüyordu.”

"Neden Ada'dan hazırlamasını istemedin?"

“Tek başıma iki parça et kaynatabilirim.”

“Kedinizde olmayan bir tıbbi sorun var mı?”

“Zor bir hayatı oldu, Tore. Stres birçok tıbbi soruna yol açabilir. Zorbalığa uğradığı çok açık."

"Zorbalık?"

"Tabii ki. Kuyruğunu görmedin mi? ”

"Evet." Ve gözü. Ve kulak. Ayrıca sırtında biraz kıl eksik. O kedi nükleer bir felaketten sağ kurtulmuş gibi görünüyor.

Milene bir tabağa uzanıyor ve tencereden en az beş kediyi beslemeye yetecek kadar iki parça et çıkarıyor ve küçük küpler halinde kesiyor. Bitirdiğinde, neredeyse bir dakika etin üzerine üflüyor, ardından tabağı köşedeki yere koyuyor. Bu sırada tencere, ocak açıkken hala ocaktadır. Başımı sallayarak yanına gittim ve kapattım.

"Neden işte değilsin?" ellerini yıkarken gelişigüzel bir şekilde soruyor. Fazla gelişigüzel. Dün gece mutfakta olanları da görmezden geleceğiz gibi görünüyor. Aramızda hiçbir çekim olmadığı konusundaki ısrarını oldukça eğlenceli buluyorum. Sanki orada değilmiş gibi davranırsak kaybolacağını düşünüyor.

"Buradan bir şeye ihtiyacım vardı," diyorum.

Yalan değil çünkü benim bir şeye ihtiyacım var - onun varlığını her zamanki gibi düzeltmeme. Aşağıya inip e-postalarım üzerinde çalışması için iki saat daha bekleyemezdim. Onu görmek zorundaydım.

Şimdi.

"Siyah imparatorluğun bugünlerde nasıl gidiyor?"

"Her zamankinden daha iyi," diyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor, sonra tezgahın üzerine oturmak için zıplıyor. "Sadece merak ediyordum. Neden uyuşturucu ticareti yapmaya devam ediyorsun? Çok büyük bir emlak işiniz var. Neden riske girelim?”

Milene'nin ocakta başka bir şey bırakmadığından emin olmak için ocağa bir göz attıktan sonra, tam önünde durana kadar mutfakta uzun adımlarla ilerliyorum. Ellerimi iki yanına koyarak onu tezgaha yasladım. Pencereden giren güneş ışınları doğrudan yüzüne düşüyor ve çillerini daha da belirginleştiriyor. Benim için endişeleniyor musun, Milene? ”

“Sık sık vuruluyorsun” diyor. “Belki dallara ayrılmak akıllıca olur. Pozlamayı ve tüm bunları en aza indirin.

Elimi çenesinin altına koymak için kaldırdım ve başını yukarı kaldırdım. "Soruma cevap vermedin."

"Hayır."

"Hayır?" Yüzlerimiz arasında zar zor bir santim kalana kadar öne doğru eğildim.

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genişliyor.

Oh, beni test etmeyi ne kadar seviyor. Elimi aşağı kaydırdım ve parmaklarımı ince boynuna doladım, siyah deri eldivenim onun süt beyazı teni ve solgun saçlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

"Söyle bana Milene." kulağına fısıldıyorum. “Bunu bırakmaya karar verebileceğimden endişelenmiyor musun? . . senin dediğin gibi baştan çıkarma şeyi ve benim istediğimi al?"

Nefesi hızlanıyor. Keşke eldiveni takmasaydım da nabzını tenimin altında hissedebilseydim. Normalden sadece biraz daha hızlı olur mu? Yoksa düzensiz mi olurdu?

"Hayır. Bundan korkmuyorum, dedi, dudakları kulak mememe değiyor. "Dışarıdaki her yırtıcı hayvan gibi, sen de avlanmanın heyecanını yaşıyorsun. Ama bir şeyi bil, Salvatore. Bu av isteyerek pençelerinize düşmeyecek. Durmadan."

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. "Bunu söylememeliydin Cara." Başımı yana eğdim ve dudaklarımı boynunun yumuşak tenine bastırdım. "Gerçekten . . . gerçekten olmamalıydı.”

"Neden?" nefes veriyor.

“Çünkü o açıklama, Milene. . . her avcının ıslak rüyasıdır," diye fısıldadım kulağına, sonra boynunu bırakıp gitmek için döndüm. "Seni iki saat sonra ofiste bekliyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 15

SALVATORE

Milene'e eziyet etmek sinir bozucu olduğu kadar tatmin ediciydi. Onunla oynamaktan ve nihayet ne zaman yenik düşeceğini merak etmekten zevk alırken, onu aklımdan çıkaramadığım için tüm çaba bana döndü. Hiçbir şeyin işimin önüne geçmesine izin vermem ama son zamanlarda yatırımlardan ve beni ilgilendirmesi gereken sorunlardan çok Milene'yi düşünüyorum.

Ondan benimle ofise gelmesini ilk kez istediğimden bu yana bir hafta geçti ve o zamandan beri her öğleden sonra geliyor. E-postalara cevap verirken oturmak için sandalyelerden birini almakta ısrar etti. Hayır dedim. Tartışmaya çalıştı ama bu başarılı olmayınca yumuşadı ve şimdi kapıdan girer girmez otomatik olarak kucağıma oturuyor. Şimdiki gibi.

Yüzünde tamamen tarafsız bir ifadeyle yaklaşmasını izledim. O şımarık kıçını uyluğuma indirdi ve dizüstü bilgisayarı yaklaştırdı.

“Başka bir sözleşme” diyor. "Bu konuda herhangi bir yorumunuz var mı, yoksa bunu Greg'e iletmeli miyim? ”

"Yalnızca iletin."

Milene başını salladı, e-postayı gönderdi ve bir sonrakini açtı. “Yerel bir okul bağış istiyor. Ne söylemeliyim?"

"Görmezden gel."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Dolusun."

"Böyle?"

"Yani, küçük bir bağışı karşılayabilirsin."

"Yapabilirim. Ama neden para vermeye başlamam gerektiğini anlamıyorum. Bakışlarımın gözlerinden göğsüne düşmesine izin verdim. Beyaz ipek bir bluz giyiyor. İlk iki düğme açılmış ve parlaklığının altından uçuk pembe sutyenin hayaleti benimle alay ediyor.

"Daha iyi bir insan olmak istediğin için mi?"

Daha iyi bir insan olmaya ihtiyacım yok, Milene. Olduğum şeyden oldukça memnunum.”

"Ve bu nedir?"

Gözlerimi dekoltesinden kaldırıp yüzüne odaklandım. Saçları bugün döküldü. Ensesinin narin tenini ortaya çıkarmak için sarı bukleleri uzaklaştırıyorum.

"Kesinlikle kötü." Gerilmesinden zevk alarak beline daha sıkı sarıldım. Onu daha da sinirlendirmek için boynunun arkasına hafif bir öpücük kondurdum ve dudaklarımı yumuşak teninde gezdirdim. O gün mutfakta söylediklerimde ciddiydim. Henüz bilmiyor ama çok yakında yatağımda olacak. "Onlara yüksek başarı gösteren öğrenciler için dizüstü bilgisayar alacaklarını ama teknolojinin gerçekten o öğrencilerin eline geçmesini sağlamak

için birini göndereceğimi söyle. Tek bir eşyanın bile başka bir yerde kullanıldığını öğrenirsem bir daha benden bir kuruş bile görmezler.”

bunu yaparken parmakları hafifçe titriyordu . Boynunu tekrar öptüm, bu sefer biraz daha yukarıya, kulağının altına ve titremesinin tadını çıkardım.

"Dikkatimi dağıtıyorsun, Salvatore."

"Konsantrasyonun üzerinde çalışmalısın," dedim ve sağ elimi eteğinin eteğine ulaşana kadar uyluğundan aşağı kaydırdım. "Pratik yapalım."

Milene bir şey söylemek için ağzını açtı ama avucum bacaklarının arasından kayarak göbeğine bastırınca onun yerine nefesi kesildi. Parmak uçlarımı dantelli kumaşın üzerinde gezdiriyorum, sonra tekrar hafifçe bastırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sana yardım ediyorum."

"Ne ile?"

"Konsantrasyonun üzerinde çalışıyorsun." Külotunu yana itiyorum, ıslaklığını hissediyorum ve klitorisini nazikçe dairesel hareketlerle ovuyorum, tam doğru anlarda baskıyı artırıyorum.

Milene bir süre hareket etmez. Kucağıma öylece oturdu, sonra derin bir nefes aldı ve ellerini bir kez daha klavyenin üzerine koydu. Bir nefes daha alıp enter tuşuna basmasını ve tuşlara karşı sessiz tıkırtısını sürdürmesini izliyorum.

Oldukça hızlı. Beklediğimden çok daha hızlı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa yazışmalarım konusunda güncelim. Yazabiliyorum ama tek elle bu sadece gagalamak ve çok fazla zaman alıyor. Genelde sadece en acil konulara odaklanırım ve gerisini telefonla hallederim. Bir keresinde hem sol hem de sağ elimle yazmayı denedim ama sonuçlar berbattı. Hataları düzeltmek, yazmak için tek elinizi kullanmaktan daha uzun sürdü.

"Greg'in gönderdiği o belgelerle ne yapmamı istiyorsun?" diye sorduğunda Milene'nin tonu eşit ama sesinde hafif bir titreme seziyorum. Kayıtsız numarası yapmak ve keşfeden parmaklarım onu hiç etkilemiyormuş gibi davranmak için çok uğraşıyor.

Burnumu saçlarına gömüp nefes alıyorum. "Bırak. Yarın kontrol ederim," dedim baş parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek.

Milene'nin dudaklarından kısık bir inleme çıktı. "Lütfen dur."

"Neden?" Parmağımın ucunu amının ıslak dudakları boyunca gezdiriyorum. "Beğenmedin mi?"

Kucağımda döndü ve alt dudağını ısırdı. "Yapmıyorum."

"Tamam." Elimi çekmeye başladım ama bacakları kasıldı ve elimi olduğu yere hapsetti. Yüzündeki öfke ve şaşkınlığın karışımı paha biçilemez. Acaba öfkesinin yanlış yönlendirildiğini biliyor mu? Kızdığı ben değilim. Bundan zevk aldığı için kendine kızıyor. Gözleri aşağı kaydı ve dudaklarımda durdu.

Elimi gevşediği an, elimi külotunun içine kaydırdım ve onunla tekrar dalga geçtim. Parmağımı içine kaydırdığımda dudaklarından bir inilti çıktı. Bacaklarını açıyor, nefesi

hızlanıyor. Parmağımı içeri ve dışarı kaydırırken sıcak nefes yüzümü yalıyor. Ağzından küçük bir miyavlama çıktı ve bunu duyunca aletim şişti.

"Seni deli gibi becermeyi dört gözle bekliyorum, cara," diyorum gözlerinin içine bakarak.

"Hayal etmeye devam et," diye mırıldandı, sonra bir parmağımı daha eklediğimde sızlandı.

"Zaten yaptım. Kendimi sana çarptığımı, her lanet gece tatlı amını mahvettiğimi hayal ediyorum. Düzensiz solumasının keyfini çıkararak parmaklarımı sonuna kadar içeri soktum. "Ama sen çok inatçı olduğun için hayal kırıklığına uğruyorum."

"Senden hoşlanmıyorum!" diyor dişlerinin arasından .

"Hayır? Görünüşe göre amın elimi çok beğenmiş. Ama belki de yanılıyorum." Parmaklarımı çıkardım ve elimi amından kaldırdım.

Milene dişlerini birbirine kenetlemiş ve gözleri iri iri açılmış halde bana bakıyor. Yanacak gibi görünüyor.

Birisi kapıyı çalıyor. Milene hızla başını çevirip dizüstü bilgisayar ekranına baktı.

"Gir," diyorum ve elimi eteğinin altından çekiyorum.

Nino içeri girdi ama Milene'nin kucağımda oturduğunu görünce sendeledi. Gelmesi için işaret ettim ve masanın karşı tarafındaki bir sandalyeye oturdu.

“Muhbirle ilgili yeni bir gelişmemiz var” diyor. "Bilgiyi sızdırmak işe yaradı."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama beş kişilik bir grubun içindeydi.”

"Telefonları temiz mi?" Soruyorum.

"Evet. Biri itiraf etmedikçe kim olduğunu öğrenmenin hiçbir yolu yok."

"Beşini de eski güvenli eve götürün ve kamerayla izlenen bir odaya kilitleyin. Hep birlikte. İçeride koruma yok. Yiyecek yok, su yok.” Sandalyemde geriye yaslanıp Milene'ı da yanımda çekiyorum. "Ama bunu yapmadan önce muhbir olma olasılığı en düşük olanı al ve ona neler olduğunu anlat. Bilinsin ki sabaha kimse itiraf etmezse beşi de hendekte ölecek.”

Milene'nin vücudu geriliyor. Belki de onun önünde böyle şeyler konuşmamalıydım. "Yarın devam edeceğiz, Milene."

Kalkıp ofisten ayrılmadan önce Nino'ya baktı, sonra bana döndü ve yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Kapıyı arkasından kapattığında Nino'ya döndüm.

yanlış telefonu kullandığını veya garip davrandığını görmüş olmalı , ama hatırlamaları için teşvike ihtiyaçları olacak. İki adamını yayını izlemesi için görevlendir. Bakalım birbirlerini suçlamaya başlayacaklar mı? Suçlu yüzeye çıkabilir.”

"Ya yapmazsa?"

"Dediğim gibi, beşini de öldürün. Bu gemide hiç fare olmayacak.”

"Oldu bil."

"Bana Fitzgerald'dan bahset. Bu konuda yeni bir şey var mı?”

Masamdaki telefon yüksek sesle çaldığında Nino bana Fitzgerald'ın nerede olduğuna dair güncellemeler veriyor. Arayanın kimliğine baktım ve alt kattaki güvenlik masası olduğunu gördüm. Bir an için görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra aramaya cevap vermeye karar verdim.

"Bay. Ajello, karınızın az önce binadan ayrıldığını size bildirmek istedim.

"Ne?" Sandalyeden fırlıyorum. "Yalnız?"

"Evet. BENCE . . . Onu durdurmalı mıydım?

Ahizeyi elimde sıkıyorum. "Hala aşağıda mı?"

"Hayır, başarıyla bir taksi durdurdu ve gitti."

"Aşağıya indiğimde hala oradaysan," diye alay ettim, "seni kafandan vururum Steven."

Masanın üzerinden telefonumu ve arabamın anahtarlarını alıp kapıya yöneldim.

"Patron?" Nino arkamdan koşarak seslendi. "Ne oldu?"

"Karım oldu," diye çıkıştım, Nino peşimdeyken asansöre bindim ve Milene'i aradım.

"Evet?"

"Güvenlik detayı olmadan nereye gittin?" diye bağırıyorum .

"Yapacak işin olduğunu söylemiştin. Kahve içmek için Pippa's'a gidiyorum. İki saat sonra evde olurum."

"Sürücüye arkasını dönmesini ve korumalarınızın yanına gitmesini söyleyin. Şimdi, Milene!”

“Arkadaşımın küçücük evine dört koruma götürmeyeceğim. Taksi beni Pippa'nın binasının önüne bırakacak ve hemen geri döneceğim.

Garajın düğmesine bastım. "Sürücüye söyle o lanet U dönüşü yapsın!"

"Bana bağırma, Salvatore. Riskli bir yere gitmiyorum ve yakında döneceğim. Bir dahaki sefere güvenliği almam gerektiğini düşünüyorsanız, bunu daha sonra tartışabilir ve bir tür uzlaşma bulabiliriz.

Oh, ona bir taviz vereceğim. "Adres?"

"Neden?"

"Seni almak için geliyorum. Ben gelene kadar taksiden ayrılma.”

"Aşırı tepki vermeyi bırak. Döndüğümde konuşuruz.” Aramayı kesiyor. Numarasını tekrar çeviriyorum ama arama doğrudan sesli mesajına gidiyor.

Telefonu yüzüme kapattı. Kimse telefonu yüzüme kapatmıyor. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve arabama doğru ilerliyorum.

"Patron?" Nino arkamdan konuşuyor.

"Bana Pippa'nın adresini bulun!" Konuşmama devam ederken kapıyı açık bırakarak araca bindim. "St. Mary's'de hemşire olarak çalışıyor."

"Beş dakikaya alırım," dedi ve bana baktı. "Patron, iyi misin?"

Anahtarı kontağa soktum. "Neden olmayayım?"

"Bütün yol boyunca bağırıyordun. Asla bağırmıyorsun." Direksiyondaki ellerime doğru başıyla işaret etti. "Ve ellerin titriyor."

Tabii ki ellerim titriyor, o kadar öfkeliyim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum ve bu boku nasıl kaldıracağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana o adresi bul. Şimdi!" Kapıyı çarparak kapattım, arabayı çalıştırdım ve gaza bastım.

Gaz pedalına daha sert basarak garajdan çıkarken kırmızı ışığı görmezden geliyorum. Davranışlarım tamamen mantıksız ama umurumda değil. Nerede olduğunu bilmeme fikrine katlanamıyorum. Kafesteki bir fare gibi içimi kemiriyor. Tüm gücümle direksiyonu kavradım ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Çalışmıyor. Nerede o?!

MİLENE

"Ne oldu?" Daha ben onun dairesine girmeden Pippa sorularla üzerime atladı. "Neden istifa ettin? Son birkaç haftadır neredeydin? İki kez senin yerine geldim. Ben senin kaçırıldığını sandım."

"Üzgünüm, sadece telefonda konuşmak istemedim. Uzun Hikaye." Kanepeye çöktüm ve yumuşak minderlere yaslanarak gözlerimi kapattım. Bunu özledim. Sıradan dünya. Normal bir hayat. Binanın önünde on beş dakika geçirdim, yukarı çıkacak kadar sakinleşmek için derin nefesler aldım.

Salvatore'nin ofisinden ayrıldığımda, sanki duvarlar birden üzerime geliyor ve nefes alamıyordum. Kendimi çatı katına çıkmaya zorlayamadım. Dışarı çıkıp bir yere, orası dışında herhangi bir yere gitmem gerekiyordu, bu yüzden Pippa'yı aradım. Sanırım Cosa Nostra ile ilgili her şeyden kaçmaya çalışarak dört yıl geçirmek beni yumuşattı. Pek çok sorunun nasıl ele alındığını unutmuşum. Dördü masum beş kişiyi öldürmek bizim dünyamızda normal.

"Konuşmak!" Pippa diyor ve yanımdaki kanepeye oturuyor.

"Gizemli adamı hatırladın mı?"

"Evet."

"Pekala, biz birbirimizden hoşlanıyoruz," diyorum, açıklamanın geri kalanının kulağa ne kadar aptalca geleceğini bilerek. Ben de senin tavsiyene uymaya karar verdim.

"Ne? Adamla evlendin mi?" Bana bakıyor. "Ama onu yaklaşık bir aydır tanıyorsun!"

"Birbirimizi *gerçekten* seviyoruz." omuz silkiyorum

"Vay, Milene. bu . . . bu delilik."

Evet. Yarısını bilmiyor.

"Yani, bunca zamandır onunla birlikte miydin? Kim o? Bu yüzden mi istifa ettin? BENCE . . . vay. Buna hala inanamıyorum. Hiç düşünmeden hareket eden biri gibi görünmüyordun."

“Hayatımın çok sıkıcı hale geldiğini fark ettim ve yapmalıydım. . . bilirsin, biraz renklendir.

Pippa güler ve başını sallar. "Oh, kesinlikle heyecanlandırdın, bebeğim. Adamla evlenmeden önce en azından adını aldın mı?

"Evet. Ben Salvatore.”

"İtalyan? Güzel. İşyerindeki kızlara söylemek için sabırsızlanıyorum.

Ön kapıda yüksek bir patlama sesi yankılanır ve kapı uçarak açılıp Salvatore'un eşikte durduğunu ortaya çıkarır. Dudakları soluk ince bir çizgi halinde bastırılmış ve gözlerindeki karanlık delirmiş olduğunu gösteriyor. Sanki göz bebeklerinden minicik hançerler fırlıyor, hepsi bana doğrultulmuş. Nasıl oldu da beni bu kadar çabuk buldu?

Milene, dedi zorlama bir sakinlikle.

Yüzünde görüyorum ama. Gerekirse beni saçımdan sürüklemeye hazır. Bir iç çektim. Güvenliksiz gitmemeliydim ama çıldırıyordum. Şimdi buradayız ve olay çıkaracak.

Pippa'ya, "Gitmem gerek tatlım," dedim ve kanepeden kalktım. Uğrayıp merhaba demek istedim ama seni arayacağım ve bir öğleden sonra kahve içmeye gideceğiz. Anlaştık mı?"

Pippa'nın dairesinin zeminine uzun bir gölge düşüren Salvatore'ye ve sonra bana bakıyor. "Her şey yolunda mı? İstersen burada kalabilirsin.”

"Herşey yolunda." Onu yanağından öpmek için eğildim. "Seni haftaya arayacağım."

Kapıya doğru yürüdüm ve kocamın bakışlarıyla karşılaşmak için çenemi kaldırdım. Hâlâ avını görmüş bir aslan gibi saldırmayı bekliyor ama ben geri adım atmıyorum. "Sonra," diyorum alçak sesle.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elimi tuttu ve beni asansöre doğru götürdü.

Arabaya bindiğimizde kollarını direksiyona dayadı ve gözlerini uzaklara dikti. İkimiz de dümdüz ileri bakarken, o nihayet bozmadan önce en az beş dakika tehditkâr bir sessizlik içinde oturduk.

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın," dedi ve avucuyla direksiyona vurdu. "Asla, Milene."

Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Korktum, Tore. O binadan çıkmak zorunda kaldım.”

Güçlü parmaklar enseme dolandı ve gözlerimi açtığımda benimkinden birkaç santim ötede Salvatore'nin yüzünü buldum.

"Neden?" diye sordu dişlerinin arasından ve boynumdaki tutuşunu hafifçe sıktı.

“Birinin, sanki olgunlaşmış meyveleri dışarı atmaktan söz ediyormuş gibi beş kişiyi idam etmeye hazır olduğunu söylediğini duymak, insanı endişelendirebilir. Sanırım bunu biraz anlamışsınızdır.”

Ailede işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorsun, Milene.

"Evet. Bu yüzden ayrıldım. Ya da en azından denedi.

Küfür ediyor, sonra sert ve öfkeli bir öpücükle ağzını benimkine bastırıyor. Nefesim kesildi, hem şok oldum hem de kafam karıştı.

"Hiçbir zaman. Tekrar," dedi dudaklarıma doğru ve tekrar enseme sıktı. "Anladım?"

"Tamam." Başımla onayladım.

Kısılmış gözleriyle beni izliyor ve beni tekrar öpecek mi diye merak ediyorum. Ama sadece başını salladı, sonra boynumu bıraktı ve motoru çalıştırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

MİLENE

"Milen!"

Yatakta fırlıyorum ve uykuyu kırpıştırarak uzaklaştırıyorum. Salvatore odamın kapısında duruyor, saçları dağılmış ve gömleğinin düğmeleri açık. Dışarısı zifiri karanlık.

Giyin, dedi gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlayarak. "Sana on birinci katta ihtiyacımız var."

"Orada ne var?" Bir lambayı yakmak için acele ederken soruyorum, sonra dolaba gidip bir tayt ve bir tişört çıkarıp üzerime geçiriyorum.

“Revir. İrlandalılar, uyuşturucuları yüklerken adamlarıma saldırdı. On dakika içinde burada olurlar.”

“Burada reviriniz mi var? Kaç katınız var?” Dişlerimi fırçalamak için banyoya koşuyorum.

“Binanın sahibi benim” cevabı bana ulaşıyor.

Döndüğümde, Salvatore hâlâ düğmelerle uğraşıyordu. Banyoda geçirdiğim dört dakika içinde, o sadece ilk ikiye girmeyi başardı. Üçüncüyü tamamlamaya çalışmasını izliyorum ama sol elinin parmaklarının arasından kayıp gidiyor, bu yüzden küfrediyor.

Yanına gidip ellerini yoldan çektim. Ben düğmeler bitene kadar sıra boyunca ilerlerken o bir heykel gibi hareketsiz duruyor.

"Orası. Her şey hazır,” diyorum ve başımı kaldırıyorum.

Gözleri birkaç saniye boyunca benimkilere sabitlendi. Sonra aniden, "Hadi gidelim," diyor.

Alt kattaki asansörden çıktığımızda, Salvatore'yi kapıdan geçerek tavandan tabana beyaz fayanslarla kaplı büyük bir odaya kadar takip ediyorum. Manzarayı gördükçe ağzım açık kalıyor. Solda, her birinin yanında son teknoloji tıbbi ekipman bulunan üç sedye var. Arkaya doğru, alan, içinde bir ameliyat masasının göründüğü bir cam duvarla ayrılmıştır. Sağdaki duvar, tıbbi malzemelerle dolu büyük beyaz raflarla kaplı.

Minyatür bir hastane değil, belki bir bandaj ve benzeri ilk yardım malzemelerinin bulunduğu bir araba, belki bir IV standı olan küçük bir oda bekliyordum. Gördüğüm her şey karşısında şaşkına dönerek Salvatore'a döndüğümde, odanın karşı tarafında yer alan devasa bir servis asansörünün -Salvatore ve benim kullandığımdan farklı- kapıları açıldı ve bir grup insan yarısından fazlası içleri kan içinde, dosyalayın.

"Ilaria hangi cehennemde?" Salvatore, asansörden çıkarken Alessandro'yu yarı sürükleyen Nino'ya havlıyor. İri adam elini kanayan karnına tutuyor. Kurşun yarası mı?

Bir yerden bir kadın sesi, "Buradayım," diye duyuruyor. Ellili yaşlarının sonlarında, zarif, uzun boylu bir kadının ana asansörden çıktığını görmek için döndüm. Mükemmel şekillendirilmiş saçları kum sarısı. Üzerinde ipeksi bir bluz ve üzerinde beyaz kaşmir bir

ceket olan koyu mavi bir elbise pantolonu var . Bize ulaştığında, beni inceliyor ve içini çekiyor.

"Sanırım bu karısı. Tanışmaları sonra yaparız," diyor kadın, montunu çıkarıyor. Ellerini ovmak için lavaboya gidiyor, sonra çekmecelerden birinden plastik bir doktor önlüğü çıkarıyor, bir çift eldiven takıyor ve hızla yaralı adam grubuna doğru ilerliyor.

"Kim o?" Salvatore'a baktım ve kendi ellerimi ovmak için lavaboya yöneldim.

"Annem" diye cevap verir.

Alessandro'nun etrafına toplanmış gruba katılmak için uzaklaşırken, bir an sersemlemiş halde sırtına baktım. Tek yapabildiğim, o küçük bombadan kurtulmak için başımı biraz sallarken hızla gözlerimi kırpıştırmak.

Onun annesi?

Hazırlanmayı bitirdim ve odanın diğer ucundaki kaosa doğru koştum, Salvatore'nin annesi çoktan Nino'ya Alessandro'yu küçük ameliyathaneye götürmesi talimatını veriyordu.

SALVATORE

"Bunu tut." Milene elimi tuttu ve avucumu Carmelo'nun omzundaki yaraya sıkıştırılmış sargılı gazlı bezin üzerinden geçirdi. "Kahretsin, Tore. Daha fazla baskı yapmalısın."

Carmelo kocaman açılmış gözlerle ona, sonra bana bakıyor. Onun aval aval bakmasını görmezden geldim ve Milene'nin Filippo'ya doğru ilerleyip vücudunun yan tarafındaki yırtığı incelemek için gömleğini yukarı çekmesini izledim .

"Yüzeysel. Seni dikmemi mi istersin yoksa Ilaria'nın mı dikmesini istersin? o soruyor.

Filippo bana bakıyor ve başımı sallıyorum. Kesinlikle gerekli olmadıkça karımın başka bir erkeğe dokunmasına izin vermem.

Filippo hemen, "Doktor bunu yapabilir Bayan Ajello," dedi.

"Tamam, gidip ameliyathanede bana ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım."

Alessandro'nun yatağının yanındaki serumu kontrol etmek için duruyor, eldivenlerini ve steril ceketini değiştirmeye gidiyor, sonra Ilaria'nın Pasquale'nin kalçasındaki kurşunu çıkarmaya çalıştığı küçük odaya gidiyor. Yarasıyla yirmi dakika daha uğraşırlar. Ilaria eldivenlerini çöpe atıp yenisini giyip sürgülü kapıyı açarken Milene bacağını sarar.

"Sonraki!" Ilaria bağırır, ardından Carmelo'ya bakar. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Carmelo. Bugün benim için neyin var, hmm?"

Ilaria ve Milene'nin yaralılarla ilgilenmesi iki saat daha sürer ve herkes tedavi edildiğinde saat çoktan sabahın sekizi olmuştur. Alessandro'nun midesindeki yara nedeniyle birkaç gün revirde kalması gerekecek. Carmelo ve Pasquale'nin yaraları daha az ciddi, bu yüzden yarın taburcu edilecekler. Diğer dört kişi tedavileri biter bitmez evlerine yollandı. Toplam yedi yaralı. Fitzgerald'ı elime geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Servis asansörü açıldı ve Nino dışarı çıktı, ardından da tam da bu tür durumlar için maaş bordrosuna aldığım iki hemşire geldi. Alessandro, Carmelo ve Pasquale'i yarın öğleden sonra başka bir çift devralana kadar göz kulak olacaklar.

"Hadi yukarı çıkalım. Ada'ya bize yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyledim." Ilaria'ya paltosunu uzatıyorum. "Misafir odalarından birinde uyuyabilirsin ya da birinin seni bırakmasını sağlayabilirim. "

"Gerek yok. Cosimo beni dokuzda alacak. Gitmeden önce Alessandro'yu bir kez daha kontrol etmek istiyorum."

"Hastaneye taşınması gerekiyor mu?" Soruyorum.

"Hayır. O şanslıydı. Kurşun herhangi bir organa zarar vermedi. Pazartesiye kadar günde iki kez onu kontrol etmek için uğrayacağım. O zamana kadar gitmesi iyi olur."

Başımla onayladım. "Milene'i alacağım ve yukarı çıkacağız."

Ilaria bir şey söylemek istiyormuş gibi bana bakıyor ama tek kelime etmeden gidiyor. Karımı aramak için arkamı döndüm ve onu Pasquale'nin serumunu değiştirirken buldum, adam ona bir melekmiş gibi bakarken gevezelik ediyordu. Ona ulaşmam, onu kollarıma almam ve diğer hemşirelerden birine işi devralmasını işaret ederek asansöre doğru taşımam beş saniyenin tamamını aldı.

"Yırttı? Ne yapıyorsun?"

"Seni eve götürüyorum."

"Bir konuşmanın ortasındaydım."

"Görebiliyordum," dedim ve dirseğimi kullanarak on ikinci katın düğmesine bastım. "Gerekmedikçe adamlarımla konuşmayacaksın. Ya da herhangi bir erkek, bu konuda.

"Ne?"

"Beni duydun."

"Saçmalama."

En üst kata çıktığımızda asansör zili çalıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Milene'ı yere bıraktım ama çıkmasına izin vermek yerine, durdur düğmesine basıp ona doğru bir adım attım ve avuçlarımı kafasının iki yanındaki duvarlara dayayarak onu kabinin içine hapsettim. "Adamlarımla konuşmak yok, Milene."

"Tanrım, birdenbire sana ne oldu?" Kurtulmaya çalıştı ama onu belinden tuttum ve vücudunu benimkine doğru çektim.

"Yap. Olumsuzluk. Sına beni," diye fısıldadım, elimi başının arkasına koyup yüzünü benimkine doğru çekerek. "Çünkü sana Pasquale'nin az önce baktığı gibi bakan başka birini görürsem, onların işini bitiririm."

"Tanrı aşkına, Salvatore. Bu kesinlikle. . "

Ağzımı onunkine bastırarak sözlerini yuttum ve sol elimi tişörtünün altına kaydırdım. Milene nefesini tuttu ve bir an kaskatı kesildi ama sonra elleri boynuma dolanarak beni içine çekti.

Gözlerinin içine bakmak için bir saç teli çekmeden önce dudaklarım onunkine değdi. Onu bitireceğim, Milene. Her kimse," dedim ve ellerimi vücudunun yanlarından kalçalarına doğru kaydırdım. Onu kavrayıp kaldırdım ve arka duvara bastırdım. "Anladım?"

Milene başını salladı ve bacaklarını belime doladı, sonra sert aletim onun cinsiyetine bastırdığında inledi. Bir kadını, uyanıkken her düşüncemi işgal edecek kadar çılgınca istediğimi hatırlamıyorum.

"Oturma odanızda neden İran halısının üzerinde pençelerini keskinleştiren bir kedi var?" diyor annem arkamdan bir yerden.

Meşgulüz Ilaria, dedim ve Milene'nin dudaklarına saldırmaya devam ettim.

"Böylece görebiliyorum."

Milene kollarımda kıvranıyor, ben de isteksizce onu yere indirdim ve o asansörden çıkıp koridoru geçip Ilaria'nın yanından geçerek çatı katına girerken gözlerim onu takip etti. lanet olsun o kediye

"Buraya kedi getirmesine izin mi verdin?" Ilaria soruyor.

Yanından geçip oturma alanına doğru ilerliyorum. "Bu bir kedi değil. Bu şeytanın yumurtası. Ve Cosimo'nun seninle buluşması gerekmiyor muydu?

"Yolda," diye yanıtlıyor Illaria .

Ada kahvaltı için yemek masasını hazırladı, ben de oturma odasını engelsiz bir şekilde görmemi sağlayan bir sandalye seçtim. Milene kitaplığın önünde ellerini beline koymuş, Kurt'u rafın tepesinden indirmeye ikna etmeye çalışıyor. Ağzında sosis parçasına benzeyen bir şey var.

"O kaç yaşında?" Ilaria soruyor ve yanıma oturuyor.

"Yirmi iki."

"Genç. Orada iyi iş çıkardı. Tıp öğrencisi mi?"

Kedi raftan fırlar ve kanepenin altına koşar. Milene kıvrılarak mobilyaların altına bakmak için çömeldi.

"Bir hemşire." Kahveme uzanıp bir yudum alıyorum.

"Onunla neden evlendin, Salvatore? Cosimo bunun Chicago Ailesi ile yapılan bir anlaşma yüzünden olduğunu söyledi ama ikimiz de kimsenin sana bir şey yaptıramayacağını *biliyoruz .*

"Tam olarak emin değilim, Ilaria." Milene kanepenin altına bakmaya devam ederken sert kıçına bakarak başımı eğdim. "Beynimi tamamen mahvetti. Mantıksız davranmaya başladım."

"Nasıl yani?"

"Birkaç gün önce bir arkadaşını görmeye gitti. Yalnız. çevirdim Ofisten park yerine kadar Nino'ya bağırdım."

"Bu sana pek benzemiyor."

"Biliyorum."

Milene sonunda kediyi yakalar ve mutfağa taşır.

"Orada yersin!" Köşedeki kaseyi işaret ediyor.

Kedi ona bakar, tezgahın üzerine atlar ve ardından sosisi çiğnemeye devam ettiği buzdolabının üstüne. Milene ellerini havaya kaldırdı, kediyi buzdolabının üzerinde bıraktı ve yanıma oturmak için yanıma geldi .

"Yani bana annenin cerrah olduğunu hiç söylemedin." Masanın ortasındaki tepsiden hamurdan bir parça alır. “İzlemek harikaydı Bayan Ajello. Her zaman Tore'un adamlarına yama yapan sen misin?

Takma adı duyunca annemin kaşları kalktı.

"Salvatore'un günlük işler için bir pratisyen hekimi var. Beni yalnızca ciddi yaralar olduğunda ararlar," dedi ve yan yan bana doğru baktı. "Kazdığım mermiler oğlumun içinden olmadığı sürece umurumda değil."

"Evet, bunun çok sık olduğunu duydum." Milene böreğinin geri kalanını ağzına tıkar ve masadan kalkar. "Kaza yapacağım. Bu öğleden sonra ofiste bana ihtiyacın var mı?

"Hayır. Bir saat sonra Arturo ile günün çoğunu alacak bir toplantım var," dedim.

Peki ya uyku? İkiden beri ayaktayız.”

"Beni sana katılmaya mı davet ediyorsun, cara?"

Bana burnunu kıvırmadan önce gözleri büyüdü. "Bu sorunun cevabını biliyorsun." Ilaria'ya döner. Sizinle tanışmak güzeldi Bayan Ajello. Umarım bir dahaki sefere birbirimizi daha az dramatik koşullar altında görürüz.”

Milene gözden kaybolduğu anda annem kollarını kavuşturup bakışlarını bana dikti. "Cara?"

"Evet. Neden?"

"Kimseye karşı sevgi dolu sözler kullandığını hiç duymadım."

"Herşeyin bir ilki vardır."

Ilaria'nın gözleri kısıldı. "Ve siz ikiniz birlikte yatmıyor musunuz?"

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Yani değilsin. ”

"Hayır. Henüz değil."

"Sen ilişki kurmazsın, Salvatore. Birinde nasıl davranılacağını bildiğinden çok şüpheliyim. Bildiğim kadarıyla, kadınları sadece düzüşmek için kullandın, peki bu kızda bu kadar farklı olan ne? Siz ikiniz zaten evlisiniz. Neden oda arkadaşı oynuyorsun?”

"Hayattaki tüm seçimlerini çoktan elinden aldım," diyorum. "Sonunda birlikte yattığımızda, bunun nedeni o adımı atmaya karar vermiş olması."

"O asansörde gördüğüm şey ilk temel eylem değil." Başını sallıyor. "İkinizin etrafındaki hava resmen cinsel enerjiyle dolup taşıyor. İkinizi bir odaya kapatıp gitmeyi düşünüyorum.

"Bana hâlâ kızgın."

"Onunla evlendiğin için mi?"

“Evliliğin kendisinin onu o kadar rahatsız ettiğini düşünmüyorum. Onunla birlikte gelen diğer her şey.” Kendime bir kahve daha koyuyorum. “Çalıştığı hastaneden istifa ettirdim.”

“İşten ayrılmak istemedi mi?”

"Hayır. Belki durum farklı olsaydı, bir şeyler yapabilirdik ama İrlandalılar bir cinayet serisindeyken, bunu riske alamam.

"Yani, İrlandalılar ortadan kalksaydı çalışmasına izin verir miydin?"

"Belki. Kadın hastalıkları ya da pediatriye geçmeyi kabul etmiş olsaydı. Yetişkin erkek hastaların olmadığı bir yer.”

"Bana kıskandığını mı söylüyorsun?"

"Ben kıskanç değilim." kahveden bir yudum alıyorum "Karıma bakan her erkeği öldürmek için kontrol edilemez bir dürtüm var."

Annem birkaç saniye beni izliyor, sonra ellerini masaya koyup öne doğru eğiliyor. "Umarım bu geçici bir aşktır," diyor. "Eğer gerçekten saplantılıysan, Tanrı ona yardım etsin."

Kulağa uğursuz geliyor.

"Çünkü o. Çocukluğunuzdan beri insanlarla bağlantı kurmakta hep sorun yaşadınız. Senin gibi birini idare etmek için çok genç."

"Ilaria, lütfen, sanki ben bir psikopatmışım gibi konuşuyorsun."

Annem içini çekti ve bakışlarını arkamdaki bir şeye çevirdi. Gözleri birkaç dakika o noktaya yapışık kaldı ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

Sen benim çocuğumsun, Salvatore. Seni olduğun gibi seviyorum, dedi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki sen çoğu insanın normal saydığı biri değilsin. Eğer haklıysam ve bu kıza karşı bir şeyler hissediyorsan, onun hayatını çok zorlaştırırsın. Bir şeye odaklandığında mantıksızlaştığını biliyorsun. Ya kendini kontrol etmen ya da ona bazı şeyleri açıklaman gerekecek. Aksi takdirde, sonunda koşacak. ”

"Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Ceketinin içindeki telefon çalıyor.

"Keşke bilseydim. Senin beynin farklı çalışıyor evlat. Bunu hatırla." Telefonu çıkarıp ekrana bakıyor. “Cosimo burada. Alessandro'yu kontrol edeceğim, sonra gitmiş olacağım.

"Cosa Nostra'dan nefret ettiğini iddia etmen ilginç, ama yine de benim kapolarımdan biriyle ilişkin var."

"Elbette nefret ediyorum. Bu kahrolası Aile yüzünden neredeyse ölüyordun," diye havlıyor, nezaket maskesini biraz düşürüyor. "Nasıl hayatta kaldığını hala bilmiyorum. Cerrahın dışarı çıkıp bana senin yaşayacağını söylemesi için dua ederek o hastane koridorunda beklemenin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok.

"Yaşadım, Ilaria. Ve bu yedi yıl önceydi. ”

"Zar zor ve sonuçsuz olarak yaptın," diye tersledi, sol bacağıma baktı ama hemen gözlerini kaçırdı.

Bacağımın bir kısmını kaybetmek benden çok Ilaria'yı etkiledi. Hala onunla tam olarak uzlaşmadı. O etraftayken her zaman protezimi taktığımdan emin olurum çünkü son birkaç kez beni onsuz gördüğünde, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikerek ayrıldı. Onlara karşı savaşıyordu ama ben yine de gördüm.

Ilaria ceketini alıp omzumu sıkıyor. "Konuşmaya ihtiyacın olursa beni ara. Alessandro'nun nasıl olduğuna bakmak için bu akşam uğrayacağım.

OceanofPDF.com

17. Bölüm

MİLENE

Kafamın dibinde bir karıncalanma hissi ile uyanıyorum ve anında birinin beni izlediğini anlıyorum. Salvatore olduğunu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yok.

"Saat kaç?" diye mırıldandım.

"Saat öğlen üç."

Sevgili Tanrım, sesi yarı uykulu beynimde daha da yıkıcı bir etkiye sahip. Derin ve seksi, kendimi battaniyenin altına gömmek ve sadece baritonunun sesini almak istememe neden oluyor. Sözler değil, tını. Seks yaparken tonunun daha da alçalıp düşmediğini merak ediyorum. Hayır, o tavşan deliğine inmeyeceğim.

Gözlerimi tamamen açmadan önce birkaç kez kırpıştırdım ve Salvatore'u omzunu kapı pervazına dayamış, siyah gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrık ve üstteki iki düğmesini çözmüş halde buldum.

"Adamları kontrol ettin mi?"

"Evet. Onlar iyi." Başımın üstündeki yastığa kıvrılmış olan Kurt'a bakıyor . "Kedinizin kuyruğunu yüzünüze kapatarak uyuduğunu biliyor musunuz?"

"Bunu başından beri yapıyor. Onu yatağın ayak ucunda uyutmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Tekrar denemelisin."

"Neden?"

"Çünkü sen benim odama taşındığında kediyi yatağımda istemiyorum."

"Odana taşınmayı düşünmüyorum."

"Ama biliyorum, Milene."

Gitti ve her geceyi onun yatağında geçirmek istediğim için kendimi hor görerek kalçalarımı birbirine bastırdım.

Asansördeki bölümü ve onun vücuduna ezilmenin, aletini amcığıma bastırmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Bastırmak zorunda kaldığım iniltiyi düşünmek bile beni alt üst ediyor. Arkasından koşma ve kollarına atlama dürtüsünü görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Onun yerine saçımı yıkamak için banyoya yöneldim.

Elde tutulan duş başlığını kaldırıp amcığımda su jeti titreşene kadar aşağı indiriyorum ve boştaki elimin bir parmağını ağrıyan göbeğime kaydırıyorum. Salvatore'u önümde, kendi parmağım yerine onun parmağını içimde hayal ederken zevkten titreyerek zevk dalgalarının beni yenmesine izin verdim. Bir inilti ile geliyorum.

* * *

Geç bir öğle yemeği yerken, Bianca'ya bir mesaj atıp ondaki yenilikleri soruyorum. Andrea'yı da aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Salvatore görülecek bir yer değil. Muhtemelen ya uyuyordur ya da ofisinde İrlandalılardan intikam planları yapmaktadır. Yemeğimi bitirdikten sonra yaralıları kontrol etmek için revire gidiyorum.

Ecza dolabını düzenleyen nöbetçi hemşireye başımla selam verip odanın en uzak köşesinde yatağında yatan Alessandro'ya doğru yürüyorum. Telefonunda geziniyor ama yaklaştığımda cihazı indiriyor.

Gözlerinin benimkileri delme şekli son derece rahatsız edici. Sanki her hareketimi ve tepkimi analiz ediyor. Gözlerindeki bakış her şeye hazır olduğunu gösteriyor ve bunu herkesle yaptığını fark ettim. İnsanları bu kadar yoğun bir odaklanma ile gözlemleme şekli sinir bozucu.

Bir keresinde, Afganistan'daki beşinci görevinden dönen, gözlerinde neredeyse aynı bakışla dönen bir savaş gazisi olan başka bir adamla tanıştım. Hâlâ düşman bölgesindeymiş gibi, her köşede saklanan isyancılarla savaşmaya hazırmış gibi davrandı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum serumunu kontrol ederek. Yanıt vermiyor, sadece serum torbasını yerine koyup yatağın ayakucundaki tabloya bir not karaladığımı izliyor.

"İyi," diyor sonunda.

"Ey." Teatral bir şekilde kaşlarımı çattım. "O konuşuyor."

Alessandro bana karanlık bakışlarından birini daha bahşetti, sonra telefonunu aldı ve kaydırmaya devam etti. Gözlerimi devirip yan yatağa yöneldim.

Arka cebimdeki telefon titrediğinde Pasquale'nin kalçasındaki sargıyı değiştiriyordum. Muhtemelen Andrea'dır, bu yüzden çalmasına izin verdim ve yarayı sarmaya devam ettim. Ancak, zil sesi durur durmaz yeniden başlar. Bandajı sabitledim ve telefonu çıkardım. Salvatore'nin adı ekranı aydınlatıyor.

"Nereye. Are. Sen?" Aramayı cevapladığım anda ısırıyor, sesi ölümcül derecede sakin .

"On birinci katta. Neden?"

Telefonu kapatıyor. Bir şey mi oldu? Tıbbi malzemeleri toplayıp odanın diğer tarafına taşıyorum. Kullanılmayan bandajları dolaba geri koyarken sağımdaki kapı gümbürtüyle açıldı ve Salvatore içeri girdi. Tertemiz bir takım elbise dışında veya protezsiz çatı katından ayrıldığını hiç görmedim ama şimdi sadece eşofmanını giyiyor ve koltuk değneklerine yaslanıyor. Pasquale'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa bu normal bir olay değil. Salvatore'nin gözleri beni bulduğu an bana doğru yöneldi. Neredeyse önümdeyken bile durmuyor ve ben duvara çarpana kadar kendimi geri geri giderken buluyor.

"Salvatore?" yüzüne bakıyorum.

Gözleri kısılır, hızlı nefes alır ve burun delikleri açılır.

"Seni arıyordum ve orada değildin," dedi dişlerinin arasından. "Bana haber vermeden çatı katından çıkamazsın."

"Ama ben senin alt katındayım."

"Önemli değil."

"Burada bir mahkum muyum?"

"Hayır." Gözlerinde kontrollü bir çılgınlık var. "Nerede olduğunu her zaman bilmem gerekiyor."

Aptalca. Evden ne zaman çıkmak istersem ona haber vermemi mi bekliyor? Bir an benimle dalga geçtiğini sandım ama sonra ifadesini gördüm. O çok ciddi.

"Neden?" Soruyorum.

“Ben sadece istiyorum. Burada işiniz bitti mi?

"Ben de Carmelo'yu kontrol etmek istiyorum. ”

Ilaria daha sonra burada olacak. Onun iyi olduğundan emin olacak. Hadi gidelim."

Başımı sallayıp onu asansöre kadar takip ettim. Çatı katına vardığımızda hiçbir şey söylemiyor. Garip davranışının bir açıklaması yok. Yatak odasına girip kapı eşiğinde durduğunda arkasından yürüdüm.

Salvatore yatağa oturur ve eşofmanının sol paçasındaki düğümü çözer. Malzemeyi yukarı çekiyor ve duvara yaslanan proteze uzanıyor. Onu takması uzun zaman alıyor. Olması gerekenden çok daha uzun. Astar kılıfını yuvarlamak, yalnızca tek bir tam işlevli el ile oldukça başarılı çünkü kumaş parmaklarından sürekli kayıyor. Akşam duş aldıktan sonra protezini neden takmadığını merak ettim. Muhtemelen günde iki kez yapmak çok zahmetlidir.

"Bir şeyler mi oluyor?" Soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Çatı katından her ayrıldığımda sana haber vermemde ısrar ediyorsun. İrlandalıların bu binaya girmeyi deneyebileceğini mi düşünüyorsun?

"Bunun İrlandalılarla hiçbir ilgisi yok." Astar tekrar parmaklarından kaydığında küfretti. "Ve kimse bu binanın içine giremez."

"O zaman neden? Kaçacağımı falan mı düşünüyorsun?”

Cevap vermiyor ama protezle uğraşmaya devam ediyor. Onu giydiğinde ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve elini enseme doğru kaldırdı.

"Koşmayı deneyebilirsin," dedi ve başımı kaldırdı, "ama seni her seferinde yakalayacağım, Milene."

Hâlâ gömleksiz ve ona bu kadar yakın olmak zaten karışık olan zihnimi karıştırıyor. Adamın sekizli bir paketi var. Gözlerim midesine gidip emin olmak için her bir karın kasını tekrar saymak isterken, kayıtsızmış gibi davranmaya nasıl devam edebilirim? Bu bokun bir efsane olduğunu sanıyordum.

"Lütfen bir gömlek giyer misin?"

"Hayır." İleriye doğru bir adım daha atarak beni bir adım geri attı. Boynumun arkasını tutan el, sırtımın hemen yanında durana kadar aşağı kaydı. Tüylerim diken diken tüm vücudumu kaplarken cildimdeki minik tüyler yükseliyor.

"Yırttı?"

"Evet?" Bir adım daha, ardından bir adım daha, ta ki sırtım koridorun duvarına gelene kadar.

"Beni sürekli köşeye sıkıştırmanın nesi var?" diye sordum, avuçlarımı göğsüne yaslama düşüncelerinden kendimi uzaklaştırmaya çalışarak. “Seni tahrik ediyor mu?”

"Belki. Neden kontrol etmiyorsun?” Elimi alıp kasığına bastırdı ve havayı içime çektim. O bir kaya kadar sert.

"Bu cinsel sindirmeyi bırak, Salvatore," diye mırıldandım.

"Kaçmaya çalıştığını görmüyorum." Başını eğerek beni izliyor, sonra parmağını yanağıma değdiriyor. "Ya da sikimi bırakıyorum, bu konuda."

Nefesimi tuttum ve hızla elimi çektim.

"Söyle bana Milene, şimdi elimi külotunun içine sokacak olsam," -sağ elini kalçamdan öne doğru kaydırıyor, parmağını göbeğimden şortumun beline kadar bir çizgide gezdiriyor- " seni ne kadar ıslak bulurum?”

Ona kuru olduğumu söylemeliyim ya da dönüp gitmeliyim. Ya da durmasını isteyin. Bunun yerine alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi kırpmadan bakışlarını tuttum.

Kot pantolonumun ilk düğmesini yavaşça çözdüm. Salvatore başını eğip dudaklarını benimkilere bastırıyor ama bu sadece bir saniye sürüyor.

"Sıradaki, cara," dedi dudaklarıma doğru ve ben bir düğmeyi daha geri alıyorum. Bu sefer alt dudağımı dişlerinin arasına alıp nazikçe emmesi beni arzudan delirtiyordu.

"Sonraki."

Son iki düğmeyi açtım ve ne yapacağını görmek için derin bir nefes aldım. Parmağı külotumun üst kısmındaki fırfırlı kısmın altında aşağı indi ve oradaki ıslaklığa bastırdı.

"Batırılmış. Bu kadar kötü olduğunu bana söylemeliydin, Milene. Parmaklarını hızla klitorisime sürttü ve nefesim hızlandı. "Neden bu kadar inatçısın?"

İnatçı değilim, diye fısıldadım. "Sana kızgınım."

"Bana kızmaya devam edebilirsin. Umurumda değil. Sol elini başımın yanında tutuyor. "Arkanı dön ve avuçlarını duvara daya."

Hayır! Elini çek ve uzaklaş , beynim ağlıyor . Ne yazık ki, zihnimin vücudum üzerindeki kontrolünü kullanma yeteneği koptu, çünkü kendimi tam olarak onun emrettiğini yaparken buluyorum. Döndüğüm anda vücudunu benimkine bastırdı, eli yeniden külotumun içine girdi ve iniltiyi zar zor engelleyebildim. Ya da belki de değil, zar zor araladığım dudaklarımdan küçük bir sızlanma kaçarken.

"Oynadığımız bu küçük oyundan oldukça keyif alıyorum." Parmağı itti, bastırdı ve daireler çizerek zaten ıslak olan girişimin daha da ıslanmasına neden oldu.

Biraz daha fazla baskı uyguladığında dişlerimi gıcırdattım ve son direncimi de kaybetmeden önce tutmaya çalışsam da pes ettim. Biraz çığlık mı attım? Belki, ama onun çok yetenekli parmakları sayesinde yaşadığım beden dışı deneyim, düşünmemi zorlaştırıyor. Bu kez klitorisimde yavaşça daireler çizerek, tüm doğru yerlere baskı

uygulayarak, onun ipindeki bir kukla gibiyim. Nefesim hızlanıyor, kalbim göğüs kafesimde atıyor.

"Ancak bu türden her oyunda olduğu gibi, sonunda yalnızca bir kazanan olabilir." Klitorisime biraz daha bastırıyor, hareketleri daha hızlı ve kontrollü ve metodik dokunuşunun altında, son direncim de hızla dışarı sızıyor.

"Kazanacağını mı düşünüyorsun?" Tekrar dudağımı ısırdım ve alnımı duvara yasladım. Daha. Daha fazlasına ihtiyacım var ama bunu ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim. Bir şeytan. Evet, o bir iblis, şeytani parmaklarıyla bana eziyet etmek ve bir enstrüman gibi çalmak için gönderilmiş. Parmaklarına her basışımda aklımın bir parçasını daha kaybediyorum.

"İşte mesele bu, Milene," diye kulağıma fısıldadı ve parmağını yavaşça girişime doğru hareket ettirdi. "Zaten kazandım. Geriye kalan tek şey bunu kabul etmen."

"Hiçbir şey kazanmadın, Salvatore."

"Bundan emin misin Cara?" diye soruyor ve iki parmağını içime kaydırıyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanırken derin bir nefes alıp inledim. Diğer eli hızla klitorisimi ovmak için hareket ederken parmaklarını daha da derine itiyor. Parmakları kıvrılıp iç duvarıma masaj yaparak G noktamı buldu. Bu kez zevk sistemimi alt ederken çok yüksek bir inilti havayı dolduruyor.

Salvatore klitorisimi biraz daha sert çimdikleyip iki eliyle daha hızlı ovalarken, daha önce hiç yaşamadığım bir orgazma ulaşıyorum. Dalga dalga spazmlar bedenimi kasıp kavuruyor, tüm mantıklı düşünceleri bastırıyor. Sanki o an zihnim tamamen dağılıyormuş gibi geliyor .

Dudakları boynumun yan tarafına değiyor. Hafif öpücükler, kulak memelerime kadar gırtlağımın sütununu biberliyor. Usulca fısıldıyor, O benim parmaklarımlaydı, Milene. Bu gece uyumaya çalışırken, onun yerine aletimin senin içinde olmasının nasıl bir his olduğunu hayal et."

Parmaklarını nazikçe dışarı kaydırdı, eli kayboldu ve nefesler arasında o da gitti ve beni koridorun ortasında, alnım ve ellerim duvara yaslı nefes nefese bıraktı.

* * *

Lanet olsun ona, diye mırıldandım ve komodinin üzerinden telefonu alıp saate baktım. Sabah dört İnledim, telefonu yerine koydum ve yüzümü yastığa gömdüm, duvara bastırılma anımı kafamdan atmaya çalıştım. Hiçbir zihin jimnastiği başarılı olamaz.

Yataktan kalkıp mutfağa gidiyorum. Belki de sarhoş olup kanepede kendimden geçmeliyim. Sık içmediğim için fazla sürmez. Üç kadeh şarap işe yarardı.

Buzdolabından açık bir şişe beyaz şarap çıkardım ve bir bardak almak için lavabonun yanındaki dolaba yürüdüm. Ona uzanırken, Salvatore'nin mutfağa girdiğini duydum ve elim kutsal kâseme doğru yolculuğunda hareketsiz kaldı. Birkaç dakika sonra sırtımda hafif bir dokunuş hissediyorum.

"Uyuyamıyor musun?" kulağımın arkasından fısıldanan sözler geliyor, ardından ensemdeki ince tüylerin bir anda dikkat çekmesini sağlayan hafif bir öpücük.

"Hayır. ”

"Ben de değil." Boynuma bir hafif öpücük daha. "İki bardak alın. Ve şarabı getir.

"Nereye getirelim?" diyorum.

"Yatak odama," dedi ve dudaklarını omzuma yaklaştırıp hafifçe ısırdı. "Davranacağım."

"Ey? Şimdi davrandığın gibi mi?”

"Çok inatçı." Boynumun yan tarafındaki deriyi öpüyor. "Konuşabiliriz. Eğer istediğin buysa."

"Evet." İki bardağın saplarını parmaklarımın arasında tutuyorum ve soğumuş şişeyi durduğu yerden alıyorum. Arkamı döndüğümde, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana baktığını görüyorum. "Sadece konuş, Tore."

Sadece konuş, Milene.

Başımı salladım ve onun yanından geçerek önceki olaylardan bu yana yeni bir görünüme bürünen koridora geçtim. Birkaç adım geriden gelirken gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Yatak odasının kapısı kapalıydı, bu yüzden eğilip dirseğimle kapı koluna bastırdım ve tişörtümün kalktığını hissettim. Döndüğümde Salvatore'un tam arkamda durduğunu, parmağını gömleğimin eteğinin altında tutmuş, kıçımı süzdüğünü gördüm.

"Yırttı! Bir anlaşmamız vardı.

Ama sana parmağımı bile sürmedim Milene, dedi gözlerini arkamdan ayırmadan. "Kırmızı sana çok yakışıyor Cara. Özellikle fırfırları severim.”

“İç çamaşırı seçimimi onaylamana sevindim. Şimdi kes şunu.”

Kapıyı açtım ve buraya konuşmak için gelmediğimi çok iyi bildiğim halde yatak odasına girdim. Gecenin bir noktasında, uyumaya çalışırken savurma ve dönme arasında, sonunda kendime itiraf ettim - artık karşı koyamıyorum. Dürüstlüğüm lanet olsun. Böyle devam edemem çünkü devam edersem aklımı kaybedeceğim.

SALVATORE

Bardakları kapının yanındaki şifonyere bırakan Milene'nin yanından geçip yatağın kenarına oturdum ve saten çarşafların üzerine yayılmadan önce koltuk değneklerimi duvara dayadım. Milene şarabı dolduruyor, sonra kalçasını sallayarak yanımdaki komodine doğru ilerliyor ve bardağımı bırakıyor. Odanın içinde dolaşırken, alanı kontrol ederken Sauvignon Blanc'ı yudumluyor. Umarım beğenir çünkü bundan sonra her geceyi burada benimle geçirecek.

Yatağa bakan duvardaki geniş bir manzara resminin önünde dururken, "Sanatı gerçekten seviyorsun," diyor.

"Evet."

"Pahalı bir hobi." Şarabından bir yudum alıyor ve tabloların geri kalanını incelemeye devam ediyor.

Daha ne kadar sadece sohbet edecekmişiz gibi davranmaya devam edeceğini merak ediyorum. İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Karımın, yanlış olduğunu bilse bile kararlarının arkasında durmaya neredeyse patolojik bir ihtiyacı olduğunu fark ettim. Nino'nun ortaya çıkardığı bilgilere göre, Milene'nin babası, çocuklarına iradesini dayatmak için elinden geleni yapan bir tirandı. Muhtemelen hayatı üzerinde bir görünüşe sahip olmak için her şeyi yapmaya, hatta kendisiyle savaşmaya mecburdur. Beni istiyor ama bunun bir şekilde başarısız olduğu anlamına geleceğinden korkuyor. Bir süredir bu durum etrafında dans etmesine izin vererek ona sabırlı davrandım ama bu gece sona eriyor.

"Buraya gel, Milene."

Arkasını döndü, bir yudum daha aldı ve tek kaşını kaldırdı. "Yatağına mı?"

"Evet. Buraya gel yoksa sen gelene kadar seni bu çatı katında kovalarım.

"Seni geçebileceğime oldukça eminim." Sırıtıyor.

"Engelli biriyle alay etmek, cara? Bu bir tıp uzmanına yakışmaz." Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve gözlerinin pazılarıma nasıl kilitlendiğini fark ettim.

Hayır" kelimesinin anlamını anlayamamandır , Salvatore."

Birkaç dakika dudaklarının kıvrımına odaklandım ve sonra "Biraz oyun oynamaya ne dersin?" diye sordum.

"Oyunlarınla ilgilenmiyorum."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun, cara?"

Bardakla ağzını kapatırken gözleri benimkilere takıldı. "Senden ya da oyunlarınızdan korkmuyorum" diyor. "Aklında ne var?"

Hayır, benden korkmuşa benzemiyor. "Sana kendin hakkında bir şey söyleyeceğim. Haklıysam, bir parça giysini çıkar."

Milene gülüyor ve bunu duyunca göğsüme sıcak bir his yayıldı.

"Ya yanılıyorsan?" o soruyor.

"Benimkilerden birini çıkarıyorum."

"Beni tanımıyorsun. Beş dakikadan daha kısa sürede çıplak kalacaksın."

"O zaman endişelenecek bir şey yok. "

Sırtını duvara yasladı ve gülümseyerek şarabından bir yudum daha aldı. "Tamam."

Üzerindeki gri tişört benimkilerden biri. Eski sevgilisine ait olan boku attıktan sonra gömleklerimi giyip giymeyeceğini merak ettim. O gün bütün dolabı ateşe vermemek için kendimi zar zor tuttum. Milene'nin başka bir adama ait bir şeyi giymesi fikri beni neredeyse öldürücü bir saldırıya gönderiyor. Ama onu *benim* kıyafetlerim içinde görmek beni son derece memnun ediyor.

Bakışlarımı ağzına ulaşana kadar vücudunda gezdirdim. Hala gülümsüyor.

"Bana neden hemşire olmak istediğini bilmediğini söylediğinde yalan söyledin," diyorum ve tepkisini izliyorum.

Milene'nin vücudu kaskatı kesildi, eli camı ağzının yarısına kadar tutuyordu. "Yanılıyorsun."

"Ben miyim?" Başımı iki yana sallıyorum. "Neden doktor değil? Beyin cerrahı mı? Kardiyolog mu?

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor ve bardağına bakıyor.

"Yalan söylemek seni oyundan diskalifiye ettirir, cara," diyorum. "Seni hemşire olmak istemeye iten ne gördün?"

Milene gözlerini kapatır ve başını duvara yaslar. “Kız kardeşim Bianca on bir yaşındayken bir araba kazası geçirdi. Yardıma gelen sağlık görevlisinin ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı için neredeyse ölüyordu.” Başını sallıyor. "Aptalın biri her şeyi bir telefona kaydetti ve internette yayınladı. Olay olduğunda bir arkadaşımın evindeydim. Kardeşi bana videoyu gösterdi. Kız kardeşim kaldırımın ortasında yatarken entübe etmeye çalışıp başarısız olan adamı izledim. Ancak diğer sağlık görevlileri geldiğinde onu geri getirmeyi başardılar.” Derin bir nefes alıyor ve gözlerini açıyor ama gözlerini tavana dikmeye devam ediyor. " Kaza yaptıklarında arabayı babam kullanıyordu. O sarhoştu."

Evet, Bruno Scardoni destansı bir orospu çocuğuydu.

“Peki, ne çıkarmamı istiyorsun?” Milene sorar ve benimkilerle buluşmak için gözlerini indirir.

"Senin seçimin."

Eğilip tişörtün altına uzanıyor ve külotunu yavaşça çıkarıyor. Doğrulduğunda, tuttuğu kırmızı dantel parçasını işaret edip elimi uzattım. "Onlar artık benim."

Milene donunu yüzüme fırlatırken kaşını kaldırdı. “O konuda şanslısın. Sonraki."

Kırmızı dantel göğsüme düşüyor, bu yüzden kasıtlı olarak onu burnuma yaklaştırdım ve Milene'nin yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkararak nefes aldım. "Balığa alerjin var," diyorum ve sonra ekliyorum, "ve yer fıstığına."

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genişliyor. “Bu iki ıska, Tore. Haftada yarım kavanoz yer fıstığı ezmesi yerim ve diğer misafirleri kovduğun restoranda balık yerdik. Birine karşı daha dikkatli olmanı beklerdim...” Cümlenin ortasında durdu ve farkına vardığında gözlerinde şaşkınlık parladı.

"Evet, sanırım daha dikkatli olmalıyım," dedim ve balığa gitmek için terlerimi çıkardım. Fıstık ezmesi için gömleğimi çıkardım. Onda sadece tişört kalmış, ben de boxer külotumla. "Şu anda ödeşmiş gibi görünüyoruz."

Milene'nin gözleri göğsümde ve midemde geziniyor ve kasığımda, daha spesifik olarak oradaki şişkinlikte duruyor. "Benimle oyun oynamak seni tahrik mi ediyor?"

"Sorun oyunlar değil, Milene," diyorum. "Sadece sen. ”

Bakışları tekrar yüzüme kaydı, o yeşil gözleri benimkilere dikildi, dudakları sımsıkı birbirine bastırılmıştı.

"Söyle bana Milene, Cosa Nostra'dan biriyle ilişkiye girmekten neden bu kadar korktun?"

Göz kırpıyor ve odağını hızla yatağın üzerindeki tabloya kaydırıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen çok kötü bir yalancısın Cara. Tekrar yalan söylersen ceza olarak tişörtünü çıkarırsın." Komodinin üzerindeki şarabıma uzanıyorum. "Nino'nun benim için topladığı bilgileri gözden geçirdiğimde çok ilginç bir şey fark ettim. Birlikte olduğun bu son adam, David. . . o bir yoga eğitmeniydi.

"Böyle?"

"Ondan önce bir pasta şefiydi. Ondan önce bir çiçekçi. Lisedeyken bile, her zaman en fazlasını seçtin. . . evcil ortaklar. Çevremizden biriyle hiç çıkmadın bile.

"Güvenlik şefine lise aşklarımı ortaya çıkarmasını mı sağladın?" Bana ağzı açık bakıyor.

"Evet."

Milene boş bardağını arkasındaki şifonyere bıraktı ve yatağın ayakucundaki tahtayı aldı. "Hiç hakkın yoktu!" tersledi.

"Cosa Nostra'daki herkesin baban gibi olduğundan mı korktun? Kendi aşağılık kompleksi yüzünden insanları korkutmak mı? Devam ediyorum, "Yoksa kendini güvende hissetmediğin için mi?"

"Yanında güvendeyim?" Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. O küçük sırıtışın beni ne kadar tahrik ettiği endişe verici. Yatağa tırmanışını izledim, sonra yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar vücudumun üzerinden geçerek belime oturdu. "Cosa Nostra'daki diğer adamlardan daha iyi olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden korkacak bir şeyim yok, öyle mi? Bu mu?"

Benim yanımda güvendesin, Milene . Şarabımdan bir yudum alıyorum ve bardağı komodinin üzerine bırakıyorum. "Ama diğerlerinden daha iyi olduğum için değil. Aslında tam tersi."

"Ey?"

Çenesini tutuyorum ve bakışlarımla onu düzeltiyorum. Benim yanımda güvendesin çünkü olabilecek en kötü şey benim, cara. Ve kimse benim olana dokunmaya cesaret edemez."

"Yine kaçırdın." Parmaklarını boxer külotumun etek ucuna geçirdi. "Aileden biriyle birlikte olursam incinebileceğimden asla korkmadım."

"Başka?" Vücudumda aşağı inip boxer külotumu bacaklarımdan çekerken ona sordum ve ona baktım. Baldırımın ortasına geldiğinde ürkmüyor, sağ bacağımdan aşağı kaydırmaya devam ediyor ve sonra iç çamaşırını omzunun üzerinden atıyor.

"Cosa Nostra'dan birine aşık olma ihtimalim beni çok korkuttu," diyor ve çıplak ve tamamen sırılsıklam olmuş amcığı tenime bastırarak karnımın üstüne oturana kadar artık tamamen ereksiyon halindeki aletimden kaçınarak vücudumda yukarı doğru sürünüyor. .

Sikim o kadar sert ki patlayacakmış gibi hissediyorum. "Peki bu neden sorun teşkil etsin?" Parmağımla dudaklarının çizgisini izlemek için elimi kaldırıp soruyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Çünkü sevdiğim bir adamın ölmesini izleyerek hayatta kalacağımı sanmıyorum, Tore," diye fısıldadı.

"Pekala, benden nefret etmen iyi bir şey, cara. Yani, sanırım gönül yarasından güvendesin.

Elbette senden nefret ediyorum, dedi Milene dişlerinin arasından.

yüzüne ve göğüslerinin üzerine dökülerek orada, üzerimde oturduğunu görüyorum . Benim güzel, inatçı yalancım. Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıyor ve nefesini verdiğinde sanki bir yenilgi iç çekişi gibi geliyor. Bir saniye sonra o yaramaz yeşil gözler açıldı. Bakışlarımı sabit tutarak tişörtünün eteğini tuttu ve çıkardı.

Görünüşe göre ikimiz için de oyun bitti cara, dedim ve elimi ensesine götürerek onu aşağı çektim.

"Siktir git Salvatore," diye fısıldadı ve ağzını benimkilere yaklaştırdı.

Onu sırt üstü yatırdım, vücudum onunkinin üzerinde belirdi ve onu görünce içmeye başladım. Sonunda, küçük cehennem kedim yenik düştü. Nadiren tatmin veya herhangi bir heyecan hissederim, ancak bu, karımın altımda olması, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir hisle kıyaslanamaz. Milene bacaklarını gövdeme doluyor, sıcak ve bekleyen seksini aletime bastırıyor. Bu işi ağırdan alıp anın tadını çıkarabileceğimi ve onu bekleterek ona biraz eziyet edebileceğimi düşündüm. Kasıtımı tamamen dolana kadar kasıtlı olarak sıcaklığına kaydırmadan önce bir saat veya daha uzun süre dışarı çekmeye niyetlendim. Oldukça tuhaf bir plan çünkü daha önce bir kadınla işi ağırdan almak hiç istememiştim. Benim için seks her zaman bir rahatlama aracı olmuştur. Ama onunla değil. Milene'imle her şey farklı.

Elimi önünden aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımı amına bastırıyorum. O kadar ıslak ki, sessizce onu stratosfere götürmem için bana yalvarıyor.

Penisim şimdiden patlamak üzere, damarlarım nabız gibi atıyor. Milene tırnaklarını sırtıma geçirirken, kendimi tamamen kaybediyorum. İnlemesini, çığlık atmasını ve nefes nefese kalmasını istiyorum. Adımı haykırdığını duymak istiyorum. . . Her şeyi istiyorum ve şimdi istiyorum! Elimi çekip tek hamlede aletimi onun içine gömüyorum. Mükemmel. Milene nefesini tuttu ve bacaklarını bana doladı. Sikimin onu doldurma hissine hayret ederek kabzasına kadar kaydım.

Başımı eğerek, ensesini kavramak için elimi hareket ettiriyorum. "Bana bak."

Milene'nin gözleri açıldı ve derin ve ağır nefesleri yüzümü yelpazeleyerek bana baktı.

"Senin sahibin kim, Milene?"

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini hafifçe kısıyor. Neredeyse tamamen titreyen amından çıkana kadar sikimi geri çekiyorum. Milene'nin bacakları beni daha derinlerimde tutmaya çalışsa da beceremiyor.

"Dedim . . ” Ellerimi ensesindeki saçlarına doladım. "Sana kim sahip?"

Nefes nefese ellerini boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti ama tek kelime etmedi. Kendimi tamamen geri itme dürtüsü çileden çıkarıcı ama onun gözleri ve vücuduyla yalvarış biçiminden zevk alarak bir santim hareket etmiyorum.

Sarı saç tellerini biraz daha sıkıyorum. "Kim, Milene?"

"Sen!" diye bağırıyor.

"Ben mi." Onun içine çarpıyorum. “Bunu asla unutma.”

Elleri boynuma gitti, başımın arkasını çekiştirdi ve çenesini kaldırıp gözlerime baktı. "Sana hâlâ kızgınım Salvatore."

Dışarı kaydım ve tekrar içeri girdim, sonra kulağına eğilerek, "Sana inanmıyorum," diye fısıldadım.

Üzerimdeki tutuşu sıkılaşıyor. Elimi bedenlerimiz arasında hareket ettirerek onun klitorisini buldum ve onunla dalga geçtim. Milene'nin nefesi hızlandı. Aletimi hafifçe dışarı çekiyorum, sonra sonuna kadar iterek hem içine hem de dışına masaj yapıyorum.

"Daha hızlı," diye nefes alıyor.

Dudaklarımı omzunun kıvrımına yerleştirip yumuşak tenini öptüm. "Bana hala kızgın mısın?"

"Evet."

Sikimi tamamen dışarı kaydırıp tek parmağımla değiştiriyorum. Ellerini kollarımın üst kısmına doladı ve tırnaklarını deriye gömdü.

"Ne oldu Cara?" Soruyorum ve bir parmak daha ekliyorum. "Bir şey seni rahatsız ediyor mu?"

Oh, bana verdiği bakış. En saf haliyle hayal kırıklığı. Yine de cevap vermiyor. İnatçı. Yani, kahrolası inatçı. Parmağımı onun içinde kıvırdım ve başparmağımla klitorisine bastırdım.

Milene inliyor ve kolumu saran tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Senin aletini istiyorum," diyor sonunda.

Parmaklarımı amının içinden çıkardım ve çiğnemeyi sevdiği alt dudağı hafifçe ısırmak için eğildim. "Bana hala kızgın mısın?"

"Hayır, kahretsin!" diye haykırdı ve ben de aletimi taşaklarıma kadar bir kez daha içine çarptım.

Gözlerim yüzüne kilitlenmiş halde önce yavaşça onu ittim. Sonra daha hızlı, ta ki altımızdaki yatak gıcırdayana ve vücutlarımız birlikte sallanırken başlık duvara çarpana kadar.

Milene çığlık atıyor ve nefes nefese bacaklarını açarken avuçlarını başının üzerindeki tahtaya bastırıyor. Elim boğazını sarmak için vücuduna doğru hareket etti ve ona eskisinden daha derin ve daha sert bir şekilde sapladım. Bana ait. Sadece içeriye çarpmak için dışarı kaydım. Sadece benim. Ona baktım - yarı kapalı gözlerine, dudaklarını ısırmaktan kızarmış ağzına. Beni çok etkileyen ağız.

"Bana gülümse," diye havladım ona doğru sallanırken.

Gözleri benimkileri buldu ve kilitlendi ama dudakları büzülmeye devam etti. Parmaklarımı hafifçe boynuna doladım ve yüz yüze gelene kadar başımı eğdim.

"Gülümsemek. at. Ben mi." Ona yumruk atıyorum - bir, iki, üç kere. Benim için hava gibi, onun gülüşü. Onu görmem gerekiyor. Yapmazsam, aklımı kaybedeceğim. "Gülümse, seni inatçı kadın."

Milene gözlerini kısarak bana baktı ve sonra gülümsedi. Bin saatlik uzun bir gecenin ardından gelen ilk ışık huzmesi gibi, göğsümün içindeki karanlığı delip içimi sıcaklıkla dolduruyor. O inatçı ağzı öpüyorum ve amcığı benim boyum boyunca kasılana kadar iç duvarlarını gererken sikimin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Sikimi daha derine ittiğimde çığlık atıyor ve bu beni daha da delirtiyor. Dışarı kaydım ve vücudunun titrediğini hissederek içeri girdim. Çenesini ısırdım ve dişlerimi boynunun yanından aşağı kaydırdım.

Kulağının yanında, "Bana her gün gülümsemeni istiyorum," dedim ve tekrar ona çarptım. "Her." çarp. "Lanet olsun." çarp. "Gün."

"Neden?" nefes veriyor, sonra gelirken inliyor.

Çünkü ihtiyacım var. Çünkü ne zaman yapsa, göğsümün içinde bir şeyler oluyor. Çünkü havayı ciğerlerime çekiyor ve kalbimi hızlandırıyor.

"Çünkü sana yapmanı emrediyorum," diye havladım, ona bakarak.

Birkaç saniye beni izledi, sonra bacaklarını bana doladı ve gülmeye başladı.

Derin bir nefes aldım ve haftalarca süren hüsranımı ona pompalarken orgazmımı uzak tutamayarak son bir kez ona ittim. Gülümseyen ağzından gözlerimi bir an olsun ayırmadım.

MİLENE

"İyi misin Cara?" Salvatore uzanıp elini çenemin üzerinde gezdirdi.

Hayır, iyi değilim. Bacaklarım hala hafifçe titriyor, amım ağrıyor ve tüm vücudum ağrıyor. Şimdiye kadarki en iyi duygu. "Umarım yarın yürüyebilirim," diyorum ve beni izlerken bulmak için başımı Salvatore'nin göğsünden kaldırıyorum.

Parmağımın ucunu ağzının kenarına koydum ve hafifçe yukarı ittim. Salvatore'u gülümserken gördüğümü hiç sanmıyorum, bu yüzden neden böyle yapmama odaklanmış gibi göründüğünü anlamıyorum. Daha önce bunun için beni neredeyse "seks yaptı".

Salvatore parmağımın ucunu ısırıp öpüyor. "Gerekirse seni yanımda taşırım."

"Sırtlama mı?"

"Eğer ısrar ediyorsan."

Adamlarının nasıl tepki vereceğini ve güleceğini hayal ediyorum. "Sen tam bir çelişkisin, Tore."

"Bu bir sorun teşkil eder mi?"

"Hayır. Senin tuhaf hallerini seviyorum." Elimi yukarı doğru hareket ettirerek parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Ne zaman grileşmeye başladın?"

"Birkaç yıl önce. Aileden geçer."

"Baba tarafı mı?"

"Hayır. Ilaria'dan aldım. Başını yana yatırarak boynuna daha fazla erişmemi sağladı. "Kafasındaki ilk gri saçı keşfettiği günü hala hatırlıyorum. Onu banyoda ağlarken buldum. Birinin öldüğüne emindim. Sanırım yirmi dokuz yaşındaydı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gördüğüm kadarıyla, çok sakin biri olarak karşımıza çıkıyor."

"Bu bir cephe" diyor. "Yıllardır yaptığı için rol yapma konusunda çok bilgili. Babam ve o kötü bir çiftti. Artık Cosimo'ya sahip olduğu için mutluyum. Onu mutlu ediyor, yani hata yaparsa onu öldüremem.

Bunu sanki hava raporunu yüksek sesle okuyormuş gibi söylüyor. Gerçekler. Sonuçlar. Sıfır duygular. Bir an şaka yaptığını sandım ama bana tepeden baktı ve gözlerinde son derece ciddi olduğunu gördüm.

"Babana ne oldu?" Soruyorum.

"Bir aile anlaşmazlığı sırasında öldürüldü."

İç çektim ve başımı tekrar göğsüne indirdim. "Babam da öldürüldü. Dört yıl önce."

"Biliyorum. Bratva'nın bokuydu.

"Evet. Bianca'nın kocasını neredeyse öldürüyordu." Ürperiririm. "Cosa Nostra'dan nefret ediyorum."

"Sen ve Ilaria bir kulüp kurabilirsiniz." Eli koluma yerleşti ve tenimde rastgele desenler çizdi. "Ama hayatı Cosa Nostra yüzünden mahvolan biri varsa, o da Arturo'dur."

Yardımcı patron mu?

"Evet. Ailesi ve diğer dört kişi, kumarhanelerden birine düzenlenen polis baskınında öldürüldü. Önceki don yasadışı kumar işine büyük yatırım yaptı. Eli kıçıma indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Arturo sonunda kız kardeşlerini büyüttü. yirmi yaşındaydı. "

"İsa. Onlar kaç yaşındaydılar?"

"Beş yaşında, ikizler."

Vay canına. göz kırpıyorum. "Bu konuda yardım aldı mı, yoksa... . . herhangi bir şey?"

"Ara sıra gelen bir teyze ama hepsi bu kadardı."

Uzun bir süre sessiz kaldık, ben duvara bakıyordum ve Salvatore hala sırtımda çizgiler çiziyordu.

Keşke başka bir ailede dünyaya gelseydim, diye fısıldadım. "Normal bir tane."

Olmadığına sevindim. Kıçımı sıkıyor ve hesapçı gözleriyle bana bakıyor. "Çünkü yollarımız asla kesişmezdi."

Avucumu göğsüne koydum ve elimi boynuna dolamak için yukarı kaydırdım. "Bu son derece bencilce."

"Biliyorum. Ama gerçek bu." Diğer eli de gelip çenemi tutuyor ve başımı yana yatırıyor. "Sana yalan söylememi mi tercih ederdin?"

"Hayır, yapmazdım." Bacağımı ortasına atıyorum ve üstüne uzanmak için tırmanıyorum, aletinin midemde hızla şiştiğini hissediyorum. "Gerçekten?"

"Beni haftalarca reddettin." Eli saçlarıma geliyor. Bana borçlu olduğun her şeyi toplamayı planlıyorum, Milene.

"Ve bu gece her şeyi elde edebileceğini mi düşünüyorsun?" Doğruldum, beline sardım.

"Bu noktada faizle çalışıyorsun, cara."

"Ey? Ve sana toplam ne kadar borcum var?" Kaşımı kaldırdım ve boyuna doğru kaydım. Amım hassas, ama gerçekten umurumda değil çünkü sert aletinin beni doldurması, vücudumun zaten hassas olan kısımlarını zorlaması buna değer. Acı verici olmaktan sadece bir şerit, bu onu daha da iyi yapıyor .

"Seni kendi şehrimde bulduğumda öldürebilirdim." Sol eli belime geldi ve bir kez daha boğazıma sarmak için karnımın ve göğüslerimin üzerinden yukarı kaydırdı. "Yapmadım, bu yüzden bana her şeyi borçlu olduğunu söyleyebilirim."

Sözlerini duyunca tüm vücudum ürperdi ve hafifçe öne doğru eğilerek boğazımı avucuna bastırdım. Nefesimin her çekişini ve bırakışını hissedebildiğini ve isterse hava kaynağımı tamamen kesebileceğini bildiği halde, elinin boynuma dolanmasında rahatsız edici derecede şehvetli bir şey vardı.

Beni korkutmalı. Bir erkeğe, herhangi bir erkeğe, üzerimde bir nevi kontrol sahibi olma konusunda pek iyi şeyler yapmıyorum, asla. Yine de nedense bu beni rahatsız etmiyor. Belki de dokunuşu tüy kadar hafif olduğundan, sanki beni gerçekten korkutmak istemiyormuş ve bu bir oyunmuş gibi parmakları tenime zar zor bastırıyor. Evet, böyle bir çelişki - kocam. Dört masum adamın idam edilmesini emredip, sonra ağrım olduğu için beni apartmanda taşımayı teklif etmek.

Avuçlarımı Salvatore'nin göğsüne bastırdım ve kalçalarımı yavaşça döndürdüm. Alay etme sırası bende, bu yüzden kendimi hafifçe kaldırdım ve tekrar aşağı kaydım, sertçe, onun beni izlediği kadar dikkatle onu izliyordum. Onu daha da fazla içeri alabilmek için hızımı değiştirip öne doğru kaydım ve aşağıdan bana doğru sallanmak için kalçalarını büktü. Tırnaklarım göğsüne saplanıp onu daha hızlı sürerken inledim, içimi bir tatmin ve heyecan karışımı kapladı. Tüm Cosa Nostra'nın en korkulan adamı Salvatore Ajello, altımdan yıkılıyor.

Kolları sırtımı sarıp beni kendisine doğru çekiyor. Tekrar tepeye çıkana kadar bizi yuvarladı, bana vurdu, gösterdiği çabayla boyun kasları gerilmişti. O çok güzel - egzotik, tehlikeli hayvanların olduğu gibi. Ne kadar yaklaşırsam canlı canlı yenilme ihtimalim o kadar artıyor.

Salvatore'nin eli vücutlarımızın arasında kayar ve titreyen amımı bulur. Zaten yaklaşmıştım, bu yüzden klitorisimi çimdikleyip içeri soktuğunda -sert bir şekilde- vücudum titremeye başlayınca çığlık attım.

"Çığlık atmana bayılıyorum, cara," dedi ve birden kendini dışarı çekti.

ona bakıyorum. Sadece bunu yapmadı!

"Tetikçiler için endişelenmene gerek yok, Salvatore," diye hırladım, bacaklarımı beline doladım ve elimle boğazını tuttum. "Çünkü aletini içime geri almazsan hayatına son verecek kişi ben olacağım."

Salvatore, burunlarımız değene kadar başını eğiyor. "O uğursuz huyun çok seksi," dedi ve bana o kadar sert vurdu ki istemeden boynunu sıktım. Gözleri parlıyor ve dudaklarından bir hırıltı çıkıyor. Gülümseyerek boğazını biraz daha sıktım. Dışarı çıkarken şahin gözleri yukarıdan beni izliyor, sadece daha da sert bir şekilde geri itmek için inlememe neden oluyor.

Boynunu serbest bıraktım ve ellerimi omuzlarının üzerinden geçirerek parmaklarımı şişkin pazılarının etrafına doladım. Salvatore yine bana çarptı. Tırnaklarımı kol derisine geçiriyorum. Başka bir hırıltı ve sert dudaklar benimkilere bastırıyor. Salvatore'nin ağzına gülümsedim ve daha sıkı kavrayarak tırnaklarımla etini daha derine sapladım. Bir sonraki nefesimi verirken alt dudağını ısırdım.

Tamamen çeviriyor. Avucunu göğüslerimin arasından ve boynumun etrafından kaydırdı, sonra parmaklarını saçlarıma geçirip çekiştirdi. O güçlü hamlelerine devam ederken ve başlığın bir kez daha duvara çarpmasına neden olurken, üzerimden bir zevk şelalesi akarken nefes nefese kaldım . Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor ve ben de onunla aynı anda geliyorum.

Mutluluk dalgaları içimden geçerken yeniden öpüşüyoruz - nefeslerimiz ağır ve çevredeki hava sevişmemizin kokusuyla dolu.

Gözlerimi açıyorum ve Salvatore'nin bana baktığını görüyorum. Parmakları hala saçlarımda dolaşıyordu. Elimi kaldırdım ve alnına düşen siyah tellerden birini hareket ettirdim.

"Bu çok bastırılmış bir saldırganlıktı, Salvatore," dedim ve avucumun arkasını yanağından aşağı kaydırdım. "Borcumla şimdi neredeyim?"

"Tam iki saat önce olduğun yerde."

"Kulağa pek adil gelmiyor."

Başını eğiyor, yüzüme doğru eğiliyor. "Umurumda değil."

İç çektim, sonra dudaklarımız birbirine değene kadar başını aşağı çektim. "Yani, sana hala her şeyi borçluyum?"

Her şey, Milene, diye fısıldadı ağzını benimkinden ayırmadan.

OceanofPDF.com

18. Bölüm

SALVATORE

Banyodan çıkarken eşikte durdum ve yatağıma baktım. Boş. Ben duş almaya gittiğimde Milene hala uyuyordu, bu yüzden muhtemelen aynısını yapmak için kendi odasına gitmiştir. Burada olmalı. Dişlerimi gıcırdattım ve dolaba yöneldim.

On beş dakika içinde Arturo ve Nino ile bir toplantım var ve geç kalmaktan gerçekten nefret ettiğim bir şey var. Protezimi takıp giyindikten sonra hızla koridordan aşağı indim ve Milene'nin kapısının önünde durdum. Diğer taraftan saç kurutma makinesinin sesi duyulabilir. Başımı sallayarak asansöre doğru devam ettim ama birkaç adım sonra duraksadım. Ellerimi yumruk yapıp bir adım daha atıp tekrar duruyorum. Kahretsin! Arkamı döndüm ve Milene'nin odasına doğru yöneldim.

"Hey." Benim girdiğimi görünce saç kurutma makinesini kapatıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Evet. O benim odamda. Yatağımda. Orada olmadığı gerçeği, kafamın arkasında üzerimden atamadığım bir huzursuzluk hissi uyandırıyor .

"Hayır," diyorum. "Bir toplantım var, bu yüzden bugün kahvaltıyı atlayacağım."

"Tamam." Saç kurutma makinesini komodinin üzerine bırakıp yanımıza geliyor. "Bir şey seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Neden?"

Görünüyorsun. . . sinirli." Elini kolumun üzerine koyuyor ve hafifçe ovuyor.

"Ben kızmıyorum Milene."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni kandırabilirdin."

Onu belinden tutup kendime çekiyorum. O gülümser. Sevdiğim gülümsemelerden biri - gözlerinin parlıyormuş gibi göründüğü gülümseme.

İnsanlar bana nadiren gülümser ve ben onların gülümsemesini gerçekten istemiyorum. Sadece söyleneni yapmalarına ihtiyacım var.

Kolumu ona daha sıkı sararak dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o gülümsemeyi çaldım. Bu benim. O benim. Vermesi gereken her şeyle birlikte. Her gülümseme, her öpücük, her inilti. Hepsi benim.

"Yapamam . . . nefes al," diye mırıldandı Milene dudaklarıma doğru.

Tutuşumu biraz gevşetiyorum.

Gözleri biraz kararıyor ve kafası karışmış görünüyor. Hatta endişeli. Elinin tersiyle yanağıma dokunuyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Elbette öyleyim."

Milene başını salladı, çenemi öptü ve gömme dolabına girdi.

"Kurt'u bir veterinere götürmem gerekiyor. Üç gündür manyak gibi arka bacağını kaşıyor."

"Eğer o şey evime pire getirdiyse, onu boğacağım."

"Pireleri yok," diye omzunun üzerinden geriye atıyor. "Bir tür alerjiye benziyor. Buradan iki blok ötede bir veteriner muayenehanesi var. Onları çevrimiçi buldum. Bugün müsait olup olmadıklarını öğrenmek için arayacağım."

"Zamanını bildiğinde Nino'yu ara. Korumaları aşağıda seni bekliyor olacak."

"Dört mü?"

"Evet."

"İsa." İç çekiyor ve başını sallıyor.

"Gitmeden önce ve döndüğünüzde beni arayın."

"Evet, *anne* ."

Dişlerimi sıkıyorum. anlamıyor. Ben de anlamıyorum. Sadece beni aramasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. "Ofiste olacağım."

"Kurt'la işim biter bitmez geleceğim," diyor.

Arturo ve Nino birkaç dakika içinde gelecekler ama ofisime gitmek yerine Milene'in arkasına geçtim. Hâlâ dolabı karıştırıyor ve sarı tişört hakkında bir şeyler homurdanıyor. Burnumu yeni yıkanmış ve kurumuş saçlarına gömmek için başımı eğdim.

"Çikolata?" Soruyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve gülümsüyor. "Hayır. Hindistan cevizi."

"Hmm." Kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum. "Ağlıyor musun?"

"Bir miktar." Elimi külotunun içine soktuğumda nefesi kesildi. "Dün gece amımı mahvettin."

Parmağımın ucuyla klitorisini daire içine alıyorum, ıslandığını hissedene kadar hızlı hareketlerle şaklatıyorum. Nefesi hızlandı ve parmağımı yavaşça aşağı doğru hareket ettirip içine kaydırdım. Milene önündeki rafı tuttu ve bacaklarını daha da açarak tatlı bir inilti çıkardı .

"Bu acıtıyor mu?" diye soruyorum ve parmağımı biraz daha derine kaydırıyorum.

Hayır, diye nefes verdi ve bileğimi tuttu. "Daha."

"Anlaştığımız gibi beni arayacak mısın?"

"Evet!"

"İyi bir kız." Parmağımı dışarı kaydırdım, klitorisinde birkaç kez daha daireler çizdim ve ardından iki parmağımı tek hamlede içine soktum. Milene gelirken nefesi kesiliyor ve titriyor.

"Bir şeyler üzerinde hemfikir olmamızın ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" Boynundan öpüyorum ve parmaklarımı kedisinden çekiyorum. Odadan çıktığımda, hızlı, sığ nefesler alırken hala rafı tutuyor.

* * *

"Peki muhbirin kim olduğunu biliyor muyuz?" Arturo'nun yanındaki sandalyede oturan Nino'ya soruyorum.

"Bu Tomaso," diyor. "Adamlar onu köşeye sıkıştırdı ve iki saat sonra iflas etti."

"Onu sorgulaması için birini gönderin. Bağlantılarının kimler olduğunu, onunla nasıl temasa geçtiklerini ve onlara ne söylediğini bilmek istiyorum. Senin" -saatime bakıyorum- "dokuz saatin var."

"Tamam." Nino başını salladı. "Sonra ne?"

Arturo'ya bakıyorum. "Bütün capo'ları ve ekip liderlerini bu akşam saat onda eski güvenli eve istiyorum."

"Tamam. Onlara ne söylemeliyim? Durum ne?"

"Bir çeşit gösteri."

"Ayrıntı yok mu?"

"Hayır, bunu burada bırakacağız," diyorum. Fitzgerald konusunda neredeyiz? "

"İnisinden ayrılmadı." Nino başını sallar. "Evinin dışında her zaman iki adamım var ama şu ana kadar hiçbir hareket yok."

Sandalyeme yaslanıp seçeneklerimizi değerlendiriyorum. Fitzgerald'ın adamlarından birini yakalayıp bana getirmeni istiyorum. Ona yakın biri. Zarar görmemiş. Onu yakaladığınızda kimsenin fark etmeyeceğinden emin olun, bu karşılaşmayı bilinmesi gerekenler temelinde sürdürmek istiyorum.

"Onu nereye götürelim?"

"Şehir merkezindeki güvenli eve. Başka acil meselelerimiz var mı?"

"Önümüzdeki hafta Şehir Müzesi açılışına gitmeyi planlıyor musun?" Nino soruyor. "Bunu yaparsan, güvenlik detayını ayarlamak zorunda kalacağım."

"Hayır."

"Rocco'nun düğünü ne olacak? Herkes seni orada görmeyi bekleyecek."

Pek aileyle kaynaşacak havamda değilim ama evliliğimle ilgili dedikodular şimdiden yayılmaya başladı, bu yüzden Milene'i onlarla tanışmaya götürmek doğru olur. "Gideceğiz."

"Kaç tane koruma var?"

Sadece ben olsaydım, özellikle bir Aile düğününe götürmezdim. Stefano ve Aldo.

"Tamam. Başka bir şey?"

"Hayır. Bu kadar."

Nino ve Arturo gittikten sonra, Milene'i aramak için telefonu kaldırdım. Veterinerden döndükten iki saat önce bana mesaj attı. Ancak bir saat sonra, kendimi gergin hissederken buldum. Bu aptalca. İki kat yukarıda -çatı katında- olduğunu biliyorum çünkü orada

olduğundan emin olmak için Ada'yı aradım ama yine de içimde onu tekrar kontrol etmek için güçlü bir dürtü var.

Hat bağlanır bağlanmaz, "Seni aramak istiyordum," diyor. "Ada neden tüm eşyalarımı senin odana taşıyor?"

"Çünkü ona ben söyledim."

"Ve önce benimle konuşman gerektiği aklına gelmedi mi?"

Hayır. "Benim odama taşınmanı istiyorum, Milene."

“Cidden sosyal becerilerden yoksunsun. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Evet."

İç çekti. "Kurt da geliyor, haberin olsun."

"Bir kediyle aynı yatakta yatmayacağım. Özellikle de pireli olanlar.”

“Piresi yok. Veteriner depresyonda olduğunu söylüyor.”

Depresif bir kedi. "Grup terapisi için kayıt yaptıralım mı?" Soruyorum.

"Ha ha."

"Depresif bir kediyle ne yaparsın?"

"Oynayabilmeleri için bir tane daha almayı önerdi."

"Hayır."

"Acı çekiyor, Tore!"

Hayır dedim, Milene. Başka bir kedi ve ben acı çeken kişi olacağız.

"Yakınlarda bir kurtarma var. Öğle yemeğinden sonra bir göz atabiliriz."

"Hayır. Daha. Kediler.”

"Sen *kötü* bir insansın. ”

"Evet."

"Lütfen? Sadece bir tane. Seçebilirsiniz."

Başka bir kedi almıyoruz Milene, dedim ve aramayı kestim.

MİLENE

"Ah, zencefil olana bak!" Salvatore'nin elini tuttum ve onu sıradaki son kafese doğru çektim. "Mini bir Garfield'a benziyor."

Kurtarma ekibini yöneten bayan, Salvatore'u endişeyle gözlemleyerek, "Bu biraz problemli," diyor. Kocam tipik bir müşteri değil - kömür rengi Armani takımıyla metanetle orada duruyor, söz konusu kediyle ilgili olarak suratında kaşlarını çatıyor. Sanırım haklı. Kesinlikle kedileri seven biri izlenimi vermiyor.

"Sorunlu mu?" Soruyorum. "Ne şekilde?"

Salvatore, "Artık zihinsel olarak kusurlu hayvan yok, Milene," diye homurdandı. "Bir tane yeter."

Bayan, "Eh, o biraz huysuz," diyor. "İnsanlarla arası pek iyi değil."

"Tıpkı sana benziyor, Tore." Elimi koluna koyuyorum. "Onu alabilir miyiz?"

"Hayır."

"Ama ona bak! Şirin değil mi?

"Hayır."

"Yırttı!"

Kediye baktı, sonra bana dik dik bakmak için bakışlarını hareket ettirdi. "Buraya bakmaya geleceğimizi söylemiştin. ”

Kaşımı kaldırıp gülümsüyorum. "Yalan söyledim."

Salvatore beni izliyor, gözleri dudaklarıma yapışık. Bunu çok yapar. Gülümsediğimde hep ağzımı inceler.

"Lanet şeyi al da eve gidelim," diye homurdandı.

* * *

"Yırttı!" Misafir banyosundan bağırdım. "Duş kabininden çıkmayacak."

Mama kabını kediye doğru itiyorum ve ona havlıyorum ama o inatla köşede oturmaya devam ediyor.

Biz varır varmaz Kurt yeni sakini görmeye geldi, ona tısladı ve eski yatak odama geri döndü. İşlerin beklediğim gibi gitmediğini söylemek, bunu hafife almak olur. İç çektim, kediyi banyoda bıraktım ve Salvatore'nin yemek yediği yemek odasına yöneldim.

"Ona bir isim vermemiz gerekiyor," dedim yanındaki sandalyeye otururken. Peki ya Riggs? Mel Gibson'ın *Cehennem Silahı'ndaki karakteri gibi* .

"Hayvanlarınıza nasıl isim verdiğiniz umurumda değil."

"Beğenmene sevindim." Masanın üzerindeki bir kaseden bir kaşık patates püresi alıp tabağıma bıraktım.

"Senin ve seksenlerin filmlerine olan saplantının nesi var?"

“O zamanlar en iyi filmleri yaptılar. Benimle *Los Angeles'tan* Kaçış'ı yeniden izlemek ister misin?

"Ben film izlemem, Milene."

Çatalımı indirip ona bakıyorum. "Film izlemiyor musun? Sen boş zamanlarında ne yaparsınız? ”

“Üçüncü kattaki bir spor salonuna gidin. Ara sıra maç izleyin. Uyku."

"Ve . . . bu kadar?"

"Evet."

"Sürekli huysuz olmana şaşmamalı."

Eli dışarı fırlayıp çenemi tuttu ve bakışlarımız buluşana kadar başımı yana eğdi. "Ben huysuz muyum?"

"Son derece."

"Seksenlerin aksiyon filmlerini izlemek bunu çözecek mi?"

"Belki?" Gülüyorum. "Denemek istemek?"

Kasvetli bakışları dudaklarıma kaydı. "Bu hafta sonu film izleriz," dedi ve yemeğine geri dönmek için çenemi bıraktı.

"Öğle yemeğinden sonra e-posta gönderecek miyiz?" Soruyorum.

"Evet."

"Tamam. Önce Alessandro'yu kontrol etmeye gideceğim.

"Seninle geleceğim."

"Gerek yok," dedim ağzım doluyken. "Yalnızca bir dakika sürecek ve hemen ardından ofise gideceğim."

"Geleceğimi söyledim."

Çatal bıçağımı indirip iç çekiyorum. "Alessandro ile flört falan edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Senin başka bir erkekle yalnız olman fikrinden hoşlanmıyorum."

"Aşırı tepki gösterdiğini düşünmüyor musun?"

"Muhtemelen. Hala onunla yalnız kalmanı istemiyorum."

iç çekiyorum "Bazen seni anlamakta gerçekten zorlanıyorum Salvatore."

"Biliyorum." Su bardağını alıp sandalyesine yaslandı ve bakışlarını bana dikti. "Bu gece halletmem gereken bir işim var ve saat ikiden önce evde olmayacağım. Beni arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemene ihtiyacım var."

"Tamam. Uyumadan önce seni arayacağım."

Başını salladı, ama cevabımdan memnun değilmiş gibi çenesinin sert bir çizgi çizdiğini fark ettim.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," diyor, sanki kırmaya çalışıyormuş gibi bardağı elinde tutuyor.

"Yırttı?"

Bardağı masaya koydu, bana döndü ve burun kemerini sıktı. Neler olduğunu bilmiyorum ama birdenbire olağandışı bir şekilde tedirgin görünüyor. Nedenini anlayamıyorum.

"Sekiz gibi çıkıyorum." Gözümün içine bakıyor. "Ben burada yokken beni her saat arayacaksın."

"Ne için?"

"Giriş yapmak için," diye ifadesiz bir tavırla konuştu. "Yani, her şeyin yolunda olduğunu biliyorum."

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Her saat başı kontrol etmemi ister misin? Ben oturma odasında oturup bir yemek programı izlerken mi?

"Evet."

"Birinin binaya saldırmasını mı bekliyorsun? Yaklaşmakta olan bir depremi mi duyurdular?" Soruyorum.

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Çünkü sana yapmanı söyledim."

"Bunun yerine bir kısa mesaj yeterli olur mu?"

"Hayır. Sesini duymam lazım."

Tamam. Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor. Ayağa kalktım ve avuçlarımı yanaklarına koyarak gözlerine baktım. "Açıklayabilir misin? Lütfen?"

Keskin açık kahverengi bakışları içimi delip geçiyor. Anlayacağından emin değilim, Milene.

"Beni dene."

Salvatore'nin eli kot pantolonumun kemerine gidiyor. Parmağını kemer köprüsüne geçirdi ve beni kalçasına oturmam için aşağı çekti. Soruyla tek kaşımı kaldırdım, açıklamasını bekledim ama o sadece birkaç saniye dudaklarını birbirine bastırmış halde beni izledi.

"Sahibim . . . bir sorun," kelimeleri ısırdı. Salvatore'nin zayıflığa müsamaha göstermediğini zaten biliyordum ve şimdi bir zayıflığı itiraf etmesi onun için çok zor görünüyor.

"Sen yokken seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bununla bir ilgisi yok." Parmağının ucunu koluma yerleştirip tenimi hafifçe okşadı. "Bugün ofisteyken, burada olduğunuzu bilmeme rağmen, arayıp teyit etmek zorunda hissettim. Kontrol edemiyorum, Milene. Denedim."

"Bir çeşit kaygı gibi mi?"

"Evet, ama on kat daha kötü."

"Bundan sende var mı . . . başkasıyla zorlama? Çalışanların mı?"

"Sadece sen."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Neden? Ve neden birdenbire? Bunu tetikleyecek bir şey yaptım mı?"

Ani değil, Milene. Geçen haftalarda zar zor kontrol etmeyi başardım." Diğer eliyle uzanıp yanağımı okşuyor. "Beni her saat arayacaksın. Lütfen."

"Gidecek mi?" Soruyorum. "Bu zorlama. "

"Öyle düşünmüyorum." Yüzü asıktı ve bunu benden istemekten hoşlanmadığını görüyorum. O haklı, anlamıyorum.

Salvatore oldukça sakin bir insan izlenimi veriyor, ancak bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, tepkilerinin çoğunun tam olarak normal olmadığını o kadar çok anlıyorum. Otoparkta birinin bize ateş etmesi gibi. Hiç kimse ateş altında bu kadar sakin ve kontrollü olmayıp, alt kata indiğimde ona haber vermeden çıldırmasın. Ayrıca gülümsediğini hiç görmedim. O biraz tuhaf -bunu başından beri biliyordum- ama bu aptalca bir tuhaflık gibi görünmüyor. Bence gerçekten bir sorunu var ve bana her şeyi anlattığından emin değilim.

"Umarım daha kötüye gitmez çünkü işemem gerektiğinde seni tuvalete sokmayacağım." Öne eğilip burnumu onunkine değdiriyorum. "Seni ne sıklıkla aramama ihtiyacın var?"

Gözlerini kapatıp burnunu benimkine sürtüyor. Bu o kadar beklenmedik ve şefkatli bir hareket ki, karakterine o kadar aykırı ki, kalbimde bir şefkat uyandırıyor, beni içten rahatlatan sıcak bir kucaklama gibi.

"Ofisteyken, iki saatte bir," diyor ve bana bakıyor. "Ama ben binada olmadığım zamanlarda, her saat, her saat."

Peki aradığımda sana ne söylememi istersin?

"Her neyse. Önemli değil."

"Tamam." Başımı sallayıp saçını okşuyorum. "Bir yere gitmem gerektiğinde ne yapacağız?"

"Bundan sonra sana eşlik edeceğim."

"Her zaman benimle gelemezsin, Salvatore. Kuaförü ziyaret etmem gerekirse ne olur? Veya manikür yaptırmak mı? kız arkadaşlarım var Zaman zaman onlarla kahve içmeye gitmeyi seviyorum. "

Vücudu katılaşıyor. "Ne sıklıkla?"

"Güzellik salonu işleri, ayda bir. Kız zamanı, ayda iki kez."

"Tamam. Bununla bir şekilde ilgileneceğim." Ellerini belime doluyor. "Ama bu gece . . . her saat, Milene."

"Arayacağım," diye fısıldıyorum. "Bu akşam nereye gidiyorsun?"

"Güvenli evlerimizden birine. Çözmem gereken bir durum var."

"Ayrıntıları bilmek istiyor muyum?"

"Yapmıyorsun." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hadi gidip şu e-postalar üzerinde çalışalım."

* * *

Kurt'u mutfak dolabından çıkarmaya çalışırken kapı zilinin sesi bana ulaştı. Yirmi dakikadır büyük, paslanmaz çelik bir tencerede saklanıyor ve onu her çıkarmaya çalıştığımda sadece tıslıyor ve dişlerini gösteriyordu. Ayrıca kolumda onu çıkarmaya çalıştığımdan beri iki uzun pençe izi var.

"Ada, bunu alabilir misin?" Omzumun üzerinden bağırıyorum, sonra karşımdaki şeytanın gözlerine dönüyorum. Bu kedinin önünde yenilgiyi kabul etmeyeceğim! Aşağıdaki raftan kapağı alıp tencerenin üzerine koydum ve kedi hâlâ içerideyken kabı kulplarından tuttum. Daha fazla yaralanmasını önlemek için Kurt'u yatak odasına taşıyacağım ve yatağa bırakacağım.

Ellerimde pot, arkamı dönüyorum ve Salvatore'nin annesiyle göz göze geliyorum.

"İlarya." Yutkunuyorum, sonra gülümsüyorum. "Seni görmek ne güzel. Kahve ister misin?"

"Tabii" diyor ve montunu çıkarıyor.

“Mükemmel, ben sadece. . . götür şunu.” Elimdeki tencereye başımı eğdim. Kurt acı dolu bir miyavlamak için tam o anı seçer. İnledim, tencereyi yere indirdim ve dikkatlice kapağını çıkardım. Kurt tencereden fırladı, ölçülü olmak için bana tekrar tısladı ve koridora doğru koşturdu. Ayağa kalktığımda, Ilaria'nın kocaman açılmış gözlerle bana baktığını görüyorum. Sanırım kedileri stok kaplarında taşıyan insanları görmeye alışkın değil.

"Çaresiz önlemler," diye mırıldandım, demliği lavaboya bırakıp kahve makinesine doğru yönelirken. "Süt? Şeker?"

"Her ikisi de." Kahvaltı barında oturuyor.

Salvatore burada değil, dedim omzumun üzerinden. "İlgilenmesi gereken bir işi vardı."

"Biliyorum. Alessandro'yu kontrol etmeye geldim ama önce seninle konuşmak istedim."

"Ey?" Kahveyi alıp karşısına oturdum. "Özellikle herhangi bir konuda?"

"İkinizin arasındaki bu şey nasıl gidiyor?"

"'Şey' derken, evliliği mi kastediyorsun?"

"Evet. Hiç tanımadığın biriyle zorla evlendirilmek her kadının hayali değildir” diyor ve bardağına bakıyor. "İnan bana, tecrübem var."

"Onunla evlenene kadar Salvatore'nin babasını tanımıyor muydunuz?"

"Hayır. Yani, görüyorsun, seninle ve durumunla bağlantı kurabiliyorum.

"Hmm." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Salvatore ve ben, o beni bu evliliğe hapsetmeye karar vermeden önce birbirimizi tanıyorduk."

Ilaria'nın kahve fincanını tutan eli ağzının ortasında duruyor. "Ne?"

Ah, sana söylemedi mi?

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Birkaç kez görüştük. Beni takip ettiğinden oldukça eminim. Hatta bir randevuya gittik. En azından bir tür randevu. ”

Bana bakıyor. "Salvatore flört etmez."

"Bana o söyledi." burnumu çekiyorum "Ayrıca yüzde yüz emin değilim ama sanırım evime zorla girdi ve buzdolabımı yiyecekle doldurdu."

Farkına varmam birkaç gün önce Ada'ya çorba hazırlarken rastladığımda geldi. Kimse hasta değilken neden çorbaya ihtiyacımız olduğunu sordum, o da geçen sefer Salvatore'nin ona çorbayı sevdiğimi söylediği için olduğunu söyledi. Son iki yılda yediğim tek çorba, mucizevi bir şekilde dolu buzdolabımda bulduğum çorbaydı. Hala bu vahiy hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Çok tuhaf bir şekilde sevimli.

Ilaria bir süre bana bakmayı sürdürdü, sonra yavaşça fincanını indirdi. “Oyunculuk mu yaptı? . . garip bir şekilde?”

"Oğlun çok sıra dışı bir insan Ilaria ve onu hangi davranışın 'normal-garip' veya 'garip-tuhaf' olduğunu ölçecek kadar iyi tanımıyorum. Omuz silktim. “Onu aramamı ve iki saatte bir kontrol etmemi istiyor. Bu 'garip-garip' olarak kabul edilir mi?'”

"Evet. Nedenini söyledi mi?”

"Her zaman nerede olduğumu bilme zorunluluğum yüzünden. Sence bu bir tür OKB mi? Orada olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir cüzdanına dokunman gerektiğinde olduğu gibi, anlıyor musun?

Ilaria gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "OKB değil," diyor ve yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Bence o . . . senin gibi."

Güldüm. "Beni onunla evlenmeye zorladı, bu yüzden evet, benden hoşlandığını varsayıyorum."

"Salvatore insanlardan hoşlanmaz, Milene. Onlara saygı duyar veya duymaz. Ama onlardan *hoşlanmıyor* .”

Kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum. "Çılgınca. Adamlarından hoşlanıyor . İrlandalılar saldırdığında ve bazıları yaralandığında ne kadar endişelendiğini gördüm.

“Salvatore'nin adamları ona son derece sadık. Sadakatlerine saygı duyar. Belki de onları kendi tarzında önemsiyor. Öne eğilip elimi tutuyor. "Ama kimseye karşı bir şey hissetmiyor."

"Elbette öyle." Ona göz kırptım. "O kahrolası bir heykel değil. Evet, bazen tuhaf tepkiler veriyor ama... . . O seni seviyor. Sen onun annesisin.

"Salvatore beni önemsiyor, evet." Gözleri hüzünlü bir gülümsemeyle kırışıyor. "Sorduğu gibi onu arayacak mısın?"

"Aslında sormadı. Daha çok bir talep gibiydi.” sırıtıyorum "Ama lütfen dedi, yani evet."

"Lütfen dedi. . .,” diye mırıldandı, sonra elimi sıktı. "Alessandro'yu kontrol edeceğim."

Paltosunu ve çantasını alırken, bunun şimdiye kadar yaşadığım en garip etkileşim olup olmadığını merak ediyorum.

OceanofPDF.com

19. Bölüm

SALVATORE

Kaç kişinin geldiği düşünülürse bu beklenen, bu gece güvenli evin önünde dört koruma var.

"Patron." Yanlarından geçerken aynı anda başlarını salladılar, bana en yakın olan kapıyı açtı.

Nino ilk odada pencerenin yanında içkisini yudumlarken bekliyor, Aldo ve Stefano köşedeki masada oturuyorlar ama beni görür görmez hemen ayağa kalkıyorlar.

"Tomaso konuştu mu?" Soruyorum.

"Bir saat içinde bize her şeyi verdi." Aldo eliyle sağdaki kapıyı işaret ediyor. "Onunla konuşmak ister misin patron?"

"Hayır. Onu ne kadar kötü hırpaladın?"

“Üç parmak eksik. Biraz dayak. Kırılması nispeten kolaydı.”

Başımı sallayıp çevremi tarıyorum. "Bana odanın ortasında bir sandalye getirin. Pense ve ağır hizmet makasınız var mı? ”

Aldo gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı ama sonra kendini topladı. "Bahçe makası işe yarar mı?"

"Evet."

Cebimdeki telefon titriyor. Onu çıkardıkça, oluşan kaygının bir kısmı azalmaya başlıyor.

Milene.

"Riggs halının her yerine kustu."

"Ne?"

"Nereden bileyim, Salvatore? Saç ve yarı sindirilmiş kedi mamasına benziyor.”

"Rahatsızlığımı dile getiriyordum. Kedi kusmuğu analizini istemiyorum.”

“Sesinizle anlamı ifade etmek için çalışmanız gerekiyor. Tonlamanız berbat. Gidip bunu temizlemeliyim.” Aramayı kesiyor. Görünüşe göre, ona kelimenin tam anlamıyla ne hakkında konuştuğunun önemli olmadığını söylediğim gerçeğini anladı.

Telefonu tekrar cebime koydum ve Aldo ile Stefano'nun bana bakakaldıklarını gördüm. “Bir kedi sahiplendik. Kusurlu," diyorum ve tam Cosimo ile Arturo içeri girerken kapıya doğru dönüyorum. "Şu sandalyeyi al ve Tomaso'yu getir. Onu güzelce ve sıkıca bağla.”

* * *

Herkesin gelmesi on beş dakika sürer. Nino onlara, Tomaso'nun bağlı ve ağzı tıkanmış halde oturduğu sandalyenin karşısındaki duvar boyunca durmalarını söyler. Arturo, beklediğimiz on iki kişinin hepsinin orada olduğunu işaret ederek başımı salladıktan sonra,

Tomaso'ya doğru yürüyorum ve asker saflarımız için capo grubuna ve ekip liderlerine dönüyorum.

"Tomaso, yetkililerle yakınlaşmanın ve uyuşturucu sevkiyatımızla ilgili bilgileri sızdırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ," diyorum, tam bir sessizlik içinde etrafta dikilen adamlara bakıyorum.

Ceketimi çıkardım, arkamdaki sandalyenin arkasına astım ve gömleğimin kollarını sıvadım. "Nino, tıkacı çıkar ve ağzını aç. Ve açık tut."

Tomaso inledi ve başını sağa sola sallayarak Nino'nun ellerinden kaçmaya çalıştı ama başaramadı. Nino adamın ağzını açmayı başardığında, kerpeteni ve makası masadan alıp muhbirin önünde duruyorum.

"İnsanlar bir şeyleri unutmaya eğilimlidir, bu yüzden muhbirlerle ne yaptığımızı herkese hatırlatmanın iyi bir zaman olabileceğini düşündüm," dedim.

Penseyle Tomaso'nun dilini yakalamam için birkaç denememem gerekiyor. Elime aldığımda çekip çıkardım ve bahçe makasıyla hain ağzından ayırdım. Tomaso çığlık atarken beyaz gömleğimin her yerine kan fışkırıyor. Grupla yüzleşmek için döndüm - her erkek çığlık atan Tomaso'ya bakıyordu - ve penseyi hâlâ yerinde duran pembe et parçasıyla birlikte önlerine yere fırlattım.

"Hainlere müsamaha göstermem," diyorum. Tomaso'nun arkasına gelene kadar sandalyenin etrafında dolaşarak sağ elimi çenesinin altına, sol elimi ise başının üzerine koydum. "Bunu hatırla."

Bu sözlerle Tomaso'nun ağzını kapatmaya zorladım ve öyle kalmasını sağladım. Kendi kanıyla boğularak çırpınıyor ve onu bırakmadan önce vücudunun hareketsiz kalmasını bekliyorum.

Ellerimi silmek için masadan bir bez alıyorum. Kan sağ elimden kolaylıkla akıyor ama solumdaki eldiven tamamen sırılsıklam. Onu çıkarıp yere, tam da ölü adamın altında biriken daha fazla kan birikintisinin içine bırakıyorum .

Görevden alındın, dedim ve ceketime uzandım.

* * *

Eve geldiğimde Milene çoktan uyumuştur. Omzumu kapının pervazına dayadım ve ona saatler gibi gelen bir süre boyunca onu izledim. Bu organizasyonu ayakta tutabilmek için tüm o iğrenç şeyleri yaptığımı görse bana farklı bakar mıydı? Daha iki saat önce kana bulanmış ellerle ona dokunmama izin verir miydi? Cosa Nostra'da işlerin nasıl yürüdüğünün farkında olduğunu biliyorum ama buna tanık olma riskini alamam. Onun fikrinin bu kadar önemli olması beni endişelendirmeli. İnsanların arkamdan bana canavar demesi umurumda değil; iş tanımıyla uyumludur. Ama o değil. Kapıyı tüm gücümle tuttum, sol elimden başıma kadar yayılan acıyı görmezden geldim. Onu asla.

MİLENE

Çenemde hafif bir dokunuş ve ardından çenemin çizgisini izleyen bir parmak hissediyorum. Sert dudaklar yakında benimkini bulur. Uykulu bir şekilde gülümsedim ve başımı yanımda hissettiğim sıcaklığa doğru çevirdim. Gözlerimi açtığımda Salvatore'nin yatakta uzanırken bana baktığını fark ettim.

Uykunda konuşuyorsun, dedi.

"Biliyorum." Saçını okşamak için uzanıyorum. "Umarım sırlarımı açığa vurmamışımdır."

Benden sır saklayamazsın, Milene. Parmağı boynumda aşağı ve aşağı hareket ediyor . "Bana her şeyi borçlu olduğunu sana zaten söyledim." Avuç içi bacaklarımın arasından kaydı. "Ve buna sahip olabileceğiniz tüm sırlar da dahildir."

Gülümsedim, sonra parmağı içime girince nefesim kesildi. "Bunu talep edemezsin."

"Evet yapabilirim." Başka bir parmak içeri kayar. "Sana sahibim. Vucüdun. Aklın." Başparmağı klitorisime bastırıyor ve usta parmaklarıyla benimle dalga geçiyor. "Gülüşün. Ve sırların."

"Bir kişiye sahip olamazsın." Omuzlarından tutup elini gezdiriyorum. Parmaklarıyla yapabildiği şeyler tüm mantığa ve akla meydan okuyor.

"Yapmıyorum?" Parmaklarını o kadar derine soktu ki, parmaklarını içimde kıvırdığında nefesim tıkandı ve sızlandım. Duvarımın üst kısmındaki hassas noktaya vurdu ve ben bir anda, şiddetle geldim.

Hâlâ nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum ki vücuduyla beni örttü ve beni yatağa bastırdı.

"Bir ton ağırlığındasın, Salvatore," diye mırıldandım ve parmaklarının yerini çelik gibi sert aleti aldığında nefesim kesildi.

"Kim . . "- ucunu içeri kaydırdı, ama o kadar yavaş ki hüsranla inlemek istiyorum - "sahibi misin, cara?"

Şahin bakışlarıyla karşılaştım, gülümsedim ve elimi boynuna götürdüm. Elimi sıktığımda, Salvatore bir hırıltı çıkardı ve aletini kabzasına kadar iterek beni öyle bir doldurdu ki, bilincim bedenimi terk etti. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum.

"Sen," diye fısıldadım ve avuçlarımı sırtından aşağı, sert kıçına doğru kaydırdım. "Ve ben sana sahip miyim, Tore?"

Hemen cevap vermiyor, duvarlarım aletine dolana kadar bana vurmaya devam ediyor ve ben onun cezalandırıcı hızından tekrar geliyorum. Başını aşağı eğip omzuma bir öpücük kondurdu ve kulağıma fısıldıyor.

"Korkarım öylesin, Milene." Dudaklarını benimkine çarpıyor ve aynı zamanda beni sıcak cum ile dolduruyor.

* * *

Yatakta doğruldum ve Salvatore'un odanın diğer tarafındaki dolaba doğru yürümesini, bir gömlek çıkarıp giymesini izledim. Sırtında dört kurşun yarası var. Biri omzunun yanında, ikisi sol tarafında ve diğeri omurgasının birkaç santim sağında. Bacağı ve sağ pazısındaki sıyrıkla toplam altıya çıkıyor.

"Diğerleri nerede?" Soruyorum.

"Ne?"

"Kurşun yarası."

Dönüp gömleğinin düğmelerini karıştırıyor. "Sağ uyluk ve sol bacak."

"Kahretsin, Salvatore. Tüm bu kurşun yaralarını ne zaman aldın? Yataktan kalkıp gömleğinin düğmelerini devralıyorum.

“Omzumdaki birkaç yıl öncesine ait. Uyluk vuruşu geçen yıldı. Bunu bir alışveriş listesi okur gibi söylüyor. “Aynı olayda sol bacağım ve sırtımdaki 3'ü de bana dayatıldı. Yedi yıl önce."

Parmaklarım hâlâ orta düğmede. Arkadaki üç mermi sıradan bir silahlı çatışmadan gelmiyor. Bu bir infazdı. "Kim yaptı?"

"Yaşlı don emri verdi" diyor. "Ama bunu gerçekleştiren capolardan biriydi."

"Neden? ”

“Önceki kuruluş açgözlü oldu. Paranın aslan payını kendilerine ayırmaya karar verdiler.”

Delilik bu. Doğru anlayamadım. "Aileden mi çalıyorlardı?"

Cosa Nostra Ailelerinin çok katı bir çalışma şekli vardır ve her şeyden önce güvene dayalıdır. Don ve kapolar işi organize etmekten sorumludur, ancak karın yalnızca bir kısmına hak kazanırlar. Paranın geri kalanı, piyadelere kadar tüm diğer üyelere dağıtılır. Paylar, kişinin kuruluştaki konumuna bağlıdır, ancak don ve capolar hiçbir zaman toplam gelirin yüzde 40'ından fazlasını almaz. New York Ailesi'nde kaç kişi var bilmiyorum ama Chicago'da en az yüz kişi vardı.

"Evet," diyor. "Ve öğrendim."

"Yani seni öldürmeye mi karar verdiler?"

"Sonunda, evet." Başını eğiyor ve yanağını benimkine sürtüyor. “Önce beni küçük planlarına çekmeye çalıştılar. O zamanlar capoydum ve şimdiden kendi inşaat işimi kurmaya başlamıştım. Çok para kazandırıyordu.”

"Ne oldu?"

"Hayır dedim. Fikrimi değiştirmem için bana bir teşvik vermeye çalıştılar.” Eliyle uzandı ve parmağıyla çenemde bir çizgi çizdi. “Çabalarında çok hevesliydiler.”

"Senin elin?" diye soruyorum ve avucumu çenemi okşayan avcunun üzerine koyuyorum.

"Ve bacağım."

Tanrı aşkına, Tore. Gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. "Bir insan böyle bir şeyden nasıl kurtulur?"

bir 'toplantıya' davet edildiğim depoda buldu . Ona yapmamasını söylediğimde bile beni takip etme alışkanlığı var. Hastaneden taburcu olduğumda, konuyu don ve capolarla yeniden tartışacak kadar iyileşene kadar Arturo dikkat çekmeme yardım etti.

"Onlara ne dedin?"

“Özellikle bir şey yok. Ben sadece nerede yanlış yaptıklarını gösterdim.” Dudaklarını parmaklarıma bastırıyor. "Gerçekten birini öldürmeye niyetlendiğinde, kafasına nişan alırsın."

"Don'u sen mi öldürdün?"

"Ve altı capo'nun tümü."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. Kaçmak istediğim her şeyi temsil eden bir adamdan hoşlandığım gerçeğini kabul etmek zor. "Yırttı?"

"Evet?"

"Kaç kişiyi öldürdün?" Fısıldıyorum. "Şahsen."

Parmağı çenemin altında hareket etti ve başımı kaldırdı. Gözlerimiz kilitleniyor. "Bu soruya cevap vermemi gerçekten istiyor musun, cara?"

O kehribar rengi derinliklere bakıyorum ve kendimi dünyanın en büyük ikiyüzlüsü gibi hissederek yavaşça başımı sallıyorum. Hayır, bilmek istemiyorum. Ama ondan daha az hoşlanmama neden olacağından korktuğum için değil. Çünkü cevap ne olursa olsun ondan aynı şekilde hoşlanacağımdan korkuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

MİLENE

"Bu çok komik," diyor Pippa, omzunun üzerinden birkaç adım arkamızdan gelen Stefano ve Vincenzo'ya bakarak. İki koruma daha biraz daha geriden takip ediyor.

"Evet, anlat bana," içini çektim ve bir sonraki butiğe girmek için döndüm.

"Bizi takip eden bir kamera ekibinin de olması gerektiğini düşünüyorum." Kıkırdıyor. “Biri neden dört korumaya ihtiyaç duysun ki? Kocanızın bir iş adamı olduğunu söylediniz, başkan değil.”

"O biraz aşırı." Elbise askısına yaklaştım ve Salvatore'u aramak için çantamdan telefonu çıkardım.

Milene.

"Rocco'nun düğünü için giyilen elbise hakkında. Griye ne dersin? diye sordum uzun ve dökümlü bir elbiseye bakarak. "Yoksa daha renkli bir şeyle mi gitmeliyim?"

"Götünü kapattığı sürece istediğini giyebilirsin. ”

"Pekala, teşekkür ederim şekerli turta, bu gerçekten yardımcı oldu." Homurdandım ve çizgiyi kestim.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," diye yorum yapıyor Pippa, yanımdan geçip elbiseye bakarak. "Alışverişe başladığımızdan beri onu üçüncü kez araman da neydi?"

Aslında dördüncüydü. O da tuvaletteyken onu aradım.

Salvatore, birlikte olmadığımız zamanlarda onu aramamı isteyeli iki hafta oldu. Başlangıçta tam olarak dakik değildim. Bu konuda asla yorum yapmadı veya "check-in'lerime" geç kaldığım için beni azarlamadı. Sanırım ilk başta benden bunu yapmamı istediği için kendini kötü hissediyordu, ama ne zaman geç arasam, sanki gerginmiş gibi sesinde hafif bir gerginlik fark ettim. Bundan sonra, iletişimimde daha gayretli olmaya karar verdim.

"Evet." Başımla onayladım. "Ben gerçekten."

Gerçek bu. Garip ya da değil, Salvatore ile vakit geçirmekten keyif alıyorum. Onun tuhaflıkları umurumda bile değil. Çalışmamam konusundaki sürekli ısrarı olmasaydı, görücü usulü olsun ya da olmasın evliliğe karşı kalıcı bir kırgınlık beslemezdim.

"Kahretsin," diyorum elbiseyi kasaya götürürken. Sanırım kocama aşık oluyorum.

Alışveriş merkezinde hızlı bir kahve içtikten sonra Pippa'yı evine bırakıp eve gidiyoruz. Araba garaja giriyor ve Salvatore'yi arayıp geldiğimi söylemek için telefonumu çıkardığımda asansörün kapıları açıldı ve o dışarı çıktı. Yanıma yığılmış alışveriş çantalarını almak için arka koltuğa uzanırken kapı açıldı ve Salvatore yanıma kaydı.

"Dışarı!" sürücüye ve ön koltukta oturan Stefano'ya havlıyor.

Arabadan iner inmez beni belimden tuttu, kucağına çekti ve burnunu saçlarıma koydu. Başımı çevirmeye çalıştım ama belimdeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve beni vücuduna bastırdı.

Dört saat, Milene, diye fısıldadı kulağıma.

"Seni her saat aradım."

"Biliyorum." Yüzünü boynuma bastırdı ve nefes aldı. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bir miktar?" Homurdandım, kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Bu bir problem mi?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkip onu öpüyorum. Beni ilgilendirmeli. Mesele şu ki, Salvatore'nin OKB davranışı veya nerede olduğumu bilme ihtiyacı umurumda değil. Endişesini dindirmek için gereken buysa, onu her saatten daha fazla aramayı da umursamıyorum. Aslında ben biraz . . . beğen "Biliyor musun, daha önce Pippa'yla bir çiçekçinin yanından geçerken aklıma bir şey geldi."

"Ne?" diye sordu çenemin kenarını kıstırırken.

"Sen ikinci sürüngendin. Bana bir ton çiçek gönderen kişi."

"Evet."

Eğilip bakışlarımla onu sabitledim. "Yüz vazo mu?"

"Doksan altı. Sahip oldukları tek şey buydu.

"Bir tane fazlasıyla yeterli olurdu."

Salvatore bir an beni izliyor, sonra öne doğru eğilip burnunu benimkine değdiriyor. "Ya hep ya hiç benim için, Milene. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

Evet. Tahminimce o.

* * *

Parmaklarımı Salvatore'nin saçlarının arasından geçirip beline ata binmiş bir şekilde yerden bira şişesini almak için uzanırken onu seyrettim. Onu bu kadar rahatlamış görmek beni hala şaşırtıyor.

Neredeyse bir saattir oturma odasındaki kanepede uzanıyoruz - o maçı izliyor ve ben göğsüne yayılmış, Bianca'ya mesaj atıyorum. Yaklaşık on dakika önce mesajlarıma cevap vermeyi bıraktı, bu da demek oluyor ki, Mikhail muhtemelen eve geldi. Tanrı bilir, bu ikisi birbirlerinden ellerini çekemezler.

"Birayı sevdiğine inanamıyorum," diyorum.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bana her zaman daha iyi şarap içen biri gibi göründün. Bir parmağımın tersiyle çenesinin çizgisini çiziyorum. Takım elbise yüzünden.

“Şaraba karşı hiçbir şeyim yok. Ama peynirle futboldan daha iyi gidiyor.” Başını yana yatırıp parmağımı öpüyor. "Kardeşin ne dedi? Evden haber var mı?”

"Aynısı. Hala son mesaja cevap vermesini bekliyorum.”

Salvatore elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ondan benim için Petrov'a bir mesaj iletmesini iste."

"Rus pakhanına mı?"

"Evet. Arnavutların İrlandalılarla iş yapmaya başladığını bilmeli.”

Kısa bir mesaj yazıp Bianca'ya gönderdim. "Başka bir şey?"

"Hayır." Telefonu elimden alıp sehpanın üzerine koydu ve kanepedeki kırlentleri alıp yere fırlattı.

"Zavallı yastıklar seni gücendirecek bir şey mi yaptı?"

"Evet." Sonuncuyu arkaya fırlatıyor. "Çok fazla yer kaplıyorlar. ”

"Belki de daha büyük bir kanepe almalıyız." Başımı eğip çenesinin kenarına bir öpücük konduruyorum.

“Daha fazla anlaşamadık.”

Kolu belime dolandı ve beni aşağı çekti, böylece yan yattım, vücuduyla kanepenin arkası arasına sıkıştım. Salvatore'nin eşofmanını ve boxerını çıkarmadan önce taytımın kemerine uzanıp onları çıkardım. Aynısını külotum için de yapıyorum, onları yerdeki Salvatore'nin giysilerinin yanına fırlatıyorum.

Elimi tuttu, parmaklarımı dudaklarına kaldırdı, sırayla her birini nazikçe öptü, sonra dudaklarını bileğimde ve kolumda gezdirerek tüm vücuduma titremeler yolladı. Tüm bunları çok yavaş yapıyor, sanki her öpücük bir ifade anlamına geliyormuş gibi, devam etmeden önce dudaklarını birkaç saniye o noktanın üzerinde tutuyor. Tenimi okşaması büyüleyici, çünkü Salvatore hiçbir zaman sabırlı bir aşık gibi görünmedi. Aramızdaki çekim her zaman patlayıcı bir güç olmuştur, hem sert hem de yoğun.

Omzuma uzandığında, "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Milene," diye fısıldıyor ve ben titriyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda kollarımı boynuna dolayıp tüm gücümle onu kendime bastırdım. Aklımı ne kadar karıştırdığının farkında olduğunu sanmıyorum. Korkutucu. Artık ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Ona aşık mıyım? Bu kontrolcü, huysuz, kapalı adamla mı? Tanıdığım onca zaman boyunca gülümsediğini bile görmediğim biri mi? Korkarım öyleyim.

Ellerimi boynundan aşağı ve omuzlarının üzerinden yontulmuş göğsüne yasladım ve öpücüğü kesmeden bacağımı beline atıp üstüne oturacak şekilde hareket ettim.

"Seninle sevişmek istiyorum," dedim dudaklarına ve hala altımda durduğunu hissediyorum. "Bana izin verecek misin?"

Gözlerimi açtığımda sabit bakışları üzerimdeydi. "Evet."

Gülümseyip parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Ilaria haklıydı. Duygularla iyi baş edemez. Sanki çeşitli duyguların anlamlarını kavrayamıyor ve onları

işlemekte zorlanıyor. Penisi cinsel organımın ıslaklığına baskı yapana kadar vücudunu aşağı doğru hareket ettiriyorum. Yavaş yavaş içimi doldurmasından zevk alarak onu adım adım içime alıyorum. Onun aleti büyük. Hepsinin içimde olması, sanki duvarlarım patlayacakmış gibi geliyor. Bunu sevdim.

Tamamen içine girdiğinde, dudaklarımı göğsünün ortasına yerleştirmek için eğildim ve güçlü çenesine ulaşana kadar boynu boyunca öpücükler bırakmak için yukarı doğru ilerledim. Kalçalarımı metodik ve sürekli ama olabildiğince hassas ve yavaş bir şekilde, sırf onu gergin tutmak için döndürüyorum. Ağzım onunkine ulaştığında, kalçamı sadece aletinin ucu içeride kalana kadar yukarı kaldırdım. Salvatore bana bakıyor, gözleri benimkilere yapışık ve elleri kalçalarımı kavrıyor ama hareket etmiyor. Gülümsüyorum, sonra aletine çarpıyorum ve aynı anda dudağını ısırıyorum. Keskin bir nefes aldı ve sol avucunu hafifçe yanağıma yerleştirirken diğer eli bedenlerimizin birleştiği yerde gezindi.

"Merak ediyordum cara," dedi ve başparmağını klitorisime bastırarak inlememe neden oldu.

"Ne?" Arkama yaslanıp kalçalarımı döndürmeye devam ediyorum.

Parmakları klitorisimi hafifçe sıkıştırdı ve ürperdim ama daha hızlı hareket etme ihtiyacıma direndim. Bunun yerine, onun puslu, şehvetle ıslanmış gözlerinin benimkilere sabitlenmesinden zevk alarak yavaş tempomu koruyorum .

Salvatore'nin elleri kıçıma gitti ve beni sıkarak sızlanmama neden oldu. Bir sonraki kalp atışında, aşağıdan bana o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi.

"Benden hiç korkmadın," diyor. "Neden?"

Temposu artarak bana doğru sallanmaya devam ederken gülümsüyorum.

"Bana cevap ver, Milene."

"Sana korkamayacak kadar kızgındım!"

"Bu" -aletini öyle bir kuvvetle içime soktu ki bir anda havai fişekler ve gök gürültüsü gibi patladım- "duyduğum en aptalca cevap."

OceanofPDF.com

Bölüm 21

SALVATORE

Arturo son bir saattir narkotikle ilgili iş anlaşmalarımız hakkında güncellemeler veriyor ama aklım başka yerlerde geziniyordu. Milene arkadaşıyla manikür yaptırmaya gitti ve bir saatten kısa bir süre önce salondan aradı, ancak yirmi dakika sonra huzursuz oldum. Orada onu korumak için dört koruması olmasına rağmen hala konsantre olmakta zorlanıyorum.

Telefonum gelen bir mesajla pingliyor. İki gün önce özel istekte bulunduğum bir kuyumcudan, siparişimin teslim alınmaya hazır olduğunu bildiriyor.

Bir şekilde tüm toplantı boyunca oturup Arturo'ya serbest olduğunu söylemeyi başardım. Çıktığı an ofisten çıkıp aracıma gidiyorum.

Mağaza yakınlarda, bu yüzden oraya gidip alışverişimi teslim almam yarım saatten az sürüyor. Arabama bindiğimde kırmızı kadife kutuyu önümdeki ön panele koydum. Sadece bakmak kaygımı azaltıyor. Ne olduğunu söylediğimde Milene'nin nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Onu şimdiden çok ileri götürüyor olabilirim. Benim pisliğimle uğraşmaya istekli olması beni hala şaşırtıyor. Ama hala . . . kontrol panelindeki o küçük kutu çok fazla olabilir.

Gözlerim ön paneldeki saati tarıyor. Altıyı iki dakika geçiyor. Zaten araması gerekirdi. Anksiyete çirkin yüzünü bir kez daha gösterir.

Direksiyonu sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir diğeri. Ve bir tane daha. Bir şey olsaydı, Stefano bana haber verirdi. Muhtemelen zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Telefonum çalıyor. Gözlerimi açıp telefonu alıyorum.

"Yırttı?"

"Evet?"

"Koridordaki kristal vazoyu biliyor musun?" Milene kısık bir sesle söylüyor. "O şeyin değeri ne kadardı?"

Birkaç bin. "Fazla değil. Neden?"

İç çekti. "Tanrıya şükür. Eve geldiğimde Kurt, Riggs'i kovalıyordu ve onlar bir bakıma... . . kırdı Kırık parçaları temizlemek zorunda kaldım ve bazıları çok küçüktü, bu yüzden lütfen oraya çıplak ayakla gitmediğinizden emin olun. Her bir parçayı yakaladığımdan emin değilim. Neredesin? Akşam yemeğini yemeni bekleyeyim mi?”

"Yapmam gereken bazı işlerim vardı ama yakında orada olacağım."

"Tamam, ben... Eğil seni piç kurusu!" Düşen bir şeyin sesi hattan aşağıya doğru yayılır. “Hayır, perdeler değil! Gitmek zorundayım."

Telefonu kadife kutunun yanına koydum ve arabayı çalıştırdım.

* * *

, oturma odasındaki kaosu seyretmek için eşikte duruyorum. Birkaç çözülmüş tuvalet kağıdı rulosu zemine saçılmış ve küçük parçalar mobilyalara saçılmış. Bir kasırga çarpmış gibi görünüyor. Bir ficusun evi olan büyük bir çömlek, tabanının etrafına toprak serpilmiş olarak odanın köşesinde yan yatmaktadır. Perde direğinin bir ucu zemine kadar sarkıyor, saten perdeler düşüyor. Uzunluğu boyunca görülebilen pençe izleri de vardır.

Mutfakta bir yerden bir tangırtı geliyor ve zamanında döndüğümde Kurt'ün tezgahtan kahvaltı barına ve ardından yemek masasına atladığını görüyorum. Bir dakika sonra Milene belirir ve peşine düşer.

"Gel buraya, seni lanet olası!" diye bağırır ve kediyi yakalamaya çalışır ama kedi aşağı atlar ve koridora doğru koşar.

Milene'nin omuzları düşüyor ve bana bakıyor. “Her şeyi temizleyeceğim, söz veriyorum! Kurt'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çıldırdı. Neredeyse bir saat boyunca bir banshee gibi etrafta koşuşturmak. Başını sallayarak bana doğru geliyor. "Onu yakalamaya çalışıyorum. Belki onu biraz yatak odasına koyarsam sakinleşir."

Önümde durduğunda, karıma iyice bakıyorum. Beyaz tişörtü yandan yırtılmış. Atkuyruğu çarpık sallanıyor ve birkaç tutam saç gevşekçe sallanıyor. Sağ elinde pençe izleri var ve ön tarafında kaynağı bilinmeyen lekeler var. Gerçekten kedinin sürüklediği bir şeye benziyor.

"Yırttı?"

Elimi kaldırıp çenesini parmaklarımın arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Çok güzelsin."

Bana göz kırptı, biraz kafası karışmış görünüyordu. “Hmm. . . teşekkür ederim?"

Kanepe on metre uzakta ama yemek masası daha yakın. İşe yarar. Onu belinden tutup yukarı kaldırdım ve ona doğru taşıdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kulağımın yanında, gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Masaya geldiğimde onu ayağa kaldırdım. Masa örtüsünü kavrayarak çekip çıkardım, tabakların ve çatal bıçakların takırdamasına ve gürültüyle yere çarpmasına neden oldum.

Kot pantolon, dedim ona bakarak.

Milene kaşlarını kaldırdı, kotunun düğmelerini açtı ve kaydırarak çıkardı. Külotunu çıkardığı anda onu beline sarıp masaya oturtuyorum.

"Aşağı." Yüzeyde yatana ve bacakları kenardan sarkana kadar avucumu göğsüne bastırdım. Boştaki elimle bir sandalye çektim, oturdum ve bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırdım. "Gözlerini kapat," diyorum, kıçını tutup mükemmel amcığını yalayabilmek için onu bana doğru çekmeden önce.

Milene inliyor. Onu tekrar yavaşça yaladım, nazikçe öptüm ve nefes nefese kalmaya başlayana kadar klitorisini emdim. Bacaklarını genişletiyor, ben de dilimle onu kızdırmaya devam ederken parmağımı içeri kaydırıyorum. Sırılsıklam. Sırtını kamburlaştırarak bir zevk çığlığı attı. Parmağımı çekmeden tatlı noktasını yaladım ve dilimle biraz daha bastırdım. Vücudu titriyor ve klitorisini tekrar ağzıma çekiyorum.

Daha önce hiç bir kadına aşık olmadım ve bunu yapmak gibi bir isteğim de olmadı ama Milene ile her şeyi istiyorum. Vücudunun her vuruşa ve harekete verdiği tepkiden keyif alıyorum. Dilimle amını birkaç dakika daha kızdırdım ve yaklaştığından emin olduğumda ağzımı tekrar klitorisine bastırdım ve aynı anda parmağımı içinde kıvırarak sertçe emdim. Yükselen başka bir çığlıkla geliyor ve bacakları şiddetle omuzlarıma dolanıyor. Amının dudaklarına bir öpücük daha koydum ve vücudunun nasıl iyileştiğini izledim. Milene sırtüstü uzanmış, gözleri kapalı, göğsü sanki yeterince hava çekmeye çalışıyormuş gibi hızlı bir tempoda inip kalkıyor.

"Milen?" diye sordum ve avucumu çıplak kalçasından aşağı kaydırdım. "Yaşıyor musun cara mia?"

"Hayır," diye fısıldıyor, yavaşça oturma pozisyonuna geçip bana bakıyor. "Geri çekilmek."

Sandalyeyi geriye kaydırıyorum ve onun masadan inip bacaklarımın arasına diz çökmesini ve pantolonumun düğmelerini açmaya başlamasını izliyorum.

"Karşılık vermek zorunda değilsin, Milene." Elimin tersiyle yanağına dokunuyorum.

Ağzımı amına koyduğum andan beri acı verecek kadar sert olan sikimi çıkarıyor ve bana bakıyor. "Beni durdurmayı dene." Sırıtıyor. "Ve ne olacağını gör."

Bu sözlerle, dudaklarını aletimin başına doladı ve ince parmaklarıyla şaftı kavradı. Yavaşça başladı, hassas alt tarafımı yaladı, ucunu emdi ve sonra sıcak ağzıyla beni daha çok yuttu. Adımları giderek hızlanıyor ve o daha da öfkeyle sallanırken saçlarının arkasını tutuyorum, beni içeri alırken dudaklarını izliyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama yapamayacağımı görüyorum. Milene'nin bacaklarımın arasında diz çökmüş, aletim ağzındayken görüntüsü bile gelmem için fazlasıyla yeterli, bu yüzden beni sıkıştırıp yanaklarını oyduğunda, ağzında patlıyorum.

Topuz yaptığı saçlarını tutarak, gözlerimiz buluşana kadar başını kaldırdım.

"Yut," diye emrediyorum.

Gülümser ve emri yerine getirir. Tanık olduğum en seksi şey.

MİLENE

Salvatore'nin göğsünde bir çizgi çiziyorum, parmağımı taş gibi sert karnının üzerinde gezdiriyorum, sonra omzuna bir öpücük kondurmak için başımı eğiyorum. Kolu belime dolandı, beni vücuduna daha da yaklaştırdı.

"Bianca bugün bana mesaj attı." Parmağımı tekrar göğsünün üzerinde yukarı doğru hareket ettiriyorum. "Petrov, Arnavutlarla ilgili istihbarat için teşekkürlerini iletiyor."

"Şu anda Dushku'nun yerinde olmak istemezdim." Sol eliyle yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına götürmek için uzandı, sonra elini karnına koydu.

"Hala acıyor mu?" diye soruyorum ve parmağımı eline doğru hareket ettirerek oradaki belirgin yara izlerinden birinin üzerine bir çizgi çiziyorum.

"Bazen."

"Kaç mola?"

“Belirleyemediler.” Elini çevirip parmaklarını benimkilere doladı. “Sağımla ateş etmek için kendimi eğitmeyi başardım. Şimdi solumla olduğumdan bile daha iyiyim. El yazım berbat ama.” Bana bakıyor. "Tıpkı yazdığım gibi, ki muhtemelen fark etmişsindir."

"Ya bacak? Baldıra kurşun yarası nadiren ampütasyon gerektirir.”

"Kısa mesafeden bir kez bileğimden ve iki kez baldırımdan vuruldum" diyor. "Onu kurtarma şansı yoktu."

Gözlerimi kapatıp yüzümü boyun girintisine gömüyorum. "Bana bir şeyin sözünü ver."

"Ne?"

"Lütfen tekrar vurulma. ”

"Sırtıma bir hedef çizerek ortalıkta koşuyor değilim, Milene." Başımın tepesine bir öpücük konuyor.

"Evet, öylesin," diye mırıldandım boynuna doğru. Nino'ya neden senin hakkında hiçbir güvenlik detayı olmadığını sordum. İzin vermiyorsun dedi.

"Birisi beni öldürmeye çalışmakta yeterince ısrarcıysa, bunu yapacaktır. Güvenlik detayı olsun ya da olmasın.”

Başım çatlıyor. "Ne yani, şimdiye kadar yaptığın gibi yapacaksın ve olmasını mı bekleyeceksin?"

"Hayır. Önce onları öldürmek için elimden geleni yapacağım.”

"Öyleyse, daha çok dene lanet olası!"

Merhaba, ilgiyle bana bakarak başını yana eğiyor. "Öldürsem seni rahatsız eder miydi?"

"Tanrı aşkına, Salvatore!" çıt diyeyim “Beni rahatsız eder mi? Şaka mısın ya?"

"Evet. Bilmek istiyorum."

"Bilmek istiyorsun." Duyduklarıma inanmayarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "Öldürülmesinin beni rahatsız edip etmeyeceğini öğrenmek istiyor."

"Bu basit bir soru Cara."

Başını kontrol ettirmesi gerekiyor. "Evet, beni rahatsız ederdi." Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Öldürsem seni rahatsız eder miydi?"

Salvatore'nin bedeni hareketsiz kalır. "Yapma. Durmadan. Sor. Tekrar."

"Buna aptalca sorularla başladın." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. “Artık kurşun yarası yok. Bana söz ver."

"Deneyeceğim."

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Deneyecek. Mükemmel.

"Bu, güvenlik detaylarını almaya başlayacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

Tabii ki değil.

Sıkılı dişlerimin arasından, O zaman İrlandalılarla ilgilen, dedim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ölmelerini istiyorum. ”

"Zaten bunun üzerinde çalışıyorum." Saçımdan bir tutam alıp parmağına doladı. "Neden birdenbire bu kadar kana susadın?"

Bilgisizliğine hayret ederek ona bakıyorum. Ona aşık olduğumu göremiyorsa, bazı şeyleri fark etme ve işleme konusunda bir sorunu var.

"PMS olmalı." Cevabımı kabul edeceğini ve artık beni sorgulamayacağını umarak iç çektim ve başımı göğsüne koydum.

Salvatore'nin eli enseme indi ve parmak uçlarıyla tenime hafifçe dokunarak aşağı doğru kaydı. Gözlerimi kapatıyorum ve bu duygunun tadını çıkarıyorum. Eli boynumda durduğunda yarı uykuluydum.

"Sana bir şey aldım," dedi ciddi bir tonda. "Ama beğenmezsen geri alırım."

"Hediye vermekte berbatsın," diye mırıldandım göğsüne.

"Biliyorum." Parmaklarını saçlarıma gömüyor. "Görmek ister misin?"

“Bir milyon dolara mı mal oldu? Sana bir ipucu - cevap evetse, şimdi geri alabilirsin.

"Hayır."

"Tamam."

"Ceketimde. Hemen döneceğim."

Koltuk değneklerine uzanmasını, ayağa kalkmasını ve kapıya doğru yönelmesini izledim. Siyah boxer giymiş, sıkı kıçına bakma fırsatını kullandım. Gerçekten çok iyi. Salvatore sadece iç çamaşırıyla uyuyor, bu benim tüm kalbimle onayladığım bir şey. Birkaç dakika sonra geri döner, ceketi yatağın üstüne atar ve oturur. Kırmızı kadife bir kutu çıkarıp yanıma, yastığın üzerine koydu. Doğruldum ve basit bir altın bileklik bulmak için kutuyu açtım. Kalın ama yine de bir şekilde hassas.

"Güzel ama bana mücevher almana gerek yok. Nadiren giydiğimi biliyorsun . Aldığın o gülünç taşkın bileziği takma fırsatım bile olmadı,” diyorum.

Yanımda sertleşiyor. "Bunu giymene ihtiyacım var," diyor. "Her zaman."

"Tamam." Omuz silktim ve takmak için tokayı açtım.

"İçinde bir GPS çipi var," diye ekledi ve kafamı kaldırdım.

SALVATORE

Milene önce sessiz kaldı, sonra bakışları benimle elindeki bileklik arasında gidip geldi. "Neden?"

“Artık aramalar yeterli değil. Bugün sen Pippa'yla birlikteyken neredeyse çıldırıyordum. Nerede olduğunu merak ettiğim için bir toplantıyı güçlükle tamamlamayı başardım. Nerede olduğunu bilmem gerek, Milene. Her zaman."

"Nerede olduğumu biliyordun. Her saat aradım" diyor. "Yanımda dört koruma vardı. Kontrol etmeleri için onları arayabilirdin.

Stefano'yu iki kez aradım. Gerçekten yardımcı olmadı. On beş dakikadan daha kısa bir süre sonra endişelendim. "Peki. Sorunlarımla başka bir şekilde başa çıkmanın bir yolunu bulacağım."

Onu şok ettim. Bakışlarını bilezikle benim aramda çevirmesinden belli oluyor.

"Bunları açıklayabilir misin? . . konular daha net? Lütfen."

Elini avucumun içine alıp avucunun ortasında dairesel bir desen çiziyorum. "Hafif bir huzursuzluk olarak başlıyor; özel bir şey değil, biraz rahatsızlık, ama hızla kontrol etmesi zor bir huzursuzluğa dönüşüyor," diyorum. "Sonra dikkatim dağılıyor. Sinirli. konsantre olamıyorum Beynim her biri bir öncekinden daha kötü farklı senaryolar kuruyor ve tek düşünebildiğim bu. Bunu engelleyemem."

"Hangi senaryolar, Tore?" Gözleri benimkini arıyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen," diyorum dişlerimin arasından. "Canını yakmak. Ya da kaçırıldı."

"Korkunun yersiz olduğunu anlıyorsun, değil mi? Özellikle de aynı binadaysak."

"Önemli değil." Uzanıp çenesini tutuyorum. "Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için seni görmem gerekiyor. Bu mümkün değilse, nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Her saniye."

Ona her zaman dokunmak gibi çılgınca bir dürtüm olduğundan bahsetmiyorum bile. Elimi onunkine koymadan ya da kolumu beline dolamadan onunla aynı odada olmaya dayanamıyorum. Yakınlarda oturuyorsa, kucağımda olmalı. Yakınımda olması ve teninin benimkine değmemesi fikrini işleyemiyorum. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın önüne bir şişe su sarkıtmak gibi. Karşılamam gereken fizyolojik bir ihtiyaç, yoksa delireceğim. Şimdiye kadar bu zorlamaya direndim ve sadece aklımı kaybetmeye yaklaştığımda yenik düştüm. Şimdilik bu kadar.

Milene bileziğe baktı, sonra benimle göz göze geldi. "Yani, bunu giymem yardımcı olur mu?"

"Evet."

İçini çekti ve sol elini uzatarak bana uzattı. "Tamam."

Bileziği alıp bileğine takıyorum. Bağlandığı an, içimde oluşan huzursuzluk hissi neredeyse tamamen yok oluyor. "Bunu her zaman giyeceksin, duştayken veya uyurken bile. Ve anlaştığımız gibi beni aramaya devam edeceksin."

"Yapacağım."

Başımı salladım ve kollarımı beline dolayıp onu kendime doğru çektim. "İyi."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

MİLENE

Rocco'nun yanında oturan yirmili yaşlarının başındaki siyah saçlı kadına bakarak, "Gelin heyecanlı görünmüyor," yorumunu yaptım. Mutlu görünmek yerine, başını eğmiş ve gözlerini kucağında kavuşturmuş ellerine odaklamış bir şekilde oturuyor. Görücü usulü evlilik mi?

"Biraz," dedi Salvatore yanımda. "Ağabeyinin kumar sorunu var. Sahip oldukları her şeyi harcadı ve ardından Rocco'dan borç para aldı. Onu da harcadı."

Keskin bir şekilde nefes alıyorum. "Rocco onu kredi geri ödemesi olarak mı aldı?"

Salvatore bir kez başını salladı. "Evet."

Damat gelinin yanına oturur, masanın diğer ucundaki bir adamla konuşur ve sanki evlilik hayatlarının en güzel deneyimi olacakmış gibi güler. Kolu karısının sandalyesinin arkasına dayanmaktadır. Ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışır gibi öne doğru eğilmesinde hiçbir eksiklik yok.

"Bu hasta," diyorum.

onun yakınında olmak istemeyen bir kadını evliliğe zorluyorsun ? Böyle görünmesinin bir nedeni olmalı. . . korkmuş.

Gözlerimi yeni evlilerden çekip odayı taradım. Evet, insanlar hala bana bakıyor. Geldiğimiz andan itibaren kendimi hayvanat bahçesindeki egzotik bir hayvan gibi hissettim - insanlar sürekli bize bakıyor. New York Ailesi'nin üyeleriyle ilk kez tanıştığım için bazı bakışlar bekliyordum ama gözlerinde korku görmeyi beklemiyordum. Çoğu, Salvatore ve benim durduğumuz yerden oldukça uzakta durdu, ama bize bakmaktan vazgeçmediler. Ya da daha spesifik olarak, Salvatore'nin tüm etkinlik boyunca belime doladığı koluna. Arturo dışında kimse bize yaklaşmadı. Ve sadece Salvatore ile bazı gizli bilgileri paylaşmak için geldi.

"Elbiseyi beğendim," diyor Salvatore ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Bileklik ile iyi gider."

"Yatağın altında bir ayakkabı kutusu içinde görünmeden kalmasına izin vermek utanç verici görünüyordu."

Bileziği bir ayakkabı kutusunda mı saklıyorsun? Yatağımızın altında mı?"

"Milyon dolarlık şeyi nereye koyayım?" Fısıldıyorum. "Kasayı kullanmama izin vermiyorsun."

"Olmayı hak ettiği tek bir yer var, Milene." Parmağının ucunu boynumda ve kolumdan bileğime kadar takip etti.

Gözlerimin içine bakışındaki yoğunluk canlı bir şeymiş gibi hissettiriyor ve içimi hafif bir ürperti geçiyor.

Salvatore'nin adamlarıyla etkileşimini izledim. Pek konuşmaz. Onlar konuşurken dikkatle dinlerken, odanın geri kalanını da göz önünde tutuyor gibi görünüyor. Bu, şimdi bana bakışı farklı. Salvatore Ajello gibi bir adamın tek odak noktası olmak hem çekici hem de korkutucu.

"Havai fişek zamanı!" odanın diğer tarafından biri bağırır.

Odayı toplu bir tezahürat kaplıyor ve göz ucuyla çıkışa doğru gelen misafirleri görüyorum. Salvatore olduğu yerden kıpırdamadı ama parmağının ucuyla önkolumu izlemeye devam etti. Sol eli yanağımı kavradı, başparmağıyla gözümün altındaki cildi okşadı.

"Eldivenini takmayı unutmuşsun," dedim gözlerimi ondan ayırmadan ve elimi onunkini kapatmak için kaldırdım. İlk başta sadece akşamları eve geldikten sonra çıkarıyordu ama şimdi onu en son ne zaman takarken gördüğümü hatırlayamıyorum.

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Milene."

İlk patlama dışarıda patlıyor, iç duvarlarda renkli ışıklar yanıp sönüyor, bunlardan en parlakı Salvatore'nin yüzünün sert hatlarını vurguluyor.

Başımı yana doğru eğerek dokunuşuna daha fazla eğildim. "Elini görmenin seni rahatsız ettiğini sanıyordum."

"Öyle." Başını eğdi ve boynuma, kulağımın altına bir öpücük kondurdu.

Havai fişeklerin gümbürtüsü devam ediyor ama kalbim daha da hızlı atıyor. Ellerimi Salvatore'nin saçlarına gömerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öne doğru bir adım attı, sonra bir tane daha, bahçeye bakan yerden tavana pencerenin soğuk yüzeyine yaslanana kadar beni geri gitmeye zorladı.

"Bütün akşam neden kimse bize yaklaşmadı?" diye sordum, sonra elini uyluğumun içinde, birkaç santim yukarıya doğru çıkarken hissettiğimde ürperdim.

"Çünkü kimsenin sana yaklaşmasını istemediğimi hepsinin bilmesini sağladım. ”

Eli külotuma ulaştı ve becerikli parmakları onları bir kenara çekerek beni açığa çıkardı.

"Neden?"

"Havamda değildim" -parmağı klitorisimle dalga geçiyor ve deliğime doğru hareket ederken, kehribar rengi gözleri bir sonraki öğünü için avlanan bir yırtıcı kuşun yoğunluğuyla bana bakıyor- "dikkatinizi herhangi biriyle paylaştığım için ”

"İnanılmaz derecede bencilsin." Gülümsedim, sonra parmağı içime girince derin bir nefes aldım.

"Evet benim." İçeriye bir parmak daha kayar.

Hızla Salvatore'nin omzunun üzerinden baktım ve normalde boş olan odanın karşı köşesinde duran Aldo ve Stefano'yu görüyorum. İkisi de tavana bakıyor ve bu süreçte bize kendi takdirlerini sunuyorlar.

Havai fişekler hâlâ gökyüzünü aydınlatıyor ve herkes ön bahçede, pencerenin biraz ötesinde. Dışarısı karanlık ve odadaki parlak ışıklar sayesinde, bizim yönümüze bakan herkes mükemmel bir manzaraya sahip olacak.

"İnsanlar bizi görecek," diye fısıldadım ve ardından Salvatore'nin başparmağı klitorisime bastırdığında alçak sesle inledim.

"İnsanları umursamıyorum." Alt dudağımı ısırıp çeneme doğru ilerliyor. İçimdeki parmaklar hareket etmeye devam ediyor, iç duvarlarımı esnetiyor.

"Ben de insanım Tore." Nefes alıyorum, sonra tekrar dudağımı ısırdığında nefesim kesiliyor.

"Siz insan değilsiniz."

"Ey?" Titremeler vücudumu o kadar sert sarsıyor ki kelimeleri zar zor yönetebiliyorum. "Peki ben neyim?"

Ağzı duruyor. Yavaşça kafasını kaldırıp gözlerime baktı.

"Benim," diyor ve parmaklarını sonuna kadar sokarak , şimdiye kadar yalnızca kendisinin bulduğu noktaya vuruyor. "Sen benimsin, Milene."

Geldiğimde titriyorum, destek almak için göğsüne doğru eğiliyorum.

Salvatore elini çekiyor, sonra kalçalarımın altından tutup beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doladım ve günahkâr dudaklarına saldırırken, sert aletini elbise pantolonunun kumaşının arkasında hissederek içime doğru bastırdım.

Dışarıdan bir yerlerden çıtırdayan lastiklerin sesi bize ulaşıyor. Salvatore başını kaldırdı ve omzumun üzerinden pencerenin ötesinden görünen ön bahçeye baktı.

Stefano! Aldo!” diye bağırıyor, aniden dönüyor ve beni hâlâ sımsıkı tutarak odanın karşısına geçiyor. "Mutfaktan geç. Önce Aldo.”

Salvatore emirleri haykırırken, omzunun üzerinden pencereden avluya bakıyorum. Çimenliğin kenarına iki siyah araba park etmiş ve silahlı adamlar dışarı çıkıyor. Çekimler bir saniye sonra çalıyor.

Salvatore beni yere indirdi ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Stefano ile gidiyorsun."

Ona göz kırptım, korkmuş ve kafam karışmıştı. Bir an sonra Stefano'nun eli kolumun üst kısmını kavrayarak beni uzaklaştırdı.

"Ne . . . Yırttı!" Kendimi Stefano'nun elinden kurtarmaya çalışarak kolumu çektim. Kocam olmadan hiçbir yere gitmiyorum.

Salvatore bana baktı, sonra bakışlarını Stefano'ya çevirdi ve ona başını salladı. "Hayatın pahasına, Stefano."

"Canım pahasına patron," diyor yanımdaki Stefano, belimden tutup koşuyor.

Salvatore aynı noktada durup biz geri çekilirken birkaç saniye bizi izliyor, sonra ceketinin içine uzanıyor. Silahını çıkarıp odanın karşı tarafındaki çift camlı kapılara doğru dönerken dehşet içinde ona baktım . Çığlıklara ve silah seslerine göre kıyametin koptuğu ön bahçeye açılan kapılar.

SALVATORE

Bu kaos.

Misafirlerden bazıları koşarak evin içinde saklanacak bir yer veya sığınak bulmaya çalışıyor. Çimenliğin etrafına bir düzineden fazla ceset dağılmış durumda. En az on bir tetikçi tespit ettim. İki tanesi çimenlerin üzerinde yatıyor, muhtemelen çoktan ölmüşlerdir. Altısı arabaları siper olarak kullanıyor, Rocco'nun güvenlik birimine ateş ediyor. Geri kalanlar rastgele ateş ederek dağıldı.

Arturo çimlerin kenarında duruyor, silahlarıyla ateş edenleri etkisiz hale getiriyor. Sol ve sağ eliyle eşit derecede iyi ateş eden tanıdığım tek adam o. Baskın olmayan elle nişan almayı ve ateş etmeyi öğrenmek, kişisel deneyimlerimden bildiğim çok büyük bir kararlılık ve pratik gerektirir.

Silahlı adamlardan biri arabaların arkasındaki gruptan ayrılır ve eve doğru yönelir ve yol boyunca iyi niyetli bir kurşunla Rocco'nun adamını vurur. Silahımı kaldırdım ve ona doğru iki el ateş ettim. İlk mermi ıskalıyor ama ikincisi onu göğsüne saplıyor. Tökezledi. Tekrar ateş ediyorum, bu sefer karnına vuruyorum ve kendini çimlerin üzerinde yüz üstü buluyor. Kafamın yanından vızıldayan bir mermi geçti ve hızla geri çekilip sağımdaki kalın bir taş sütunun arkasına saklandım. Rocco'nun adamlarından beş kişi daha evden dışarı fırlar ve çimlerdeki tetikçilere doğru hücum eder ve arabaların arkasındaki gruba odaklanmadan önce onları yakalar.

Cebimdeki telefon bir kez titredi. Stefano'nun Milene'i araca yerleştirdiğine dair sinyali. Göğsümdeki baskı gevşiyor.

Verandadan çıkıp saldırganların arabalarına yöneldiğimde, tetikçilerin çoğu çoktan ölmüştü. Rocco, iş söz konusu olduğunda biraz yavaş olabilir, ancak güvenliğini nasıl seçeceğini biliyor.

Son iki saldırgan araçlardan birinin arkasına çömelmiş, sağımda bir yerlerde onlara yüksek güçlü silahlardan mermi yağdıran Rocco'nun adamlarından saklanıyor. Düşmanlar, başlarını aşağıda tutmaya ve ateşe karşılık vermeye çok odaklandıkları için yaklaştığımı fark etmiyorlar. Bana en yakın nişancının kafasına nişan alıyorum ve merminin uçmasına izin veriyorum. Kafası yana doğru kayar ve anında yere yığılır. Diğer tetikçi yere düşen yoldaşına bakıyor, sonra bana nişan almak için silahını kaldırıyor. Tetiği çekmeye vakit bulamadan onu göğsünden iki kez vurdum. Silah sesleri kesiliyor. Rocco'nun adamları, düşmüş insanlar arasında yaşam olup olmadığını kontrol etmek için etrafa dağılır.

"İrlandalı?" diye sordum, Arturo ölü tetikçilerden birine bakarken ona yaklaşırken.

"Büyük olasılıkla," diyor. "Bunun nasıl hallolmasını istersin?"

"Dökülen kanla birlikte." Telefonumu alıp Nino'yu aradım.

Aramayı cevapladığı anda, "Yirmi silahlı adama ihtiyacım var," dedim. "Onlarla bir saat içinde Fitzgerald'ın evinin yakınındaki benzin istasyonunda buluşacağım."

"Orada olacaklar."

"İyi. ”

"Patron?" o ekler. "İyi misin? Stefano bana ne olduğunu anlatmak için aradı.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Rocco üç adamını kaybetti. Bir düzine kadar misafir yaralandı. Birkaçı ciddi. En az iki ölü."

"Ilaria'yı aramalı mıyım?"

"Hayır. Bu örtbas edilemeyecek kadar büyük bir pislik. Birisi muhtemelen 911'i aramıştır. Ben gidiyorum. Rocco, yetkililerle uğraşmak zorunda kalacak. Greg'i ara. Polis gelmeden hemen burada bir avukata ihtiyaçları olacak." Aramayı kesip Arturo'ya döndüm. "Gitmek. Yetkililer geldiğinde seni burada istemiyorum."

"Rocco'nun bununla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Umurumda değil. O tek kullanımlık. Değilsin," dedim ve arabama doğru yöneldim. Patrick Fitzgerald ile anlaşma zamanı.

Telefonum çaldığında kontağı açıyorum. Stefano'nun numarası.

"Garaja yeni giriyoruz," diyor.

Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. O güvende.

Hattın diğer ucundan itişme sesi gelir.

"O lanet telefonu bana ver!" Milene'nin bağırdığını duydum. "Tanrı aşkına, Salvatore! İyi misin?"

"Evet."

"Emin olmak?"

"Ben iyiyim, Milene. Halletmem gereken bir şey var. Birkaç saat sonra evde olacağım."

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Sesinin titrediğini fark ediyorum.

"Beni çok korkuttun. Beni bir daha böyle göndermeye cüret etme," diye fısıldadı. "Bir dahaki sefere benimle geliyorsun."

Dişlerimi gıcırdatırım. Onu tehlikeden kendim kurtarmak yerine, güvenliğini Stefano'nun ellerine bırakmanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Stefano benden daha hızlı, cara."

"Umurumda değil!" diye bağırıyor ve hat kesiliyor.

Telefonu indirip ona bakıyorum. Kimse telefonu yüzüme kapatmaya cesaret edemiyor ama o bunu her zaman yapıyor. Bu garip.

*** * ***

Arabamı Fitzgerald'ın garaj yoluna park ettim ve Nino'nun beklediği ön kapıya yöneldim.

"Fitzgerald burada değil," diyor.

"Deegan mı?"

"Pasquale onu mutfakta tutuyor."

"Hadi gidip onunla sohbet edelim," diyorum ve loş sundurma ışıklarının altındaki taze ceset dizisinden kaçınarak evin içine giriyorum.

Haftalardır Fitzgerald'ın evini izleyen insanlar oldu, bu yüzden içeri girmek sorun olmadı. Muhafızların rotalarını zaten biliyorlardı ve Alessandro beş dakikadan daha kısa bir sürede eski güvenlik sistemini etkisiz hale getirdi.

Evin içine adım attığımda, bir köşede toplanmış ve yüzü duvara dönük olan ev çalışanlarının yanından geçiyorum, bazıları gözle görülür şekilde titriyor. Adamlarımdan ikisi onları koruyor. Nino'yu evin arkasına doğru takip ettim.

Fitzgerald'ın ikinci komutanı, Pasquale'nin silahının namlusu sol şakağına dayalı olarak yemek masasında oturuyor. İrlandalı yukarı bakıyor, sonra ben masaya yaklaşıp karşısına otururken gözleriyle beni takip ediyor.

Patrick nerede? diye soruyorum ve koltuğa yaslanıyorum.

"Bilmiyorum," diye tersliyor.

Pasquale'de başımla onayladım. Silahı indirir ve Deegan'ı uyluğundan vurur. İrlandalı bağırır.

"Patrick nerede, Deegan?" tekrar soruyorum

"Bilmiyorum!" boğuluyor. Baskının başarısız olduğunu duyunca arabasına bindi ve ortadan kayboldu. Muhtemelen güvenli evlerinden birindedir."

"Rakamlar." Fitzgerald gibi bir korkağın nasıl büyük bir suç örgütünün başına geçtiğini asla anlayamayacağım. Dört yıl önce Bratva liderlerinin çoğunu öldürdüğünde İrlandalılar muhtemelen kargaşa içindeydi ve Bratva, onların saflarında hızla yükselmek için açık bir fırsat yakaladı. "Güvenli evlerin yerlerini biliyor musun?"

"Hayır. Patrick bunları benimle asla paylaşmadı.

"Çok kötü." Pasquale'ye bakıyorum. Bir silah sesi daha havayı deliyor. Deegan bir kez seğirdi, sonra başının yan tarafındaki taze delikten kan birikerek öne doğru yığıldı.

"Asayı ne yapmalıyız patron?" Nino soruyor.

"Karar vermeyi sana bırakıyorum. Herhangi birinin konuşabileceğini düşünüyorsan, onları yok et." ayağa kalktım "Alessandro'ya söyle evi yaksın. Burada olduğumuza dair herhangi bir kanıt istemiyorum."

Alessandro Zanetti'nin ateşle ilgili becerilerini tesadüfen öğrendim. Bir süre önce onları vuracağını varsayarak onu bazı rakipleri ortadan kaldırması için gönderdim. Bunun yerine, onları terk edilmiş bir kulübeye bağladı ve her şeyi ateşe verdi. O kadar derinden ve o kadar hızlı yandı ki cesetlerin kimliği tespit edilemedi.

Nino yanımda, arabamın yolunu yarılamıştım ki, silah sesleri havayı yardı. Solumuzdaki garaj yönünden geliyor. Nino silahını çıkarıyor ve üst kapıdan ateşe karşılık vermekte olan askerlerimizden birine doğru koşuyor. Görünüşe göre Fitzgerald'ın adamlarından bazıları araçlarda saklanmaya karar vermiş. Ben tabancamı kılıfından çıkarıp onu korumak için binanın diğer tarafına giderken Nino içeri girdi.

Bir adam elinde silahla garajdan dışarı fırlıyor ve kapının yanında şarjörünü değiştiren adamlarımdan birine nişan almak için dönüyor. Uçan bir mermi gönderiyorum. İrlandalı düşüyor, boynundan kan sızıyor. Birkaç metre geride yere serilmiş başka bir ceset var.

Garaj bölmesinin içinde, Nino bir aracın arkasına çömelmiş, başka bir arabanın arkasından kendisine doğru kurşun yağdıran son iki tetikçiyi etkisiz hale getirmeye çalışıyor. Onlara doğru birkaç kurşun sıkıyorum ama ikisi de eğiliyor. Nino doğrulup diğer arabaya doğru koşarken askerlerimizden biri ve ben onu koruyoruz. Düşmanlardan birini hemen öldürür, ancak sonuncusu çıkışa doğru fırlar ve rastgele ateş eder. Kurşunlar onu her yönden delip geçiyor ve dizlerinin üzerine düşüyor, sonra devriliyor.

Silahımı yere atıp ceketimi çıkarıp sol tarafımdaki kanayan yaraya bastırdım.

MİLENE

Telefonumdan saate bakıyorum. Sabah iki buçuk. Salvatore nerede? Bana bir şeye dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Bu saatler önceydi. Arama kaydını açıp isminin üzerinden tekrar kaydırıyorum. Son iki aramaya cevap vermedi. Bu asla olmaz. Bunun da cevapsız kalmasını bekliyorum ama karşı taraftan sesini duyunca dudaklarımdan rahat bir nefes kaçtı.

"Yırttı? Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor kesik bir tonda.

"Neredesin? Bir şey mi oldu?”

"Hayır. On dakika içinde oradayım.” Aramayı kesiyor.

Elim bir an titrerken telefonu daha sıkı tuttum. Derin bir nefes alarak kişi listesini açtım, Nino'nun numarasını buldum ve yeşil arama düğmesine bastım.

"Bayan. Ajello?”

"O nerede?" Telefona havlıyorum.

"Kim?"

"Benimle dalga geçme, Nino. Salvatore nerede ve ne oldu?”

Cevap vermeden önce hatta kısa bir sessizlik olur. "Aşağıdayız."

"Ofiste?"

"Hayır. Revir.”

"Neden? Biri mi vuruldu?”

"Evet."

"İsa! Bu sefer kim? Neden kimse beni aramadı, kahretsin?” Arkamı dönüp ön kapıya doğru yöneliyorum. "Aşağı iniyorum."

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum Bayan Ajello. Patron seni burada istemediğini söyledi.”

Hala kolu çevirmek üzereyken. "Neden olmasın?"

"Çünkü vurulan o."

"Ne?"

"Doktor mermiyi çıkarıyor. ”

Telefon elimden düşüyor ve koşarak çatı katından çıkıyorum. Asansörü beklemiyorum. Bunun yerine merdiven boşluğundan aşağı atlayarak koridor boyunca revirin girişindeki Stefano'ya doğru koştum. Geldiğimi görünce yolu kapattı ve beni durdurmak ister gibi elini kaldırdı.

"Bayan. Ajello, Patron kimseyi içeri alamayacağımı söyledi.”

"Lanet olsun, hareket et!" Elini yana doğru salladım, kapıyı tuttum ve içeri girdim, ancak eşikte donup kaldım.

Salvatore sedyelerden birinde oturuyor. Ilaria yanında, yan tarafındaki bir yarayı dikiyor. Yerde ayaklarının etrafına bir sürü kanlı gazlı bez dağılmış durumda. Derin bir nefes alıyorum ve verdiğimde inlemeye benzer bir şey ağzımdan çıkıyor. Salvatore bana baktı ve bir küfür savurdu.

"Senin sorunun ne?" Bağırdım, yüzümden akan yaşları silip ona doğru yürüdüm. “Değişiklik olsun diye başka biri vurulamaz mı? Yoksa bu senin münhasır hakkın mı?”

Ilaria son ilmeği atarken, "Milene, sakin ol," diyor.

Sakın bana sakin olmamı söyleme, seni pervasız, ihmalkar aptal. Omuzlarından tuttum ve solumda durup yüzlerinde şok olmuş ifadelerle bana bakan Ilaria ve Nino'ya aldırış etmeden bağırmaya devam ettim. "Vücudunuzdaki kurşun yaralarını saydım artık! Anlıyor musunuz?"

"Milen..."

"Bu sonuncusu!" Yüzüne doğru havlıyorum, sonra ağlamaya başlıyorum. "Bana söz ver!"

"Muhtemelen bir sekmeydi. Zar zor içeri girdi.”

"Kanlı bir paintball kapsülü olması umurumda değil, Salvatore!" Burnumu çekiyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir dahaki sefere vurulursan, ben giderim."

Sol eli beni ensemden yakaladı ve burun deliklerini açarak bana baktı. "Bunu bir daha asla söylemeyeceksin, duydun mu, Milene?"

"BEN. Niyet. Ayrılmak." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya devam ederken kelimeler ağzımdan dökülüyor. Ona uzandım, yüzünü yüzüme yaklaştırdım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. "Kahretsin, Tore."

Birisi boğazını temizliyor ve başımı çevirdiğimde bir eli kalçasında, diğer eli bir rulo sargı beziyle yanımda duran Ilaria'yı görüyorum. "İkinizin işi bittiyse devam etmek istiyorum," diyor ve ardından Salvatore'ye bakıyor. “Ve iyi bir önlem olarak 'son kez' kulübüne katılmak istiyorum. Seni iyileştirmeyi bitirdim. Bir dahaki sefere başka birini bul. Milene, önümüzdeki on gün boyunca antibiyotik alması gerekecek, dolapta hiç antibiyotik var mı kontrol edebilir misin?

"Hayır." Salvatore beni şortumun kemerinden tuttu ve yerimde durmamı sağladı. "Nino, git dolabı kontrol et."

Ilaria Salvatore'nin yarasını sararken Nino başını sallayıp çekmeceleri karıştırmaya gidiyor. Başlamadan önce bir göz attım ve o kadar da kötü görünmüyordu. Yine de titrememi durduramıyorum. Nino bana Salvatore'nin vurulduğunu söylediğinde, tüm senaryoların en kötüsü gözlerimin önünden geçti. Onun iyi olduğunu görmek bile korku hissini bastırmak için çok az şey yapıyor.

Sana bir gömlek alacağım, dedim ve asansöre doğru döndüm ama Salvatore şortumu daha sıkı tuttu.

"Nino, biri yukarı çıkıp bana bir gömlek getirsin."

Nino, Ilaria'ya antibiyotik kutusunu fırlatır ve telefonunu çıkarır.

Gömleğini alabilirdim, dedim.

Salvatore dudaklarını birbirine bastırdı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Beni bırakacağını söylemiştin. Bunu unutmayı başarana kadar Milene, seni elimden bırakmayacağım. ”

"En az bir ay fiziksel aktivite yapma, Salvatore." Ilaria eyaletleri.

"Saçmalama." Sedyeden yavaşça iner. "Birkaç gün içinde iyileşir."

"Ah, kutsal olan her şey için." Başını sallıyor ve bana dönüyor. "Lütfen onunla mantık yürütmeye çalış."

Stefano elinde beyaz bir gömlekle içeri koşar ve onu Salvatore'ye sunar. İsteksizce, kocam sonunda üzerimdeki hakimiyetini bıraktı. Gömleğini giyiyor ama düğmelerini iliklemeye çalıştığında ellerini çekip kontrolü ele alıyorum.

"Onun için mantıklı bir şey yok, Ilaria. O bir katır kadar inatçı," diye mırıldandım düğmeler arasında inerken.

Ancak sonuncuya bindiğimde odadaki ürkütücü sessizliğin farkına varıyorum. Nino ve Stefano birkaç adım ötemde donakalmış, gözleri ellerime ve Salvatore'nin gömleğinin önüne yapışık durumda. Öte yandan, Ilaria antibiyotik kutusunu sımsıkı tutuyor ve aynı şekilde ellerime bakıyor. Yanlışlıkla bir deliği atlayıp atlamadığımı merak ederek parmağımı Salvatore'nin gömleğinin düğmelerinde gezdirdim. bende yok Başımı sallayarak sonuncuyu bitirdim.

Alnıma bir öpücük konuyor. "Hadi yukarı çıkalım."

"Emin olmak." Başımı sallayıp Ilaria'ya döndüm. "Gelmek ister misin?"

Hemen cevap vermiyor. Salvatore'nin elinde kenetlenmiş, parmaklarımız birbirine dolanmış elim ile fazla meşgul görünüyor. "Hayır . . . Yapacak bazı işlerim var.” Bana baktı, sonra hızla döndü ve paltosunu ve çantasını almak için bir sandalyeye yöneldi. Sabahın üçünde yapılacak şeyler?

"Seni yarın ararım. Dikişlerini yırtma," kelimeleri omzunun üzerinden atıyor ve sonra gidiyor. Tam olarak emin değilim ama revirden çıkıp kapıları hemen kapanan asansöre binmeden önce gözlerinde yaşlar gördüm sanırım.

Çatı katına geldiğimizde mutfağa yöneldim. "Yiyecek bir şey ister misin?" Soruyorum.

"Evet."

"Tamam, Ada'nın buzdolabında bir şey bırakıp bırakmadığına bakacağım. Özellikle bir şey ister misin?”

"Evet." Salvatore elimi tuttu ve beni kendisine çevirdi. "Sen. Tezgâha çık.”

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. "Şimdi, Milene."

Ben kıpırdamayınca bir adım daha attı ve beni iki adım geri gitmeye zorladı. Ve başka. Sırtım dolaba temas ediyor.

"Yukarı."

Tezgâhın kenarını tutuyorum ve oturmak için doğruluyorum.

"Dikişlerini yırtacaksın," diyorum.

“Yapmayacağım. Ayağa kalk."

Aklından ne geçtiğini merak ettiğim için, dediğini yapıyorum ve bu sırada onu kısık gözlerle izliyorum. Bir adım yaklaştı, ellerini tezgâha, ayaklarımın iki yanına koydu ve bana baktı.

"Şortunu ve külotunu çıkar."

Ciddi olamaz.

Ben bakarken Salvatore bileklerimden tuttu ve öne doğru eğildi.

"Şimdi," dedi ve amımı örten kotu ısırdı.

Aceleyle şortumun düğmelerini açıp külotumla birlikte tekmelerken ellerim hafifçe titriyor. Tekrar doğrulduğum anda, Salvatore yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Yavaş başlamasını bekliyordum. Yanılmışım. Klitorisimi o kadar güçlü bir şekilde emiyor ki, çığlık atıp ellerimi saçlarından geçiriyorum, o diliyle yalayıp okşarken koyu renk telleri sıkıyorum. Sağ eli uyluğumun iç kısmı boyunca yukarı doğru hareket ediyor, daha yükseğe ve daha yükseğe.

"Dikişler," diye tısladım, sonra dili tekrar kıvrımlarımı yalayınca sızlandım.

"Sol yanımdalar," dedi parmağını içime kaydırırken.

Gözlerim tekrar başıma dönüyor ve bacaklarım titriyor. Bir parmak daha giriyor içime. Nefesimi tuttum ve sağımdaki rafı almak için uzandım. Salvatore amımı yalamaya devam ederken parmakları içimde hareket ediyor, duvarlarımı esnetiyor ve beni bir kez daha tam bir mutluluk durumuna gönderiyor.

"Tanrım," diye inledim ve başımı geriye attım. Klitorisimde en ufak bir ısırık hissettiğimde o kadar ani geliyorum ki neredeyse lanet olası tezgahtan düşüyorum.

Salvatore, "Bacakların titriyor," diyor ve parmaklarını yavaşça dışarı çıkarıyor.

Sadece bacaklarım değil. Kahrolası beynim, vücudumun geri kalanıyla birlikte titriyor. Sımsıkı tuttuğum rafı bıraktım ve tezgahın üzerine oturmak için kendimi alçalttım.

"İkimiz de yere düşebilirdik," dedim nefesimi tutmayı başardığımda. "Sen delirmişsin."

Başını iki yana salladı ve avuçlarını yanaklarıma koyarak kapüşonlu gözlerle beni izledi. "'Canım' olduğumu sanıyordum" diyor, "ve 'tanrı'."

Bıkkınlıkla homurdanıyorum. "Ayrıca alçakgönüllü." Sonra başımı sallayıp ağzımı onunkine bastırdım ve tadına baktım.

"Hayır gerçek değil." Elleri biraz sıkıyor. "Ve düşmene asla izin vermem, Milene."

Biliyorum, diye fısıldadım.

SALVATORE

Milene odanın diğer tarafındaki ecza dolabının önünde duruyor, içindekileri gözden geçiriyor ve bir deftere notlar alıyor. Muhtemelen envanter yapıyordur. Yanına gidip onu yanıma getirmek yerine oturmak büyük bir irade gerektiriyor, yani o benim yanımda.

Ilaria bandajımı değiştirirken, "Gömleğini iliklemesine izin verdin," dedi.

"Yaptım," diyorum.

Ilaria bandajla uğraşarak birkaç dakika sessiz kaldı ama konunun kaymasına izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bir kerelik bir şey miydi? Dün onu daha fazla üzmek istemedin mi?" diye sordu, ses tonu zoraki bir gündelikti.

"Hayır. Bunu bir süredir yapıyor."

Yaraya pansuman yaparken annemin elleri bir an hareketsiz kalıyor. Bakışlarımız birleşirken yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Kullanılamayan iki parmağı ve diğer üçünün sinir hasarı ile incelik gerektiren işleri yapmak yıllardır benim sorunum. Zayıf bir nokta. Birinin benim için gömlek iliklemesine izin vermek asla izin vermeyeceğim bir şeydi. Özellikle tanıkların önünde. Ve o bunu biliyor.

Ilaria'nın gözleri aşağıya indi ve sedyenin kenarını kavrayan sol elimde durdu. Uzanıp parmak uçlarıyla elimin arkasını okşuyor.

"Ne kadar kötü olduğunu unutmuşum," diyor .

Parmaklarımı düzeltmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sadece o elden altı tur ameliyat geçirdim. Ve yine de yeterli değildi. Sinirlerim çok bozuldu. Nefret ettim. Sadece yaralara bakmak ve neyi temsil ettiklerini hatırlamak, bende birini öldürmek istememe neden oluyor. Başkalarındaki zayıflıklara asla müsamaha göstermem ama özellikle kendimde.

Yanıt vermemi beklerken Ilaria'nın gözlerinde bir soru var.

"Ona dokunduğumda tenini hissetmek istiyorum," diye yanıtladım. "Ve eldiven takıyorsam bunu yapamam."

Birkaç dakika beni izliyor, sonra "Ona âşık mısın, Salvatore?" diye fısıldadı.

Bu soru için bir cevabım yok. Yine de dikkatimi odanın diğer tarafında, Milene'nin hala tıbbi malzemeleri dikkatle incelemekte olduğu yerden alamıyorum. Kot pantolon ve

katlanamadığım berbat sarı bir tişört giyiyor. Saçları başının üstünde bir topuz halinde toplanır ve iki kalemle sabitlenir.

Hiçbir fikrim yok, Ilaria, dedim. "Duygusal şeylerle aramın iyi olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum."

Gitmek niyetiyle sedyeden kalkıyordum ki Ilaria tekrar konuşmaya başladı.

"Birisi ona zarar verse ne yapardın Salvatore?"

Onunla yüzleşmek için başımı hızla çevirip bakışlarımla onu sabitledim. Geri adım attı ama bunun bilinçsizce yapıldığını biliyorum. Herkes yapar. Milene hariç. Genelde çenesini yukarı kaldırır. Ya da gülümser.

"Birinin kafasında karımı incitme fikrinin bir tohumu bile oluşsa, o kafayı lanet olası bir karpuz gibi çıplak ellerimle kırardım," diye tükürdüm. "Sonra, hasta beyinlerini çıkarıp öyle bir sıkardım ki geriye kalan tek şey lapa olurdu."

Annem gülümsüyor ve kendi kendine mırıldanarak ecza dolabına yöneliyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

MİLENE

"Daha sonra Pippa'yı görmeye geleceğim," diyerek omzumun üzerinden atıyorum ve kahve makinesini çalıştırıyorum. "Sonrasında onunla bir elbise alacağıma söz verdim. Cumartesi günü hastane personeli için bir ziyafet verecekler." Benim için ikamet programına geri dönüş yok - Aile birkaç ay önce hayatımı değiştirdikten sonra değil. Ve bir ay önceki saldırıdan beri, Salvatore'nin beni bir devlet hastanesinde hemşire olarak çalıştırmama sebepleri daha anlaşılır.

"Özlüyor musun? İş," diye soruyor Salvatore yemek masasındaki yerinden.

"Yaparim bilirsin." omuz silkiyorum

"Nino hâlâ İrlandalıların nerede saklandığını bulmaya çalışıyor, böylece onları yok edebiliriz. Fitzgerald'la işim bittiğinde bir şeyler buluruz."

Tuttuğum bardak neredeyse parmaklarımdan kayıyor. Dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin için bu kadar önemliyse, yakınlarda korumaların kalabileceği bir hastane bulmaya çalışabiliriz ," dedi asık suratla beni izlerken. "Ya da alt kattaki reviri devralabilirsin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ardından gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Salvatore başını salladı. "Şu alışveriş çılgınlığı hakkında. Ne kadardır?"

"Üç saat. Belki dört."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak birkaç saniye bana dik dik baktı, sonra başını salladı. Kahvemi masaya alıyorum, Salvatore'nin sağ uyluğuna oturuyorum ve kahvaltılık hamur işleri sepetine uzanıyorum. Sağ kolu belime dolandı ve yemeye devam etti.

Yemek yerken Salvatore'nin kucağına oturmak başlarda biraz garip geldi ama alıştım. Bir ay önce, İrlandalılarla olan çatışmanın hemen ardından başladı. İlk başlarda kahvaltı ederken kucağına oturmam için ısrar ederdi. Sonra akşam yemeği de geldi. Şimdi, her öğün. Nedenini sorduğumda kendisine bir daha vurulursa gideceğimi söylediğimi hala unutmadığını ve bunun benim cezam olduğunu söyledi. Bu bir ceza gibi görünmüyor. Aslında ona bu şekilde bu kadar yakın olmaktan oldukça keyif alıyorum. Açıklaması elbette bariz bir saçmalıktı. Salvatore'nin kendi duygularını tanımakta sorunları var, bu yüzden onları ifade etmekte eşit derecede zorluk çekmesine şaşmamalı.

"Beni her saat arayacaksın," dedi ve belimden sıktı.

"Yapacağımı biliyorsun." Sıkıca bastırdığı dudaklarının kenarına bir öpücük konduruyorum.

"Unutma, Milene."

İç çektim, yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve başını yana eğdim. “Otuz dakika yapmaya ne dersin? Bu senin için daha kolay olur mu? ”

Beni o alışılmadık şekilde izliyor, sanki beni gözleriyle içine çekmek istiyormuş gibi.

"Öyleyse otuz dakika." Gülümsüyorum ve onu öpüyorum. "Bunları konuşmaya başlamalısın, Tore. Bir şeyin seni ne zaman rahatsız ettiğini her zaman tahmin edemiyorum.”

"Şimdiye kadar iyi gidiyorsun."

Bir şeyin yere düşme sesi var, ardından Riggs mutfaktan koşarak yaşam alanına koşarken öfkeli miyavlamalar geliyor. Bir saniye sonra Kurt, Riggs'in peşinden son hızla atılır, ancak cilalı zeminde çekişini kaybeder ve koridorda yan tarafına kayarak, sonunda duvara poposuyla çarpar.

Salvatore, "Bu kedinin beyin nakline ihtiyacı var," dedi ve ben kahkahayı patlattım.

"Şaka yapma girişimin buysa, teslimatın üzerinde çalışmalısın."

"Gülüyorsun, değil mi?"

"Evet," -homurdandım- "ama sadece benim olduğun için ve cesaretini kırmak istemiyorum."

Tek kaşını kaldırdı.

"Ölüm tehditleri için kullandığın tonlamayla şaka yapamazsın, Salvatore." Ağzına bir öpücük daha kondurup sepetten bir hamur işi daha alıp ayağa kalktım. "Seni arayacağım. Söz."

* * *

Parfümeri dükkanına vardığımızda Pippa, "Bunun nasıl gerekli olduğunu gerçekten anlamıyorum," diye homurdandı. "İlk birkaç sefer eğlenceliydi ama şimdi garip geliyor. ”

Omzumun üzerinden bakıyorum. Alessandro birkaç adım arkamızda yürüyor, koyu renk takım elbisesiyle tehlikeli görünüyor, kulaklığı görünüyor. Kendi bedeninde takım elbiseleri nereden bulduğunu merak ediyorum. Adam en az 1.80 boyunda ve orta büyüklükte bir dağın kas kütlesine sahip. Vincenzo, dükkânın karşı köşesindeki kasanın yanında ellerini arkasında kavuşturmuş olarak duruyor. Girişte biri dışarıda, diğeri içeride olmak üzere iki koruma daha var.

"Onları önemseme." omuz silkiyorum

Pippa, "Tuvalete gitmem gerekiyor," diyor. "Sana yetişeceğim."

"Tekrar? Mesanenin fıstık büyüklüğünde.”

“Detoks programındayım. Önümüzdeki yedi gün boyunca sıvı gıda. Berbat.” Çıkışa doğru koşar.

Erkekler reyonuna doğru yürüyorum ve dükkânın ortasına yakın bir yerde “Yeni Gelenler” yazan bir rafın yanından geçiyorum. Burnumu çekmek için bir şişe kolonyaya

uzanıyorum. Hayır, çok güçlü. Salvatore bundan hoşlanmazdı. Bir silah sesi havayı delip geçtiğinde şişeyi geri koyuyorum.

Girişin dışında konumlanmış korumaya bakarken şişe elimden kaydı ve yere düştü. Yere yayılmış, her tarafında kan birikintileri var. Kocaman bir erkek bedeni önümde beliriyor ve aynı anda başka bir silah sesi duyuluyor. Alessandro'nun girişi görmemi engelleyen sırtına bakıyorum ve ciğerlerime yeteri kadar hava çekmek için büyük çaba harcıyorum. işe yaramıyor Tüm yapabildiğim hızlı, keskin nefesler. Hiçbir şey göremiyorum ama patlamaların yakınlığına bakılırsa bunun Alessandro'nun silahı olduğunu anlıyorum. Bir kere iki kere . . . Yedi kere. Ses, diğer atışların gürültüsüne karışıyor ve sanki her yerde silah sesleri duyuluyormuş gibi görünüyor. İnsanlar çığlık atıyor. Kalp atışlarım fırladı ve çılgınca Pippa'yı aramaya başladım. O nerede?

Alessandro, "Vincenzo," diyor. "Kapı. Bizi koru.”

Vincenzo solumuzdaki rafın arkasındaki yerini terk ediyor, girişe doğru koşuyor ve ateşe karşılık vermeye devam ediyor.

Alessandro silahının şarjörünü değiştirip ateş etmeye devam ederken, "Ayakkabılarını çıkar," diyor derin sesi.

Topuklarımı çıkardığım an parmakları bileğimi doladı ve elimi pantolonunun arka kısmındaki beline götürdü.

"Devam etmek. Arkamdan yürü,” diye emrediyor düz bir sesle. "Biz ayrılıyoruz."

Ceketinin kolu yukarı kalkmış, bileğindeki deri bileziği ortaya çıkarmıştı. Deri ipin bağlandığı düğümde, oyuncak ayı şeklinde, başında pembe bir fiyonk bulunan küçük gümüş bir pandantif vardır.

Milene.

Kemerini sıkıca kavradım ve eli gözden kayboldu.

Alessandro çıkışa doğru yürür. Bir adım. Sevgili hayatıma tutunarak ve ona olabildiğince yakın kalarak onu takip ettim. Birkaç silah sesi daha. Her patlamada irkiliyorum. Bir adım daha. Bir mermi daha. Dergiyi tekrar değiştirir. İki adım daha. Kapıda duruyoruz ve gözlerim sağımdaki yerde yüzükoyun yatan bedene ilişiyor. Korumanın gözleri açık ama cam gibi. İlk defa ne kadar genç göründüğünü fark ettim. Boynunun yanında kan sızan bir delik var ve göğsünde birkaç delik daha var. Dudaklarımı birbirine bastırıp yaşların akmasını engellemeye çalışıyorum.

"Vincenzo." Alessandro'nun sesi. "Milene'in arkasında. Arkamızı koruyun. ”

Mağazadan çıkıyoruz, önce Alessandro, ardından ben. Vincenzo arkamızdan geliyor, sırtı benimkine dayalı, silahını hazır tutuyor.

Bir silah sesi çınlayarak solumuzdaki dükkânın camını paramparça etti. Bir diğeri takip ediyor. Alessandro koridorda yürümeye devam ediyor, önümüze kurşunlar yağdırıyor. Sol kolu ıslak. Bakışlarımı yere indirdiğimde, elinden aşağı ve beyaz karo zemine kan damladığını görüyorum. Cesetler etrafımıza dağılmıştı. En az yirmi olmalı. Gözlerim her birinin üzerinde geziniyor, Pippa'yı aralarında bulacağımdan korkuyorum. Ancak sadece

erkekler ve bazılarının silahları hala ellerinde. Dışarıdaki sokaktan polis sirenleri çalıyor ama sanki uzak ve bir şekilde başka bir dünyadanmış gibi görünüyorlar.

"Hepsi bu kadar," dedi Alessandro sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi. "Arabaya gidelim."

Aniden Vincenzo'nun kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. Elim Alessandro'nun kemerinden kayarken nefesim kesildi. Vincenzo silahını kaldırıp koca adamın göğsüne beş kurşun sıkarken kendi etrafında dönüyor. Alessandro yere düşerken çığlık attım.

"Taşınmak." Vincenzo acı içinde kolumun üst kısmını kavradı ve beni acil çıkışa doğru sürükledi, gözlerim Alessandro'nun hareketsiz bedenine takıldı.

* * *

"Seni bok parçası!" Vincenzo beni sürüklemeye devam ederken bağırdım. Yeraltı otoparkındayız ve loş garajın uzak tarafına park etmiş siyah bir minibüse doğru gidiyoruz.

"Kapa çeneni yoksa seni yumruğumla sustururum." Kolumu daha çok sıkıyor ve beni çekiştiriyor .

Minibüsün yan kapısı kayarak açılır ve iki adam ortaya çıkar.

"Diğerleri nerede?" kapının yanındaki kocaman kel adam soruyor.

Gitti, dedi Vincenzo, saçımdan tuttu ve beni içeri itti.

"Gitti derken ne demek istiyorsun? Yirmi beş kişiydik!”

"Zanetti hepsini öldürdü."

"Neden piç kurusunu öldürmedin?"

Vincenzo, "Sonunda mecbur kaldım," diye çıkıştı. “Kadını dışarı çıkarmam için bana para verildi. Tek bir adamı bile alt edemeyen bir grup aptala yardım etmemek."

"Lanet olası korkak," kel adam tükürür, silahını kaldırır ve Vincenzo'nun suratına ateş eder.

Sürgülü kapı, motor çalışmaya başladığında sert bir tıklama ile kapanır.

SALVATORE

Cosimo ile toplantıdayken masamdaki telefon çalıyor. Alessandro'nun adını gördüğüm an midemde bir korku hissi oluştu. Milene alışveriş merkezinden sonra başka bir yere gitmeye karar verdiği için rota değişikliğini onaylamak için beni arıyor olabilir, ama bir şekilde bunun olmadığını biliyorum.

"Ne oldu?" Telefona havlıyorum.

Alessandro, "Biz alışveriş merkezindeyken İrlandalılar bize saldırdı," diyor. Zor nefes alıyor, hırıltılı. "Onları etkisiz hale getirmeyi başardım ama biz daha arabaya varmadan Vincenzo karınızı yakaladı ve içime yarım şarjör pompaladı."

Hücreyi elimde sıkıyorum. "Onu nereye götürdü?"

"Bilmiyorum." Alessandro öksürür. “Kurşun geçirmez yelek giyiyordum ama çarpmanın etkisiyle bayıldım. Onlar gitti."

"Oradan çık ve seni alması için birini ara." Çizgiyi kesip Cosimo'ya bakıyorum. "Ayrılmak. Nino'yu buraya gönder. Şimdi."

Dizüstü bilgisayarımdaki GPS izleme yazılımını açtım ve Milene'nin yerini gösteren kırmızı noktaya baktım. Sinyal karayolu boyunca hareket ediyor. Onu şehir dışına çıkarıyorlar.

* * *

Nino, "Ona dokunmayacaklar patron," diyor. "İstedikleri sensin."

"Biliyorum," dedim ve ekranda yanıp sönen kırmızı noktaya bakmaya devam ettim. Takip uygulamasını açtığım andan beri gözümü ondan ayırmadım, sanki gözümü kırpsam kaybolacakmış gibi. Alessandro aradığında göğsümde karanlık ve yıkıma aç bir şey uyandı. Her geçen saniye bir karanlık uçurum büyüyor, katliam için can atıyor. Tüm evreni yutmaya hazır bir kara delik. Milene'imi almaya cüret ettiler. Ah nasıl ödeyecekler.

Titreşen nokta durur. Kalbim vuruşları atlıyor. Bir dakika sonra masamdaki telefon çalıyor. Telefonu alıp aramayı alıyorum .

"Ajello," diyor karşı taraftaki ses. "Bir şey kaybettiğini duydum."

"Karım nerede, Patrick?"

Güler. Ah, bilmek istemez miydin?

"Nereye. Dır-dir. O?"

"Arabanıza atlayın ve güneye doğru sürün. Birisi sizi daha fazla talimatla arayacak. Hedefe ulaştığınızda, bir ticaret yapacağız. Sen onun için," diyor. "Yalnız değilsen, adamlarıma onun boynunu kırmalarını söylerim."

Arama kesiliyor.

"Otuz adam al," diyorum Nino'ya. "Milene'i şehrin batısında bir yerde, muhtemelen sanayi bölgesinde tutuyorlar. Kesin koordinatları buradan alabilirsiniz. Yanına al. Başımla laptopu işaret ediyorum.

"On dakika içinde seninle gelmeleri için onları hazırlayabilirim."

"Benimle gelmeyecekler. Adamları doğrudan Milene'nin olduğu yere götürecek ve yakınlarda saklanacak bir yer bulacaksınız. Oraya vardığımda seni arayacağım. Patrick muhtemelen kimsenin takip etmediğinden emin olmak için beni bir süre daireler çizecek, bu yüzden ben varmadan orada olacaksın. Bakışlarımla onu sabitliyorum. Arkamdan kimseyi göndermeyi aklından bile geçirme, diye fısıldadım.

“Ama patron. . ”

"Sakın buna cüret etme!" Hırlayıp avucumla önümdeki masaya vurdum. "Beni takip eden herkesi öldüreceğim ve emirlere uymadığın için seni de öldüreceğim! Anlıyor musunuz?"

Nino dişlerini gıcırdatıyor. "Bu bir tuzak."

"Elbette bu bir tuzak." Telefonu cebime koydum ve arabanın anahtarlarını masanın üzerinden aldım. "Oraya vardığımda, yirmi dakika bekleyin, sonra siz ve adamlarınız ateşli silahlarla içeri girebilirsiniz. Bir saniye daha erken değil, Nino."

"Seni öldürürler."

"Yapmayacaklar. En azından hemen değil. Sen ortalığı kasıp kavururken onların Milene'ye değil, bana odaklanmalarını istiyorum." Kalktım ve Nino'nun tam önüne gelene kadar masanın etrafında dolaştım. "İçeri girdiğinde ne bulursan bul, önce Milene'ı çıkaracaksın. Sadece o güvende olduğunda benim için geri gelmene izin verilir. Anlıyorsan başını salla."

Kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Lanet olası başını salla!" yüzüne bağırırım.

Nino gözlerini kapatır ve başını sallar.

"İyi." Dönüyorum ve ofisten çıkıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

MİLENE

Minibüs kapısı, parlak gün ışığını ortaya çıkarmak için kayarak açılır. Bir el kolumun üst kısmını sararak beni dışarı doğru sürükledi. Gözlerim minibüsün kasvetli havasına alışmışken güneşe gözlerimi kısarak baktım. Beni getirdikleri yeri görmeye çalışıyorum. Bir tür depoya benzeyen büyük bir metal hangar birkaç metre önümde beliriyor. Her yerde olabilir. Daha fazlasını göremiyorum çünkü adamlardan biri, kel hulk, beni binaya doğru götürüyor. Taşlar ve diğer molozlar, çıplak tabanlarımın derisine keskin bir şekilde bastırıyor.

Bana ne yapacaklar? Beni öldürmeyi planlasalardı, bunu çoktan yaparlardı. Bağlı ellerime ve sol bileğimdeki altın bileziğe bir göz attım. Salvatore'nin OKB'si hayatımı kurtaracak. Beni çıkarması için birini gönderecek. Onlar gelene kadar hayatta kalmam gerek.

Deponun içi neredeyse boştu ve etrafa rastgele birkaç mobilya saçılmıştı. En sağ köşede, uzun bir Formica sehpanın yanında uyumsuz birkaç sandalye var. Etrafında sekiz adam oturmuş, içki içip gülüyorlar. Gözlerimi ayaklarımın arasındaki sert zeminde sabit tutmak için hızla başımı eğdim. Beni tutan adam beni soldaki duvara doğru sürükledi ve yere itti. Ellerim bağlıyken düşüşü yumuşatmayı başaramadım ve sertçe omzumun üzerine düştüm, burnum nemli ve kirli zemine değdi.

Kel adam, "Kıpırdama," diye havlıyor ve kollarını göğsünün önünde kavuşturarak açık bıraktıkları geniş sürgülü kapılara doğru bakıyor.

Görünüşe göre birini bekliyoruz. Muhtemelen İrlanda klanının başı. Kıpırdayarak oturur pozisyona geldim ve sırtımı duvara yaslayarak girişi görebilmek için döndüm.

* * *

Depoya getirileli iki üç saat olmuş olmalı. Saatim olmadığı için emin olamıyorum. Zamanımın çoğunu soğuk zeminde etrafa bakıp bir çıkış yolu arayarak geçirdim. Ondan hiçbir şey çıkmadı. Beni koruyan kel adam tek kelime etmedi.

Kaçmak için fırsat aramıyorken bugün benim için ölen üç adamı düşündüm. Dükkanın kapısında kalan iki korumayı çok iyi tanımıyordum. İsimlerini bile hatırlayamıyorum ve bu beni içten içe yiyor. İsimlerini nasıl hatırlamam? Alessandro'yu düşünüyorum. Büyük bir somurtkan olabilirdi, ama bugün muhtemelen birkaç kez hayatımı kurtardı ve sonunda bu yüzden öldü. Keşke kel adam Vincenzo'yu vurmasaydı. O kahrolası hain çok daha acı verici bir ölümü hak ediyordu.

Benimle ne yapmayı planlıyorlar? Fidye mi isteyecekler ? Neden şimdiye kadar bir şeyler yapmadılar? Belki birkaç eksik saç teli, ayaklarımdaki bazı kesikler ve dayak yemekten kollarımdaki morluklar dışında, en azından dışarıdan oldukça sağlamım. Bir noktada, paslı bir yağ bidonu yüzünden toplu tecavüze uğrayabileceğimi düşündüm, ancak masanın etrafındaki adamlardan duyduğum kirli şakalar dışında, büyük ölçüde görmezden

gelindim. Açıkçası, çok daha büyük bir oyunda bir piyonum. Bu iyi bir şey mi? Zarar görmezsem Salvatore'dan daha fazla para alacaklar mı?

Kel adamın cebindeki telefon çalar. Bir süre karşıdaki kişiyi dinleyerek cebinden çıkarır. Sonra sehpanın etrafında toplanmış, birinin telefonunda bazı videolar izleyen ve gülen adamlara bakıyor.

"O burada," diye havlıyor kel hulk. Adamlar sandalyelerinden atlarlar ve yakındaki bir duvara dayalı silahlarını almak için koşarlar.

Büyük bir gümüş araba açık kapılardan içeri girer. Adamlardan biri koşarak deponun kapısını aracın arkasından kapatırken, diğer yedi kişi silahlarını arabaya doğrultmuş halde arabanın önünde duruyor. Sürücü tarafındaki kapı açılıyor ve Salvatore dışarı çıkıyor. Ona doğru koşmak niyetiyle yerdeki yerimden el yordamıyla yukarı çıktım ama kel adam etli elini kolumun üst kısmına dolayarak beni sıkıca yerimde tuttu.

Salvatore arabanın kapısını kapatır ve silahlarını doğrudan ona doğrultmuş adamlara aldırış etmeden etrafına bakar. Sanki bir kutu süt almak için 7-Eleven'a girmiş gibi. Adamlarının dalmasını beklerken nefesimi tuttum. Hiçbir şey olmuyor. Ne oluyor? Neden yanında kimse yok?

Bakışları bana ulaşıyor ve duruyor. Gözleri vücudumda geziniyor. Dağılmış saçlarımı ve kel İrlandalı beni kabaca yere ittiğinde sol yanağımda oluşan çizikleri görünce ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyorum . Gözleri lekeli pudra mavisi elbisemde gezindi ve sonunda çıplak ayaklarıma indi. Etraftaki adamlar Salvatore'ye ellerini kaldırması için bağırırlar ama o onları görmezden gelir. Bakışları, sabit kaldığı gözlerime ulaşana kadar vücudumda dolaştı. İrlandalılardan üçü, silahlarını Salvatore'un sırtına doğrultmuş halde onun arkasında çember çiziyor. Hala bağırıyorlar.

Adamlardan ikisi Salvatore'nin pazılarını tuttu ve onu devasa alanın ortasındaki sandalyeye sürükledi. Ve onlara izin veriyor. Neler oluyor? Onun yedeği nerede? Bileziğimden GPS koordinatlarını aldılar, o zaman neden Salvatore tek başına geldi, kahretsin? Onu sandalyeye itmelerini ve kısa boylu, tıknaz bir adamın Salvatore'nin ellerini arkasından bağlamasını dehşet içinde izliyorum.

Salvatore direnmeye çalışmıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sandalyede oturuyor ve doğrudan bana bakıyor.

* * *

Tıknaz adam yumruğunu tekrar geri çeker ve Salvatore'un karnına bir yumruk daha indirir. Bir inlemeyi bastırdım ve yumruğu temas ettiğinde bir anlığına gözlerimi kapattım.

Duvarın yanında duran adamlardan biri, "Bence onu en az birkaç gün hayatta tutmalıyız," diyor ve gülüyor. "Herkes sırasını alana kadar."

Tıknaz adam yumruğunu tekrar savurduğunda, kurtulmak için kolumu çekiştirdim ama beni tutan kel İrlandalı daha sıkı kavradı. Beni Salvatore'nin görüş alanında duracak şekilde hareket ettirmişti. Yapabileceğim tek şey, başka bir darbenin eve çarpmasını izlemek .

Salvatore on dakika önce girdiği andan itibaren, İrlandalılar tüm dikkatlerini ona odakladılar ve beni şişman, kel adamla kenarda bıraktılar. Ben yemdim, Salvatore'u buraya getirmek için kullanılırdım.

Geldiğinden beri tek kelime etmemişti. Onu odanın ortasındaki sandalyeye sürükleyip bağladıklarında ve ona vurduklarında değil. Orada sessizce oturuyor ve beni izliyor - delici gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Tıknaz adam ona bir kez daha, bu sefer çenesine vurur ve Salvatore'nin kafası aniden yana kayar. Gözyaşlarımı geri çekmeye çalışıyorum ama yine de düşüyorlar. Bazıları yanaklarımdan aşağı damlıyor ve harap olmuş elbiseme iniyor. Onu öldürecekler ve depoya adımını attığı anda bunu biliyordu. Yine de geldi. Salvatore derin bir nefes alıyor, başını kaldırıyor ve gözlerini benimkilere çeviriyor. Burnumu çektim ve tekrar kolumu çekiştirdim, öne doğru yalpalamaya çalıştım ama beni tutan el sadece sıkılaştı. Mengene gibi tutuşuna karşı güçsüzüm.

Sağdaki geniş metal kapılar kayarak açılıyor ve içeri bir araba girerek Salvatore'nin bağlı olduğu sandalyenin yanında duruyor. Sürücü iner ve arka kapılardan birini açar. Lacivert takım elbiseli bir adam çıkıyor. Bana doğru bir bakış attı, sonra bakışlarını Salvatore'a çevirdi ve dudaklarına hain bir gülümseme yayıldı.

Salvatore'a doğru yürürken, "Biliyorsun," dedi. "Biri bana bir kadının senin sonun olacağını söyleseydi, onlara gülerek odadan atardım. Onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Salvatore'nin gözleri benimkinden ayrılıp takım elbiseli adama odaklandı. "Patrick," dedi düz bir sesle. " Bize katılman ne güzel . Her zamanki tarzınla, deliğine kapanmanı ve işini senin için başkalarının yapmasına izin vermeni bekliyordum.

O ne halt ediyor? İrlanda liderini neden kışkırtıyor?

"Her zaman çok sakin." Patrick başını salladı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Karınla oynamaya başladığımda soğukkanlılığını koruyacak mısın? O güzel bir şey, sana bunu vereceğim."

Salvatore, "Adamlarınızdan biriyle ilginç bir sohbet ettim," diye devam ediyor. "Kumar problemin olduğunu bilmiyordum, Patrick. İnsanlarınız, örgütün parasını su gibi harcadığınızı biliyor mu?"

Patrick'in kafası hızla Salvatore'a döner ve ona ters vuruş yapar. "Kapa çeneni!"

Salvatore yere kan tükürür, sonra yukarı bakar. "İki milyon kaybedecek çok para, Patrick."

Yutkundum ve ne yaptığını anladığımda gözlerimden yaşlar aktı. Lanet olsun, Salvatore. Patrick'in benim yerime ona odaklanmasını sağlamaya çalışıyor.

Patrick, "Seni öldürmeden önce seninle bir süre oynamayı planladım," diyor. "Ama belki de fikrimi değiştirdim."

Ceketinin içine uzandığında, dışarıdan silah sesi geliyor. Sürgülü kapılar açılıyor ve silahlı adamlar içeri girerek İrlandalılara isabetli bir şekilde ateş ediyor. Aralarında Carmelo ve Aldo'yu tanıyorum. Deponun diğer tarafındaki camlar, açılan ateş altında

paramparça oluyor ve İrlandalı kalabalık, görünüşe göre bu tür bir izinsiz girişe hazırlıksız bir şekilde bir o yana bir bu yana koşarak kargaşaya sürükleniyor. Beni esir alan kişi gözden kayboluyor, kel kafası açık kapılara doğru gidiyor, elinde silah. Hâlâ çapraz ateşin içinde sandalyeye bağlı olan Salvatore'ye döndüm ve ona doğru koştum .

"Ne yapıyorsun! Eğil!" ona ulaştığımda bağırıyor. Bağırmasını duymazdan gelip koltuğun arkasına geçtim. Ellerim önden bağlı, bu yüzden onu serbest bırakabilmeliyim ama bileklerine uzandığımda içimde soğuk bir panik yükseliyor. Bana yaptıkları gibi ip kullanmadılar. Salvatore'nin iki eli de sandalyenin arkasına kelepçeli. Metal bir sandalye. Zemine cıvatalı.

Milene! Yere yat!

Her taraftan bağırış sesleri ve silah sesleri geliyor ama görünen o ki silah seslerinin çoğu kapıların çevresinden çıkıyor. Derin bir nefes alıyorum, yüzümü Salvatore'a çeviriyorum ve bağlı ellerimi boynuna doladım. Kucağına tırmandım, üzerine bindim, sırtım kapılara ve etrafımızda ateşlenen silahlara.

Milene! Ne oluyor? Eğil!" diye hırladı, vücudunu sallayarak beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben göğsümü ona yapıştırdım ve kollarımı kafasına dolayıp göğsüme bastırdım.

"Kahretsin Milene, seni öldüreceğim! Üzerimden kalk ve yere yat!" ciğerlerinin tepesinde bağırır. "Şimdi!"

"Kurşunlar için lanet olası bir mıknatıssın, Salvatore." Saçlarını öptüm ve tutuşumu sıkılaştırdım. "Ve dokuz canını çoktan tükettiğine eminim, bu yüzden bugün tekrar vurulmayacaksın."

Göğsü yükselir ve alçalır. Birkaç mermi kafamın yakın bir yerine vızıldadı ve odanın daha gerisindeki masaya çarptı ve masayı beton zemine devirdi. Salvatore'nin vücudu benim kucağımda titremeye başladı.

"Vita mia," diye fısıldıyor. "Lütfen. Eğil."

Sağ tarafımızdan yerden bir mermi daha sekiyor ve kendimi ona daha sıkı bastırıyorum. Vücudu ateşi varmış gibi titriyor. "Seni seviyorum, Tore," diyorum kulağına .

Milene. Gözleri kırmızı. "Seni ısıracağım. Tüm gücümle." Silah sesleri hala devam ediyor, ama şimdi sesinin nasıl titrediğini duyuyorum. "Acıyacak, Milene. Çok fazla. Almak. Kapalı. Ben mi."

Gülüyorum. "Misafirim ol. Hareket etmiyorum."

Kurşunlar kafamızın üzerinden bir şeye isabet ediyor ve metal yapının bir kısmı arkamızdan çökerek havaya toz ve moloz parçaları saçıyor. Salvatore'nin nefesi düzensizleşiyor, göğsü çıldırtıcı bir hızla inip kalkıyor. Ben izlerken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Hayır," dedim ve kollarımı ona dolayıp kafasını boynumun girintisine soktum. Tekrar savruldu ve kucağından düşmemek için kendimi zor tuttum.

Kulağıma daha fazla bağırma ve silah sesi geldi, aksiyon sakinleşene kadar sesler birkaç saniye daha sürdü. Kısa süre sonra sadece sesler ve hızlı ayak sesleri duyulabilir. Nino,

arkadaki büyük, kırık bir pencereden deponun zeminine atlıyor ve Pasquale ve peşinde başka bir adamla birlikte bize doğru koşuyor. Salvatore'nin başında onları izlerken, Nino ve Pasquale aniden durup silahlarını bize doğru kaldırdılar. Gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü bir an gerçekten bize ateş edebileceklerini düşündüm. Tetiği çekemeden, arkamda bir yerden bir silah sesi geldi ve kolumda bir acı patladı.

Kolumdaki kan sızan büyük kırmızı deliğe bakarken bir çığlığı bastırdım ve neredeyse bayılacaktım. Kendi vücudumda bir yara görmek farklı ve hiçbir deneyim beni buna hazırlayamazdı.

"Nino!" diye bağırdı Salvatore, koluma ve yaradan akan kana bakarak. Zor nefes alıyor ve bana baktığında gözlerinde çılgın bir bakış var.

Nino koşarak geliyor, birinin gömleğine benzeyen bir malzeme demetini koluma bastırıyor ve ben çığlık atıyorum.

Salvatore, "Hastaneye," diye havlıyor. "Şimdi, Nino!"

"Ya sen patron?" Nino beni kollarına alırken sordu.

"Eğer karımı beş dakika içinde hastaneye götürmezsen Nino, senin işini bitiririm! Carmelo, onlarla git ve Pasquale'i al. Şimdi siktir git!" diye bağırıyor.

Nino başını salladı ve beni dışarı çıkardı, dışarıda park etmiş bir cipe doğru koştu.

SALVATORE

Stefano'nun kelepçelerin anahtarlarını bulması ve beni bırakması kırk dakika sürdü. Milene kan kaybederken ben kırk dakika orada oturdum. Atış. Benden dolayı.

Sol tarafımdan bir telefon sesi geliyor.

Ben Nino, dedi Stefano ve telefonunu bana uzattı.

Cihazı alıp ekrana bakarken elim titriyor. Bu bir kol yarası. Mermi bir artere isabet etmedikçe ciddi olmamalı. Elimin titremesi yoğunlaştı ve ancak üçüncü denememde cevap düğmesine basmayı başardım. Telefonu kulağıma yaklaştırıp gözlerimi kapatıyorum.

"Nino?"

"O iyi olacak."

Sandalyenin arkalığını tutuyorum ve nefes alıyorum. "Ne kadar kötü?"

İyileşmesi gereken bazı kas hasarları. ”

“Tam olarak iyileşmesi mi bekleniyor? Sonuç yok mu?”

"Onu yarın serbest bırakacaklar. Karın iyi, Patron.”

Aramayı kestim ve etrafa dağılmış İrlandalı erkeklerin cesetlerine bakmak için döndüm. Çoğu öldü, ama hâlâ hayatta olan, sızlanan ya da nefes nefese kalan başkaları da var. Başımı yana çevirerek bakışlarımı Aldo'nun bir arabanın kaportasına bastırmış tuttuğu adama diktim. Lanet olası Patrick Fitzgerald! Silah sesleri şiddetlenirken arabasında saklanıyordu ve sonra herkes gardını indirince beni vurmaya çalıştı. Sadece kurşun eşime isabet etti.

"Bir bıçak," diyorum, acınası hayatında yalnızca birkaç yüz kalp atışı kalmış olan İrlandalı mafya liderinden gözlerimi ayırmadan.

Birisi bıçağın kabzasını uzattığım elime bastırıyor. Bir adım atıp eğildim ve gördüğüm ilk inleyen İrlandalıyı saçından tuttum. Fitzgerald kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor ve ben de bıçağı adamın boynunun yan tarafına dayayıp boğazına doğru çekerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Elimin üzerinden sıcak kan akıyor. Bağırışlar ve gürültüyle dolup taşan depo sessizleşiyor.

Bedenin ayaklarıma düşmesine izin verdim, üzerinden atladım ve bir sonraki adama doğru yürüdüm. Bu bayıldı ama hala nefes alıyor. Onu da saçından tuttum ve bıçağı adem elmasına bastırdım.

Gözleriyle elimi takip edip koluma ve gömleğimin ön kısmına sıçrayan kanı izleyen Patrick'in dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor. Cesedin düşmesine izin verip ona doğru bir adım daha attığımda, Patrick başını kaldırdı. Bir adım daha atıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan ölü İrlandalılardan oluşan bir yol oluşturmaya devam ediyorum. Yüzündeki terör çok lezzetli. En iyisini sona sakladığımı biliyor . Gülümseyip bir adım daha atıyorum. Ah, bu dünyada sevdiğim tek şeyi inciten adamı filetolamaktan nasıl zevk alacağım.

* * *

Ilaria revirde onlara bakamazken adamlarımı tedavi eden küçük özel hastaneye giriyorum ve soldaki koridora dönüyorum. Ana masadaki iki hemşire aniden ayağa kalktı, ama onları kabul etmediğimde tekrar oturdular. Sol tarafımda delici bir ağrı var. Patrick'in salağı muhtemelen kaburgalarımdan birini kırdı, ama onu görmezden gelip yürümeye devam ettim, Stefano birkaç adım arkamdan geldi.

Milene'nin kolundan akan kanı gördüğüm zamanki kadar korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Sanki biri mideme bir bıçak saplamış ve onu yukarı doğru çekerek göğsümü açmış gibiydi.

Benim geçtiğimi gören insanlar kenara çekiliyor, kollarımı ve ellerimi hâlâ kaplayan kana bakıyorlar. Bu olay için siyah bir gömlek giymem iyi bir şey. Bu, ona bulaşan kanı da göremedikleri anlamına gelir.

Genelde adamlarımı tedavi eden doktor elindeki tablodan başını kaldırıp bana doğru koşturuyor. "Bay. Ajello! Ne-"

"Geri çekil," diye çıkıştım, köşeyi döndüm ve uzun koridorda, Carmelo ile Nino'nun nöbet tuttuğu sondaki kapıya doğru koştum.

“Kapıyı aç,” diyorum.

"Patron. Önce kanı yıkamak isteyebilirsin.” Nino ellerime doğru başını salladı. "Seni öyle görürse çıldırabilir."

Bunu düşünmemiştim. "Bana bir gömlek bul. ”

Ellerimi ve kollarımı ovmak beş dakikamı alıyor. Nino'nun bana getirdiği siyah tişört, temizlemeye zahmet etmediğim göğsümdeki lekeleri saklıyor. Milene'nin odasının kapısını hızla açtığımda, yarı prezentabl bir durumdayım. En azından dışarıdan.

"Yırttı!" Milene yatakta doğrulup bacaklarını yana doğru sallıyor.

Yatağın ayakucunda duran metal arabayı alıp tüm gücümle kenarını sıkıyorum.

"O yataktan inmeye cüret etme," diye fısıldadım, gözlerini kolunun üst kısmındaki bandaja ve yatağın yanındaki serum askısına odaklamıştım. Ölebilirdi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. işe yaramıyor

Arabanın çerçevesini daha sıkı kavradım. İçimde bir sürü açıklanamaz şey birikiyor ve sanki bir süpernova gibi patlayacakmışım gibi geliyor.

"Bunu nasıl yapabildin?" Sessizce soruyorum, sonra bağırmaya geçiyorum. "Bunu nasıl yaparsın! Doğrudan ateş hattında olduğunu bile bile o sandalyede ölmek istedim, sana bir kurşunun isabet etmesini bekledim! Benden dolayı!" Arabayı sıkıyorum ve şeyi arkamdaki duvara fırlatıyorum. "Sen. Olumsuz. Yap. O!"

"Yırttı-"

"Hayır!" diye hırladım. "Hiçbir zaman! Asla Milene! Yapamam . . . Neler olabileceği düşüncesine bile katlanamıyorum! Bununla nasıl başa çıkmamı bekliyorsun? Benim için mi inciniyorsun? Bunu bir daha asla yapmayacaksın!" Ellerimi saçlarıma gömüp çekiyorum. "Kahretsin!"

Milene başını kaldırıp beni izliyor. Görünüşe göre gizemli bir sonuca vararak yataktan aşağı kayıyor ve serum askısını eline alıyor. Yanındayken, yanıma gelip duruyor.

Derin bir nefes aldım, sonra nefes verdim ve onu ensesinden yakaladım. "Asla, vita mia," diye fısıldıyorum.

"Seni kontrol eden bir doktor var mıydı?" o soruyor.

"Hayır."

Sağ kaşı mükemmel bir kavis çizerek kalkıyor. "Neden?"

"Meşguldüm."

"Ne ile meşgulsün?"

İrlandalıyı öldürmek ve çıldırmak. Bunu ona söylemeyi planladığımdan değil. "Önemli değil."

İç çekti. "Korkunç görünüyorsun bebeğim."

"Biliyorum."

Avucunu yanağıma koyuyor ve beni öpmek için aşağı çekiyor. "Dudağına bakacak birini bulalım. Ve gözün. Yüzün perişan."

"Yüzümün canı cehenneme."

"Sarılabilir miyim?"

"Hayır."

Milene şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıyor. "Neden olmasın?"

"Korkarım kolunuzu inciteceğim." Bakışlarım bandaja kaydı, sonra hızla gözlerimi kaçırdım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Ona bakmaya bile katlanamıyorum."

"Yırttı . . ”

"Çok korkmuştum Milene," diye fısıldadım tekrar, parmağımın ucuyla kaşının çizgisini izleyerek. "Daha önce böyle bir şey yaşadığımı sanmıyorum. Sanki bir uçurumdan atladım ve dünyanın benimle buluşmak için yükselmesini izledim, sadece çarpışmayı bekliyordum.” Parmağım alt dudağında durana kadar aşağı doğru hareket etti. "Senin yüzünden anevrizma olacağım. ”

Milene bana yaslandı, elini boynuma doladı ve başını kaldırdı. "Öpücük. Sonra bir kucaklama.”

Gözlerimi kıstım ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım. Göğsümdeki baskı artıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Kolunu incitmemeye dikkat ederek onu vücuduma daha çok bastırdım.

Anlamıyorsun Milene, dedim ağzına.

"Elbette isterim." Gülümsüyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Ben de seni seviyorum Tore."

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Altı hafta sonra

MİLENE

Bir kapı tık sesiyle açılıyor ve ardından çarparak kapanıyor.

"Milen!"

Asmakta olduğum perdeyi bıraktım ve Salvatore'un oturma odasından bana doğru geldiğini görmek için döndüm.

“Bir sehpanın üzerinde mi duruyorsun? Gerçekten?" Beni belimden tutuyor ve beni yere indiriyor. "Boynunu kırabilirdin! O şey iki yüz yaşında. Senin altında çökebilirdi.”

gözlerimi deviriyorum.

"Gözlerini bana çevirme. Ciddiyim. Senin yüzünden bir yıl içinde tamamen ağaracağım.”

Ah, sakın beyaz saçların için beni suçlamaya kalkma. Ellerimi saçlarına bastırdım, parmaklarımı saçlarından geçirdim ve anın tadını çıkardım. "Bana böyle geldin. Çok gösterişli, itiraf etmeliyim. ”

"Grilerin yarısından senin sorumlu olduğunu gayet iyi biliyorsun." Beni belime sardı ve başıyla yarı açık perdeyi işaret etti. "Yine mi yeniler?"

utanıyorum. "Evet. Fark etmeyeceğini ummuştum.”

"O kedilerden nefret ediyorum."

"Bu sabah Kurt'u kulağının arkasını kaşıdığını gördüm." Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Merak etme kimseye söylemem. Çenemi kapalı tutmam için beni ikna etmenin bir yolunu bulursan, o da olur.”

"Tamam." Beni kucağına aldı ve yatak odasına götürdü, orada beni yatağa attı ve protezini çıkarmak için oturdu.

"Biliyor musun, düşünüyordum da," dedim çenemi omzuna dayayıp kollarımı arkasından dolayıp gömleğinin düğmelerini açarken. "Bir köpek alsan ne hissedersin?"

Salvatore'nin vücudu o kadar hareketsiz kalıyor ki, işime ara veriyorum ve onu duvara bakarken bulmak için boynumu büküyorum.

Buraya başka bir hayvan getirirsen birini öldürürüm Milene.

"Lütfen?" Çenesini parmaklarımın arasına alıp kafasını bana doğru çeviriyorum. "Küçük bir cins olabilir ve... Neden gözlerini kapalı tutuyorsun?"

"Sebep yok."

"Salvatore Ajello, gözlerini aç. Şimdi."

Iç çekiyor. Gözlerini açar.

"Güzel lütfen?" diye soruyorum ve genişçe gülümsüyorum.

Bakışları ağzımda gezindi, sonra elini uzatıp parmağının ucuyla dudaklarımın çizgisini takip etti.

"Pençesini buraya koymadan önce lisanslı bir hayvan psikoloğundan kağıt üzerinde psikolojik bir değerlendirme istiyorum."

Zevkle ciyakladım ve parmağının ucunu öptüm .

"Bilerek yapıyorsun," dedi gözlerini dudaklarımdan ayırmadan.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gülüşünün bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve onu utanmadan kullanıyorsun." Parmağı alt dudağımın ortasında kıpırdadı. "Ne tür bir silah kullandığının farkında mısın merak ediyorum."

"Sadece bir gülümseme. Silah değil."

"Ve bir silah sadece bir metal parçasıdır. Doğru kullanılırsa, yine de bir saniye içinde can alabilir." Çenemi parmaklarının arasına aldı ve eğilerek dudaklarını ağzımın kenarına bastırdı. "O gülümsemeye çok dikkat etmelisin, vita mia. İnsanlar bu yüzden ölebilir."

"Gülmek öldürmez, Salvatore."

"Seninki öyle. Bana ait olan gülümsemelerden birini başkasına vermeyi dene ve kan nehrinin akışını izle."

"Tam bir şair, kocam." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Belki de gülümsemeyi bırakmalıyım o zaman. Kazara birini öldürme riskini almak istemiyorum."

Çenemi tutan eli sıkıyor. "Gülümsemeyi asla bırakmayacaksın, Milene," diyor. "Eğer herhangi bir şey ya da herhangi biri gülümsemeni biraz olsun soldurursa, onları yok edeceğim."

"Çok gaddar." Gülümseyip yatağa atladım ve onu da yanımda çektim. "Onun yerine benim amımı yok eder misin?"

Salvatore'nin dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Tam olarak bir gülümseme değil ama yakın. Elleri vücudumda gezinerek şortumu ve külotumu aşağı çekiyor.

"Bunu çok isterim."

Kıyafetlerimizi çıkar çıkmaz üzerime uzandı ve içime gömüldü. Ani müdahaleden dolayı nefesim kesildi ama toparlandım ve bacaklarımı beline dolayarak kendimi daha da açıyorum. Salvatore hareket etmiyor ama amım ihtiyaçla titrerken yüzümü izliyor. Kalçamı hafifçe yukarı kaldırdım, hareket etmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama o hareketsiz kaldı, kocaman aleti içime saplanmış, beni kendinden geçmiş bir halde esnetiyordu.

Eli vücutlarımızın arasında, göğsümden aşağı, sonra da amcığıma ulaşana kadar karnım boyunca kaydı. Parmağını kıvrımlarım arasında gezdirip dokunmaya aç klitorisime bastırdığında içimden bir ürperti geçti. Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirip çenesinin kenarını ısırıyorum. Parmağıyla benimle alay etmeye devam ettikçe bacaklarımın arasındaki baskı artıyor ve onu içimde hareket ettirme ihtiyacından çığlık atmak istiyorum. Yine de şeytan taş gibi kalır.

Salvatore! Klitorisimi çimdiklediğinde sızlandım.

"Evet, Milene?" Dudağımı ısırıyor.

"Bana işkence etmeyi bırak."

"Tamam." Elini çekti ve ben hayal kırıklığı içinde çığlık attım.

Sen ölü bir adamsın, dedim dişlerimin arasından.

Kararını ver cara. Boynumu yalamak için başını eğdi, sonra aletini içime kaydırdı. "İstediğiniz bu mu?"

Bacaklarımı beline doladım ve ensesindeki saçı daha sıkı kavradım, sonra başımı yana eğdim ve dişlerimi pazılarına gömdüm. "Evet."

Onun içimde şiştiğini hissediyorum. Parmaklarını saçımdan geçirerek dışarı kaydı ve öyle bir kuvvetle içeri çarptı ki beni yatağa kadar itti ve kafam neredeyse başlığa çarpacaktı. Koruyucu bir eli yerinde hazır olmasaydı muhtemelen olurdu.

"Her zaman önceden plan yapıyorum," diye nefes aldım ve tekrar bana çarptığında inledim .

"Tabii ki." Başka bir itme. "Sana zarar gelmesine izin vereceğimi mi sandın?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama bir sonraki ileri hareketi aletini o kadar derine itti ki kendi nefesimde boğuluyorum. Duvarlarım kasıldı ve elimi biraz bastırarak boğazına götürmek için hareket ettirdim. Saçımdaki parmaklar yumruk şeklini aldı. Salvatore'nin eli kalçamdan aşağı indi, bacağımı yukarı ve yana doğru çekti ve beni daha derine itti. Dudakları, nihayet benimkine ulaşana kadar çenem boyunca ağzıma doğru öpücükler gönderdi. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Vuruş yoğunlaşıyor. Kanın metalik keskinliğini tadıncaya kadar ısırığıma biraz daha baskı uyguladım. Salvatore çılgına döner.

Yatak altımda gıcırdıyor, onun vuruşuyla aynı anda karyola başlığı duvara çarpıyor. Sanki lanet olası bir depremin ortasındayız ve ben acımasızca - güm - güzelce - güm - yok ediliyorum.

Geldiğim gibi çığlık atıyorum, Salvatore üzerime gelmeye devam ederken göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar patlıyor. Muazzam siki, kendi serbestliğini bulana kadar amcığıma saldırıyor ve onun sıcaklığı içime akıyor. Son kez itiyor. Kırılan tahtaların sesi odayı doldurur.

* * *

Başımı Salvatore'nin göğsünden kaldırdım ve serçe parmağımla kaşının çizgisini çizdim, sonra aşağı ve çenesi boyunca ilerlemesine izin verdim. "Lanet olası yatağı kırdığına inanamıyorum."

"Eskiydi," dedi ve parmak uçlarıma bir öpücük kondurmak için başını yana çevirdi.

Başlığın tüm uzunluğu boyunca uzun bir yatay çatlak var . Kenarlarındaki dekoratif kıvrımlarla kesinlikle antik görünüyor. "Tam olarak kaç yaşında?"

"Yüz yıl ya da onun gibi bir şey."

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Lanet olası bir antikayı yok ettin. Barbar."

"Fazla küfür ediyorsun, Milene."

"Hiç mi?" Güldüm. "Target'tan yeni bir yatak alıyoruz."

"Target'tan yatak almıyoruz."

Kaşımı kaldırdım. "Çok mu züppe?"

"Ben," dedi ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Ama yine de beni seviyorsun."

Bu bir açıklama. İnsanlara emir verirken kullandığı eşit tonda konuştu. Ancak beni dikkatle izleyen o açık kahverengi gözlerde bir soru işareti var.

"Ama yine de seni seviyorum Tore." Gülüyorum.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve orada kaldı. "Ben de seni seviyorum."

Nefesim kesiliyor. Diğer eli kulağımı okşamak için gelirken gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Üzgünüm," diyor. "Kolay olmadığını biliyorum. Benim tarafımdan sevilmek."

Alt dudağımı ısırıp derin bir nefes alıyorum. "Yanılıyorsun." Beni sevdiğini biliyorum ama söylediğinde farklı oluyor. Bu üç küçük kelimeyi söyleyebilecek noktaya ulaşmış olması, duygunun kendisinden daha fazlasını ifade ediyor. "Senin tarafından sevilmek, dünyanın en güzel duygusu."

Dudakları benimkilere bastırıyor. "Ağlıyor musun?" O fısıldar.

"Ah, en *azından* önümüzdeki yirmi dört saat içinde barbar sikini amcığıma yaklaştıramayacaksın, Salvatore."

Peki ya ağzım?

Gülümseyip onu tekrar öpüyorum. "Bu bir olasılık olabilir. "

Tekrar üstüme çıkana kadar bizi yuvarladı ve vücudumda aşağı inerken gözlerim onu takip etti, yol boyunca hafif, havadar öpücükler bıraktı. Amcığıma ulaştığında parmağının ucuyla onu okşuyor, sonra onu öperek dudaklarıyla değiştiriyor.

Salvatore'nin komodinin üzerindeki telefonu çalıyor. Klitorisimi emip parmağını içime kaydırırken ellerimle çarşafı tuttum ve inledim. Telefon çalmaya devam ediyor.

"Yırttı."

"Ne?" amımın içine doğru mırıldandı, sonra dudakları ve diliyle baskı yapmaya devam etti, saat beş yönündeki gölgesi beni tırmaladı ve beni daha da tahrik etti.

"Bunu almak istiyor musun? Gece on birde arıyorlarsa önemli olabilir."

Arayan kişiye bak, dedi ve klitorisimi hafifçe dudaklarının arasına sıkıştırarak beni ürpertti.

Uzanıp komodinin etrafından telefon arıyorum, alıyorum ve ekrana bakıyorum.

"Ben Arturo."

"Aramayı cevapla ve onu hoparlöre al."

Başımı yastıktan kaldırdım ve gözlerimi ona diktim, sonra parmaklarımı saçlarına gömdüm ve o da bana bakana kadar çekiştirdim. Yüzün bacaklarımın arasına gömülüyken iş aramalarına cevap vermiyorsun, Salvatore.

"Onu hoparlöre al, Milene." O benim amcık yalamaya devam ederken içimde başka bir parmağını kaydırıyor.

"İnanılmaz," diye mırıldandım ve aramayı cevaplamak için hoparlör düğmesine bastım.

"Patron," Arturo'nun sesi odayı dolduruyor. "Bir problemimiz var."

"Çabuk ol," diyor Salvatore dilinin hareketleri arasında .

“Rocco, karısının koruması olarak atanan adamlarından birini daha öldürdü. Adamın onunla flört ettiğini söyledi.

"Önceki için de aynı şeyi söyledi." Başka bir yalama. "Ve bir önceki."

"Evet. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Salvatore elini kalçama koyarak bacaklarımı daha da açtı ve ıslaklığıma sıcak bir nefes üfledi. Vücudum sallanırken bir inilti bastırıyorum.

"Alessandro'ya yarın dokuzda ofisimde olmasını istediğimi söyle." Salvatore havlıyor, parmaklarını içimden çıkarıyor ve aletiyle içime girebilmesi için vücudunu yukarı doğru hareket ettiriyor. Her zaman yaptığım gibi her santiminden zevk alarak kendini içeri iterken, sıkı kıçını iki elimle tuttum.

"Ya Rocco?" Arturo'nun sesi telefondan devam ediyor. "Onunla mantık yürütmeyi deneyebilirim, ama belki de en iyisi şu olur-"

İnledim, telefonu aldım ve odanın diğer tarafına doğru fırlattım ve orada duvarda paramparça oldu.

Salvatore orta itişte durur. "O telefonu beğendim."

"Artık aynı anda birden fazla iş yapmak yok," diye nefes aldım ve dilimi bekleyen ağzına soktum.

SALVATORE

Alessandro'nun ofisime girip elleri arkasında kenetlenmiş halde masamın diğer tarafında durmasını izledim.

"Sen gay misin?" soruyorum .

Bana göz kırptı. Sanırım Alessandro Zanetti'nin kafası karışmış göründüğünü ilk kez görüyorum.

"Hayır."

Sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Kapolarımdan birine aktarılıyorsunuz. Karısına koruma olarak çalışacaksın. Oradayken *biri* sorarsa eşcinselsin.”

"Neden?"

"Çünkü patolojik olarak kıskanç ve o pozisyona atanan önceki üç adamı çoktan öldürdü. Zaten senin gey olduğunu düşünüyor, bu yüzden umarım bu işleri kolaylaştırır."

"Tamam." Başını sallıyor. "Hangi kapo?"

Masamdaki telefon titriyor.

"Rocco Pisano," diyorum ve ekranda Nino'nun adını okuyorum. "Gidebilirsin. Arturo size detayları verecek."

"Evet patron."

Alessandro gitmek için dönerken, yüzündeki ifadeyi bir an için görüyorum. Gülümsüyor.

"Evet," diyorum telefona.

"Patron. Arturo'nun kız kardeşi kayıp." Diğer uçtan Nino'nun ciddi sesi diyor.

"Hangisi?"

"Asya. O ve Sienna dün gece gizlice dışarı çıkıp bir bara gittiler. Sienna gece yarısı civarında eve döndü. Asya bir daha geri dönmedi."

"Telefon?"

"Çantasıyla birlikte bardan biraz uzakta çalıların arasında bulundu," diyor, "Burada Arturo ile birlikteyim. Ablasından bir iz yok ama. . "

"Fakat?"

Adamlardan biri karda kan buldu, Patron. Gözlüğü yanındaydı. "

Bok. "Bana adresi gönder. Geliyorum."

Masanın üzerinden arabamın anahtarlarını alıp ofisten çıkıyorum. Asansöre doğru yürürken birisiyle telefonuyla konuşan Alessandro'nun yanından geçtim. Ses tonu alçaktı ama yine de bir cümleyi yakalamayı başardım.

"Felix," diyor Alessandro telefona, "Ben Az. Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

sonsöz

İki yıl sonra

MİLENE

Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum.

Asansör bip sesiyle açıldı. Salvatore'nin masasının arkasından ağzı açık bana bakan sekreterine aldırış etmeden ofis fuayesinden sağdaki büyük süslü kapıya doğru yürüyorum.

"Bayan. Ajello?”

Durup omzumun üzerinden bir bakış attım. "Evet, Zencefil?"

"Her şey . . . tamam aşkım?" diye soruyor sekreter, bakışlarını benim dağınık saçlarımdan Salvatore'nin üzerimdeki gri tişörtüne ve çıplak ayaklarıma kaydırarak.

"Tabiki öyle." Kocaman sırıttım, düğmeyi tuttum ve kocamın ofisine girdim.

Ellerimi belime koyup kaşlarımı çatarak masasının etrafından dolandım ve yanında durdum. Salvatore dizüstü bilgisayardan başını kaldırdı, sonra sandalyesine yaslandı.

"İyi uyudun mu, vita mia?"

Gözlerimi ona diktim ve göğsünde tuttuğu küçük bohçayı işaret ettim. "Bebeğimi çalmayı bırak."

Bir ay önce hastaneden eve geldiğimiz andan itibaren Salvatore, çocuk odasına gizlice girmek, Mia'yı alıp her yere yanında taşımak için elinden gelen her fırsatı kullanıyor. Onun açıklaması - onun kollarında uyumayı yataktan daha çok seviyor . Ve bu yeterli değilse, onu uyanıkken tutan da oydu. Herşey. . Zaman.

Salvatore başını sallıyor ve gözleriyle o şeyi yapıyor, bakışlarıyla beni sabitleyip yavaşça kırpıştırdığı şeyi. Kahretsin, hala dizlerimi zayıflatıyor.

Dokuz ay boyunca ona sahip oldun, Milene, dedi en tuhaf ifadeyi bile kesinlikle sağlam kılan o ciddi ses tonuyla. "Şimdi benim sıram."

"Karnımdaydı, Salvatore. sayılmaz.”

"Benim kitabımda öyle."

İç çektim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Neler oluyor? Ve bana 'hiçbir şey' deme çünkü seni çok iyi tanıyorum. Öyleyse dök onu.”

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu, sonra gözlerini kapattı. "Beni sevmeyeceğinden korkuyorum."

"Ne?" Yanaklarını sıkıca kavradım ve hafifçe başını salladım. "Elbette seni sevecek bebeğim. Sen onun babasısın.

Salvatore'nin gözleri açılıyor ve hiçbir şey söylemese de kehribar rengi derinliklerinde endişe görüyorum.

Seni *sevecek* , dedim tekrar ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Sana bayılacak. Benim yaptığım gibi."

"Söz mü?" ağzıma fısıldıyor.

"Söz veriyorum." Uzanıp elimi kızımızın başına koydum ve kısa sarı bukleleri geriye attım. “Sadece ona bak. O zaten seni koşulsuz seviyor."

Göğsünde uyuyan bebeğe bakıyor. Mia'nın gözleri hızla açıldı ve bir an sonra iki kehribar rengi bakış çarpıştı.

Sonra kocam gülümsüyor.

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap’ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.